

Astronot Kadın Serisi

GÖKLERDEKİ YAZGI

HUGO, NEBULA VE LOCUS ÖDÜLLÜ

Mary Robinette Kowal

EKSİK PARÇA

BİLİMKURGU

Çeviren: Sinan Güldal

Astronot Kadın Serisi

GÖKLERDEKİ YAZGI

HUGO, NEBULA VE LOCUS ÖDÜLLÜ

Mary Robinette Kowal

EKSİK PARÇA

Eksik Parça Yayınları

Göklerdeki Yazgı: Astronot Kadın Serisi İkinci Kitap
Marie Robinette-Kowal
Tor Books tarafından aşağıdaki isimle İngilizce basılmıştır:
The Fated Sky: A Lady Astronaut Novel
Copyright © 2018 by Mary Robinette Kowal

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Sinan Güldal**
Editör: **Kürşad Kızıltuğ**
Yayına hazırlayan: **İsmail Yamanol**
Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**
Kapak Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **EZGİ MATB. TEKS. VE PORSELEN İNŞ. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.**
Sanayi Cad. Altay Sok. No:10 Çobançeşme Yenibosna Bahçelievler /İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 45029

Baskı: Şubat 2023
ISBN: 978-625-6397-11-8

Türkçe yayın hakları, Onk Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

www.instagram.com/eksikparcayayinlari
www.facebook.com/eksikparcayayinlari
www.youtube.com/user/eksikparca1
www.twitter.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

Mary Robinette, Kowal, bilimkurgu türündeki *Astronot Kadın* serisinin yanı sıra *Glamourist Histories* başlıklı fantastik kitaplarıyla da adından söz ettirmeyi başaran Mary Robinette Kowal, 1969 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nin Kuzey Carolina eyaletinde dünyaya geldi.

Dört *Hugo* ödülüne ek olarak, *Nebula* ve *Locus* gibi diğer birçok saygın ödülün de sahibi olan yazarın öyküleri, *Strange Horizons* ve *Asimov's* gibi yayınlarda ve Yılın En İyi Öyküleri başlıklı çeşitli seçkilerde yer aldı. Ayrıca tamamı kendi öykülerinden oluşan *Word Puppets* ve *Scenting the Dark and Other Stories* gibi derlemelere imza attı.

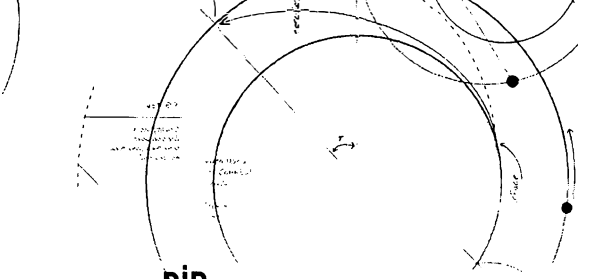
Astronot Kadın serisinin ilk romanı *Yıldızları Hesaplamak*, aynı yıl Hugo, Nebula ve Locus ödüllerini kazanmayı başaran on sekiz kitaptan biri olarak bilimkurgu edebiyatında tarihe geçti. Aynı zamanda SAG/AFTRA bünyesinde profesyonel bir kuklacı ve seslendirme sanatçısı olan Kowal, eşi Rob ve sahip olduğu bir düzine daktilosuyla birlikte Nashville'de hayatını sürdürüyor.

Cesurca göçüp giden yeğenim
Laura Olafson'a

Çoğu kez kendimizdedir derdimizin devası,
Oysa hep göklerde ararız yerde bulacaklarımızı.
Göklerdeki yazgımız bir fırsat verir her zaman,
Ama biz akılsızsak, geri çeker planlarımızı.
Aşkımı bu kadar yükseklere çıkaran hangi güçtür?
Onu hayalimde canlandırırım her an.
Ne yazık, hoş görülmez onu görmem kanıyla, canıyla,
Doğa her şeyi birbirinden farklı yaptığı hâlde,
Sanki bizler eşit yaratılmışız gibi,
Birleştiriyor, sarmaş dolaş ediyor bizleri.
Mutsuzlukların bedelini ince eleyip sık dokumak için
Alışılmadık şeyler yapmak imkânsız olurdu
Ve herhâlde yaparlardı yapılmaması gerekeni.
Değerini göstermek için çabalayıp da
Sevdiğini kaçıran bir kimse var mı acaba?
Kralın hastalığı – planım tutmayabilir,
Olsun, yine de dönmem amacımdan,
Kararlıyım bu yolda.

—Helena, *Yeter ki Sonu İyi Bitsin*,[1]
William Shakespeare

1 *Yeter ki Sonu İyi Bitsin*,. Çeviren: Özdemir Nutku. Remzi Kitabevi: İstanbul: 2014.

BİR

UHK BAŞKANI BÜTÇE KESİNTİLERİNDEN YAKINDI

Haber JOHN W. FINNEY

The National Times Özel Haber

16 Ağustos 1961 – Uluslararası Havacılık Koalisyonu başkanı Horace Clemons, zaten "minimal" olan uzay bütçesinde kesintiye gitmenin Mars'a inişi bu on yıl için imkânsız kılacağı konusunda Birleşmiş Milletleri uyardı. Ayrıca Mars programının takvimini uzatmanın İlk Mars Görevi'nin de maliyetini arttıracağına dikkat çekti. Görevin hâlihazırda 20 milyar dolar maliyeti olması öngörülüyor. "Amerikan Kongresi'nin bu seneki bütçeden kestiği 600 milyon dolar yüzünden," diyor Clemons, "öngörülemez teknik sorunlara karşı programa eklenmiş olan sigortamızı kurban etmek ve Cygnus uzay gemisiyle yapılması planlanan hayati öneme sahip deneysel uçuşları ertelemek zorunda kaldık."

Dostluk sondası Mars'a vardığında nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz? Ben Ay'dan geri dönmek üzere hazırlanıyordum. Üç aylık bir rotasyon için *Artemis Üssü*'ndeydim ve minik kolonimizden jeologları değişik araştırma bölgelerine uçuruyordum.

Her ne kadar hepimize astronot denilse de ancak bir avuç kadarımız aynı zamanda pilottu, pilot derken de yaldızlı harflerle otobüs

şoförü demek istiyorum yani. İki yüz "vatandaş'ın" geri kalanı, uzmanlık alanlarına bağlı olarak bir gelip bir gidiyordu. Sadece elli kadar kişi, adına ev dediğimiz bu yer altı sığınaklarında "kalıcı" sakindi.

Üssün popülasyonunun yarısı gibi ben de hafif yerçekiminde, yer altındaki bu köstebek tünellerinde, adına "Baker Sokağı" dediğimiz yerden "Midtown'a" doğru ilerliyordum. Çarpan kozmik ışınlardan bizi koruyan bir atmosfer tabakası olmadığı için Ay'ı birkaç katman soymuş ve tünelleri regolitin içine gömmüştük. Estetik açıdan, üssün dış görünümü çökmeye başlamış bir kumdan kaleye benziyordu. İçi ise ağırlıklı olarak pürüzsüz kauçuktan oluşuyor, bu kauçuk zaman zaman lambalarla, alüminyum payandalar ve basınç kapılarıyla kesiliyordu.

Kapılardan biri tıslayarak açıldı ve kapının kolunu tutarak içeri Nicole girdi. Kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Son sıçrayışımdan yere inerken bacaklarımı açıp momentumumu sıfırladım. Bir pozisyon rotasyonu için buraya son gemiyle gelmişti, onu görmek çok hoştu. "Günaydın."

"Seni yere bağladıklarını sanıyordum." Nicole de benim gibi hafif bir basınç elbisesi giyiyordu ve kauçuktan bir güvenlik kaskı, savaş zamanlarından kalma bir gaz maskesi gibi beline bağlanmıştı. Pek de öyle mühim bir şey değildi fakat tüplerden birinde sızıntı olursa güvenli bir yere ulaşmamızı sağlayacak on dakikalık oksijeni sağlıyordu.

"Bağladılar, fakat ilk Mars sondasının inişini kaçıramazdım." O anda UHK'nın *Lunetta* yörünge platformuyla üs arasında gidip gelen bir uzay mekiğini sürdüğüm bir rotasyondaydım. Bir uzay otobüsünden başka bir şey değildi ama Dünya'ya gidebilen *Lunetta* gibi Solaris tipi büyük gemilerin hepsini erkekler sürüyordu, buna gücendiğim falan yoktu tabii. Omzundan sarkan çantaya pat pat vurdum. "Bitince doğruca *Lunetta* roketine gideceğim."

"Sıcak duşa gir benim için." Baker Sokağı boyunca bana katıldı. "Sence Marslıları görecek miyiz?"

"Pek sanmam. Neredeyse Ay kadar boş ve kasvetli görünüyor, en azından yörüngeden çekilen fotoğraflar böyle." Baker Sokağı'nın sonuna eriştik. Duvar panelindeki delta basınç göstergesi Ay normali olan 4,9 psi'yı gösteriyordu, ben de cırcır kolu çevirerek kapıyı açtım. "Nathaniel, ortada Marslı falan varsa köpekdişini sökeceğini söylüyor."

"Bu çok... Kanlıymış. Lafı açılmışken, o nasıl?"

"İyi." Kapıyı çekip açtım. "Aklı fikri... Fırlatılan roketlerde."

Nicole gülerek Baker Sokağı-Midtown hava cebine girdi. "Gerçekten de daha yeni evlenmiş gibisiniz."

"E, ben hiç evde olmuyorum ki!"

"Onu da buraya getirtmelisin, ziyaret etsin." Bana göz kırptı. "Yani o özel yatak odaları iyi görünüyor."

"Öyle mi? Senatörle birlikte bu hava kanallarının ses yalıtımını düşünmelisiniz." Kapıyı kapatmak üzere çekmeye koyuldum.

"Kapıyı tut!" Baker Sokağı'ndan Eugene Lindholm, sıçrayan adımlarla bize doğru geliyordu. Eğer düşük kütle çekiminde hareket eden birini hiç görmediyseniz anlatayım, yeni yürümeye başlayan bir bebeğin salınımıyla bir çitanın alanı yiyip bitiren koşturmacası arasında bir şeydir.

Kapıyı iyice açtım. Fakat hızını iyi ayarlayamadı ve geldiği gibi kafasını kapının çerçevesine çarptı.

"İyi misin?" Nicole, kolundan yakalayarak onu sabitlemişti.

"Teşekkürler." Dengesini bulurken bir elini tavana bastırdı. Diğer elinde bir demet kâğıt tutuyordu.

Nicole, kapıdan geçip Midtown'a yönelmeden önce bana baktı. Başımla onayladım ve Baker Sokağı kapısını kapattım, ama Nicole diğer kapıyı açmadı.

"Eee... Eugene. Parker'la uçtuğuna göre..."

Başıyla adamın elindeki kâğıtları işaret etti. "Eminim bunların bir kısmını 'yanlışlıkla' düşürmek istemezsin."

Eugene sırıttı. "Eğer görev emirlerini soruyorsan, elimde Myrtle'ın gazeteden kestiği tarif kupürlerinden başka bir şey yok."

"Hay aksi." Kapıyı açtı ve Midtown'a yöneldik.

Basınç farkının eşitlenmesiyle birlikte Ay'da çok sık rastlanmayan bir koku geldi, bereketli bir toprak, yeşillik ve suyun yumuşak kokusu. Koloni merkezinin geniş ve açık bir kubbesi vardı ve buradan filtrelenmiş gün ışığı içeri sızıyor, büyüyen bitkileri besliyordu. Bu bizim ilk kalıcı yapımızdı.

Duvarların içindeki alanlar yatak odaları olarak düzenlenmişti. Bazen hâlâ burada yaşamayı istiyordum fakat daha yeni yapılan pilot

yatak odaları, kullanışlı bir şekilde limana yakındı. Ofis alanı ve bir de restoran olarak işlev gören başka küpler de dikilmişti. Bunlar dışında bir berber dükkânı, bir ikinci el dükkânı ve bir de "sanat müzesi" vardı.

Merkezin tam ortasında minik bir "park" bulunuyordu. "Park" derken, aslında birkaç çift kişilik yataktan daha büyük değildi, ortasında bir patika da vardı. Ama en azından *yeşildi.*

Bu özenle bakılan toprakta ne yetiştiriyorduk? Hindiba. Ortaya çıkmıştı ki, doğru yetiştirildiklerinde lezzetli ve besleyici oluyorlardı. Bir başka favorimiz ise frenk inciriydi, tatlı meyveye dönüşen çok güzel çiçekleri vardı ve kaktüs kısmı da kızartılabiliyor ya da fırınlanabiliyordu. Doğadaki çoğu bitkinin, besini az topraklara kolayca uyum sağlayabildiğini görmüştük.

"Müthiş." Eugene bacağına bir şaplak attı. "Hindibalar çiçek açmış. Myrtle, hindiba şarabı yapmakla tehdit ediyor beni."

"Tehdit ediyor derken, söz veriyor demek istedin herhâlde, değil mi?" Nicole yükseltilmiş bitki yataklarının yanından geçti. "Ha, Elma, eve döndüğünde benim için de bir dry martini içersin artık."

"Duble içerim." Nathaniel'la birlikte Ay'daki ilk yerleşimcilerden olacağımızı düşünmüştüm, fakat *Artemis Üssü* bir kez kurulunca kurum dikkatini Mars'a yerleşmeye vermiş ve Nathaniel da planlama maksadıyla Dünya'da kalmıştı.

UHK'de herkesin dilinde Mars vardı. Denklemleri üzerine eğilmiş hesaplayıcılar, bitimsiz kodları delik delik işleyen delikli kart kızları, kepçe kepçe patates ve bezelye servis eden kafeterya çalışanları ve hesaplamaları başındaki Nathaniel... Herkes Mars hakkında konuşuyordu.

Ay'da da durum farklı değildi. Midtown'un uzak ucunda, fırlatma merkezinden kırk sekiz ekranlık devasa bir televizyon getirmişler ve bir podyum üzerine yerleştirmişlerdi. Koloninin yarısı burada gibiydi, televizyon başına toplanmışlardı.

Hilliardlar bir battaniye ve öyle görünüyordu ki biraz da piknik yemeği getirmişti. Bunu bir sosyal toplantıya çeviren sadece onlar değildi. Chanlar, Bhatramiler ve Ramirezler de podyum civarına konuşlanmışlardı. Henüz ortalıkta çocuk yoktu, fakat bunu saymazsak gerçek bir kasaba gibiydi.

Myrtle da bir battaniye sermişti, el sallayıp Eugene'i çağırdı. Adam da gülümseyip el sallayarak karşılık verdi. "İşte orada. Bize katılmak ister misiniz hanımlar? Battaniyede bolca yerimiz var."

"Teşekkürler! Harika olur."

Battaniyeye kadar onu takip ettim, eski üniformalardan dikilmiş bir battaniyeye benziyordu, Eugene ve Myrtle'ın yanına oturdum. Kabarık saçlarını kısaltmış, Ay'a daha uygun bir şekil vermişti, uzayda aerosol bulundurmak istemezsiniz. O ve Eugene, daimî olarak Ay'da kalmak üzere başvurmuştu. Dünya'da olduğum zamanlar onları çok özlüyordum.

"Hey!" Kalabalığın önünden gelen bir ses muhabbet mırıltılarını kesti. "Başlıyor."

Önümüzdekilerin kafasından kurtulup daha iyi görebilmek için dizlerimin üstüne kalktım. Televizyonun grenli siyah beyaz ekranında Kansas'taki Görev Kontrol'ün görüntüleri vardı, tabii 1,3 saniye gecikmeyle alıyorduk yayını. Her görüntüyü inceleyerek Nathaniel'ı görmeye çalıştım. İşimi seviyordum fakat kocamdan aylarca uzak kalmak yorucuydu. Bazen işi bırakmayı ve hesaplayıcı olarak çalışmaya geri dönmeyi düşünüyordum.

Ekranda, teletip sayfalarca bilgi çıkartırken Basira'nın denklemler üzerinde çalıştığını görebiliyordum. Bir sayının altına kalın bir çizgi çizdi ve kafasını kaldırdı. "Doppler imi, iki aşamalı ayrılışın gerçekleştiğini söylüyor."

Kalbim güm güm atmaya başladı çünkü sondanın Mars atmosferine girmek üzere olduğu anlamına geliyordu bu. Daha doğrusu çoktan girmişti. Tuhaf olan şuydu ki Mars'tan aldığı bütün veriler yirmi dakika öncesine aitti. Görev ya çoktan başarılmış ya da çoktan çuvallamıştı.

Yirmi dakika öncesi... Saatime baktım. Hangara dönmeden önce ne kadar zamanım vardı?

Televizyondan Nathaniel'ın sesi geldi ve özlemle iç geçirdim. "Atmosfer girişine üç, iki, bir... Hız 117.000 kilometre. İniş sahasına olan mesafe 703 kilometre. Beklenen paraşüt açılma süresi beş saniye içinde. Dört. Üç. İki. Bir. İşaretle. Teyit bekleniyor..."

Kubbenin altında herkes nefesini tutmuş gibiydi, geriye sadece havayı karıştıran fanların alçak uğultusu kalmıştı. Sanki sayları gö-

rebilecek ve Basira'yla birlikte hesap yapabilecekmişim gibi ekrana doğru eğildim. Ancak hesaplayıcı departmanında son bulunuşumun üzerinden dört yıl geçmişti ve o zamandan bu yana basit yörünge mekanikleri dışında bir şey hesaplamamıştım.

"Paraşüt teyit edildi. Paraşüt algılandı."

Kubbedeki birisi sevinçle bağırdı. Henüz inmemiştik fakat çok yakındı artık. Parmaklarımı battaniyenin kenarına doladım ve sanki sondaya buradan yön verebilirmişim gibi evirip çevirmeye başladım.

"Retro roketin ateşlendiğinin teyidi uzay aracından bekleniyor." Tabii Nathaniel yirmi dakika önce yaşanmış bir olaydan bahsediyordu, ben ise onu 1,3 saniye farkla dinliyordum. Uzayda hayatın tuhaflıkları işte.

"Artık zemine değmiş olmamız gerek."

Lütfen ama lütfen haklı olsun. Çünkü eğer o sondayı indirmeyi başaramazlarsa, Mars görevi ani ve tatsız bir şekilde sonlandırılacaktı. Tekrar saatime baktım. İnişin teyidini duyurması gerekiyordu artık, fakat saniyeler geçip gidiyordu işte.

"Lütfen beklemede kalın. Derin Uzay ağından ve *Lunetta* röle istasyonundan teyit bekliyoruz." Nathaniel artık ekranda değildi fakat onu masasının başında hayal edebiliyordum, elindeki kalemi o kadar sıkı tutuyor olsa gerekti ki her an kırılabilirdi.

Bir sinyal duyuldu.

Arkamda Nicole sert bir şekilde nefes aldı. "O da neydi?"

Sinyal tekrar etti ve Görev Kontrol sevinç çığlıklarına boğuldu. Şamatayı bastırmaya çalışan Nathaniel'ın sesi duyuldu. "Bu duyduğunuz bayanlar ve baylar, Mars sondamızın teyit sinyalidir. Başka bir gezegenden gerçekleştirilen ilk yayın budur. Teyit edildi. *Dostluk* inişi gerçekleştirdi ve insanlı görevimiz için yolu açtı."

Ayağa fırladım, hepimiz fırlamıştık zaten, yerçekimini tamamen unutmuştuk. Tuhaf bir şekilde havada gülerek süzülüyorduk, *Dostluk* sondasının ve onu planlayan ekibin başarısı karşısında sevinç çığlıkları atmaya başladım.

"Geç kaldın." Limandaki pilot odasına girdiğimde, Grissom beni ters ters süzmeye başlamıştı. Silindir çantası bankta yanındaydı ve kahvesini yudumluyordu.

Duvar saatine baktım. "Sadece otuz saniye."

"Otuz saniye de geç."

Haklıydı fakat bunu fark edecek kimse yoktu ortada ve kalkışa daha iki saat vardı. "Ben geç kalmış olabilirim ama sen de çirkinsin."

"Eh. Sanırım inişi izliyordun." Gemiye giderken incelemem için uçuş planlarını verdi. Grissom çok dırdırcıydı, ama o da en az benim kadar uzay müptelasıydı.

Başımla onayladım ve sayfalar arasında dolaşarak ateşleme zamanlarını ve oranlarını, irtifayı ve hızı kontrol ettim. *Lunetta* transitini yaparken üç gün geçirecektik, o süre içerisinde de göstergeleri kontrol etmekten başka yapacağımız pek bir şey yoktu. Nasıl desem, Ay Üssü'nün psi'dan *Lunetta*'nın standard psi'ına geçiş bile otomatik olacaktı. "Henüz görecek bir şey yok ama isterdim ki... Yani işte orada olmak isterdim."

Grissom homurdandı. "Doğrudur... Ben de Ay inişini öyle izlemiştim."

Aramıza giren sessizlikte, benim üç yıl önceki o görevde oluşum vardı. O iş beni bir çeşit ünlüye çevirmişti. Ay'daki hayatı Dünya'daki hayattan daha çok sevmemin sebeplerinden biri de buydu. Hayranlarla uğraşmak zorunda kalmıyordum. Yani genellikle.

"Sen izledin mi? Mars inişinden bahsediyorum."

"Yok. Radyodan dinledim." Gemiye ilerlediğimiz koridora girdiğimizde omuz silkti. "Yola çıkmadan önce manitamla biraz zaman geçirdim. Yeni gemiyi öğrenmem için beni bir aylığına Brezilya limanına gönderiyorlar."

"Polaris sınıfı mı?" Başıyla onaylayınca ıslık çaldım. "Kıskançlık teyit edildi."

Homurtuyla güldü. "Ayakta durabilmem bile bir hafta sürecek, çok uzun süredir buradayım. Eğitimin kendisi iki haftadan uzun sürmez."

"Olsun. Özellikleri rüya gibi. Ayrıca Brezilya, Kansas'ı döver." Taksi yapmak için pilot kabinine yaklaştığımızda kapının yanında durdum ve açmadan önce delta basınç göstergesinin 4,9 olduğundan emin oldum. Her ne kadar doğru limanda olsak da diğer tarafta bir gemi bulunmaması gibi bir ihtimal hep vardı. "Eve dönüşte dikey iniş her şeyi çok kolaylaştırır."

"Ay yüzey aracı kadar pürüzsüz olmaz ama." Omuz silkti. "Ben planörü severim. Yaklaşırken daha fazla şey görürsün ama bu havadan bağımsız olacak ve malum, fırtınalar gittikçe kötüleşiyor... Öte yandan, bir açıklık bulmak için yörüngede birkaç gün fazladan beklemeyi de umursamıyorum."

"Doğru ama onun sebebi, basınca alışma konusunda tam bir mızmız olman." Kompakt pilot kompartımanına girdim. *Lunetta*'nın dönen kısmındaki yapay kütle çekimi, aynen Mars gibi Dünya'dakinin üçte biriydi ve bu Ay'dan dönen insanlar için iyi bir geçiş oluyordu. "Aşağıya yöneldiğimizde hava iyi olur umarım. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

"O zaman belki de zamanında gelmeliydin."

Gülerek dilimi çıkardım ve uçuş öncesi kontrolleri yapmaya koyulduk. Ay'dan kalkışın iyi taraflarından biri Dünya'dakine oranla çok daha az değişken olmasıydı. Bahsetmeye değer bir atmosfer yoktu bir kere ne rüzgârla baş etmek zorundaydık ne hava durumuyla ne de herhangi başka bir şeyle. Sadece biraz yerçekimi.

Arkamızdaki yolcu kompartımanı yirmi kişiyi alabiliyordu. Uçuşların çoğunda bu kompartıman, artık hangi proje üzerine çalışmaya gelmişlerse onu bitirmiş Dünya'ya dönen uzmanlarla dolu olurdu. Kargo kompartımanı da aynı şekilde kişisel bavullarla, bilimsel aygıtlarla ve az sayıdaki ihraç malzememizle doluydu. Mesela jeologlardan biri Ay kayalarını işlemeye başlamıştı ve yaptığı heykeller dünyada fahiş fiyatlara satılıyordu. Myrtle'ın geri dönüştürülmüş kumaşlardan yaptığı "Ay battaniyeleri" de üç çocuklarını mezun edecek kadar kazandırıyordu. Sanat uzayda şaşırtıcı derecede canlıydı ve iyi durumdaydı. Ben bile kullanılmış delikli kartlardan yaptığım bir kâğıt heykelle bu kervana katılmıştım, fakat bunları satacak cesareti kendimde bulamamıştım.

Dünyada uzay programını sevmeyen insanlar bile Ay'dan gelen her şeye heyecanla yaklaşıyordu. Sanırım bir milenyumu, mitleri ve efsaneleri romantize eden bir yerde geçirdiyseniz bunun güç kaybetmesi biraz zaman alıyordu.

Grissom'la o kadar çok uçmuştuk ki, uçuş öncesi kontrolleri bir rutine bağlamıştık. Adımları falan atlamıyorduk tabii. Rutin olsun

olmasın, atmosfer olsun olmasın yine de temelde bir bombanın tepesinde oturuyorduk.

Komik... Her şeye alışabiliyor olmak gerçekten komik.

İki saat sonra kontrol listemizi temizlemiştik ve yolcuların hepsi koltuklarına bağlanmıştı. Grissom bana baktı ve başıyla onayladı. "Haydi bu mumu yakalım."

Motorlar mırıldanarak hayat buldu, Ay'ın atmosfersiz yüzeyinde neredeyse sessizlerdi. Kalktık ve o hızlanma esnasında ağırlığı tekrardan hissettim, sanki Ay beni kendine çekmek istiyor gibiydi. Altımızdaki gri ve kahverengi kraterler geride kalıyor, egzozumuzdan çıkan alevlerle yıkanıyordu.

Her şeye alışabildiğinizi söyledim ya. Yalan söylemiş olabilirim.

Alçak Dünya yörüngesine geldik ve yörünge istasyonuyla kenetlendik, ben bir pilot astronottum: Yardımcı pilot koltuğunda oturuyor ve seyir hesaplamalarına bakıyordum, bu prosedüre derin bir şekilde gömülmüştüm. Grissom'la ben gemimizi yerimize geçecek olan pilotlara teslim etmiştik, bu pilotlar Ay'daki üç aylık görevlerine başlıyordu, içeri girdik.

Lunettda'dan ayrıldık, artık sadece yörüngeden inen bir Dünya yolcusuydum. Uluslararası Havacılık Koalisyonu büyük yörünge roketlerine henüz bir kadın pilot atamamıştı. Bu roketleri kullanmamamız resmî bir politika değildi, fakat bu konuyu soruşturduğumda, satır aralarında hep aynı cevabı alıyordum: Uzmanlığımı "en değerli olduğu yerde" kullanmak istiyorlardı. Kadın astronotlar olarak astronot programına hesaplama yeteneklerimizden dolayı girdiğimiz için bizi başka bir koltuğa oturtmalarını sağlamak kolay değildi.

Diğer Dünya yolcusu dostlarımla aynı kompartımana girmek üzere havada süzüldüm. *Lunetta*'nın dönen dış çeperinde yapay yerçekimi vardı, merkez ise kenetlenmelerde kullanılmak üzere sabitti. Bu nedenle, bavulları taşımak hem daha zor hem de daha kolaydı. Hiçbir ağırlıkları olmuyordu fakat onları bağlamazsanız uçup gitme eğilimindeydiler. Çantamı koltuğumun altındaki küçük bölmeye sıkıştırdım ve bölmenin kapağını kapatmadan önce kemerle bağladım.

"Elma!" Koridorda Helen Carmouche süzülüyordu, yani kızlık soyadıyla Liu. Siyah saçlarını at kuyruğu yapmıştı, at kuyruğunun ucu kafasının üzerinde yüzüyordu.

"Senin de bu rokette olacağını bilmiyordum." Sırıtarak onu kucaklamak üzere kendimi ittim, neredeyse onu ıskalıyordum –ne de olsa Ay'ın mikro yerçekimine alışmıştım– fakat Helen bir 0 yerçekimi profesyoneli gibi ayağını bir rayın altına sıkıştırdı ve beni yakaladı.

Her şeye alışabileceğinizi söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Bu karşılaşma tren ya da tramvayda karşılaşmaktan pek de farklı değildi.

"Biraz dünya antrenmanı yapmalıyız." Gözüyle yanımdaki koltuğu işaret etti. "Oturabilir miyim?"

"Kesinlikle!" Altımdan geçebilmesi için sıçradım. "Reynard nasıl?"

Çantasını bölmeye koyarken güldü. "Oturma odasını boyadığını söylüyor. Görmeye korkuyorum."

Kendimi "tavana" doğru çekerek diğer yolcuların geçmesine izin verdim. "Renkten mi korkuyorsun, yoksa batırmış olmasından mı?"

"İki kelime: Marslı. Kırmızı. Ama nereden bilebilirdi ki?" Başını iki yana salladı ve çantayı tutan kemeri alışkanlıkla, kolayca bağladı. "Henüz yüzeyin fotoğraflarını görmedik."

"Daha da kötü olabilirdi. Mesela regolit grisi."

"Nötr olunca daha iyi olabilir." Çanta bölmesinin kapağını tok bir sesle kapattı. "Nathaniel nasıl?"

İç geçirdim fakat bunu istememiştim. Ağzımdan kaçmıştı. "İyi mi desek?"

Doğruldu ve koltuğa tutundu. "Kulağa iyi gelmiyor bu."

"Yok, yok. O iyi. Her şey yolunda." Kendimi koltuğa geri çektim ve kemerimi bağlamaya koyuldum. Omuz kemerini yuvasına oturturken Helen'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Sadece bu kadar uzun süre ayrı kalmak zor. Sen de bilirsin."

Yanımdaki koltuğa yerleşti ve elimi okşadı. "En azından eve dönüyoruz."

"Özür dilerim... Mızmızlanmamam lazım, sadece üç ay ayrı kaldık." Helen Mars görevi takımındaydı, yani önümüzdeki on dört ay boyunca eğitim görecekti ve keşif görevi gelecek yıl yola çıkınca, o ve Reynard üç yıl daha ayrı kalacaklardı. "Bunu nasıl yapabildiğini gerçekten anlayamıyorum."

"Daha uzun süredir evli olsaydık zor geçerdi sanırım." Göz kırptı. "Böylece balayı devam etmiş oluyor. Bilmem anlatabildim mi? Eve döndüğümde..."

"Ateşleme mi oluyor?"

"Hem de bütün motorlarla!"

Tepemizdeki hoparlörler hışırtıyla can buldu. "Bayanlar ve baylar, ben Kaptan Cleary. Bir dakika içinde istasyondan ayrılacağız ve bir saat içinde de sizi Dünya'ya, Kansas Yıldız Üssü'ne bırakmış olacağız."

Rutin. Dünya ve Ay arasındaki yolculuğu on kereden fazla yapmıştım. Her yolculukta işler biraz daha cilalı bir hâl alıyordu. Biraz daha... Normal. Ülkeyi aşan bir tren yolculuğundan daha farklı değildi. Tabii bir tren yolculuğuyla aslında hiçbir alakası olmamasını saymazsak.

İstasyon kilit mekanizmasını açınca bir gümbürtü gemi boyunca yankılandı. Uzay gemisinin kabuğundaki donmuş buğu, istasyonun gölgesinden çıkıp da güneş ışığına girince minik lombarın dışında ateş böcekleri uçuşuyormuş gibi oldu. Buz etrafımızda salınıyor, uzayın kara mürekkebinin üstünde parıldıyordu.

Sürekli bütün bunların rutinden başka bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum, fakat gerçek şu ki aslında sihrin ta kendisiydi bu. İstasyonun büyük arkı etrafımızda baş döndürücü daireler çizerek dönüyordu. Eğer koltuğa bağlı olmasaydım, öne eğilip yüzümü cama dayardım.

"İşte orada!" Helen görüş alanımızda olmayan, ilerimizdeki bir şeyi gösteriyordu. "Mars filosu."

Gemi titredi ve yavaşça dönmeye başladı, yörüngeden çıkmak için pozisyon aldı. Böyle yapınca da İlk Mars Seferi için tasarlanmış üç gemilik filo görüntüye girdi. Mürekkep karası göğün önünde iki yolcu ve bir malzeme gemisi düzensiz silindirler hâlinde duruyordu, yolcu gemileri uzun ve inceydi, aynen uzay istasyonu gibi santrifüj çemberleri vardı. Birisi bu çemberleri yetişkin oyuncaklarına benzetti ki bu da bana iki şey gösterdi: Birincisi, tahmin ettiğimden daha dar kafalıydım ve ikincisi, mevzubahis alet demek ki böyle görünüyordu, işlevi de buna uygun olsa gerekti. Bunu Nathaniel'a sormalıydım, fakat konuyu bilip bilmediğini öğrenmek istediğimden emin değildim.

Her hâlükârda, böylesi şeylerde hiç deneyiminiz *yoksa* gemiler masum ve güzeldi. "Biliyor musun... bazen sizi kıskanıyorum."

"Eh." Helen omuz silkti. "Yol boyunca ve dönüşte de matematikle uğraşacağım."

"Sence neden kıskanıyorum?" Gözlerimi devirdim. "Basit bir otobüs şoföründen başka bir şey değilim."

"Ama Ay'da."

"Doğru. İşimi de seviyorum ama... Sınırlarımı zorlayan bir iş değil." Eğer isteseydim Mars görevine alınabilirdim, fakat gerçek şuydu ki Nathaniel ile çocuk sahibi olmak üzerine konuşuyorduk. "Pilotluktan emekli olmayı ve hesaplayıcı departmanına dönmeyi düşünüyorum."

Helen, tepeden bakarak homurdanmanın kraliçesidir. "Ne yapacaksın, Cessna mı uçuracaksın yine?"

"Ya da yeni astronotlara eğitim veririm. Ben..." Sıkılmıştım. "Evliliğime odaklanmak istiyorum."

Helen, patenti kendisinde olan ve burundan gelen o seslerden birini daha çıkardı. Gerçekten de bu inanılmaz seslerin ustasıydı. Kaptan yörüngeden çıkış ateşlemesini gerçekleştirip de roket sarsılınca, küçümseyici ifadelerine tam olarak maruz kalmaktan kurtuldum.

Arkamızdaki biri biraz inildedi. Helen omzunun üstünden geriye baktı ve sonra bana iyice yanaştı. "Atmosfere giriş başlayıncaya kadar bekle."

"Dünya'ya ilk dönüşleri olsa gerek." Ben arkaya bakmadım. Büyükannem, biri utandığı zaman yapılabilecek en kaba şeyin ona doğrudan bakmak olduğunu söylerdi hep, ne hissettiklerini anlıyordum. İstediğin kadar eğitim al, gerçeği gibi olmaz ve yere inişimizden önce bunun daha kötüsü de olacaktı.

İlk yarım saat boyunca Helen ile sohbet ettik, uzaydaki hayatlarımızı birbirimize anlattık. Sonra bir patlamış mısır tanesi, birisinin çantasından fırlayıp yavaşça düşüşe geçti. Dünya'ya yeterince düştükten sonra atmosferin bizi yavaşlatmaya başlaması, yerçekiminin devreye girdiğine dair ilk ipucumuzdu.

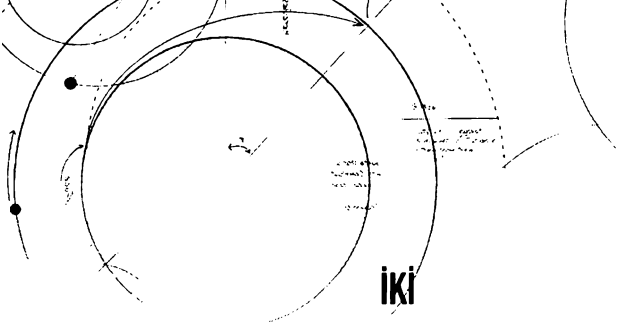
Dışarıda, 1649 santigrat dereceye kadar ısınacaktık, yavaş gelişen bir süreçti bu. Pencerelerin dışında aşırı ısınmış atmosfer plaz-

ma eşliğinde bizi tokatlıyor, hava turuncu ışık huzmeleri olarak pencereden geçiyordu. İşin komik tarafı şuydu ki inişin bu aşaması çok sessiz olurdu. Titreşime yol açmaya yetecek atmosfer yoktu ve büyük bir planörden başka bir şey değildik, yani motor sesi de yoktu. Ama içerideki astronotlar daha da sessizdi, atmosfere giriş manzarasını izliyorlardı. Ne kadar deneyimlersen deneyimle bu sıkıcı bir hâl almazdı.

Süratimizi biraz kesmek için kaptan gemiyi bir dizi S eğrisine soktu. G kuvveti beni koltuğuma yapıştırmıştı. Sadece iki g'lik bir kuvvetti bu, fakat on altıda bir g'de aylarca kaldıktan sonra sanki çamura gömülmüş gibi hissediliyordu.

G kuvveti artmaya devam etti ve beni koltuğuma iyice yapıştırdı. S eğrisinin bir sonraki kısmında kaptanın bizi dönüşten çıkarmasını bekledim, fakat dönüş devam etti. İşte bu rutin değildi.

Fakat yolcu kompartımanına tıkılıp kalmıştım, yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

İKİ

CYGNUS 14, BİR ARIZA SONUCU BELİRLENEN ALANA İNİŞ YAPAMADI

Haber STEVEN LEE MYERS

KANSAS CITY, KS, 20 Ağustos 1961 – Uluslararası Havacılık Koalisyonu'nun *Lunetta* uzay istasyonundan Dünya'ya astronot taşıyan Cygnus tipi uzay gemilerinden biri, iniş hedefinin 420 kilometre uzağına iniş yapmak zorunda kaldı, yetkililerin bildirdiğine göre bunun sebebi iniş sırasında yaşanan teknik bir arıza ya da pilotaj hatası. Bu, uzay gemisi programının başlangıcından bu yana kullanılan gemilerin bir versiyonu fakat bugün inen gemi yeni bir versiyondu ve inişi kolaylaştırması beklenen modifiye roketlerinin ve kontrol sisteminin ilk uçuşuydu.

KOLLARIM BİNLERCE KİLO ağırlığındaydı ve göğüs kafesime koca bir at oturmuş toynaklarıyla midemi dövüyordu. Atı neden kimsenin kaldırmadığını görmek için gözlerimi açtım ve bunun yerine regolit grisi bir yüzey gördüm. Hayır, Ay değil. Önümdeki koltuk. İnleyerek kafamı çevirdim fakat iç bulantısı midemi yakalayıp sıkmaya başlayınca bundan vazgeçtim.

G kuvveti bir noktada o kadar yükselmiş olacak ki bayılmışım. Kaptanın roketi nasıl indirebildiğine dair bir fikrim yoktu –ya da neyin ters gittiğine dair– fakat mucize eseri hayattaydık.

Toynak darbeleri devam etti, tabii bu koca at Dünya yerçekimi altındaki kendi bedenimdi sadece, üç aydır ilk defa hissediyordum

bunu. Havada kusmuk ve idrar kokusu vardı. Yavaşça kafamı çevirip yaşam destek telemetri sistemine baktım. Bütün göstergeler normaldi fakat kapı açılana kadar hâlâ hava sızdırmaz bir konservenin içindeydik ve protokollere uymak gerekiyordu.

Sonra dönüp Helen'a baktım. Hâlâ baygındı –ki bu bir sürpriz sayılmazdı– fakat bunun dışında bir şeyi yok gibiydi.

Gözlerimi yumdum, kurtarma ekibinin gemiye gelmesini beklerken yavaş ve kontrollü nefesler almaya başladım. Alışılmadık derecede uzun sürmüştü gelmeleri. Öte yandan, ne kadar zamandır yerde olduğumuzu ya da ne gibi işlerle uğraşmak zorunda kaldıklarını bilmiyordum. Belki iniş takımlarının bir tekerleği alev almıştı ya da başka ne olmuştu kim bilir.

Nihayet kapıdan darbe sesleri geldiğini fark ettim, bunu fark etmemin bu kadar uzun sürmüş olması da biraz utanç vericiydi. Kapı sıkışmış olsa gerekti. Güneyli eğitimin her ne kadar ayağa kalkıp yardım etmem gerektiğini söylüyorduysa da yıllar süren astronot eğitimi, kontrol listesi protokolünü aklımda öne çıkardı.

Duman kokusu var mı? Yok. Oksijen? Var. Yaralanma? Ben iyiydim, Helen iyiydi... Gözlerimi açtım ve koltuğumda dikkatle dönerek kabine göz attım. Diğer yolcuların yüzleri ya kül gibiydi ya da yeşil fakat kimse beklenmedik bir baskı altında değil gibiydi. Koridorun sonundaki çarpık burunlu siyah bir adam bakışlarımı yakaladı, Mars ekibindeki jeologlardan biriydi bu, ismi neydi? Her neyse. "Kapıya yardım etmeli miyiz?"

Başımı iki yana sallayamadım. "Aletleri var. Biz de güvendeyiz yani bırakalım da işlerini yapsınlar."

Başıyla onayladı ve hemen o anda da suratı yemyeşile kesti, kocaman yutkundu. Duyduğum sempatiden dolayı ürktüm. Yerçekimi ortamını değiştirdiğiniz anda ani kafa hareketleri mide bulandırıcı olabiliyordu.

Hah, Leonard Flannery, ismi buydu. Helen ve Reynard'ın düğününde Loire Vadisi hakkında tatlı tatlı muhabbet etmiştik. Savaş zamanında, orada uçtuğum zamanlarda hiç şarap denememiş olmamdan dolayı dehşete düşmüştü.

Sabit kalma kararımı doğrularcasına kapı açıldı ve basınç değişiminden kaynaklanan bir tıslama duyuldu. T-38 takip uçaklarımızın

gümbürtüsü kabin boyunca yankılandı. Gün ışığı ve taze hava içeri doldu ve beraberlerinde yanmış kauçuk, toprak ve hepsinin altında duyulan biçilmiş çim kokularını getirdi. Gözlerimi tekrar yumdum çünkü sırf yeşillik yüzünden ağlamayı kendime yediremezdim.

"Kimse kıpırdamasın!" Bir silah doğrultulmuştu.

Gözlerim kendiliğinden açıldı. Kapıdan içeri giren kamuflaj kıyafetleri içindeki altı adam üzerimize tüfeklerini doğrultmuşu. Bazıları siyahtı, bazıları beyaz, bazıları da aradaki tonlarda, yüzlerini farklı farklı maskelerle örtmüşlerdi. Birinin kar maskesi vardı, siyah olduğu dışında hakkındaki bütün gerçekleri gizliyordu. Bir diğeri bronzlaşmış teninin üzerine bir bandana takmıştı, karikatürlerdeki haydutlara benziyordu. Üçüncünün gaz maskesi vardı. Geri kalanı inşaatlarda giyilen türden toz maskeleri takmıştı.

UHK'nın güvenliğini nasıl olup da... Ha. Bir saniye. Takip uçakları hâlâ daireler çiziyordu. Kaptanın nereye indiğini bilemezdik fakat tahminime göre Kansas'ta değildik. Böyle bir durum için ne protokolüm vardı ne de rutinim.

Helen arkamda inildedi.

"Hey! Kapa çeneni!" Kar maskesi giyen adamın silahı ve koyu bir Brooklyn aksanı vardı, koridoru aşıp silahını Helen'e doğrulttu.

Helen başını yukarı kaldırdı ve o anda da kustu. Bir profesyonel gibi son anda kafasını çevirip kusmuğun bana gelmesini engellemişti, ne var ki safra kendi baldırlarına saçıldı. Kabinin diğer kısımlarından bir öğürme dalgası yükseldi.

Kocaman yutkundum ve ağzımı kapalı tuttum. Kaygı bozukluğundan kaynaklanan kusmalarla yıllar yılı uğraşmanın işe yarayacağını kim bilebilirdi. Yine de Brooklynli silahını her yeni sese doğrulttuğunda kalbim stres ve yerçekimi yükü altında ezildi. Maskesinin ardındaki kahverengi gözleri kısık ve sinirliydi. "Bu da ne be... Neden hasta olmuşlar bunlar?"

Arkamdaki biri öğürdü. Bir başka adam lafa karıştı, "Maskeni indirme. Sen de kaparsın."

"Uzay mikrobu."

Gülmek pek de akıllıca sayılmazdı fakat tek heceli bir gülüş kaçtı ağzımdan. Bu kahkaha bütün kabini dolaştı ve bütün dikkatleri üze-

rimde topladı. "Fakat bu ciddi olamazdı... Uzay mikrobu, ha? Radyo piyeslerinden bir şeye benziyordu.

"Bunu komik mi buldun?" Brooklynli yanıma yaklaştı ve silahı böğrüme dayadı. Metal tenime soğuk soğuk değiyor, kemiğimi eziyordu. "Dünyayı zehirlemek sence komik mi?"

"Hayır, ahbap. Bunu yapma." Leonard kemerinin üzerinden eğilmişti. "Bu kötü olur. Yapma..."

"Kes sesini." Brooklynli tüfeğini Leonard'a doğrulttu. Bir Tom Amca'ya ayıracak vaktim yok. Sen de problemin bir parçasısın ve biz buna bir son vereceğiz."

"Hey!" Gaz maskeli adam nizami askeri yürüyüşüyle öne geldi, silahını açılı bir şekilde yere doğrultmuştu. Her ne kadar filtrelenmiş ve boğuk çıkıyor olsa da sesinde bir talim çavuşunun tınısı yankılanıyordu yine de. "Hasta olsun olmasın, vakit geçiyor. Bir daha böyle bir şans yakalayamayız, o nedenle de... Vay anasını. Sen Astronot Hanım'sın."

Hayranlarımla o kadar karşılaşmıştım ama bu karşılaşmalardan birinin bile silah tehdidi altında olabileceği aklıma gelmemişti. Yine de bu karşılaşma bana bir rol biçmişti. Hayranlarla nasıl konuşulacağını biliyordum. Can evime silah doğrultulmuş olsa da bu yeni adama gülümsedim. Gaz maskesinin camları arkasındaki gözleri bulanık kestane rengiydi, birinde de bir leke vardı. "*Bay Büyücü*'nün bir hayranı olmalısınız."

"Kızım o programa bayılır." Gözlerinin ifadesi bir an için yumuşadı fakat sonra başını iki yana salladı, omuzları dikleşti. "Her neyse. Ama tabii..." Brooklynlinin omzunu dürttü. "Bu işe yarar. O dikkatleri toplar."

"Pilotları alacağız sanmıştım."

"Eh sıçayım, şu anda onlara ulaşamıyoruz, öyle değil mi? Kokpit mühürlenmiş. Ama o çok ünlü biri. Bir milli değer. Bu sayede onlar..."

Uzaktan gelen sirenlerin sesi duyuldu, her geçen saniye sesleri artıyordu. Brooklynli doğruldu ve kapıya baktı. "Hay sokayım. Hızlı geldiler."

"Ne bekliyordun mankafa?" Hayranım uzandı ve kolumu tuttu, beni koltuğumdan çekmeye çalışıyordu ama kemerleri açmamıştı.

"Yardım edeyim." Ellerimi görebilecekleri bir yerde tuttum ihtiyatla. "Çok fazla kilidi var."

Homurdandı fakat geri çekilip bana alan açtı. Yavaşlamış parmaklarım kemer kilitleriyle boğuşmaya başladı. Dünya'nın ağırlığı beni aşağı çekiyordu, öyle ki kemer bile binlerce kilo çekiyordu. Ay'da spor salonunda ne kadar vakit harcarsan harca, Dünya'daki ilk ay cehennem gibi geçerdi. O esnada sirenlerin yol aldıkça bozulan sesi bize iyice yaklaşmıştı.

Leonard oturduğu yerden lafa girdi. "Beyaz bir kadını rehine olarak almayın. Lütfen. Bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin edebilirsiniz."

Hayranım bir an için tereddütte kaldı, sonra başını iki yana salladı. "Bir zenciyi rehin alsak umurlarında olmaz. Ama Astronot Hanım'a gelince. Bu dikkatlerini çeker."

İkinci kemeri de çıkarırken hayranım tekrar kolumu tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Ağırlığımı ona verdim ve önümdeki koltuğu tuttum, beynim ise bütün bu fazladan ağırlıkla ne yapması gerektiğini düşünmekle meşguldü. Ben kendi kendime destek olmaya çalışırken kabin de deli gibi etrafımda dönüyordu. Kusmak iyi bir fikir gibiydi.

"Başı..." Helen'in sesi bir anda kesildi. Fakat şükürler olsun ki tekrardan söze girdi. "Başı döner öyle. Üzerine kusmasını istemiyorsan yavaş hareket ettir."

Midem zaten boştu çünkü uçuşlardan önce yemek yemezdim. Yine de... Durdum ve düzgün bir duruş bulmaya çalıştım. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Kapıda duracak ve taleplerimizi ileteceksin." Brooklynli beni koridorun aşağısına doğru iteledi, ayaklarım da yerçekimine takılınca sendeledim.

Tam yere düşecekken hayranım yakaladı. "Dediklerimizi yap kimsenin başına bir iş açılmasın."

"Tabii, tabii." Düzgün nefes alabilmek giderek güçleşmişti. Ya sarf ettiğim efordan ya da korkudan. Bilemiyorum. Belki ikisinin bir karışımı. Roketin kapısına doğru ilerlerken hayranıma yaslandım.

Yolcuların hepsi uyanmış gibiydi şimdi. Bir zamanlar astronot programındaki herkesi tanırdım fakat şimdi bir bakışta sadece yarısını çıkarabiliyordum, geri kalanıyla sadece göz aşinalığım vardı. Yine de Helen, Leonard ve Malouf'u tanıyordum ve hepsi de gerektiğinde yardımcı olabilirdi. Kapının yanında, mühendislikten Cecil Marlowe,

sanki ayağa kalkmayı düşünüyormuş gibi kemerleriyle oynuyordu. Sarı saçları iki örgüyle örülmüş olan Ruby Donaldson bir çocuğa benziyordu fakat savaş sırasında ön cephede çalışmış bir doktordu.

Pilotlar ön tarafta ne yapıyordu acaba? Muhtemelen ayıklardı ve olan bitenin farkındaydılar ya da en azından kurtarma ekibi dışında birilerinin gemide olduğunu biliyorlardı. Arka tarafla irtibatı sağlayan, kamera değil ama bir diyafon vardı. Onların yerinde olsaydım şu anda bunu dinliyor, daha fazla bilgi elde etmeye çalışırdım. Tabii bu bilgileri de Görev Kontrol'e iletiyor olurdum.

Gırtlağımı temizledim. "Ne söylememi istiyorsunuz?"

Brookylnli koridorun sonunda durdurdu beni. "Dünyada sorunlar olduğunu söyle onlara. Bunlar çözülene kadar uzay sevdasından vazgeçsinler."

Başımla usulca onayladım. Bunlar Önce *Dünyacılar*'dı, tabii bunu daha önceden fark etmiş olmalıydım. Bunların çoğunluğu, Meteoru takip eden olaylarda en çok zarar görmüş bölgelerden gelen göçmenlerdi. Brooklynli adam muhtemelen her şeyini kaybetmiş ve siyah olduğu için de Brooklyn'in harabelerinde çürümeye terk edilmişti. "Tamam ama bu mesajı vermem için buradaki herkesi tutmanıza gerek yok..."

"Ah, bu işine gelir, öyle değil mi?"

"Nazik bir hareket olur." Kapının ardında kurtarma araçları yaklaşmış ve durmuştu, ışıkları flaşlar gibi patlıyordu. Fakat gelen UHK değil, yerel bir ambulans ve üç itfaiye aracıydı. Bir tanesi yanlamasına park etmişti, böylece üzerini okuyabildim, "Madison County" yazıyordu. "Neredeyiz?"

"Alabama."

"Pekâlâ... UHK'dan birileri buraya gelene kadar biraz zaman geçer." Eşlikçi uçaklar ve radar takipçileri indiğimiz yeri bildirse bile buraya gelmek için seyahat etmek zorundalardı. "Buradakiler iyi durumda değil, ambulansla gitmelerine izin verin. Böylece... Uzay mikroplarını da yalıtmış oluruz."

Adamlardan biri dışarıyı dikizledi, sonra kafasını içeri çekti. "Ambulans görevlileri buraya doğru geliyor."

"Durdur o zaman." Hayranım çenesini sıvazladı ve gaz maskesinin filtreleri bu hareketle titredi.

Kapıdaki adam derin bir nefes aldı, tüfeğini dışarı doğrulttu ve havaya ateş açtı. Ses kabinde vahşice çınlayarak yankılandı. Adam kapının dışına doğru bağırdı. "Yeterince yaklaştınız!"

Brooklynli beni ileri itti. Başparmağı dirseğimin üzerindeki ete batmıştı fakat beni ayakta tutan tek şey de onun tutuşuydu.

Hayranım bana baktı. "Buraya bir haber ekibinin gelmesini istediğimizi söyle onlara. Başkan da gelsin. Bir de Dr. Martin Luther King."

"BM başkanı da gelsin," dedi bandanalı adamlardan biri. Aralarında en koyu tene sahip olan oydu ve beklenmedik bir şekilde İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Başka siyah İngilizler de tanıyordum fakat Önce Dünyacılar'ın hepsinin Amerikalı olduğunu sanıyordum.

"Bakın, bu dediğiniz..." Olacak iş değil, demek istedim fakat patavatsızlık yapmadan kendimi durdurdum. "O kadar hızlı olmaz."

İngiliz, bir kaşını kaldırdı. "Ambulans yeterince hızlı geldi."

"Ambulans bu bölgedeymiş zaten." O anda ne yapacağımı bilemiyordum. Eğitimim matematik ve uzay gemilerini uçurmak üzerineydi. Rehine krizleriyle ilgili bildiğim şeyler tamamen filmlerden geliyordu ve *Suddenly*'nın iyi bir örnek olmadığından da yeterince emindim. Buradaki adamların bir mantar tabancasını altıpatlarla karıştırmayacağı ortadaydı. Onları elektrik vererek bayıltamazdım da. Onu boş ver, güçlükle ayakta durabiliyordum. Onları sakin ve uyumlu tutmak yapılabilecek tek doğru şeydi. "Onlara söylerim ama beklemeye sabrınız olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bize ne yapacağımızı söyleyecek durumda değilsin," dedi İngiliz.

"Bunu anlıyorum. Sadece gerekli bilgilendirmeyi yaptığımdan emin olmak istiyorum. Kansas'tan buraya uçmak altı saat sürer. Tamam mı? Tek söylediğim bu." Aslında iki saat sürerdi fakat fazladan zamanımız olmasının bir zararı olmayacağını düşünmüştüm... Tabii yani, başkanı bir T-38'E yükleyip yirmi dakikada buraya getirebilirlerdi fakat bu olasılık yorucu derecede düşüktü. Kapıya döndüm, filtrelenmemiş gün ışığına şaşı gözlerle baktım. "Onlarla neden konuşmak istediğinizi soracaklardır."

"Bu konu onlar buraya gelene kadar bekleyebilir. Öyle değil mi?" Hayranım kapıyı işaret etti. "Haber ekibi, başkan, Dr. King ve BM başkanı. Başka bir şey söylemeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Brooklynli koridorun arkasına gitti ve tüfeğini Helen'e doğrulttu. "Sigorta olarak." Sadece adrenalin ve yıllar süren kaygıyı bastırma eğitimim sayesinde ayakta durabiliyordum. Elbisemin içinde derimi çok gergin hissediyordum, kalbimin hızla her atışında dizlerim titriyordu. Bir şekilde başımla onaylamayı ve kapıya yönelmeyi başardım.

Elimi kapıya dayadım. Parmaklarım titriyordu ki bu da kendinden emin görünmeye çalışma çabalarıma zarar veriyordu. İtfaiyeciler araçlarının yanında duruyordu, belli ki ne yapılması gerektiğini tartışıyorlardı, o esnada ambulans şoförü de telsizini çıkartmış biriyle konuşuyordu. İtfaiyecilerden biri beni gördü ve diğerini dürttü.

Beni rehin alan insanların talimatlarını haykırmak üzere bir nefes aldım. Ama o derin nefes filtrelenmemiş havayla dolu, toz, polen ve yanmış yakıt kokusuyla zengindi, bir öksürük nöbetine tutuldum. Kapı koluna yapıştım, iki büklüm olmuştum. Bunun sebebi öksürüklerin gücü değildi, bayılmamaya çalışıyordum sadece. Birisi sırtıma elini koydu, bir diğeri de koluma, beni kucakladı.

"İyi misin?" Hayranım yanıma diz çöktü, kapıyı kendine siper etmişti.

Başımı onaylamak için sallar sallamaz bunu yaptığıma pişman oldum. Çenemi iyice kenetledim, iyice bir yutkundum ve başımın dönüşünün durmasını bekledim. "Kalkmama yardım eder misin? Yavaş."

Başını aşağı ve yukarı salladı, hareketiyle gaz maskesi de dalgalandı, sonra doğrulmama yardım etti. Ben daha ihtiyatlı bir nefes alana kadar, o bulanık kestane rengi gözleriyle bana baktı. Ben öksürünce sağlık görevlisi de yakınlaşmıştı sanki kendine engel olamıyormuş gibi.

Ben de ona odaklandım, yirmili yaşlarının başında beyaz bir adamdı, briyantinle bastırdığı kıvırcık sarı saçları dağılmıştı bukle bukle. "Bu adamlar bir haber ekibinin gelmesini talep ediyor. Ayrıca başkanla, BM başkanıyla ve Dr. Martin Luther King'le de konuşmak istiyorlar."

"Kim onlar?" İtfaiyecilerden biri gruptan ayrılıp öne çıktı, omuzları bir ayının omuzları gibiydi ve solgun yanaklarını çiller kaplamıştı. "Ne istiyorlar?"

Yan tarafıma bir bakış attım, hayranım başını iki yana salladı. "Başkan buraya gelince öğreneceklerini söyle onlara."

Ki eğer hükümeti biraz tanıyorsam asla öğrenemeyecekleri anlamına geliyordu bu.

Koridorun sonunda Brooklynli tüfeğini hâlâ Helen'e doğrultmuştu, o yüzden, ışığımdan çıkmadan önce mesajı tekrarladım. "Şimdi oturabilir miyim, lütfen?"

Garezlerinden buna izin vermemelerini beklemiştim, fakat hayranım beni koltuğuma götürdü.

Biz ona yaklaşınca Brooklynli tüfeğini indirdi ve Helen, sanki tüfek onu ayakta tutan bir füze rampasıymış gibi koltuğuna yığıldı.

Her ne kadar kendimi koltuğa atmak istiyor olsam da ihtiyatla oturdum. Hayranım da bana yardım etti, sanki bir rehine değil de yaşlı bir kadındım. Gırtlağımı temizledim, bolca su için neler vermezdim ki. "Belki başkan buraya gelince ne söylememi istediğinizi konuşabiliriz. Dünyadaki problemlerden bahsetmiştiniz..."

Hayranım Brooklynliyle bakıştı, sonra arkamdaki birilerine daha baktı, muhtemelen diğer eylemcilerden biriyle haberleşiyordu. Koridorun karşısından Leonard bize doğru eğildi, dinliyordu. Benim ön tarafta olduğum bir ara kemerini gevşetmişti.

Gözlerini kısan hayranım beni inceliyordu. Ne gördüğünü bilmiyorum fakat nihayetinde başıyla onayladı. "Dünyadaki insanlar terk ediliyor. Bütün para meteorun yarattığı karmaşayı temizlemeye kullanılacağına yukarı gidiyor. İnsanlar apartmanlarda tıklım tepiş yaşıyor. Göçmenler ise on yıl sonra bile hâlâ evlerine dönemiyor çünkü sigorta şirketleri bu olaya 'Tanrı'nın işi' olarak bakıyor ve hükümetler 'kaynakların verimli bir şekilde harcandığını' söylüyor." Kaşlarını çattı. "Sanki kaynakların nereye harcandığını görmüyormuşuz gibi. Sanki hangi mahalleler kaderine terk edildi bilmiyormuşuz gibi."

Uzay endüstrisinde o kadar çalışmış ve Dünya'nın iklimine neler olduğunu çok derinden anlayan insanlarla o kadar beraber olmuştum ki birçok insanın çok daha acil ihtiyaçları olduğunu unutmuştum. "İklim, meteorologların düşündüğü biçimde ısınmaya devam ederse hepimizin başı belaya girecek, tabii eğer başka gezegenlerde evlerimizi kuramazsak. Bu... Uzay programı Dünya'daki insanlar içindir."

"Yapma be. Bunu daha önce de gördük. Uzay elitler için olacak ve geri kalan herkes de terk edilecek."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu iş öyle işlemiyor."

"Etrafına bir bak."

Baktım da. Bakarken de hastalığıma hastalık eklenmesin diye başımı çok yavaş çevirdim. Bizi rehin alanlar kabine öyle dağılmışlardı ki ikisi arkadaydı. Üç tanesi kapıdaydı, yanımda hayranımı bırakmışlardı. Bütün yolcuların renkleri grimsi yeşildi fakat bunun sebebi yerçekimi mi yoksa içinde bulunduğumuz durum mu anlayamıyordum. Muhtemelen her ikisi de eşit rol oynuyordu. Helen kollarını kucağında birleştirmişti ve satranç oynarken ya da hesap yaparken takındığı sabit ifade vardı suratında. Leonard ellerini koltuk altlarına sokuşturmuştu, bizi izlerken bir yandan da alt dudağını emiyordu. Ruby Donaldson'ın sağ dizi titriyordu ve Vanderbilt DeBeer parmağının kenarını kemiriyordu.

"Baktım. Herkes sefil görünüyor."

"Bir daha bak. Bana benzeyen kaç kişi var?"

Leonard'a baktım, koridorun karşısındaydı, ben ona bakınca ürktü. Yemin ederim bir dahaki sefere bu konuyu fark etmekte bu kadar yavaş davranmayacağım. Bir roket dolusu astronot içinde bir siyah adam, bir Tayvanlı kadın ve otuz beyaz insan vardı. Ya da yirmi dokuz beyaz ve bir Yahudi, beni nasıl saydığınıza göre değişiyordu sayı. "Söylediklerinde doğruluk payı var..."

"Ama yine de kabul etmeyeceksin, değil mi?" Elindeki silahla oynadı.

"Programın erken evreleri daha bunlar." *Buck Rogers* gibi televizyon dizileri aracılığıyla insanların uzay programı hakkında debdebeli fikirleri vardı. "Beni dinle... Yılın altı ayı Ay'da yaşıyorum. Akan suyumuz yok. Bir uyku tulumunda yatıyorum. İçki de yok..." En azından çoğunlukla yok. Lezzetli bir şey ise kesinlikle yok. "Sadece konserve gıda yiyoruz. Dahası, en ufak bir hata bile kolonideki herkesi öldürebilir. Şu anda uzaya gitmek için belli bazı şeyleri bilmek zorundasın. Sanırım buradaki herkes ya yüksek lisans yapmıştır ya da doktora vermiştir."

Hayranım üzerime eğildi, gaz maskesinin arkasında gözleri ateş gibiydi. "Ve sen de siyah insanlarda bu özelliklerin olmadığı varsayımıyla hareket ediyorsun."

Koridorun karşısında Leonard gırtlağını temizledi. "Bazılarımızın tabii ki var..." Hayranım ona dönünce susmuştu.

Gaz maskesini düzelten hayranım homurdandı. "Bakalım sen neler diyeceksin Tom Amca."

Leonard gözlerini devirdi. "Aradıkları akademik dereceler sıkı çalışmadan fazlasını gerektiriyor. Para ve bağlantılar mesela. Açıkça söyleyeyim, bu denediğiniz tam bir dangalaklık ama sebeplerinize katılıyorum."

İŞTE UZAY GEMİLERİYLE ilgili ufak bir bilgi: Hava yalıtımı sağlamdır. Kapılar dünyanın bunaltıcı havasına açık olsa bile hava sirkülasyonu fazla olmaz. Aylardan ağustostu. Güneydeydik. Dahası, inişten dolayı insanların her yere kustuğunu da göz ardı etmeyin.

Bekleyişimizin dördüncü saatiydi, ısı ve koku hep daha kötüye gidiyordu. Normalde, bu saatlerde, UHK'nın intibak merkezinde su yataklarımızda yatıyor olacaktık. Bunun yerine, Dünya'nın yerçekimi altında ayakta durmaya zorlanıyorduk, hem de insan ifrazatlarının mikroplarıyla kaynayan bunaltıcı derecede sıcak bir odada.

Helen uzandı ve elini bacağıma koydu, sonra işaret parmağıyla hafif hafif vurmaya başladı. Ne kadar da olağanüstü bir kadındı o, mors kodu gönderiyordu. Sanki birbirimizi teselli eder gibi elimi onun elinin üstüne koydum ve bir onay mesajı gönderdim.

Uzun ve kısa vuruş dizgeleriyle şöyle dedi: MİKROP KORKULARINI KULLAN

Elinin üstüne vurarak cevap verdim: NASIL

BEN ÖLMÜŞ GİBİ YAPACAĞIM. Durdu ve göz ucuyla bana baktı. SEN KONUŞURSUN

Tuhaftır, "ölmüş gibi" yapabileceğini biliyordum. Astronotluk eğitiminde "ölüm simülasyonu" diye bir şey vardı, bu eğitimde bir astronotun ölmesi hâlinde neler yapacağımızı simüle ederdik. Genellikle, payına ölü görünmek düşen astronotlar simülasyonun geri kalanında otururdu fakat Helen ölüm sahnesini oynamıştı, hem de endişe verici bir sabitlikle, sonra da olabilecek en tuhaf biçimiyle bitkin, etrafta dolanmıştı.

Bunun işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilirdi ki fakat başkan da gelmeyecekti... Gelmediği takdirde de bu adamların neler yapabileceğini kestiremezdik. Ayağa kalkıp hayranıma baktım. Adı Roy'du, bunu biliyordum çünkü Brookylynli ona tuvaletin yerini sormuştu.

Gemideki görece rahat tek insan Roy'du çünkü gaz maskesi vardı. Elimi kaldırıp dikkatini çekmeye çalıştım ve mucizevi bir şekilde hemen yanıma geldi. "Hedeflerinizi düşünüyordum da bir önerim var."

"Kulak kesildim, dinliyorum."

Gördüğüm en kahramanca eylemlerden birini gerçekleştiren Helen öne eğildi, kafasını keskin bir hareketle salladı ve Roy'un ayakkabılarına kustu. Dünya'ya geri döndüğümüzde yapmaktan kaçındığımız bütün hareketleri yapmıştı, hem de müthiş bir netlik ve hızla.

Roy geri çekildi ve Leonard'ın koltuğuna çarptı. Gaz maskesinin ardından bile yüz hatlarının tiksintiyle buruştuğu görülebiliyordu.

Diğer rehineciler derhal alarma geçtiler, tüfekler bizim tarafımıza döndü, bir yandan da neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Helen bir elini kaldırdı, titriyor ve hırıltılı konuşuyordu, "Uzay..." Öksürdü. "Mikropları."

Sonra çöktü ve kollarımda hareketsiz kaldı. Bunun olacağını bilmeme rağmen gerçek bir şoka girmiştim. Sonra elimi boynuna dayadım, nabzı hızlı ve sertti. Kafamı kaldırıp Roy'a baktım, onu kendime inandırmaya çalıştım. "Oldukça kötü durumda."

Roy'un arkasından Leonard uzandı. "Bir roket dolusu astronotu ölüme terk ederseniz sizi dinlerler mi sanıyorsun? Sence Dr. King bunu destekler mi?"

Elim hâlâ Helen'in boynunda, yalvardım, "Lütfen. İyi niyet göstergesi olarak rokette en kötü durumda olanların çıkmasına izin verin."

"Garantimizden mahrum mu kalalım yani?"

"İhtiyacı olanların sağlık hizmetlerine ulaşması gibi bir şefkat eylemi sizin davanız için ancak yardımcı olur." Çözülecek gibi görünmüyordu. Biraz bile. "Aracınız olarak ben burada kalacağım."

İletişimci Dawn Sabados öğürdü ve böylece bandanalı açık tenli adamın soğukkanlılığından eser kalmadı. Roy'a başıyla bir onay verdi. "Haydi... Yoksa hepimiz hastalanacağız."

Gaz maskesinin arkasında güvende olan Roy, dönüp diğer hemşerilerine baktı. Brooklynli, kar maskesi giymiş olmasına rağmen burnunu eliyle kapatmıştı. Elini bir an için çekip, "Yapalım," dedi.

"Pekâlâ." Uzanıp kolumu yakaladı. "Dışarıdakilere neler olduğunu anlatmalısın."

Helen'i kucağımdan indirdim. Simülasyondaki kadar "ölü'ydü", bir kolu aşağı sarkmıştı. Roy ayağa kalkmama yardım etti ve o anda da oda dalgalandı, griye kesti. "Bir şeye tutundum –galiba bir koltuğun sırtıydı– ta ki koridorun aşağısına sallana sallana gidebilecek kadar kendime gelene kadar.

Kapıya gelmeden önce durdum ve Roy'a döndüm. "Kapıdan çıktıklarında onlara sağlık personeli eşlik etmeli. Çoğu ayakta duramayacak kadar zayıf düşmüş."

İngiliz, yaslandığı kapı eşiğinden bu tarafa doğru baktı, tüfeği kullanıma hazırdı. "İki iki mi çıkaracağız?"

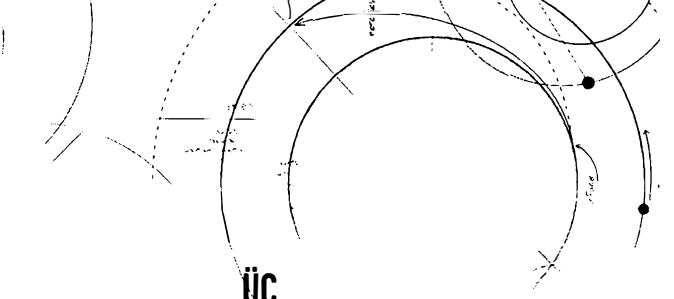
Roy başıyla onayladı. "Bir numara çekmek yok."

"Anlaşıldı." Kapıya yürüdüm. Ayakta durabilmem için İngiliz bir elini uzatıp destek olmuştu. Güneş batmak üzereydi, her şey mükemmel bir altuni renge bürünmüştü ve bu altuni göğe acil durum araçlarının yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkları karışıyordu. Ambülanslar çoğalmıştı ve bunlara polis arabaları da eklenmişti. Protestocular haber ekiplerine de kavuşmuştu artık. Öyle görünüyordu ki üç kanal ağının üçü de gelmişti, ayrıca radyo istasyonları da gelip dükkânı açmıştı.

Tabii çok yakında değillerdi, hepsi oluşturulan askeri kordonun arkasındaydı. Eşiğe çıkınca bütün silahlar üzerime doğrultuldu. Konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldım. "İyi niyet göstergesi olarak bazı astronotları serbest bırakmak istiyorlar. Her seferinde iki kişi. Sağlık görevlileri öne çıkıp astronotları karşılayabilir."

Sonra beni kapıdan çektiler. Ayaklarım yerden kesildi ve roketin zeminine yapıştım. İngiliz beni tuttu ve ayağa kaldırdı, bu ani değişimle birlikte... Eh, bayıldım işte.

Ayıldığımda, kusmuk ve korku kokan bir gemide bir ben, bir de protestocular vardı.

ÜÇ

UZAY GEMİSİNDEKİ ÖNCE DÜNYACI PROTESTOCULAR "JEST" OLARAK 32 REHİNENİN 31'İNİ SERBEST BIRAKTI

Haber DAVID BIRD

MONTOGMERY, AL, 21 Ağustos 1961 – Önce Dünyacı protestocular, *Cygnus 14* uzay gemisinin rota dışına çıkışını fırsat bilerek gemiyi ele geçirmiş, 32 astronotu rehin almıştı. Bugün erken saatlerde "bir iyi niyet jesti olarak" bu astronotlardan biri hariç hepsini serbest bıraktılar. Geri kalan rehine, Dr. Elma York, protestocuların istekleri yerine getirilene kadar alıkonulacak. Protestocular, resmi görevlilerle iletişim kurmak için Dr. York'u kullanıyor.

ONUNCU SAAT. GEMİ karanlıktı, kurtarma ekibinin dışarı kurduğu gözlem ışıklarıyla aydınlanıyordu sadece. Vestibüler sistemim Dünya'ya dönmüş olmaktan nefret etmişti. Hastaydım, ilk indiğimiz zamandan bile daha zayıf düşmüştüm. Beni kapıya çıkartıp başkanı, BM başkanını ve D. Martin Luther King Jr.'ı tekrar çağırtmışlardı, bunun ardından, ne kadar denesem de iki kere bayılmıştım.

Gelmeyeceklerdi. Bunu biliyordum. Önce Dünyacılar da bunu her an anlayabilirdi. Başkan Denley, Kore Savaşı sırasında birliklerine sivil halka ateş açma emri vermesiyle tanınıyordu. Bu adamların önünde eğileceğini hiç sanmıyordum.

Kapıya yapılan seyahatlerin aralarında, roketin ön kısmına doğru boş bir yere geçip kafamı boyun desteklerine dayayarak uyumaya

çalışıyordum. Gece saat 2'de bile, karanlıkta öylece otururken uyuyamayacak kadar gergindim fakat gözlerim kapalıyken protestocular daha özgür konuşuyorlardı.

"Lanet olsun be. Açım." Bu İngilizdi, adı da Lysander'di. Brooklynlinin kız kardeşiyle evliydi, ki Brooklynli de Roy'un kuzeniydi. Bütün bu olayın pek de öyle planlanmadığı açığa çıkmıştı. Adamlar avlanırken roketin inişini görmüş ve geçmiş on yıldan gelen bütün öfkeleri eyleme dökülmüştü.

"Sence bize biraz yemek getirmelerini sağlayabilir misin?" Brooklynli beni omzumdan sarsıyordu.

Gözlerimi açmadan önce beni bir kere daha sarsmasını bekledim. Göründüğümden daha zayıfmış gibi yapmanın işe yarayabileceğini düşünüyordum, tekrar söylüyorum, film taktikleri kullanıyordum. Aslında, daha güçsüz olmama zaten imkân yoktu. "Hı?"

Brooklynli sözlerini tekrarlayarak kapıyı işaret etti. "Bize biraz yiyecek getirmelerini söyle."

Roy başını iki yana salladı. "Aptal olma. Bize gönderecekleri yiyecekler zehirli olabilir."

"Biz de konserve isteriz." Brooklynli omuz silkmişti. "Bir kutu *SPAM* ve bir somun ekmek. Sandviç yaparız."

"SPAM" kelimesini duyar duymaz midem zincirlerinden boşalıp gırtlağıma atladı. Yutkunarak tekrar yerine oturtmaya çalıştım. "Tuvalete gidebilir miyim? Galiba..." Bir elimi ağzıma bastırdım. "Lütfen?"

Roy bir elini kolumun altından geçirdi ve beni tuvalete sürükledi. Tuvalet uzay yolculuğu için tasarlanmıştı, vakumlu bir klozet ve seni sabit tutmak için demir bir çubuk. Dünyada yerçekiminden dolayı çubuğa gerek yoktu.

Sendeleyerek içeri girdim ve kapıyı kapadım, sersefil bir hâlde dizlerimin üzerine çöküp iyice hastalanmadan önce, bir an için kapıya tutundum. Kusmaktan nefret ediyorum. Küçücük tuvaletin zemininde zayıf ve nefes nefese kalmıştım.

Roy kapıya vurdu. "Bitti mi?"

"Neredeyse!" Ayağa kalkıp koltuğuma kadar yürümek düşüncesi bütün uzuvlarımı yere bağlamıştı ki...

Silah sesi.

Kabul etmeliyim ki ince bir çığlık attım. Tuvaletten tek duyabildiğim çiftelerin patlamalarına karışan saldırı tüfeklerinin çın çın çınlayan sesleriydi. Bir de bağıran erkek sesleri.

Evet, korkudan sinmiştim. Evet. Dehşete düşmüştüm. 2. Dünya Savaşı'na katılmıştım ve her ne kadar çatışmaya girmemiş olsam da gerçek şuydu ki bazı günler... Bazı günler nakliye görevlerim kuşatma bölgelerine uçmamı gerektirmişti. Dışarıda ne olduğunun farkındaydım ve beni ölümden ayıran sadece duvarlar ve tuvaletin plastik kapısıyken korkmamak aptallık olurdu.

Çömeldim, başımı kollarımın arasına aldım ve olabildiğince küçük bir hedef hâline gelmeye çalıştım. Hepsi o kadar. Kahramanlığımın bütünü bundan ibaretti, sadece vurulmamaya çalışıyordum.

Silah sesleri sustu.

Erkek sesleri birbiri ardına tekrar etmeye başladı, "Temiz!" Sonra biri tuvalet kapısında durdu. Kapı kolunu denedi. "Dr. York? Ben BM'den Çavuş Mitchell Ohnemus."

"Tamam. Bir saniye." Gözlerimi sildim ve duvara tutunup kalktım. Yere kapaklanmış olabilirdim fakat kurtarılırken beni bu pozisyonda görmelerine izin vermeyecektim. Kilidi açabilecek koordinasyonu gösterebilmem birkaç denemeden sonra oldu.

Dışarıda, kusmuk ve idrar kokusuna kordayt barutu kokusu karışmıştı. Roketin daha kötü kokamayacağını sanıyordum fakat daha kötü kokmuştu işte. Genç BM askerinin çilli beyaz tenine ve aşırı soluk kirpiklerine bakılırsa kaskının altında doğal sarı saçlar olsa gerekti. "Hanımefendi. İyi misiniz?"

"Teşekkürler. Evet." Bir elimi uzattım. "Ama yürürken yardıma ihtiyacım olacak."

Roy yerde iki büklüm yatıyordu, göğsü kanıyordu. Koltukların arasında, sanki dua ediyormuş gibi bir el uzanmıştı yere. Biri inledi. Şükürler olsun ki acı çekse de hâlâ hayattaydı.

Böyle olması gerekmiyordu. Kulağa tuhaf gelse de bence başkan gelmiş olsaydı beni serbest bırakırlardı. Ama tabii başkan asla gelmeyecekti.

Beni tıbbi testlerden geçirmeleri ve sorguya çekmeleri bir dört saat daha sürdü. Sonra... İzin verin de size üç ay süren keten havlular ve kuru şampuandan sonra duş almanın mucizelerinden bahsedeyim. Uzayda hiç bulunmamış insanlar suyun nasıl bir lüks olduğunu anlayamazlar. İntibak merkezindeki odamın duşunda, akan suyun altında bir tabureye oturdum. Damlalar kafamı dövüyor, saçlarımın içinden yollar bularak yüzüme ve boynuma akıyordu. Sıvı sıcaklık beni sarmalamıştı, bütün uzuvlarım boyunca kayarken hislerime büyük bir coşku yaşatıyordu.

Bir sorguya daha girecektim, daha uzun bir sorgu fakat şu an için duşun altında öylece oturabilirdim. Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayayıp dinlendirdim ve suyun sırtıma düşerek masaj yapmasına izin verdim. Banyonun dışında bir görevli beni bekliyordu, ağrıyan uzuvlarıma bu gece destek olacak meşhur su yatağına beni o götürecekti. Her ne kadar duşun altında sonsuza kadar kalmak istesem de sonra daha fazla duş alabileceğimi biliyordum. Tabii banyo da. Oh... Küvete gömülmek ve ılık suyun ağırlığımı alarak beni desteklemesine izin vermek.

Ama tabii bu yaptığım, görevliye kaba davranmaktan başka bir şey değildi. İç geçirerek suyu kapadım ve çağırma düğmesine bastım. Sanki bir eli kapının kolunda beklermiş gibi kapı açıldı ve...

Kapıda Nathaniel dikiliyordu. Gülümsedi, güneşe bakmak gibiydi gülümsemesine bakmak. "Yardıma ihtiyacınız var mı Astronot Hanım?"

Otuz kilo çeken kollarımı onun için açtım. "Birisi havlu getirse iyi olur."

"Bunu yapabilirim." Çıplak ayaklı Nathaniel duş odasına girdi ve elimi tutarak öpmek üzere eğildi. Beni roketten çıkarmalarından sonra telefonda konuşmamıza tabii ki izin vermişlerdi fakat şu ana kadar varsayıma dayalı bir ideal gibi gelmişti bana Nathaniel.

Kocamın eli ılık ve tanıdıktı, işaret parmağının ilk boğumundaki kalem nasırından elinin tersindeki sarı tüylere kadar tanıdık. Dudağımın üstündeki dudağı ılık ve biraz da çatlaktı, fakat hatları o kadar tanıdıktı ki eriyip gitmiştim. Üç aylık ayrılıktan sonra sevdiğinizi ilk gördüğünüz o an... O dokunuş. O koku. Varlığının kütleçekimsel etkisi bile artık yıldızlar arasında kayıp olmadığımı hissettirdi bana.

Ha, bu arada, hâlâ kendi başıma ayağa kalkamayacak kadar yorgundum fakat dünya tekrar rayına girmişti. "Seni çok özledim."

"İlk defa seni bir daha göremeyeceğim için endişelendim." Havluyu askıdan almak için eğildi.

"Gerçekten tehlikede değildim." Anılarımın ağırlığıyla yüzümü buruşturdum. "Atmosfere girişi saymazsak."

Çenesi şaşkınlıktan açık kaldı. "Elma. Silahlı altı adam tarafından rehin alındın."

"Yani... Evet. Ama bana ateş etmeyeceklerdi." Belki bu bir delüzyondur fakat öfkeleri asla bana yönelmemişti. "Bir grup avcıdan başka bir şey değillerdi, fırsatı görünce faydalandılar."

"Yani dürtüsel davranıyorlardı."

"Kararlılardı." Gözlerimi yumdum, kızından bahseden Roy'un maskesinin ardından görünen gözleri düşmüştü aklıma. "Aileleri vardı. Sadece daha iyi bir dünya istiyorlardı çocukları için."

Kocamın onaylamayan sessizliğini iyi biliyordum. Konuşmaya başlayacakmış gibi bir nefes alır, sonra bir an için nefes alıp vermeyi bırakır. Nathaniel aldığı nefesi bırakarak havluyu sırtımda gezdirdi. "Eh, seni tekrar evde görmek için sabırsızlanıyorum."

Evde olsaydık neyi onaylamadığını sorardım fakat şu anda bitap durumdaydım, ben de Nathaniel'ın konuyu değiştirmesine izin verdim. "E, ne var ne yok?"

"Yeni bir halı aldım." Havlu kalçamdan uyluğuma doğru hareket etti. "Aslında, Nicole Wirgin seçti halıyı ama ben de güç bela kazandığım maaşımla parasını verdim."

"Kolay kolay kazanılan maaş var mıymış ki?"

"Var. Bütün gün yatabilirsin de." O konuşurken havlu da vücudumun hatlarını takip ediyordu, sanki gerçek olduğumdan emin olmak istiyormuş gibiydi.

"Benim uzun süre yatmama izin vermezler." Bugün dinlenebilecektim fakat yarın fizyoterapistim beni Dünya yerçekimine alıştırmak için vestibüler sistemime yüklenecekti. Tanrıya şükürler olsun ki bu sefer ilkinde olduğu kadar uzun sürmeyecekti bu iş. Süreç pek hoş değildi fakat bir haftada salıvereceklerdi beni. "Rengi ne?"

"Ne? Ha. Halı. Şey... Kırmızımsı desek? Bir de desen var." Bir an için alt dudağını kemirdi. "Koltuğun kırlentlerine uyuyor."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Hmm... Eh, Nicole'ün zevki iyidir. Halı almak da nereden çıktı?"

Havluyu katladı. "Son seferde çıplak zeminle sorun yaşamıştın. Biraz sürtünmenin iyi geleceğine karar verdim."

Ne tatlı adamdı şu kocam. "Evdeyken ayakkabı giyebilirdim."

"Biliyorum ama çıplak ayakla dolaşmayı seversin." Nathaniel havluyu astı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Güzel bir halı. Ciddiyim."

Güldüm ve bu gülüş alarma geçirecek kadar iyi bir histi. İki kez muhtemel ölümü atlatmıştım, uzayda yaşamamı saymıyorum bile, şimdi ise halılardan bahsediyorduk. "Sana inanıyorum." Elini tuttum ve kapıya baktım. "Beni yatağa götürür müsün?"

Nathaniel dikkatle ayağa kaldırdı beni. Kollarımı boynuna dolayıp onu durdurdum ve yaslandım. Onun kolları da bana dolandı, omurumdaki ağrıyan noktalara nazikçe bastırmaya başladı. Çok iyi geliyordu bana. Sadece sıcaklığı bile, bütün vücudumla üzerine yüklendim.

Gözlerim yanıyordu, hasreti içime hapsetmek için onları yumdum. Elleri omurumun kıvrımı boyunca gezindi, ta kalçalarıma kadar ve sonra tekrar belime geldi. Nazikçe sıktı ve bir adım geri çekildi, hâlâ destek oluyordu bana. İç geçirerek hastane önlüğünü giydirmesine izin verdim, sonra da su yatağıma olan kısa mesafeyi aştık.

Nasırların düştüğü yerlerde ayağım ağrıyordu, bıçaklar üzerinde yürüyen küçük bir denizkızı gibiydim. Tuhaf olan, kendimi demirlediğim halkalardan dolayı ayağımın üstünde nasırlar olmasıydı, bir de sıçrayışlar yüzünden ayak parmaklarımın uçlarında. Peki ya topuklarım? Onlar bir bebek ayağı gibi yumuşak ve narindi.

Yatağa oturdum ve bacaklarımı da yatağa almama yardım etmesine izin verdim. Öyle bir nefes verdim ki bir balon gibi söndüğümü sanabilirdiniz, yatağın başlığına yaslandım. Tanrım, yorgundum. Su yatağı iyi gelmişti fakat mikro yerçekiminde yaşadıktan sonra Dünya'daki hiçbir şey yeterince konforlu gelmiyordu.

Yatağa, yanıma pat pat vurarak kenara kaydım ve su yatağında Nathaniel'a yer açtım. Yanıma dikkatle uzandı ki yatak etrafımda çok fazla dalgalanmasın, sonra da bana sokuldu. Köprücük kemiğim boyunca bir ileri bir geri okşamaya başladı, iliklerime kadar ısınmıştım.

"Myrtle, hindiba şarabı yapacağından bahsediyor." Sadece aramızdaki boşluğu doldurmak için bir sesti işte. Bu kadar uzun süre

ayrı kalınca... O kadar çok söz ve düşünce yığılıyordu ki nereden başlayacağını bilmek güç oluyordu ya da ona ne söylediğimi bilmek. "Kuru üzüm deneyinden sonra eminim ki herkes..."

"Dur bakalım. Kuru üzüm deneyi de ne?"

"Ha. Doğru. Pardon. Yer Kontrol yakalamadan sana bundan bahsedemezdim. Yukarı yollanan o devasa kuru üzüm yüklemesi vardı ya? Onları tekrar sulandırdı ve fermantasyon başlatmayı başardı."

"Şarap mı yaptı?" Kahkahasıyla birlikte su yatağı dalgalandı. "Ay'da mı?"

"Kendi kendine yetebilen bir topluluğun önemli ayaklarından biri alkoldür."

Nathaniel yanağımdan öptü. "Eminim öyledir. Nasıldı bari?"

"Öksürük şurubuyla terebentin yağı arası bir şey."

Bir ıslık öttürdü. "Vay canına. Ay şarabı burada binlerce papele satılabilir."

"Eh, Henri Lemonte o şarabı damıttı ve güzel bir brendi elde etti." Burnumu oynattım. "Güzel derken, meyve suyuyla iyi gidiyordu demek istiyorum. İyi derken de tadını zar zor hissettiğimizi."

"Elma suyunu fermente etmediğine şaşırdım."

"Millet istedi aslında. Kuru üzüm partisi Olga Baumgartner'in isteği üzerine yollanmıştı ama Olga hamile kalınca Dünya'ya erken dönmesi gerekti." Yattığım yerden olabildiğince omuz silktim.

"Evet... Bunu duymuştum." İç geçirdi. "Kendi kendine yeten bir koloni oluşturacaksak birinin orada kalıp ilk olması gerekiyor."

"Kim çocuğunun deney öznesi olmasını ister ki? Ay'da tavşan üretmeye başladığımızda yeterince keşmekeş olmuştu." Hayvan hakları aktivistleri çok öfkelenmişti buna fakat ninemden alıntılamam gerekirse, tavşan yemenin de tadına doyulmuyordu. "Aşağı geri getirdiğimiz tavşanlar sersefil oldu. Kim çocuğunun Dünya'ya dönmeden yaşamasını ister ki?"

"İşlerin gidişine bakılırsa dönmeyi istemeyebilirler."

İç geçirdim ve ona iyice sokuldum. Roy ve arkadaşlarının korktuğu da tam olarak buydu, Dünya'dan bir çıkış yaşanacak ve bu çıkış onları kapsamayacaktı. Haklılardı da: Birileri geride bırakılacaktı ya kaynaklardan dolayı ya politik sebeplerden ya da sırf inattan.

İyi bir cevabı yok gibiydi bütün bunların.

UZAYDAYKEN ÖZLEDİĞİM ŞEYLERİN arasında pazartesi günleri yapılan ekip toplantısının olmasını beklemezsiniz. Sanırım özlediğim şey tam olarak *toplantının* kendisi değildi, fakat arkadaşlarla ve iş arkadaşlarıyla görüşmenin bir aracıydı bu. Ayrıca, kahve ve *donutlar* da var tabii.

Dünya'ya dönüşümden bir hafta sonra ayakta çok daha rahat duruyordum ve toplantıya katıldım. Kırk kadar insanın kahve ve *donut* ile tatlandırılmış şamatası ruhuma güç kattı. Astronot programı devasa bir şeye dönüşmüştü, yani bu sadece bir departmandı: Pilot astronotlar departmanı. Bizler "elitler'dik" ve bu da şu anlama geliyordu ki daha çok eğitim alıyor ve –asıl önemli olana odaklanırsak– daha iyi *donutlar* yiyorduk.

Benkoski beni gördü ve bağırdı: "Astronot Hanım inmiş bulunuyor!"

Elit ille de haysiyetli demek değildir. Yüzüm bir sinyal lambası kadar kırmızıya kesmiş olsa gerek. Odadaki tek kadın ben değildim, yine de bu lakap üstüme yapışmıştı. İnsanlar etrafımı sardı, gülümsüyor ve sırtıma şaplak atıyorlardı.

Malouf dumanı tüten bir kahve tutuşturdu elime. "Sen tam anlamıyla muhteşemdin. Nokta. Uzay mikrobu demek..."

"Muhteşem olan *Helen*'di. Uzay mikrobu onun fikriydi."

"Doğru." Kendi kahvesini benimkine tokuşturdu. "Ama ona çoktan iltifat ettim, rokette kalan sendin."

Clemons odaya girdi, böylece ilgi odağı olmaktan kurtuldum, çünkü herkes sandalye almak üzere dağılmıştı. Leonard ve Helen de kendi pazartesi toplantılarında Mars grubunun geri kalanıyla birlikte benzer bir ilgiye maruz kalmış olmalıydı. Öte yandan, birçoğu zaten roketteydi, yani belki de konuyu konuşup bitirmişlerdi. Uzay işlerine geri döndüğüm için mutluydum sadece.

Oturmadan önce bir donut aldım. Sabiha ve Imogene'in yanına oturdum. Clemons konuşmaya artık nasıl başladıysa donut'ımın ilk ısırığının altında kaybolmuştu. Bakın size söyleyeyim... Ağır yağlı kızartma uzayda yapabileceğiniz bir şey değildir. Eğer üzerinde bu kadar düşünmediyseniz, bir donut sadece mütevazi bir yiyecektir. Donut şekerin nemini emmiş ve cila gibi olan kısmı kristalleşmeye başlamıştı, ben ısırdıkça tatlı kabuk kırılıyor, harikulade içini açığa çıkarıyordu. Şeker, maya, tereyağı ve Tanrı... Donut'ta Tanrı vardı.

Imogene eğildi ve mırıldandı. "O suratı yatak odası dışında da yaptığını Nathaniel biliyor mu?"

Homurdanarak güldüm ve donut boğazıma takıldı. Gırtlağımı temizledim, Clemons bana bakınca toplantı da bir an için durdu. "Pardon. Yerçekimi."

Sanki bu yeterli bir bahaneymiş gibi Clemons başıyla onayladı ve konuşmaya devam etti. UHK'nın yöneticisi uzaya hiç gitmemişti. Kalp kapakçığında bir sorun vardı ve muhtemelen kalkıştan sağ çıkamazdı. Ki bu da Roy ve arkadaşlarının söylediklerini haklı çıkarıyordu, uzay nüfusun sadece küçük bir yüzdesi içindi. Pek çok kişi –zorunluluktan– geride bırakılacaktı. Bir çeşit öjeni programıydı bu... Doğrusu, bunun dehşetini şu ana kadar düşünememiştim.

Fakat başka ne seçeneğimiz vardı ki? Yani, evet, insanlar sera etkisini düzeltmeye çalışıyorlardı fakat bu çabaların yetersiz olduğunu anladığımız anda koloni kurmak için de çok geç olacaktı. İç geçirerek donut'ı bıraktım ve klasörümü elime aldım, sayfalar arasında dolaşıp kendi görevimi bulmaya çalıştım.

Odanın önünde Clemons devam ediyor, ajandanın üstünden geçerek her grubun görevlerinden bahsediyordu. Sayfaları çevirirken kaşlarım çatılmaya başladı, o kadar ki son sayfaya geldiğimde alnımı ikiye ayıracak gibiydiler. İsmim sayfaların hiçbirinde yoktu.

Dünyadayken görevlerimden biri kolonicileri Ay için eğitmekti. Bu astronotların dönüşümlü yaptıkları bir işti. Her kolonici "sınıfı" Ay'da hayatta kalmak için gerekli olanları öğrenmek üzere bir çift astronotla eşleştiriliyordu. Yeni bir sınıf almayı bekliyordum fakat...

"York. Protestocularla iyi iş çıkardın. Sana ve o uçuştaki diğer astronotlara, basınla olan işlerini halletmeniz için fazladan bir hafta veriyoruz." Bu pek de öyle düşündüğü gibi bir ödül sayılmazdı. Purosundan bir nefes alan Clemons ajandasını kapattı. "Bu kadar millet. İşe dönün. York, sen biraz daha burada kal."

Gülümseyerek başımla onayladım fakat gırtlağıma bir inleme sıkışmıştı. Sabiha anlayışla vurdu sırtıma. "Ay otobüsü için bana yardım edeceğini söyle ona."

"Teşekkürler." Sandalyemi çektim ve Clemons'la buluşmak için ayağa kalktım. "Ama beni kolayca bırakacağını sanmam."

"Denemeye değer. Üstelik doğru da."

Şüpheyle güldüm. Sabiha'nın benden fazla uçuş saati vardı fakat kamunun gözü önünde bana yapacak bir iş verme çabasından dolayı da müteşekkirdim. Klasörümü topladıktan sonra ön masaya yollandım. "Beni mi görmek istediniz efendim?"

"Evet." Her zaman elinde olan purosundan bir nefes aldı, duman bulutu, sıfır yerçekimindeki su gibi yüzünü sarmaladı. "Malouf! Çıkarken kapıyı da kapat."

Siktir. Başım belada gibiydi. *2, 3, 5, 7, 11...* Eminim ciddi bir şey yoktur.

"York... Rehine krizi esnasında pek çok kişi senden etkilendi." Purosunu indirdi. "Pek çok kişi. Halkla ilişkiler ekibi seni röportajlara çıkarmak için hevesli. Buna hazır mısın? İntibak için hâlâ zamana ihtiyacın varsa seni böyle bir işe sokmak istemem."

"Teşekkürler efendim." Ellerinden geliyorsa hiçbir astronot ya da pilot zafiyeti kabul etmezdi. Her ne kadar basınla olan ilişkilerden nefret etsem de bunun uzay programı için değerini biliyordum. "Elimden geleni seve seve yaparım."

"Güzel... Güzel..." Purosunda uzamış olan külü masadaki cam küllüğe silkeledi. "Olay şu. Uzay programı bazı güçlüklerle karşı karşıya ve seni rehin alan adamlar da bunları temsil ediyor. Programın önemini anlamayan insanlar fonumuzu kesmesi için hükümete baskı yapıyor."

"Bazı kaygılardan haberdarım."

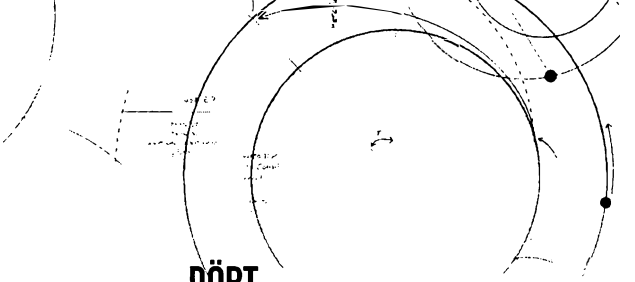
Başıyla onayladı. "Yani kamuoyu oluşturmamız lazım. İnsanların gözünün içine baktığı birisi lazım. Sen..." İç geçirdi. "Yıllar önce bana, uzay programını güvenli göstermemiz için kadınlara ihtiyacımız olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Bu iş nereye gidiyordu böyle yahu? Clemons onu yıllardır görmediğim kadar kaygılıydı. "Evet efendim."

"Haklıydın. Ben ise çok haksızdım."

Kelimeler, aklımın içinden uzaya kaçan hava gibi uçuyordu. "Iıı. Teşekkürler."

Homurdandı, gülümsemesiyle birlikte geniş yüzü yumuşadı. "İnsanlar seni seviyor. Sana güveniyor. Yani... Uzay programının iyiliği için senden UHK'nın yüzü olmanı ve Birinci Mars Seferi'ne katılmanı istiyorum."

DÖRT

CARLA FIRTINASI TEKSAS'I HARAP ETTİ

GALVESTON, TX, 28 Ağustos 1961 – Carla Fırtınası, saatte 278 kilometreye ulaşabilen rüzgâr hızıyla, 1875'den bu yana Teksas sahilinde görülen sekizinci en büyük fırtına olarak kayda geçti. Erkekler, kadınlar ve çocuklar kitlesel olarak fırtınadan kaçtı, 1952'de düşen meteordan beri en büyük tahliye bu.

Bütün bunların bize hatırlattığı şudur: İnsanlar her ne kadar Mars'a ulaşabiliyor olsa da bu dünyada ne anlayabildiği ne de engelleyip kontrol edebildiği güçler hâlâ mevcut. Her geçen saniye bir fırtına, meteorun Washington'da boşalttığından en az on kat fazla bir enerjiyi boşaltıyor. Ya da başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, bir fırtına ömrü boyunca 10 milyon atom bombasına eşdeğer bir enerjiyi ortaya salıyor. Bu muhteşem olgu, doğa karşısında bir tevazuyu tetiklemeli.

Clemons'a konuyu düşüneceğimi söyleyip konferans salonundan çıktım, koridoru geçtim, merdivenlere geldim, mühendislik kanadını aşıp doğruca Nathaniel'ın odasına yöneldim. Taslak masasındaki bir grup planın üzerinden bana baktı ve gülümsedi.

Fakat gülümsemesi, aynı kalemi gibi masasının üzerine düşüverdi. "Sorun ne?"

37, 41, 43... Kapıyı dikkatlice kapattım. ...*47, 53, 59...* Aynı dikkatle bir nefes aldım ve ellerimi, annemin öğrettiği gibi özenle birleştirdim. "Clemons, Mars'a gitmemi istiyor."

"Ne?"

"Fonlamayla ilgili bir mesele olduğunu söyledi." Vücudum benden bir metre önde, uzun bir tünelin ucundaymış gibi geliyordu. "Nicole de böyle bir şeyden bahsetmişti Ay'dayken."

"Öyle mi..." Nathaniel yıpranmış bir Eames koltuğunu çekti ve masasına oturmamı işaret etti. "Başkan Denley... Herhangi bir açıklama yapılmadı ama Clemons'a göre, BM'yle olan anlaşmamıza rağmen uzay programının fişini çekmeyi düşünüyor."

Deri koltuğa gömüldüm, ağırlığım altında inledi. "Bu çok... Clemons 'kamuoyu önünde UHK'nın yüzü' olmamı istedi. Ellerime baktım, kaygıyla kenetlenmişlerdi. "Hatta uzay programında kadınları engellediği için hatalı olduğunu bile söyledi, uzayın güvenli olduğunu ispatlamak gerektiği konusunda haklıymışım."

Nathaniel bir ıslık öttürdü. "İşlerin bu kadar kötüye gittiğinin farkında değildim."

"Benim de düşüncem tam olarak böyleydi."

Arkasına yaslandı ve masasının çekmecesini açtı. İçinde, eve son sefer döndüğümde delikli kartlardan yapmaya başladığım bir kartal vardı. Onu çıkarmak için eğildi, böylece konuşmaya başladığında yüzünü göremememi sağladı. "Gitmeyi istiyor musun?"

"Bilmiyorum." Nathaniel'ın arkasında, masanın ucunda bir vantilatör bir sağa, bir sola dönüp odayı soğutmaya çalışıyordu. "Yani... Mars. Ama üç yıl sürecek."

"En az üç yıl." Kartalı, minik dikiş makasımı ve bir kutu macunu yan yana dizdi. "Sadece üç ay olsa gitmek ister miydin?"

"Evet. Kesinlikle."

Bakışları üzerimde sabitlendi. "Peki ben bu denklemin bir parçası olmasaydım, fakat hâlâ üç yıl sürseydi?"

Yavaşça nefes aldım ve bıraktım. "Evet. Muhtemelen. Bilmiyorum. Tommy'nin mezuniyetini kaçırırdım. Esther Teyze'nin yüzüncü doğum gününü de." Onları parçalara ayırmamak için ellerimle acilen bir şeyler yapmalıydım. Ki Nathaniel'ın da kartalı çekmeceden çıkarmış olmasının sebebi hiç şüphesiz ki buydu. Gözden çıkarılmış bir delikli kartı almak için çöp kutusuna uzandım. Kartı çöp kutusundan çıkarırken biraz sallandı. "Sadece... Clemons ön planda olmamı istiyor."

"Yani bir sürü basın toplantısı." Tuhaf mizacımı bildiğinden bana göz kırpmıştı.

"Evet. Ayrıca ekibin geri kalanına da yetişmem gerekiyor. On dört aydır eğitim görüyorlar." Bunu değerlendirmeye almak bile delilikti fakat uzay programına katılmamı sağlayan o hasret duygusu, sirkte sağı solu işaret eden beş yaşında bir çocuk gibi kalbimin üzerinde tepiniyordu. Gidip görebilir, keşfedebilir ve değişik bir göğün altında uçabilirdim ve... "*Sen* gider miydin?"

"Evet. Eğer bunu..." Masasının üzerini işaret etti. Bir yığın kâğıt proje ortası dağınıklığında oraya buraya saçılmıştı. Mars Keşfi gemilerinden birinin modeli bir köşede duruyordu. "Uzaydan yapabilseydim giderdim. Ama henüz gitmeye hazır değilim."

"Temelli taşınmayacağız ya."

"Bir de şeyi beklemek istiyorum..." Tekrar doğrulmuştu, keskin mavi gözleri konsantrasyonla parlıyordu. "Aramızdaki fark bu. Gidiş dönüş üç yıl sürecek bir yolculuk benim bu sürede sevdiğim işi yapamamam demek. Sen ise üç yıl boyunca sevdiğin işi yapıyor olacaksın."

"Ve senden üç yıl uzak kalacağım."

"Ama ben denklemin parçası olmasaydım... Giderdin."

"Sen bir değişken değilsin ki eleyeyim." Delikli kartı kartalın geri kalanıyla hizaladım, kart yuvasına girerken minik delikler ışıkla göz kırptı. Keşke sözler de bu kadar kolay çıksaydı. Bu konuşmada kısır döngüye düşmeyecek bir hat olsa gerekti. "Sadece üç ay bile olsa Ay da yeterince zordu. Üstelik orada arada sırada konuşup birbirimize mektup yollayabiliyorduk."

Sanki bu endişe edilmesi gereken bir şey değilmiş gibi elini salladı. "Programın çiftler için bir teletipi ve adanmış bir radyo kanalı var. Tabii giderek artan bir gecikme olacak iletişimde fakat konuşmayı sürdürebileceğiz. Bak... Emekli olmayı düşünüyordun. Neden bunu düşündüğünü bir kere daha söyle bana."

İç geçirdim fakat ona gelmemin sebebi de buydu. Tabii, onun kocam olması ve kararımın onu doğrudan etkileyeceği gerçeğini bir kenara bırakırsak. Nathaniel kendimi daha iyi anlamamı sağlayabiliyordu, bazen sadece sorduğu sorularla bile yapabiliyordu bunu. "Birkaç sebebi var. Öncelikle, sürdüğüm servis... En temelinde dış

uzayda bir otobüs sürmek gibi ama yine de... Yaptıklarım bir şey ifade etsin istiyorum. Bu çok bencilce ve sırf bir işim var diye bile minnettar olmalıyım, biliyorum ve..."

Nathaniel gırtlağını temizledi, kalkmış kaşlarının altından bana bakıyordu.

Durdum ve gözlerimi yumdum. Kahretsin. Zirveye çıkma isteğimden dolayı özür dileme dürtümü asla bastıramayacaktım. *2, 3, 5, 7, 11, 13...* "Bir fark yaratmak istiyorum." Başıma yıldırım düşmemişti. Gözlerimi açtım ve kartalın pençelerine odaklandım, yine de bu sohbetin kalbine gömülü olan asıl zor kısma gelmem gerekiyordu. "Ama sonra... Bir aile kurmak istersek..."

Pantolonundaki tiftiklenmiş bir ipliği tutup çekti. "Sen dönene kadar bekleyebilir."

"Öyle mi sence?" İç geçirdim ve kartın fazlasını kestim, uçuşarak aşağı düştü. Çocuk sahibi olmayı erteliyorduk ve bunun gayet geçerli sebepleri vardı fakat eğer gidecek olursam... "Radyasyon. Uzayda geçireceğim zaman ve bunun kemiklerime yapacağı şeyler, hatta tedavi çabalarına rağmen. Döndüğümde çocuk sahibi olamayabilirim."

"Eğer çocuk sahibi olamazsan... Bu çözülebilir bir sorun değilse insanlık zaten öldü demektir." Nathaniel sırtını kaşıyarak kapıya baktı. "Özür dilerim. Bu biraz duygusuzca oldu. Ama... Tamam. Diyelim ki uzay programından emekli oldun, ne yapacaksın?"

Ağzımı açtım, sanki aldığım o nefes geleceğin bir görünümünü getirmiş gibiydi. Yeniden hesaplayıcı departmanında çalışacaktım, ta ki hamile kalana kadar. Sonra beni kovacaklardı. Yemek pişirip temizlik yapacak, belli bir yaşa gelene kadar çocuklarımızı büyütecektim, sonra da annemin de yaptığı gibi hayır kurumlarında gönüllü olacaktım. Bu yaptıklarım da bir fark yaratacaktı fakat çok küçük, çok dar bir çemberde. Matematik. Uçmak. Uzay... Bunların kapıları yüzüme kapanacaktı. "Hay kahretsin."

Nathaniel homurdanarak güldü. Öne eğildi ve elini koluma koydu. "Mutlu olabilecek misin?"

Her ikisini de istiyordum. Neden her ikisine sahip olamıyordum ki? Fakat haklıydı. Uzay uçuşlarından vazgeçmek istemiyordum. Tabii ki abartılmış bir otobüs şoförüydüm, fakat işim dünyada bu-

lamayacağım bir güzelliği getiriyordu. Mars hâlâ muğlaktı fakat... "Hayır." Bir delikli kart daha aldım ki bencilliğimi kabul ettiğim bu anda yüzünü görmek zorunda olmayayım. "Çocuk istiyorum ama yaşamayı istediğim hayat onlara haksızlık olur. Mars olmasa da dikkatimi ve zamanımı başka bir şey çalar."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı ve sonra nefesini tuttu. Söylememeyi seçtiği her neydiyse söylemesi için ısrar etmedim, bunun yerine kâğıt işçiliğime odaklandım. Böyle diyorum fakat kuş parmaklarımın arasında şekillendikçe, bu şekille sessizliğine cevap verdiğim açıktı, çünkü delikli karta öyle bir şekil vermiştim ki kartal şimdi pençelerinin arasında bir yumurta tutuyordu.

Nihayet arkasına yaslanınca koltuğu gıcırdadı. "Peki. Demek ki çocuklar denklem dışı. Bu işleri kolaylaştırır. Gitmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum." Üç yıl. Bu adamdan uzak üç yıl, beni çok iyi anlayan ve sorgulamayan, yanlış yaptığıma ikna etmeye çalışan bu adamdan. Burası uzaya benzemiyordu, burada gözyaşlarım aşağı süzülüyordu ve elimdeki kartal hâlâ bulanıktı.

Nathaniel kartalı elimden nazikçe aldı, sonra beni kollarıyla sardı. Sanırım yaptığım şekil onun sorularına cevap olmuştu.

Uçuş hâlindeydi fakat sanki arkaya bakar gibi kafasını yana çevirmişti. Pençelerinin arasında bir yumurta vardı. Sembolizm biraz kabaydı fakat gayet açıktı.

Nathaniel'la konuştuktan sonra bile hâlâ huzursuzdum ve Clemons'a ne cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kocamın yapması gereken işleri olduğundan iyiymişim gibi yaptım, o da buna göz yumdu fakat inanmadığı belliydi. Astronot kanadına gitmek üzere koridora çıktım ve o anda durdum.

Bir görevim yoktu, Mars ekibine yetişebileyim diye Clemons takvimimi temizlemişti. "Evet" diyeceğimi varsaymıştı. Bunu iyilikseverliğine yorup bana karar vermem için süre tanıdığını da düşünebilirdim fakat geçmiş deneyimler ortadaydı.

Delikli karttan yaptığım kartalı bir elimle kucaklayıp cüzdanımı almak üzere astronot kanadına yöneldim. Yapacak bir işim olmadığına göre çıkabilirdim. Belki bir kitabevine uğrardım, eve gider ve ayaklarımı yeni halımıza gömerdim.

Ofise yöneldiğimde Jacira ve Parker'ın Betty ile birlikte dışarı çıkmak üzere olduklarını gördüm, Betty astronotluktan halkla ilişkilere geçmişti. Astronot programı genişledikçe işler de daha uzmanlaşma gerektiren bir hâl almıştı ve Clemons, Betty'nin halkla ilişkilerde çalışmasının pilot olmasından daha mantıklı olduğunu fark etmişti. O da burada daha mutlu görünüyordu, Dünya'da ve uzayda röportajlar yapıyordu. Üstünkörü bir selam verdim Parker'a fakat o bana gülümsedi. Bu gülüşe hiç güvenemiyordum. "York. Birkaç imza vermek için kapıya çıkıyoruz. Gelmek ister misin?"

İmza vermekten nefret ettiğimi biliyordu. Betty'nin yüzü ışıldadı, ayak parmakları üzerinde biraz yükseldi. Onların arkasında, Jacira yalvaran rehine gözleriyle bakıyordu, ellerini rica eder gibi çırptı. Böyle çaresiz bir yavru köpek gibi görünürken onu reddetmek çok güçtü.

"Tabii. Bir dakika verin de çantamı alayım." Onları geçip minik ofisime girdim ve masamdaki çantamı aldım. Kartalı özenle çantama yerleştirdim, eve götürecektim.

Yanlarına döndüğümde Parker ellerini kalçasına koymuştu, çenesi uzamış görünüyordu. *"No lo hiciste."*

"Mach quatro. Honesto." Jacira ellerini kaldırdı. *"Você pode verificar os logs do computador da minha trajetoria, mas isso vai mudar a maneira como viajamos."*

Parker donakalmıştı, tekrar konuşmaya başladığında kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. Sonra kararlı bir şekilde baş salladı ve dedi ki, *"De que maneira?"*

Bir kaşımı kaldırdım. "Şimdi de Portekizce mi konuşuyorsun?"

"Deniyorum." Omuz silkti ve dönerek bizi kapıya yönlendirdi. "Mars görevinin Brezilya birliğinde işe yarayabileceğini düşündüm. Ama cidden. Dört mach mı?"

"Evet." Jacira başıyla onaylıyordu.

"Tiberius-47'den mi bahsediyorsunuz?" Çantamı dirseğimin kenarına oturttum, Jacira'nın bunun test uçuşlarında yer almasını fazlasıyla kıskanmıştım.

"Çok güzel bir uçak." Parker bizim için ön kapıyı açarken, Jacira bir an için sustu. "Daha düşük yakıt tüketimiyle gezegeni sıyırmak için parabolik yaylar deniyoruz."

Parker bizimle dışarı çıktı, cam ve çelikten yapılmış ağır kapı arkamızdan kapandı. "Böylesi bir hızda ne tip bir piste inmek gerekli?"

"Tam ebatlı bir... Hay kahretsin." Jacira iç geçirdi ve kafasını iki yana salladı. "Williams çiftliğindeki küçük kız yine gelmiş."

"Williams çiftliği" derken neyi kastettiğini anlamam biraz sürdü. Bu çiftliğe bir roket düşürmüş ve oradaki insanların çoğunu öldürmüştük. Jacira, kahverengi saçları iki örgüyle toplanmış küçük bir kıza bakıyordu, kız eski püskü kıyafetleri içinde, kendine benzeyen bir grup çocuğun içinde duruyordu.

Onu daha önce görmüştüm, her gün tanımadığın insanlar görürsün ya, öyle. Jacira onu işaret etmiş olmasına rağmen kız kalabalıktan ayrılmadı. Ona bakınca, bir trajedi yaşadığına dair hiçbir belirti göremiyordunuz. Zavallı çocuk.

Betty dönüp bize baktı, sanki yanlış hiçbir şey yokmuş gibi parlak bir gülümseme vardı yüzünde. "Ona dikkatle yaklaşacağız. Buradaki muhabirlerden biri onu yem olarak getirmiş olabilir ve..."

Küçük grubumuzdan ayrılıp tellere yaklaştım. Ailesini öldürdüğümüz bu zavallı kızın bir araç olabileceğine dair konuşmaları duymak istemiyordum. O bir çocuktu sadece. "Ona dikkatle yaklaş," derdi Fanny Teyzem. Kapıyı geçince bir muhabir selinin ve onların maiyetinin arasında kaldım, hepsi de bana sesleniyordu. "Dr. York! Protestocular ne istiyordu?" "Elma! Korktun mu?" "Uzay mikropları tehlikeli mi?"

Bu aşamaya gelene kadar soruları duymazdan gelme konusunda oldukça yol kat etmiştim, yoluma devam ettim ve önümden çekilmelerini sağladım. Doğruca Williamslar'ın kızının yanına vardım. Bana bakmak için kafasını kaldırdı.

Sesi çok genç olan insanlarınki gibi tizdi. "Hâlâ Mars'a gidiyor musun?"

O görevde hiç olmamama rağmen başımla onayladım. "Belki bir gün sen de gidersin. Adın ne?"

"Dorothy." Bir örgüsüyle oynamaya başlamıştı, o esnada etrafımızdaki muhabirler fotoğraf çekip duruyordu. Birileri filme de alıyordu fakat hiç umurumda değildi. Dorothy, sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibi kafasını bir yana eğmişti. "Mars'ta çocuk yapacak mısın?"

Ah şu çocuklar. Sanki sözleriyle bir hava kilidinin kapısını açmış gibi göğsüm sıkışmıştı. Nathaniel'la yaşadığımız diyaloğu bilmesine imkân yoktu. Sanki bu tek bir sohbetmiş gibi konuştum. Fakat aslında iki yıla yayılan uzun bir tartışmaydı ve her ne kadar bir yere bağlanmış gibi olsa da kendimi rahat hissetmiyordum. Fakat prosedürel gülümsememi takındım, yetmiş üç kiloluk uzay elbisesiyle Dünya yerçekiminde dikilirken ve fotoğrafçının çekeceği tek bir kare için poz verirken takınmaya alıştığınız türden bir gülümseme.

Bu gülümsemeyi uzun acılar sonrasında öğrenmiştim, şükürler olsun. "Evet tatlım. Mars'ta doğan her çocuk benim sayemde orada olacak."

"Ya burada doğanlar?"

Ya onun gibi yetimler ve hükümetimizin önemsiz saydığı diğer insanlar? Daha da kötüsü, ya uzay programı budanırsa, o zaman onun gibi çocuklar burada, ölen bir dünyada büyümek zorunda kalacaklardı. Dorothy'nin önünde diz çöktüm, kararım benden önce sahne aldı ve kartalı çantamdan çıkardım. "En çok da onlar."

Dorothy ve diğer çocuklarla konuştuktan sonra doğruca Clemons'ın ofisine yöneldim. Sekreteri Bayan Kare daktilosunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Dr. York. Sizi tekrar Dünya'da görmek ne büyük bir zevk."

"Teşekkürler." İç ofisi işaret ettim. "İçeride mi?"

"Evet ve telefonda da değil gibi görünüyor. İzin verin de bir kontrol edeyim..." İnterkomun düğmesine bastı. "Efendim? Dr. York görüşmek isterler."

"Hangisi?"

"Astronot olan."

Homurdanmasını hem interkomdan hem de kapının gerisinden duydum. "İçeri yolla."

Bunca yıldan sonra bile, Clemons'la konuştuğum zamanların bazılarında avuç içlerim soğuk ve nemli oluyordu. Elle tutulur yanı yoktu bunun fakat insan beynine akıl sır ermez. İç ofisin tütün dumanıyla kaplı atmosferine girmek üzere kapıyı açmadan önce ellerimi pantolonuma sürdüm.

Clemons'ın bir elinde purosu vardı. Koltuğuna yaslanmıştı, içeri girerken gözleri üzerimdeydi. Geçen yıllar içinde göbeği dışarı doğru genişlemiş fakat yüz hatları keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Otursana."

"Çok zamanını almayacağım..." Karşısındaki sandalyeye oturdum, onu böldüğüm için özür diler bir hâlde olmak şimdiden canımı sıkmıştı. "Yapacağım. Mars'a gideceğim."

Puroyu söndürdü ve mest olmuş bir gülümsemeyle ellerini çırptı. "Sevgili kızım, bunun ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin."

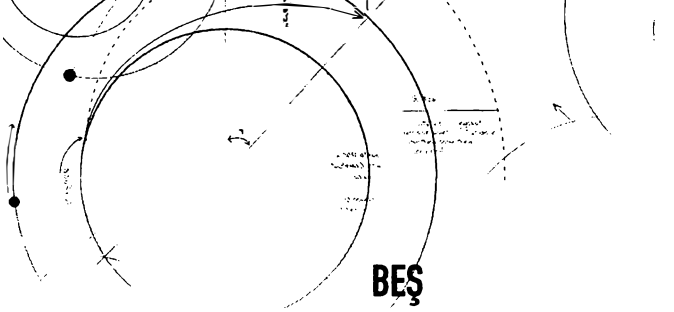
Başarımızın ya da başarısızlığımızın doğrudan etkileyeceği çocuklarla tanışmıştım. Neyin tehlikede olduğunu, ofisinde yalıtılmış olan Clemons'tan daha fazla anladığımdan emindim. "İlerlememizi sağlamak için ne gerekirse yaparım."

"Harika." Masasının dosya çekmecesini açtı ve bir klasör çıkardı. "Bayan Kare'e senin için bir paket hazırlattım, evet demeni umuyordum. Burada ana zaman çizelgesi ve seni ekibin geri kalanına yetiştirme planımız var."

O bana genel bilgileri verirken paketin üzerinden geçtik. Parametrelere baktık ve ekibi yakalamak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini gördük, heyecanlanmaya başlamıştım. Uzun zamandır hiç zorlanmıyordum, şimdi ise kanım kaynamaya başlamıştı.

Koltuğumun altında paketle ofisinden ayrılırken, işte ancak o zaman Nathaniel'a son kararımı açıklamadığımı fark ettim, hatta binadan ayrılıp tramvaya binene ve paketi açıp tekrardan okumaya başlayana kadar sürmüştü bunu fark etmem.

Tek başıma uzayda yaşamak, bir çift olarak nasıl yaşanacağını unutturmuştu bana.

BEŞ

DİN ADAMLARI BARIŞ ARIYOR

Bakanların Ziyaret Ettiği Zenci Bölgelerinde Sular Durgun

The National Time Özel Haber

ŞİKAGO, IL, 28 Ağustos 1961 – Şikago'nun isyanlarla çalkalanan Batı Yakası bugün sakindi fakat Ulusal Muhafızlar bölgedeki beş cephanelikte nöbet tutmayı sürdürdü. 60 kişinin yaralandığı cuma günkü şiddet olaylarının bir benzerinin yaşanmaması için takviye polis kuvvetleri bölgede devriye geziyor. Bir sonraki duyuruya kadar eğlence yerleri kapalı kalacak.

Sivil toplum liderleri bölgedeki işlerin çoğunun uzay endüstrisinde olduğunu açıkladı fakat buradaki ortalama eğitim seviyesi, okulların meteordan etkilenerek kapandığı Doğu Yakası'ndan gelen çok sayıda göçmen yüzünden sekizinci sınıfta kısılıp kalmış durumda. Bu insanların çoğu yüksek teknoloji sektörü için uygunsuz sayılıyor, bölgedeki işsizlik oranı yüzde 18. Aktarılana göre cemiyet örgütleri işlevsel bir liderlikten yoksun ve Önce Dünya gibi marjinal militan gruplar yakaladıkları görece başarıyla bu boşluğu doldurmaya hevesli.

AY'DAYKEN, KOLONİNİN GERİ kalanıyla birlikte kafeteryada yemek yiyordum fakat evde yemekleri ben pişiririm. Bazen de stresten yemek yaparım. Dahası, bazen stresten koşer bir yemek sofrası donatırım.

Clemons'la konuştuktan sonra turta da yaptım. Nathaniel eve döndüğünde, daire sıcak ve nemliydi; çikolata, biberiye, biftek ve kırmızı şarap kokuyordu. Vantilatörün önüne oturup öne eğildim ki hava göğüs aramdan içeri girebilsin, bir yandan yemek yapma kararımdan pişmandım fakat öte yandan bir çeşit daha mı yapsam, diye düşünüyordum.

Nathaniel kapıya gelince pişmanlığım uçtu gitti. Kafası yukarıda kokladı ve gülümsedi. "Fransız usulü et sote yapmışsın."

"Ve fırında patates. Ve salata." Ayağa kalktım ve vantilatörü salınıma aldım. "Ve bisküvi."

Evrak çantasını kapının yanına koydu, şapkasını ise askıya bıraktı. "Seni ne kadar özlediğimden bahsetmiş miydim?"

"Clemons'a gideceğimi söyledim." Dudaklarımı ısırdım. Hay kahretsin. Onunla yemek yerken konuşmayı planlamıştım. "Üzgünüm."

Nathaniel odayı aşıp yanıma geldi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. Nazikçe sıktı ellerimi, sanki nadir görülen bir şeymiş gibi bakıyordu ellerime. İç geçirdi fakat yanakları bir gülümsemeyle gevşemişti. "Eh... Gideceğini zaten biliyordum."

"Üzgünüm. Vazgeçmek için hâlâ zaman var."

"Hayır. Elma..." Kafasını yukarı kaldırdı, gözleri nemlenmişti. Bütün vücudumu bir titreme sardı. Sol elimi yukarı kaldırdı ve yüzük parmağımı öptü. "Gitmek istediğine oldukça emindim fakat bu karara kendin varmanı bekliyordum. Yanılıyor olabilirdim çünkü."

"Ama..."

Kocam başını iki yana salladı, her ne kadar gözleri kızarmış olsa da hâlâ bana gülümsüyordu. "Yıldızların arasında olmayı dilerken dünyada kısılıp kalmanı istemem. Evlilik böyle yürümez."

NATHANİEL'DAN UZAK GEÇİRECEĞİM zaman neredeyse hemen başladı. Helen'in bahsettiği eğitim Adler Planetaryumu'ndaydı. Seyrüsefer için sekstanttan daha iyi bir şey bulacaklarını umuyordum fakat manyetik alan olmadığı için yıldızlara bağımlıydık. Tabii EÖA'mız vardı –eylemsiz ölçüm aygıtı– fakat yine de referans olarak yıldızlara ihtiyaç duyuyorduk, üstelik EÖA sadece bir yığın jiroskoptan ibaretti ve onu kullanmak için önce sekstantla yıldızlara bakmamız gerekiyordu.

Dahası... Uzun yolculuklarda EÖA periyodik olarak sıfırlanmalıydı çünkü jiroskoplar geziniyordu, yani onu kesin yıldız hizalamasına geri getirmek için bir astronotun sekstantla yıldızlara bakması şarttı.

Sekstantı nasıl kullanacağımı biliyordum tabii ki çünkü Ay-*Lunetta* transitini yaparken kullanıyordum fakat Mars görevi için kullanacağımız daha farklıydı. Seyrüsefer-hesaplayıcı ve pilot programına Mars transiti yıldızlarını sekstantla tanımak üzere girmiştim.

Seyrüseferci ve pilotların geri kalanı Şikago Adler Planetaryumu'na çoktan gelmişlerdi, ben de Nathaniel'la evde geçirdiğim iki haftanın ardından onlara katılmıştım. Aslında buraya gelmek için bir T-38 sürmeyi tercih ederdim fakat tarifeli uçuşla uçmak demek ekibe yetişmek için okumam gereken dokümanları okumak için zamanım olması demekti. Adler'in, rüzgârların dövdüğü merdivenlerine tırmanırken onlara yetişmeye yakın bile değildim, yine de en azından hangi soruları soracağımı biliyordum.

Adler'in modası geçmiş Art Deco tasarımı sizi yanıltmasın. Mermerlerin modası otuz yıldır geçmiş olabilirdi fakat planetaryum son teknolojiyle donatılmıştı. Planetaryumlara bayılırım.

Bugünlerde hayatımın yarısını Ay'da geçirdiğim için aslında bu saçma sayılırdı fakat... Ay'dayken pek de öyle yıldız falan görmezdik. Tüplere gömülü yaşıyorduk orada ve tüplere gömülü olmadığımız zamanlarda da havanın yeterince karanlık olması için Dünya'nın gölgesinde olmamız gerekiyordu. Ayrıca, planetaryumlar zamanı hızlandırıp gökyüzünü istediğiniz yönde çevirebiliyordu.

Yüzümde bir gülümseme ve elimde devasa bir klasörle planetaryumun kapısını açtım. Betty sırıtarak sandalyesinden kalktı. "Elma! Senin ekibe katılacağını söylediklerinde şaka yapıyorlar sanmıştım."

Ona hızlıca sarıldım. "Clemons seni de buraya gönderdi, ha?"

Betty başıyla onayladı ve arkasındaki fotoğrafçıyı işaret etti. "Phil sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz." Adama bir selam verdim ve ekibin geri kalanına dönmeden önce onu görmezden geleceğime yemin ettim.

Aslında ekip değil ekipler demeli. Öncelikle insansız bir kargo gemisi vardı, *Santa Maria,* mürettebatı olan iki gemi ise birbirinin kopyasıydı, *Nina* ve *Pinta.* Her ikisinin de iki pilotu ve iki seyrüsefercisi

vardı, çünkü UHK bolluğu sever. Hepsinin de burunları UHK'nın verdiği kalın klasörlere gömülmüştü. Merhaba demek üzere yanlarına yaklaştığımda başlarını bile kaldırmadılar desem yalan olmaz.

Pinta ekibinin pilotları Derek Benkoski ve Vanderbilt DeBeer'di. Askeri dikdörtgen hatları ve biçimli çeneleriyle bu iki adam ikiz bile olabilirdi. Ama gerçek şuydu ki biri Polonyalı diğeriyse Güney Afrikalıydı. Bir bulmaca gibiydi adeta. Onların seyrüseferciler de beyazdı. Söylentiye göre Güney Afrika hükümeti, bütün ekibin beyaz olmaması hâlinde fonları kesmekle tehdit etmişti.

Sebey her ne idiyse Mars ekibinin siyahi üyeleri *Nina*'daydı fakat bunların hiçbiri pilot değildi. Pilot olarak Stetson Parker vardı ki o da şu anda bacaklarını önüne uzatmış ve arkasına yaslanmış oturuyordu. Elinde bir sekstant vardı ve pirinç aygıtı avucunun içinde dengelemeye çalışıyordu.

Yardımcı pilotumuz Estevan Terrazas ayağa kalktı fakat gülümsemesi yavaş ve katı görünüyordu. Onunla birlikte Ay'a gitmişliğimiz vardı ve bu bakışı tanıyordum. Hüzünlüyken neşeli görünmeye çalışıyordu. "Selam York."

Elini sıktım, havadan sudan konuştuk fakat fotoğrafçı Phil yüzünden neyin yanlış gittiğini soramadım. Basın etraftayken hepimiz en iyi tavırlarımızı takınmalıydık, söz konusu basın kurum içinden olsa bile.

Florence Grey de ekipteydi. Geçen sene bir şirket partisinde tanışmıştık ve her ikimiz de Helen'le arkadaştık. Florence ufak tefek siyah bir kadındı ve savaşta şifre kırıcı olarak çalışmıştı, seyrüseferci olarak dehşet hızlı olmasıyla ünlenmişti.

"Florence? Nasılsın?" Elimi uzattım.

Bir süre elime baktı, sonra iç geçirdi ve sıktı. "İyi." O anda da klasörünün başına döndü tekrardan. Bu çok... Kaba bir hareketti.

Odaya göz gezdirdim. "Helen nerede?"

Florence, klasörünü gürültüyle çarparak kapattı. "Ciddi olamazsın." Ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Arkasından bakakaldım, ağzım açık kalmıştı, Phil fotoğraf çekiyordu. Yüzümü buruşturmamaya çalışarak ekibin geri kalanına döndüm. Kısa bir an için hepsi yüzüme baktı, sonra bakışlarını önlerindeki kılavuzlara indirdi.

Parker hariç, avucunun içindeki lanet sekstantı dengelerken yüzüne adi bir sırıtış yerleşmişti. Bana bakıyordu, konuşmak üzere bir nefes aldı ve...

Betty aramıza girdi. Phil'e verdiği işaretle adam fotoğraf makinesini indirdi. Betty eğilerek fısıldadı, "Sana yer açmak için Helen'i postaladılar."

Bütün oda kırmızıya kesti ve sıcaklık tenimi yaktı. *Ne oluyor ulan?*

Belli ki bunu yüksek sesle söylemiştim, çünkü Parker gülüyordu. "Yapma ama York. Ağırlık kısıtlamalarını biliyorsun... Seni öylece *ekleyebilirler* mi sanıyordun?"

"Aslında... Clemons'ın bana dürüst davranacağına neden inandım bilmiyorum." Ona inanmamın sonucu buydu. "Peki. Bırakayım da çalışın."

Yüzüm hâlâ yanıyordu fakat bunun sebebi öfke miydi yoksa utanç mı söyleyemem. Tahmin etmeliydim. Beni öylece ekibe ekleyemeyeceklerini tahmin etmeliydim. Her geminin sadece yedi mürettebatı vardı. Tabii ki beni ve fazladan bir ay için gereken istihkakı öylece ekleyemezlerdi, bir şey çıkartmaları şarttı. Tabii ki, denklemi sabit tutmak için bir seyrüseferci ekleyeceklerse bir seyrüseferci çıkarmaları gerekiyordu.

Odadan çıkmadan önce titreyerek bir adım geri attım. Lanet olsun sana Clemons. Bana söylemeliydi.

"Nereye gidiyorsun York?" Parker ayağa kalkarken metalin metale sürtünmesi sesi geldi sandalyesinden.

"Helen geri dönebilsin diye işi bırakacağım."

"Güzel. Doğru olan budur." Planetaryumun halı döşenmiş koridoruna çıkarken arkamdan gelen adım seslerini duydum. "Ekibimizin daha hızlı eski hâline dönmesi için seni geri uçurmamı ister misin?"

Bunu sadece beni rahatsız etmek için söylüyordu fakat koridorda durdum ve dönüp ona baktım. "Evet. Evet, isterim."

PARKER VE BEN... Hâlâ iyi anlaşamıyorduk fakat birlikte çalıştığımız dört yılın ardından birbirimize karşı profesyonel bir saygı geliştirmeyi başarmıştık. Uçuş öncesi kontrollerini tamamlayıp göğe yükseldiğimizde medeni olabilecek kadar sakinleşmiştim.

T-38'in arka koltuğunda otururken manzara olarak Parker'ın kaskının arkası bana eşlik ediyor, rüzgârın uğultusu etrafımda dolaşıyordu. Bulutların üzerine çıktık ve muhteşem mavi gökyüzüne eriştik. O kadar sesli iç geçirdim ki mikrofon çalıştı ve sesimi Parker'a iletti. "Özür dilerim. Tahmin etmeliydim."

"Evet. Etmeliydin." Göt herif. Yani haklıydı fakat bunu yüzüme vurmasına gerek yoktu. Sanki omzunun üzerinden bana bakmak istermiş gibi kaskı döndü. "Ama Clemons bir şeyler söylemeliydi. Boktan bir hamle yaptı."

"Bilseydim kabul etmezdim."

"Ona ne şüphe." Altımızda bulutlar beyaz dalgalar hâlinde yuvarlanıyordu. "Doğrusu, koşullar ne olursa olsun kabul etmene şaşırdım."

"Mars'ı mı?"

"Daha önce reddetmiştin."

Öyle. Programın ilk planlanmaya başlandığı zamanlarda Ay'ın bana yettiğini ve o kadar uzağa gitmek istemediğimi düşünmüştüm. "Fonları kesecekler... Clemons beni kullanmak istiyor."

Parker iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Aslında, halkla ilişkiler soytarıları ve politikacılar yerine uzay programını gerçek bilim insanları yönetse daha iyi olur."

"O konuda hemfikiriz." Öte yandan, programdan çekilmemin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum. İyi bir şey çıkmayacaktı muhtemelen fakat bunun için çok uzun süredir ve çok fazla çalışmış bir insanın elinden bu fırsatı almayacaktım. Reynard muhtemelen bana lanetler okuyacaktı çünkü Helen'in takıma dönmesi demek evden uzaklaşması demekti. "Karın üç yıl boyunca uzaklaşman konusunda ne diyor?"

Önümde, Parker'ın kaskında güneş parlıyordu. Yerinden bile kıpırdamış sayılmazdı. Etrafımızda hava uğulduyor ve onun sessizliğini taşıyordu.

Ona kişisel bir soru sormamın iyi bir fikir olduğunu da nereden çıkarmıştım? Birbirimize karşı profesyonel saygımız vardı, o kadar. "Boş ver. Pardon. Sormamalıydım."

Parker gırtlağını temizledi, kaskı oynamaya başlayınca güneş ışığı da eğim boyunca dans etti. "O..." Sesi kırgındı. "Beni gitmem için cesaretlendirdi."

Sesindeki aşk ve acı açıkça okunabiliyordu. Bu durum aklımı karıştırdı, çünkü son dört yıldır Betty ile ilişkisi vardı.

Parker'ın, Clemons'ın ofisine kadar gelip gösteriyi izlemesini bekler gibiydim fakat benden ayrıldı ve UHK'nın astronot kanadına gitti. Annemin postürünü ve soğukkanlı Güneyli öfkesini kuşanıp Clemons'ın dış ofisine yöneldim, kafamda bir kitap taşıyormuş gibi dik.

Bayan Kare gülümseyerek baktı. "Dr. York! Şikago'da olduğunuzu sanıyordum." Onun arkasında, iç ofisin kapısı açıktı ve Clemons ayaklarını masasına dayamış, bir dergi okuyordu.

Sesimi ona duyurmak için gerekenden daha yüksek sesle konuştum. "Öyleydi ama geri geldim. Başkan müsait mi?"

Dergisini indirdi ve ayaklarını masadan çekti. "İçeri gel."

İçeri girdiğimde, sesimi yükseltmem ihtimaline karşı kapıyı kapadım. Clemons kaşlarını kaldırdı ve kül tablasındaki purosunu aldı. "Parker sana sorun mu çıkarıyor?"

"Hayır efendim." Ellerimi uçuş kıyafetimin ceplerine sokmaktansa arkamda birleştirdim. "İstifamı sunmak üzere geldim."

Clemons purosunu düşürdü. Puro, ölen bir roket gibi arkasında duman ve kül bırakarak yeri boyladı. "Ne?" Puroyu yerden kaldırdı. "Parker ne yaptı?"

"Sorun o değil." Yine de Clemons'ın aklının hemen oraya gitmiş olması görev hakkında iyi bir şey söylemiyordu. "Hatta, beni Şikago'dan buraya uçurdu ki bunun için müteşekkirim. İstifa etmemdeki amaç Helen Carmouche'nin Mars Görevi'ne iadesini sağlamaktır."

Clemons eğer bana biraz dikkat ettiyse, ne kadar nazik ve resmiysem o kadar öfkeli olduğumu anlardı.

"Saçmalama." Belli ki hiç dikkat etmemişti.

"Saçma mı?" Öne doğru yürüdüm ve ellerimi masasına dayadım. İstifa etmenin en iyi yönü, bir kez olsun, benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamamdı. "Helen Carmouche bu görev için bir yılı aşkın bir süredir çalışıyor. O da en az benim kadar iyi bir hesaplayıcı. Asıl saçma olan onu görevden alıp ekibin geri kalanına yetişmek için hababam çabalayacak birini yerine koymak."

Clemons purosunu bıraktı ve ellerini yalvarır gibi birleştirdi. "Bu konuyu bir daha düşünmeni isteyeceğim."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Carmouche yer değişikliğine razı." Ayağa kalktı ve bana tepeden bakabileceği bir noktaya gelene kadar masanın etrafında yürüdü. "Anlaşmamız şu, o *ve* kocası bir sonraki koloni grubunda beraber olacaklar, tabii hâlâ gitmek istiyorlarsa. Sana bu görevde ihtiyacımız var."

"Reklam için ihtiyacınız var! Diğer bütün bakımlardan sadece bir ayak bağıyım, çünkü eğitimli bir görev uzmanının yerine getiriliyorum."

"Evet." Clemons ceketini ilikledi, sonra tekrar çözdü ve omuz silkti. "Risklerin farkındayım ve evet, bir fark yaratacak. Daha şimdiden yarattı bile, bazı senatörler göreve destek oldu. Bu senatörlerden kaçının Astronot Hanım Kulübü'ne üye kızı var biliyor musun? Senin sayende."

Midemin dibinde bir korku çukuru açılmıştı. "Keşif görevini ve içindeki herkesi riske atmaya yeter sebep mi bu?"

"Zaten kabul ettin. Ekibe yetişme konusunda istekliydin."

"Çünkü başka birinin yerini alacağımı bana söylememiştin." Başımı iki yana salladım, Helen'in bu görev hakkındaki heyecanının üstesinden gelemiyordum. "Kabul ettiğim şey bu değildi."

"Eğer çekilirsen bu çok kötü görünecektir... Gerçekten de çok kötü. Daha şimdiden duyuruları yaptık." Clemons ellerini kalçalarına koydu, puro dumanı olmadan bile gözüme sisler ardında görünüyordu. "İlk kadın astronot görevden çekilirse basın ne der bir düşün."

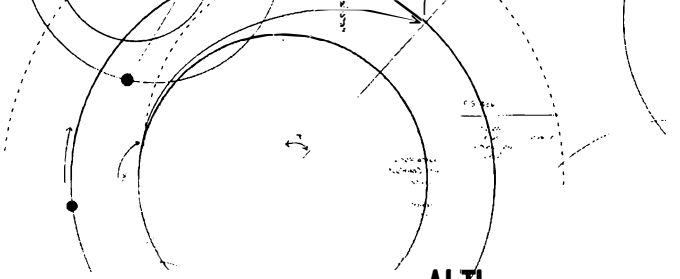
"Uzaya çıkan ilk kadın Jacira'ydı."

"Sen ilk *Amerikan* kadınsın ve Jacira da evleneceği için programdan ayrılıyor." Başını iki yana salladı. "Programda kalmaları için Amerikan Kongresi'ni ikna etmeliyiz. Eğer fonu keserlerse görev gerçekleşmeyecek. Nokta."

Dörtnala giden temposuna son vermek ister gibi çenemi kenetledim. "Bu çok yanlış."

"Bu gerekli."

O an ondan nefret etmiştim, çünkü dediği akla yatkındı. Bana dünyadaki sera etkisiyle ilgili son bilgileri veren meteorolog bir kardeşim olmasaydı belki de işler daha farklı gelişirdi. Aynı şekilde uzayda yaşamamış ve kıyılarımızı döven büyük fırtınaları ve bulutları görmesem belki her şey daha farklı olurdu. "Şu kadarını yapacağım: Helen'le konuşana kadar kararımı erteleyeceğim."

ALTI

İTALYA'DA BUNALTICI SICAK HAVA DALGALARI

Roma, İtalya, 4 Eylül 1961 –(AP)– Son 70 yılda görülen en kötü sıcak hava dalgalarından mustarip Roma'da su karneye bağlandı. En az 21 ölüm sıcakla, ona eşlik eden fırtınalarla ve ferahlamak isteyen insanların boğulmasıyla ilişkilendiriliyor.

Yaygın elektrik fırtınaları, dün Roma hariç çeşitli bölgelerde sıcaktan kurtuluş imkânı sundu. Düşen yıldırımlar birçok kişiyi ve bir düzine çiftlik hayvanını öldürerek bir dizi yangına sebep oldu. Romalı su şirketi her evin gelecek hafta içinde birer gün sudan faydalanabileceği bir karne sistemi oluşturduğunu açıkladı.

CLEMONS KIZGIN BAKIŞLARINI zemine çevirdi, yakasını sarmalayan boynu kızıl bir renk almıştı. Kararlı bir şekilde başını yukarı aşağı salladı ve purosuyla dergisini masanın üzerinde kaydırdı. "Benim telefonu kullan."

"Evine giderim ve..."

"Rica ediyorum." Böyle yalvarması karşısında sessizliğe bürünmüştüm. Clemons dergiyi, kapağını görebileceğim şekilde çevirdi. *Time* dergisinin kapağında bir sanatçının Mars yorumu vardı, üzerinde de tek bir kelime yazılıydı: NEDEN? "Gitmemeye karar verirsen bunu derhal bilmem lazım çünkü bunun etkilerinin yıkıcı olmaması için bu ajansın elindeki her güce ihtiyacımız olacak.

Yutkundum ve başımla onayladım fakat geri adım atmayacaktım. Clemons odadan çıkınca telefonu aldım ve Helen'in evini aradım. Kordonu bir elime dolayarak masaya yaslandım, koltuğuna

oturmaya razı gelmemiştim. Mülkiyet anlayışım bazen çok tuhaf olabiliyordu.

Telefon üç kere çaldı, sonra Helen açtı. "Carmouchelar'ın evi. Ben Helen Carmouche."

"Merhaba... Ben Elma." Hatta sessizlik sürerken gırtlağımı temizledim. Ahizeden gelen hışırtılı statik bir dünya soruyu cevaplıyordu. "Seni görevden çıkarttıklarını öğrendim şimdi... Fakat Clemons senin razı olduğunu söylüyor. Sen... Gerçekten razı mısın?"

"Böylece Reynard'la daha fazla vakit geçirebileceğim."

"Ama çok sıkı çalışmıştın." Cevap vermesi için durakladım, hattın hâlâ açık olduğunu anlamamı sağlayan tek şey diğer uçtan gelen zayıf nefes sesiydi. "Çıkartılmanın senin için sorun olmadığını öğrenene kadar görevi kabul etmeyeceğimi söyledim Clemons'a."

"Evet. Tabii ki Elma. Gitmene izin veriyorum." Helen heyecanlanınca Tayvan aksanı geri geliyordu. Öfkeli olduğundaysa orta Atlantik aristokratları gibi konuşuyordu. Şu anda ise öfkeli bir Katherine Hepburn'le konuşuyordum.

"Bak... Senin için bir sorun varsa geri çekilebilirim. Yani, bunu ona söyledim bile."

"Tanrı aşkına! Sana sorun olmadığını söyledim ya. Gitmene izin veriyorum. Mutlu olduğumu mu söylememi istiyorsun. Değilim. Sen benim arkadaşımsın ama sırf kendini iyi hissedeceksin diye yalan söylememi isteyemezsin."

"Ben... Özür dilerim. Yani aslında... Ona gitmeyeceğimi söyleyeceğim."

"Gereksiz yere piyon harcamak olur bu." Helen iç geçirdi ve sesindeki öfkenin birazı dindi. "Zaten daha şimdiden bütün gazeteler senden bahsediyor. Eğer geri çekilir ve ortalığı kokutursan programa destek olmayı keserler. Durumu anlıyorum ama benim için sorun da var."

"Bir şekilde hallederiz, eğitim aldığın süreyi ona sayarız, daha kalifiye olduğunu söyleriz."

"Gerçekçi ol. Eğitimle alakalı değil bu durum." Sesinde Roy ile Önce Dünyacılar'ın yankısını duyabiliyordum. "Amerika'daki yerimi biliyorum ve uzay endüstrisindeki yerimi de. Feragat ettim ve

beni bir sonraki dalga gemilerine yerleştirdiler. Peki ya ısrar etseydim? Beni yere sürekli bağlamak için bir bahane bulurdu, üstelik yine de yerime başka birini koyardı. Tabii ki evet dedim ve bunu derken de gülümsedim. Yapılacak tek akıllıca hamle buydu."

"Öyleyse benim şu anda değersiz olduğum gerçeği üzerinden ilerleyelim... Sen gelmezsen benim de gitmeyeceğimi söyleyeceğim Clemons'a."

Daha kelimelere ağzımdan dökülürken bile bu fikrin neden işe yaramayacağını her yönüyle biliyordum –gemilerdeki kısıtlamaları ikimiz de biliyorduk– fakat Helen bunları benim yerime saydı. Sesindeki nefreti duyabiliyordum. "Gereken fazladan kaynaklar ve ağırlıktan dolayı ekibe başka birini ekleyemezler."

"Ama..." Durdum, buna nasıl cevap verebileceğimden emin değildim. Bir yolu olmalıydı.

"Başka birini çıkarmak zorunda kalırlar. Teşekkürler ama bunu kabul edemem. Görevden birini attıran kişi olmak istemiyorum. Öyle olursa ekibin nefret etmek için iki kişisi olur."

Sözlerinin ağırlığından kafam göğsüme doğru eğildi. "Üzgünüm."

"Biliyorum." Helen bu tek kelimeye çok fazla şey sığdırmıştı. *Pişman olduğunu biliyorum. Seni suçlamamı istemediğini biliyorum. Hiçbir şey değişmeyeceğini biliyorum.* "Ben beklerim. Bu adil değil ama en azından alışıldık bir strateji."

Bu sözler... kendimi daha iğrenç hissettirdi.

TEKRAR "EVET" DEMEMLE birlikte sanki UHK'nın halkla ilişkiler departmanı arttırılmış hız kipine geçti. Belki bunları çoktan planlamışlardı ya da belki de dergiler yüzündendi. Dergiler. Çünkü *Time*'da çıkan yazı olumsuz tek makale değildi. Uzay programına karşı olan direniş Ay'dan o kadar da açık görünmüyordu, çünkü orada düzenli olarak gazete ulaşmıyordu elimize.

Sebebi her ne olursa olsun, iki hafta sonra, Stetson Parker'la birlikte Los Angeles'da *The Tonight Shpow*'un kulisinde buldum kendimi.

Otel odamda bir Miltown almıştım. Şimdi ise duvara bakıyor ve sakinleşmek için Fibonacci dizisini sayıyordum. En azından artık kusmuyordum. Genellikle yani.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144...

Arkada Parker küçük çemberler çizerek volta atıyordu, sanki kollarındaki kanı geri toplamak ister gibi onları sallıyordu. Elinde dosyası olan bir asistan bizi bekliyordu, devasa bir kulaklık tek kulağını kaplamıştı, sanki Görev Kontrol'deymiş gibiydi.

...233, 377, 610, 987, 1597, 2584, 4181, 6765...

Dosyalı adam yanıma yanaştı ve kulağıma fısıldadı, "Sıra sizde."

Sahnede ise Jack Paar şöyle söylüyordu, "Şimdiki konuklarımız için bir alkış lütfen, Albay Stetson Parker ve Dr. Elma York."

Parker'ın kendine has gülümsemesini takındığını görebileceğim bir zamanlamayla döndüm duvardan. Eliyle bana yol açtı. "Önce hanımlar."

Gülümsememi sert ve plastikmiş gibi hissediyordum. Bacaklarımın arasında krinolin dolaşırken ışığa ve alkış duvarına doğru yöneldim. Işık ve kamera setlerinin arkasında, oditoryumda gerçek insanlar oturuyordu. Arkalarında ise milyonlarca insan televizyon setlerinin karşısına geçmişti.

...10946, 17711, 28657...

Bay Paar önce benim, sonra Parker'ın elini sıktı, onun koltuğunun yanındaki tektip koltuklarımıza oturmadan önce gülümseyerek seyirciye el salladık. Parker ve benim aramda, yerde gümüş bir mikrofon duruyordu, buna çarpmamak için dikkatli bir şekilde bacak bacak üstüne attım.

Jack Paar'ın artık imzası hâline gelmiş olan kravatlarının üzerinde bir düğüm vardı, sanki odada bir biz varmışız gibi bize doğru eğildi. "Bize katıldığınız için her ikinize de çok teşekkür ederim. Bakın ne diyeceğim, beş yaşımdan bir yaş daha büyüyemedim. Biliyorum bu aşikâr ama yine de sormalıyım... İkiniz de Ay'a gittiniz mi?"

Parker bir kahkaha attı. Gerçekten güzel gülüyordu. "Buna ben de inanamıyorum. Bazı günler oluyor ki kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum."

"Peki siz Dr. York... Siz Ay'da yaşıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet. Senenin altı ayı Ay kolonisinde yaşıyorum."

"Bu harikulade olsa gerek." Jack Pear iyice yakınlaştı, bir çocuğun oyuncaklı merakıyla gülümsüyordu. "Nasıl bir his?"

"Sandığınızdan daha fazla dünyaya benziyor. Nakil gemilerinden birini sürüyorum, jeologları ve madencileri çeşitli bölgelere götürüyorum. Sabit bir rotam var, yani aslında otobüs sürmekten çok da farklı değil."

Parker arkamdan kıkırdadı. "Dr. York'un kendini ağırdan satmasına izin vermeyin. Böyle bir gemiyi sürmek küyolardan dolayı oldukça zordur."

Jack Paar'ın kaşları ta saçlarına kadar kalktı. "Küyo mu? At yarışlarındaki tüyo gibi mi?"

Her ne kadar kötü bir espri de olsa beni güldürdüğü için ona müteşekkirdim, aksi taktirde Parker'ın iltifatından dolayı şaşkınlığa düşecektim. "*Küyo* 'kütle yoğunluğu'nun kısaltılmışıdır. Ay'da bazı lokalize bölgelerde kayaların yoğunluğu daha fazladır, bu yüzden de gemi beklenmedik bir şekilde düşüşe geçer."

"Bir dakika... Ay'da bazı yerlerin yerçekimi daha mı fazla yani?"

Başımla onayladım. "Dünya'da da öyle ama o kadar küçük bir oran ki bu, fark edemezsiniz. Gemileri Ay'ın etrafında otomasyonla uçuramamamızın sebeplerinden biri bu, çünkü gereken matematik o kadar karmaşık ki gemiye sığacak kadar küçük bir bilgisayar için çok fazla." Tabii kimsenin matematikten bahsedildiğini duymak istediği falan yoktu. Benim görevim Mars programının erdemlerinin altını çizmekti. "Fakat Ay kolonisi, Mars kolonimizin nasıl olabileceğine dair nüveler içeriyor. İlk zaman Amerikalılarının sınırlarda yaşarken hissettikleri böyle bir şey olsa gerek."

"Ay kolonisinde bir sanat galerisi olduğu doğru mu?"

"Doğru." Gülümsemem iyice yayıldı, ta ki cildimi çatlayacakmış gibi hissedene kadar. "Ama tabii hepi topu bir buçuk metrelik bir dolaptan ibaret. Dönüşümlü olarak minik sergiler düzenliyoruz, heykel, tekstil ve çizimler."

Parker bokyedi sırıtmasını takındı. "Bu doğru. Ay'a ne zaman gitsem bu galeriye uğramaya bayılırım. İnsanlığın yıldızlar arasında başarabileceğini hatırlatır bana. İnsanlığın en önemli farklarından biri sanat yaratma güdüsüdür."

"Mars'ın sanatçıları nasıl etkileyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Daha olumlu olmamın bir yolu var mıydı acaba? Ama

benden istedikleri şey de buydu. Her gülümseyişimle birlikte midem ikiye katlanıyordu, sadece kaygıdan da değildi bu. Diğerlerinin uğruna kullanılış biçimimle ilgili bir şeydi.

"Şimdi, eğer izin verirseniz daha ciddi bir soru sormak istiyorum. Dr York, Dünya'ya dönüşünüzde geminiz bir grup terörist tarafından kaçırıldı. Nasıl bir histi?"

"Tam anlamıyla terörist değillerdi, sadece ava çıkmış bir grup adam..." Ki üzerime silah doğrultmuşlardı. "Dünya'da terk edilmekten korkuyorlardı."

Parker öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayamıştı, düşünceli bir haham gibi parmaklarını birleştirmişti. "UHK'daki işimi sevmemin sebeplerinden biri de bu. Diğerleri için ortamı hazırlamak üzere uzaya gidiyoruz. Eski öncülerin günlerinde, ninenizi atlı arabalara bindirmeyi düşünmezdiniz herhâlde, peki ya şimdi? İstediği yere gidebilir. Bu uzay için de geçerli."

"Doğru. Uzayı nineniz için güvenli bir hâle getiriyoruz." Böyle saçmalıklar fışkırtırken fizik ve matematikte doktoram olduğunu söylemek güçtü. Fakat belki de bu durum Roy ve geride bırakılmaktan korkan diğerleriyle konuşabilmek için bir fırsattı. "Bu bir ekip işi. Uzay programında dünyanın dört bir yanından gelen insanlar çalışıyor. Mesela Helen Carmouche bir hesaplayıcı ve seyrüseferci, kendisi Tayvanlı. *Cygnus 14*'den herkesi güvenle çıkaracak fikir ondan geldi."

"Fikri uygulamaya sokan ise sensin." Parker'ın gülümsemesi körediciydi. "O yüzden de seni Mars ekibinde görmek bizim için büyük bir şans."

Göt herif.

"Ah, ben çok büyük bir ekibin üyesiyim. Cezayir'den Kamilah Shamoun var, İspanya'dan Estevan Terrazas, Brezilya'dan Rafael Avelino... Ve daha pek çokları." Kameraya bakıp doğrudan Roy'a seslenmek istiyordum, muhtemelen şu anda bir yerlerde hapisteydi, ona doğruca şöyle söylemek isterdim: *Gördün mü? Sadece beyaz insanlar değil. Hep birlikte çalışıyoruz.* Bunun yerine şöyle dedim, "Dünya Fuarı'nı uzaya yollamak gibi bir şey."

Bu sözlerim seyirciden kahkaha aldı. Öf. Aman ne hoş. Parker da seyirciyle beraber güldü ve Jack Paar'a doğru eğildi. "Tabii ki herkesin birden fazla uzmanlık alanı var."

Jack Paar kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Peki sizinki ne?"

"Görev kumandanı. Ama aynı zamanda bir pilot ve dilbilimciyim." Parker parmağını bana doğrulttu. "Dr. York bir fizikçi, hesaplayıcı ve pilot. Üçlü tehdit. Bir de satranç oynasaydı takımı tamamlayacaktı."

Gülümsememi koruyup onlarla birlikte kahkaha attım. Çünkü Helen satranç oynuyordu. Ben ise oynamıyordum.

The Tonigh Show'dan çıkar çıkmaz otelime dönüp çalışabilirdim fakat kardeşime bu kadar yakın olup da uğramamazlık edemezdim. Servis Parker'la beni otelimize bıraktığında Hershel, Tommy ile birlikte çoktan lobide, pelüş kadife koltuklar üzerinde beni bekliyordu. Kardeşim roş aşanadaki görüşmemizden bu yana pek değişmemişti fakat Tommy otuz santim boy atmış gibiydi. Sanırım on altı yaşla on yedi yaş arasındaki fark böyle bir şeydi. Yüzü hâlâ ergenliğin yumuşaklığına sahipti fakat çenesi babamınkiyle aynı hatlara yaklaşmıştı.

Yeğenim zıpladı, yavru köpek gibi gülümsüyordu. Hershel değnekleriyle uğraşırken, o bana sarılmak üzere odayı aşmıştı bile.

"Elma Hala!" Tommy'nin heyecanlı kucaklaması beni bir adım geri sendeletmişti. Lütfen Tanrım, kalbimi çalan bu çocuğun neşesinin sönmesine izin verme.

Kalbimi çalan çocuk. Kendi bedenimden olma bir çocuğumun asla olmayacağı düşüncesi beni bir an için kör etti ve Tommy'ye gereksiz bir hararetle sarıldım.

"Merhaba arslan parçası." Onu bırakıp Parker'a döndüm, ben durunca o da durmuştu. "Sizi tanıştırayım..."

"Vay canına! Sen Stetson Parker'sın!"

Parker o korkunç gülümsemelerinden birini takındı. "Evet, doğru." Tommy'ye elini uzattı ve erkek erkeğe el sıkıştılar. "Sen de Tommy olmalısın."

Bir tüy dokundursanız yere düşecek gibiydim. Aklımda kaldığı kadarıyla yeğenimden hiç bahsetmemiştim... Yok, bahsetmiştim. Ölüm simülasyonunda. Ay'da ölme ihtimalimize karşı bütün astronotlar ne yapılacağını çalışmıştık. Hangi sırayla, kiminle iletişim kurulması gerektiğini çok detaylı incelemiştik, yani Parker, Tommy'yi, benim onun ikizleri Elmer ve Watson'ı bilişim gibi biliyordu.

"Evet efendim, benim." Tommy hâlâ Parker'ın elini sıkıyordu, fakat ondan bahsetmiş olduğum düşüncesiyle göğsü iki kat genişlemişti.

Bacak tellerinin belli belirsiz tıngırdamasıyla Hershel bize yaklaştı. "Tommy, eminim Albay Parker'ın yapacak çok işi vardır."

"Hakikaten de var." Parker elini çekti ve ikna edici bir şekilde üzgün bir gülümseme tutturdu. "Eminim sen de halanla vakit geçirmek istiyorsundur."

Çocuk felci geçirmiş bir kardeşim olduğu için fark ettiğim bazı şeyler vardı. Parker, Hershel'in değneklerine bakmamış, bakışlarını bacak tellerine indirmemişti. Çoğu insan böyle yapar, sonra da acı dolu bir ifade takınır. Bütün kusurlarına rağmen, Parker kardeşime normallik hediyesi vermişti.

Tommy'ye göz kırpan Parker, tam bir Büyük Amerikan Kahramanı gibi yürüdü gitti. Sonra kafasını çevirip seslendi. "Onu çok uyanık tutmayın... Yapması gereken ev ödevleri var ve yarın da okul günü."

Pislik herif. Dedikleri doğru fakat çok gereksizdi. Tommy ve Hershel'e döndüm. "Restorana gidelim mi? Midem kazınıyor." Bir içki de işe yarardı doğrusu. Şükürler olsun ki restoranda Hollywood saati vardı.

"Harika olur." Lobideki hostes standından geçerken Hershel yanımda yürüyordu. "Esther Hala'nın selamı var. Doris'in de öyle."

"Annem gelemedi, çünkü Rachel cezalı." Tommy başını iki yana salladı, bir yetişkinin ciddiyetini takınmaya çalışıyordu. "Sigara içerken yakalandı."

"Ne?" On üç yaşındaki yeğenim sigara mı içiyordu yani?

"Tommy." Hershel gözlüğünün çerçevesi üzerinden oğluna bakıyordu. "Bunu anlatmak sana düşmez."

"Ama bu Elma Hala."

Hershel gırtlağını temizledi. "Bu yaptığını kardeşinin onaylayacağını sanmıyorum."

Restoranda oturacak bir yer bulma işlemi, aklımdaki bir kamyon dolusu soruya baskın geldi. Yeğenimi ağzında bir sigarayla gözümün önüne getiremiyordum. Daha on üç yaşındaydı! Yok, on dört. Ama yine de. Tanrı aşkına... Mars'a doğru yola çıktığımızda on beş olacaktı ve eve döndüğümde de on sekiz. Tommy üniversiteye gidiyor olacaktı.

"Elma..." Hershel bir elini bileğime koydu. "Sorun ne?"

"Hı?" Göz kırpıştırdım ve gerçekliğe geri döndüm, gözlerime iğneler batıyordu. "Sadece uzun bir gün geçirdim, o kadar."

Yeğenime baktı. Tommy'nin orada olması beni rahatlatmış mıydı bilemiyordum, çünkü böylece Hershel sorunlu sorular soramayacaktı, belki de hayal kırıklığına uğramıştım, çünkü böylece abime her şeyi anlatamayacaktım. Fakat bir düşününce, anlatacak ne vardı ki? Nathaniel ve ben çocuk yapmayacaktık ve bu kararın herhangi birini şaşırtacağını sanmıyordum. Hele ki abimi.

Hershel ceplerini kurcaladı. "Galiba bir müzik kutuları var. Tommy... Git de bize bir müzik koy."

Yeğenim bozuklukları aldı ve bir tavşan gibi masadan kalktı. Hershel derhal bana döndü. "Eee?"

İç geçirdim ve başımı salladım. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Oyalandığının da farkındayım. Tommy şimdi döner."

"Ben yokken ne kadar büyüyeceklerini fark ettim de." Omuz silktim ve masanın üzerindeki su bardağıyla oynadım. "Bunu hesaplamamıştım."

"Bir şeyi hesaplamadığını söylediğini ilk defa duyuyorum."

Dil çıkardım. Ben bir yetişkinim. Tabii ki. "Üç yıl kaçırmadan bile büyümeleriyle ilgili sorunum var. Rachel'dan ne haber?"

Arkasını dönüp Tommy'ye baktı, müzik kutusundaki her şarkının bütün detaylarını okuyor gibi görünüyordu. Çocuğun her şeyden haberi yok. Rachel esrar içiyordu."

"Ve sen bunu bana söylemedin mi?"

"Daha dün oldu." Gözlüklerini çıkardı ve burnunun kemerini ovuşturdu. "Bir çocuk var, onu öldürmediğime dua etsin."

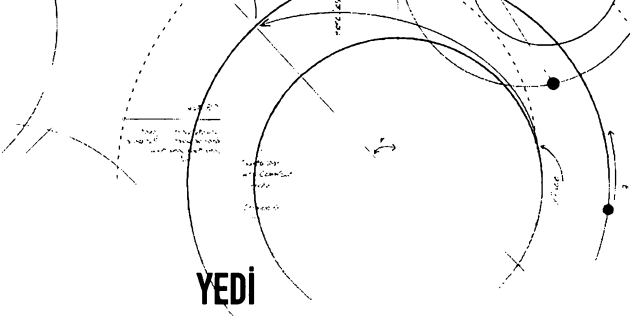
"Ben senin yerine yaparım."

Kıkırdadı. "Bunun için Doris'le yarışman lazım. Her neyse, çocuk yaşça büyük ve belli ki çok da yakışıklı, bir de arabası var. Müzik provasından sonra bizimkini eve bırakmayı teklif etmiş."

Buza kesmiştim. "Şey olmamıştır, değil mi..."

"Hayır. O yüzden öldürmedim zaten." Müzik başlayınca Hershel omzunun üstünden geri baktı. "Zaman doldu. Senin yukarıda olduğun süre boyunca Rachel da muhtemelen cezalı olacak."

Başımla onayladım, Tommy müzikle uyum içinde dönerken mide bulantımı yutkundum. "Sixty Minute Man" açmıştı. Bu şarkıdan nefret ediyordum.

YEDİ

UZAY HARCAMALARININ KAÇINILMAZ OLDUĞU SÖYLENDİ

Clemons Bütçe Savaşı Veriyor;
Bütçe Vergi Kesintileri Yüzünden Sallantıda

Yazan JOHN W. FINNEY

The National Times Özel Haber

KANSAS CITY, KS, 4 Aralık 1961 – Uluslararası Havacılık Koalisyonu şüpheci Kongre karşısında cephe açtı, UHK, Kongre'den Birleşmiş Milletler uzay bütçesine 5,7 milyar dolarlık katkı yapmasını bekliyor, UHK'nın uyarısına göre bütçeye yapılacak her türden kesinti Mars'a yapılması planlanan insanlı görevi tehlikeye atacaktır.

Ajansa bir bütçe artışı daha yapılması önünde direnişe varan yaygın şüpheler var, bazı Kongre üyeleri Birleşmiş Devletler'in uzay programının maliyetine orantısız katkılar yaptığını dillendiriyor. Bu şüpheciliğin arkasında vergi kesintileri gibi dünyevi kaygılar olduğu kadar uzaydaki ulusal çıkarlara dair şüpheler de var.

EĞİTİMİME ODAKLANMAYI BEKLEMEK belli ki aşırı bir istekti. Bunun yerine, son üç ayı eğitim ve halkla ilişkiler fırsatları arasında uçarak ve UHK'nın bir dolu klasörüne gömülerek geçirmiştim.

Ekibin geri kalanıyla birlikte jeoloji öğrenmek üzere bir sınıftaydım. Önümde bir kasa dolusu kaya vardı, üzerlerine sayılar boyanmıştı. Mars'tayken Görev Kontrol'e kırmızı ve kolayca ufalanan bir taş bulduğumuzu söylememiz yeterli olmayacaktı çünkü. Kısmen idyomorfik ve tanecikli yapıda, porfirik, orta taneli kırmızı fenokrist olduğunu söyleyebilmemiz gerekiyordu.

Leonard tam havasındaydı. Eğitmenin ona verdiği mineral kasasını sırıtarak aldı. Elinde kırmızı bir kayayla üzerime eğildi. "İyi misin?"

"Olmaya çalışıyorum." Doldurmam gereken değerlendirme kâğıdına bakıp yüzümü ekşittim. Yolculuğun her aşamasında hatırlanması gereken birçok şey vardı.

"Pekâlâ." Baktığım kayadaki daha koyu kırmızı bir hattı işaret etti. "Bu piroksen. Ki bunu nerede görebiliriz..."

Kapı vurulunca sözü yarıda kaldı ve Betty kafasını içeri uzattı. "Merhaba! Böldüğüm için özür dilerim fakat Elma'yı kaçırmam lazım."

"Eh, nihayet işe yaramasına sevindim," diye mırıldandı Florence, defterine bakıyordu.

İç geçirdim ve sanki bir can simidiymiş gibi elimdeki kayayı sıktım. "Bekleyemez mi?"

"Üzgünüm... BBC seninle görüşmek istiyor... Çok uzun sürmez. Söz veriyorum." Odaya doğru iyice eğildi ve Parker'ın bakışlarını yakalayarak göz kırptı. "Sen ona anlatırsın, değil mi?"

Parker cevaben omuz silkti. Evet mi demek istedi, yoksa umurunda mı değildi anlayamadım.

"Başka birini alamazlar mı?" Neden hep beni istiyorlardı? "Leonard... Sen bu kaya işlerini zaten biliyorsun."

"Nathaniel ile senin fotoğrafını çekmek istiyorlar."

Betty özür diler gibiydi. "Üzgünüm. Ama bu olaydaki karı-koca açısını iyice işlemek istiyoruz."

Florence, Leonard'ın kulağına eğildi. Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşmayı istediğini sanmıyorum fakat duymuştum işte. "En azından bu sefer bizi kalkan olarak kullanamaz..."

Kayayı masaya bıraktım. "Bu da ne demek oluyor?"

Dudaklarını büzdü ve uzun, aristokrat burnunun üzerinden ela gözleriyle bana baktı. Uzun siyah saçlarını düzlemişti ve lüleleri bu

işi onaylamadığının ifadesini çerçeveliyordu. "Bu konuşmayı şimdi mi yapmak istiyorsun gerçekten?"

"Şimdi olmazsa uzaya kalır. Şimdi olması daha iyi." *2, 3, 5, 7, 11...*

"Pekâlâ... Demek 'Uzayda bir Dünya Fuarı' öyle mi? Yapma lütfen. Bütün programda sadece altı renkli astronot var."

"Evet ve ben de sizi kutlamak istiyorum. İlk günlerde UHK ayrımcılık yapıyordu, bunun için çok çalıştım ve..."

"Sen mi çok çalıştın?" Burnundan aşağılar gibi güldü ve Leonard'a baktı. "Ben çalışmadım mı peki? Leonard, Ida, Imogene, Eugene ve Myrtle çalışmadı mı? Helen çok çalışmadı mı?"

"Tabii ki çalıştınız!" *...13, 17, 23...* Derin bir nefes aldım ve sınıftaki herkesin bize baktığı gerçeğine takılmamaya çalıştım. "O nedenle de burada olduğunuzdan bahsetmek istiyorum, böylece arka planda kalmayacaksınız. Yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Hmm. Neyin yardımı dokunur biliyor musun? Lanet işini yapmayı öğrenmenin." Masasındaki kayalara döndü tekrardan. "Şimdi gitsen iyi olur. Fotoğrafçıları bekletmek istemezsin."

Söyleyebileceğim bir düzine laf vardı fakat dudağımı ısırdım ve sandalyemi geri ittim.

İşin ilginç yanı şu: Biriyle iyi çalışabilmek için onunla iyi anlaşmanıza gerek yoktur. Hatta, bazı bakımlardan, yoldaşlığından hoşlandığınız biriyle eşleşmemek daha verimli olabilir, çünkü böylece teması azaltmak için ikiniz de elinizdeki işi bir an önce bitirmeye odaklanırsınız. Bir arkadaşla birlikteyken ise muhtemelen şakalar yapılır ve iş geyiğe vurulur.

Buradan bakınca, Mars ekibinin yarısıyla eşleştiğimde verimli çalışabilirdim. Tamam... Biraz abarttım fakat herkes bana öfkeliymiş gibi geliyordu. Dahası, dürüst olmak gerekirse, onları suçlayamazdım. Sonradan eklenmiş ve onlara yetişmek zorunda olmam yeterince kötüydü zaten, bir de üstüne bir köpek ya da midilli gösterisindeki gibi oradan oraya koşturulmam vardı... Bir göreve yerleştirilmiş astronotların bunları yapması beklenmez. Yani diğer herkes benim açıklarımı kapatmak zorundaydı. Giderek daha fazla kapatmak.

Koridorda yürüyüp sınıftan uzaklaşırken Betty bana baktı. "İyi misin?"

"Tabii ki." Neşeli konuşmuştum.

"Bu işi iptal etmeye çalıştım. Gerçeği söylüyorum."

"Biliyorum. Sadece... Zaten ekibe yetişmekte zorlanıyorum."

Betty yüzünü ekşiterek başıyla onayladı. "Röportaj isteklerinden çoğunu reddediyorum, ister inan ister inanma. Sadece..."

"Biliyorum. Ekibe bu yüzden girdim."

Hİ'nin makyaj ve hazırlanma odası olarak düzenlediği odaya yönlendirdi beni. İç geçirdim ve aynanın önüne yerleşerek makyajımı ve saçımı başka insanların sorunu hâline getirip önümdeki klasörler dolusu bilgiye odaklandım, tabii böylece kaya örneklerinden faydalanamayacaktım.

Mars'tayken potansiyel su akışını nasıl arayabileceğimizi bilmek zorundaydık. Bu, su altı dalgalanmalarında taşınmadan kaynaklanan feston geometrisi sergileyen küçük levha oluşumları ya da çapraz tabakalaşma aracılığıyla teşhis edilebilirdi.

Alnımı kaşıdım, makyöz kadın elimi nazik bir şekilde indirdi. "Lekeli görünmesin."

"Doğru." Önceliklerim birbirine girmişti. Aynaya bakınca, uçuş elbisesi giymiş de tatilde bir partiye gidiyormuş gibi görünüyordum. Saçlarım o kadar mükemmel, yumuşak buklelerle aşağı süzülüyordu ki gerçekten çalışıyor olsaydım asla dayanamazlardı. Simülasyonlarda ve Ay'da saçlarımı bir eşarpla topluyordum ki bana engel olmasınlar fakat kamunun istediği görüntü bu değildi.

Makyöz kadın sandalyeyi çevirip beni azad etti ve ben de eğitimli bir tazı gibi mühendislik kanadına doğru, koridor boyunca Betty'yi takip ettim. Her ne kadar asabım bozulmuş olsa da köşeyi dönüp de Nathaniel'ın ofisine geldiğimizde kendimi hafiflemiş hissettim.

Birisi ofisi temizlemişti. Masasında bir orkide duruyordu ve taslak masasının kenarında bir lamba odayı ısıtıyordu. Yine de ona üstünü değiştirtmemişlerdi. Tüvit ceketini giymişti ve düz mavi kravatını ki...

Terkar gözden geçirince... Kravatını tanımamıştım fakat gözlerini açığa çıkarmıştı. O gözler ki beni görünce ışıdı. "Merhaba Dr. York."

"Günaydın Dr. York." Onu yanağından öpme dürtüsüne karşı savaştım, tam olarak fotoğrafçı ve muhabir yüzünden değil de daha çok yüzünde kocaman kırmızı bir leke bırakmak istemediğimden.

Muhabir ellili yaşlarının ortasında beyaz bir adamdı, avucunun içinde bir defter vardı ve buna çiziktirip duruyordu. "Çok zamanınızı almamaya çalışacağım... Jerry. Nasıl poz versinler?"

"Doğal. Birlikteyken genelde nasıl çalışıyorsunuz?"

Birlikte çalışmıyorduk. En azından bugünlerde. Nathaniel'a baktım ve sonra omuz silktim. "Ne üzerine çalışıyorsun?"

"Iıı..." Masasına gitti ve oturdu. Çekmeceyi açarken gıcırdadı. "Mars'a gidecek olan malzeme gemisinin uçuş planlarını gözden geçiriyordum."

Klasörü masasına koyarken arkasına geçtim. Omzunun üzerinden eğilip denklemleri incelerken bir kez daha kendimi yersiz hissettim. Bir elimi sırtına koydum ve "AMz kare'nin" ne ifade ettiğini anlamaya çalışırken dondum.

Flaş patladı.

"Mutlu görünmeye çalışın." Fotoğrafçı Jerry daha da yaklaşarak üzerimize eğildi. Kameranın arkasında, uzun siyah saçları alnına bir perde gibi dökülüyordu.

Gülümsedim. O lanet reklam gülümsemesi. Her şey harikulade ve uzaya bayılıyorum! Ya siz?

Flaş. Gözümün önünde dans eden mor ışık izlerinden dolayı sayfadaki sayıları göremiyordum. Flaş. *2, 3, 5, 7...*

"Dr. York? Elma? Size Elma diyebilir miyim?" Fotoğrafçı cevabımı beklemedi ve öne çıkıp masaya pat pat vurdu. "Masanın üzerine oturabilir misiniz? Kostümünüze bayıldım ve kocanızın arkasında olduğunuzda onu göremiyorum. Nathaniel'dı, değil mi? Harika... Buraya. Güzel. Mükemmel."

Masaya oturdum, denklemleri görmem zorlaşmıştı fakat ilk kapsüllerde olmak kadar tuhaf bir deneyim değildi.

"Daha bilimimsi bir şeyler yapabilir misiniz?" Muhabir öne çıkmış, kalemiyle defterine vuruyordu. "Yani şu anda vergi iadesine de bakıyor olabilirsiniz."

Nathaniel denklemlere baktı, gerçekten "bilimimsi'ydiler," sonra ensesini ovuşturdu. "Iıı... Bütün modelleri rüzgâr tüneli testine gönderdim. Planlara baksak işinizi görür mü?"

"Şunlara ne dersiniz?" Betty masanın kenarındaki kutuda duran delikli kartlardan birini çıkarmıştı.

"Dur..." Nathaniel kartı elinden aldı. "Sıralarını bozma."

Kartı görünce, sanki Nathaniel hiçbir şey söylememiş gibi muhabirin gözleri büyüdü. "Oooo! Bu mükemmel. Modelden de iyi, modelleri herhangi bir çocuk da yapabilir. Ama bir elektronik bilgisayarı programlamak? İşte büyük B ile Bilim budur."

Jerry kamerayı bize çevirdi. "Nathaniel, bunu karına göstersene? Sanki ona açıklıyormuş gibi."

Nathaniel bana bir bakış attı, bunun ciddi bir istek olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Bir T-38'de burnumu pudralamaktan daha kötü değildi bu.

Ona iyice yaklaştım, gırtlağımın arkasından bir kahkaha koptu. "Evet hayatım. Şu anda üzerinde çalıştığın hayati önemde programlama parçalarını göster bana." Gözlerimi kırpıştırdım.

Nathaniel kahkahaya boğuldu, sanki kendi başına bir anlamı varmış gibi tutuyordu kartı. Büyük bir programın küçük bir parçasıydı bu, tek başına bir vida ne kadar anlamlıysa o kadar anlamlıydı.

Kamera vızıldadı, flaş patladı ve hazırlıksız, nizami olmayan gülümsememi yakaladı. Sonunda kullandıkları fotoğraf da bu oldu, altına da şöyle yazmışlardı, "Uzay yolculuğunun keyfi."

Fakat biz bunun bilimsizliğine gülüyorduk, o esnada sınıfta, ekip arkadaşlarım gerçek bilim öğreniyorlardı. Eğer gerçekten "bilimimsi" bir şey istiyor olsalardı fotoğrafları sınıfta çekerlerdi. Onun yerine, beni yığınımdan çıkarmış ve tek bir delikli kart kadar faydasız bir şeye çevirmişlerdi.

Dünyada bir uzay kıyafeti giymenin zorluğu, bunun düşük yerçekimi için tasarlanmış olmasından geliyordu. Nötr Kaldırma Kuvveti Labarotuvarı'nda olmak dahi, kıyafetin yerçekimi etkisiyle beni aşağı çektiği gerçeğini değiştirmiyordu. Tabii kıyafeti çekmiyordu fakat onun içinde ben ne zaman oryantasyonumu değiştirsem kayıyordum. Bir kadın olarak, kıyafetin kendileri için tasarlandığı erkeklere oranla daha küçüktüm, ben de kalçalarıma dolgu malzemesi koyuyordum içeride sabit kalabilmek için. Bu dolgular, kıyafetin içinde beni saran havanın eşit dağılmasını sağlıyor ve NKKL süreci boyunca, yerçekimiyle kavga etmeden dikey ve yatay hareket

edebilmemi sağlıyordu. Dolgu malzemesi olmazsa, kıyafetteki hava mideme bağlı dev bir plaj topu gibi sürekli yüzeye çıkmak istiyor ve başka türlü yuvarlanmamı zorlaştırıyordu.

Doğrusu, kıyafetin içinde hava olması uzayda problem değildi fakat NKKL, insanların sizde uzay yürüyüşü yapacak gerekli donanımın olup olmadığına karar verdiği yerdi. Yani ne ben ne de başka bir kadın şikayetçi olabilirdi. Hayır efendim. Her şey harikuladeydi ve havuzda olmaktan dolayı muyluyduk.

Koltuk altıma batan fiberglas kabukla beraber suyun içinde yan duruyordum. Kafamı kaskın içinde yukarı kaldırmaktan boynum yanıyordu. "Tamir" ediyormuş gibi yaptığımız güneş panelinin kenarına, kaskatı eldivenlerimi yapıştırmaya çalışmaktan parmaklarım acıyordu. Kıyafetler ortam basıncının üzerinde, 4,9 psi'ye ayarlandığından, her hareket sanki ağır bir yay karşısında çalışmak gibiydi. Tam olarak vakumda çalışmak gibi değildi fakat bunun nasıl zorlu bir iş olabileceğini hissettiriyordu bize. Basınç onu katılaştırdığından, eldivenimdeki bir kırışıklık parmak eklemimi saran bir metal tel gibi hissediliyordu. Fakat nasıl hissettiğimi sorsaydınız bana çok, çok neşeli olurdum.

Panelin öbür tarafında, elinden ingiliz anahtarı kayan Rafael Avelino Portekizce küfrediyordu. Destek dalgıçlarımız etrafımızda yüzüyordu, anahtarın süzülüp uzaklaşmasına izin verdiler. Görevleri bizim güvenliğimizi sağlamaktı ve bizim görevimiz de sıfır yerçekiminde tamirat yapmayı öğrenmek. İngiliz anahtarı uzay kıyafetinin göğsündeki Mİİ'ye, yani "mini iş istasyonu'na" bağlı olduğu için fazla uzağa gidemedi fakat yine de onu geri almak ızdıraplı bir işti.

Rafael'in küfürleri kulaklığımda hışırdarken kaskımın içinde sırıttım. "Parker'ın Portekizce öğrenmesinin sebebini anlıyor gibiyim."

Rafael anahtarı tekrar yerine koyarken, solumda ve biraz aşağımda olan Leonard da paneli sabitlememe yardım etti. "Hepimizin daha fazla dilde küfredebilmesi gerekir. Ben Latince ve Yunancayı listeye ekledim, o kadar faydalı oluyor ki."

"Öyle mi? Latince küfür nasıl oluyormuş bakayım?" Rafael ingiliz anahtarını tekrar yerleştirdi ve ayağını maket uzay gemisinin AAB mekanik alıcısına tekrar koydu. AAB ne mi demekti? Hiçbir fikrim

yok. Bir noktada kısaltmalar ismin yerini alıyor. AAB demek... Aygıt Arayüz Bir Şeyi demekti.

Gemileri uzayda inşa etmenin faydalarından biri de aerodinamiğe takılmak zorunda olmamaktı. AABler ve kulplar geminin yüzeyini kaplıyordu. Rafael'in ingiliz anahtarı tekrar kaydı fakat bu sefer elinden kaçırmadı. "Çünkü şu anda bunu duymak iyi gelecek."

Leonard tereddütte kaldı ve kıkırdadı. "Aslında... Kadınların yanında söyleyebileceğim şeyler değiller pek."

"Lütfen..." Rafeael nihayet anahtarı kullanıma sokana kadar basamağın üzerinde dikildim. "Şöyle su sıçtığımın Latincesini."

Adamların her ikisi de gülmeye başladı, ben ise bunu söylemiş olmaktan dolayı kızarmıştım. Şükürler olsun ki kaskım sayesinde yüzümü tam olarak göremiyorlardı. Kahkaha almış olmasına rağmen bu türden laflar benim lügatimde yoktu.

Sonraysa, öngörülebilir bir biçimde, simülasyon süpervizörümüz Jason Tsao'nun sesi kulaklarımızda hışırdadı. "Dilimize dikkat edelim.

"Vae me, puto, concacavi me," diye ünledi Leonard büyük bir ciddiyetle.

Rafael'in kafası kaskının içinde yukarı kalktı. "Ha. Portekizceye o kadar yakın ki anlayabildim. Çoğunu yani."

"Baylar. Hanımefendi." Şikagolu bir adama göre Tsao bazen çok kuralcı olabiliyordu. "Ziyaretçilerimiz var ve dinliyorlar."

Üçümüz de birbirimize baktık, Rafael gözlerini devirdi. "Hangi dili konuşuyorlar?"

"İngilizce." Kulaklıktan, arkadan birinin bir şeyler söylediğini duyabiliyorduk fakat konuşmanın içeriği belirsizdi. SimSüp'ün cevabı sert ve netti. "Hayır. Onları asla erken çıkaramayız..." Sonra mikrofon kapandı.

Bu da neydi böyle? Suyun içinden çocukların ne düşündüğünü anlayamıyordum, ben de panelin üzerinde dikilmeye devam ettim. SimSüp'ün mikrofonunu öylece açık unutması pek olacak şey değildi, onun o kadar dikkatini dağıtacak ziyaretçilerin kim olduğu sorusunu doğruyordu bu da. NKKL etabından erken çıkmamızı isteyebilecek kim olabilirdi ki?

Rafel o civatayı sıkıştırdı ve takım hâlinde diğer panel parçasına yöneldik. Bu NKKL etabını dördüncüdür yapıyorduk ve her seferinde biraz daha hızlanıyorduk. Tabii ADA'yı benim yapmam düşük bir ihtimaldi fakat UHK aşırı hazırlanmaktan yanaydı, ben de bu konuda onları destekliyordum. Ayrıca AİK –araç içi kişi– olarak nelerle karşı karşıya olduklarını bilmek işimi kolaylaştırırdı. Görev esnasında yaşadığımız iletişim gecikmeleri de düşünülürse, ADA ekibinin karşılaşabileceği her senaryo için yer kontrole güvenemezdik.

SimSüp'ün sesi hışırtıyla geldi. "Millet... Panel dizinini uzatmayı bitirmek zorundayız." Sonra mikrofon yine bir hışırtıyla el değiştirdi.

Fanların süreğen uğultusu ve kendi nefeslerimizin sesi eşliğinde suyun altında süzülüyorduk. Sonra Başkan Clemons mikrofona geldi. "Dr. Flannery'yi dışarı almak zorundayız fakat Dr. York ve Yüzbaşı Avelino toparlanma boyunca aşağıda kalacak. Dr. Flannery, size tankın dışında ihtiyacım var, pronto."

Leonard, sanki tartışmaya başlayacakmış gibi bir nefes aldı, sonraysa çenesini o kadar sıkı kapattı ki dişlerinin takırdadığını duydum. "Evet efendim. Yukarıda görüşürüz."

Utanarak söylüyorum ki ilk hissim merak değildi, hatta eğitimimiz yarıda kesildiği için sinirlenmedim bile, sadece, bu kez olsun çağrılan ben olmadığım için rahatlama hissetmiştim. Leonard bizden ayrıldı ve dalgıçların onu yüzeye çıkaracak olan platforma taşımasına izin verdi.

Rafael'le ben havuzda süzülüyorduk. Destek dalgıçlarımız gemi maketini etabın son hâline ayarlarken kafamı kaskın içinde yana dayadım ve bir an için gözlerimi kapadım. Kıyafetlerin içine girmek o kadar uzun sürüyordu ki hazır aşağıdayken etabın sonuna kadar pratik yapmak akıllıcaydı. Kulaklığı dinlemeye devam ettim, Tsao'nun bize Leonard'a ne olduğunu açıklamasını bekliyordum.

Dalgıçlar her şeyi hazırlayınca etaba tekrar başladık fakat sohbeti iş için gerekli olan minimum seviyeye indirdik. Rahatlamanın etkisi geçince "*Ne oluyor yahu?*" makamından çalmaya başladım. Daha önce eğitimdeyken çağrıldığım olmuştu fakat bir NKKL etabından değil. Çünkü bu, her şeye sıfırdan başlanmasını gerektiriyordu ki bu pahalıydı ve eğitim zamanından yiyordu. Hatta kıyafetlerin konfi-

gürasyonu dolayısıyla, bir ekip üyesini değiştirmek bile iki gün alıyordu. Tıbbi bir acil durum ya da ekipman arızasını saymazsak, bir NKKL etabını *hiçbir şey* bozamazdı. Peki, öyleyse Clemons'ın bekleyemeyecek kadar acil olduğunu düşündüğü şey de neydi?

Dahası, bunu niye bize söylemiyorlardı?

Asansörün NKKL havuzundan çıkması yüzyıllar sürüyordu. Kaskımın suyun yüzeyini delmesiyle beraber, kıyafetimin 140 kilogramlık ağırlığını üzerine bağlandığım stand taşımaya başladı. Dünya yerçekiminde tam kıyafetli yürüyebilmek imkânsızdı. Alt giyim bile... Kurşundan yapılma bir kar elbisesinde bebek bezi giymek gibiydi. *Lost in Space*'deki robot bizden çok daha zarifti.

Binlerce kıyafet teknisyeni soyunmamıza yardım ederken soyunma standında bekledim. Aradığınız cevaplar varsa her şey daha uzun vakit alır. Kıyafet teknisyenimin aygıtları, bağları ve bacak ağırlıklarımı çıkarmasını bekledim. Her ne kadar onu acele ettirmek istiyorsam da her şey sıralı yapılmak zorundaydı. Soyunma standının diğer yanında, Rafel de aynı yavaş ve dikkat gerektiren süreç içerisinde uzay kıyafetinden kurtuluyordu.

Uzay kıyafetinin vanasını açıp basıncı birin altına düşürürken, kıyafet teknisyenim suyun altında hareket ediyor gibiydi. Artık konuşabilirdim ve o da beni duyabilirdi, tabii kulaklıktan dinleyen herkes de.

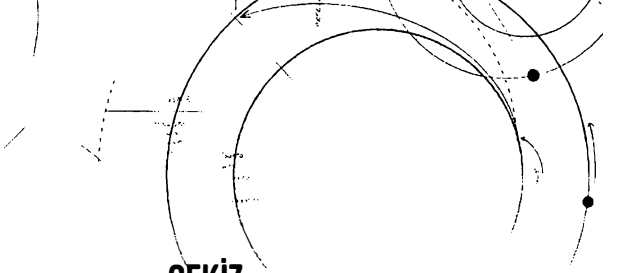
Kıyafet teknisyenim eldivenlerimin bağlantılarına elini yerleştirdi. "Nefes verin."

Eldiveni çıkartmasıyla beraber nefes verdim ve artakalan delta basıncı boşaldı. Ciğerlerimin falan patlayacağı yoktu tabii fakat UHK'nın alametifarikası aşırı dikkatli olmasıydı.

Eldiveni çıkarınca kıyafet üzerime oturdu, sonra *nihayet* kaska yöneldi. Kask çıkar çıkmaz, "Neler oluyor?" diye sordum.

"FBI." Omzunun arkasından kontrol odasına baktı. "Sizi derhal toparlamamız söylendi."

Beynim suyun üzerindeki bedenime yetişene kadar bir ahmak gibi göz kırpıp durdum. Eğer hem Leonard'la hem de benimle konuşmak istiyorlarsa protestocularla ilgili olmalıydı konu... Fakat rehine krizinin üzerinden yedi ay geçmişti. Bizimle neden şimdi konuşmak istiyorlardı ki?

SEKİZ

TOPLUMUN ÖNDE GELENLERİ IRK AYRIMCILIĞINA DAYALI KAZANÇ ELDE ETMEKLE SUÇLANIYOR

Yazan FRED POWLEDGE

KANSAS CITY, KS, 4 Ocak 1962 – Bir sivil haklar avukatı, "toplumumuzun önde gelenleri'ni" Federal Anayasa'ya direnmekle suçladı. Aynı zamanda Renkli İnsanların İlerlemesi İçin Ulusal Organizasyon'a [RİİUO] bağlı Yasal Savunma ve Eğitim Fonu'nun yöneticisi olan Avukat Jack Greenberg, fonun yıllık raporunda şunları belirtti: "Irk ayrımına dayalı kast sistemini sürdürmek isteyeneler kaba kuvvet, aldatma, yapmacıklık, davaları erteleme ve buna benzer idari manevralarla parlamentoyu köşeye sıkıştırarak anayasaya ve mahkeme sonuçlarına direnmektedir. Ne yazık ki buna benzer hilelerden sorumlu olan kişiler toplumumuzun önde gelenleridir: Okul ve üniversite yönetim kurulu üyeleri, eğitim yöneticileri, baro liderleri, astronot ve seçilmiş görevlilerdir."

Nihayet KONFERANS SALONUNA götürüldüğümde bir FBI ajanı ayağa kalkıp beni selamladı. Acayip ince bir adamdı. Elmacık kemikleri, bir zar kadar ince derisini delecek gibiydi. "Dr. York. Ben Ajan Boone. Bu da ortağım Ajan Whitaker."

Ajan Whitaker yerinden kalkmadı, defterine notlar alıyordu, kafasını kaldırıp bakmadı desek yeridir. Soyuna özgü beyaz adam yakışıklılığı vardı üzerinde. Alnında, saç çizgisinin hemen altında göze çarpan çirkin bir yara izi bu izlenimi bozuyordu.

Boone ortağına baktı ve hafifçe omuz silkti, sanki adamın kabalığına alışkın gibiydi. "Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Başka bir seçeneğim var mıydı ki?" İğnelememin etkisini azaltmak için gülümsedim fakat oldukça kızgındım. Beni simülasyondan çıkardıktan sonra bir buçuk saat bekletmişlerdi. "Doğrusu, öylece oturup kitap okuyabilecek zaman bulabilmek rahatlatıcıydı."

"Eh, mümkün olduğunca az vaktinizi alacağız." Konferans salonunun diğer ucundaki, onlara dönük duran sandalyeyi işaret etti. "Lütfen. Kahve ister misiniz?"

"Teşekkürler, harika olur." Tabii kahvenin zaten UHK'nın malı olduğu konusunu açmadım. "Krema ve şeker de koyun lütfen."

"Ben şekere biraz düşkünümdür, o yüzden bana dur dersiniz." Masanın üzerindeki kahve kupasını aldı ve odanın arkasına doğru yürüdü. "Düşen roket ve sizi rehin tutan adamlar hakkında bazı sorularım olacak."

"Tabii ki... Ama sorgu esnasında zaten anlatmadığım ne anlatabilirim bilmem."

Whitaker defterine sert bir çizgi çizdi fakat hâlâ bana bakmıyordu. "Ah, eminim bir şeyler anlatabilirsiniz."

"Ne anlatabileceğimi düşündüğünüzü bilmek isterim doğrusu." Annemin bana öğrettiği gibi ellerimi kucağıma yerleştirmiş, zarafetle duruyordum. Etek değil de pantolon giydiğim gerçeği onu rahatsız ederdi herhâlde fakat bir hanımefendi nezaketi hâlen iyi bir araçtı.

Odanın arkasında, Boone kahveme cömert bir miktarda şeker koydu. "Evet... Bazı parametreleri yerine koyarak başlayalım."

"Şimdi ise bir roket bilimci gibi konuşuyorsunuz."

Kıkırdadı ve yüzünü kaplayan ince derisi ağzının etrafında derin çizgilere boğuldu. "Keşke o kadar parlak olsaydım."

Whitaker ortağına hızlı bir bakış attı. "Leonard Flannery'yi ne zamandır tanıyorsunuz?"

Ağzımı açıp kapattım, bir balık gibi. Bunu sormalarını asla beklemiyordum. Konuşmalarımızın üzerinden geçmeyi ya da bazı küçük detaylara girmeyi bekliyordum. "Iıı... İki yıl mı desem? O kadar sayılır." Hangi yılda astronot olduğunu hatırlamaya çalışırken gözlerim şaşılaşmıştı. "Evet. 59'lu adaylardandı o. Galiba. İK size bunu söyleyebilir."

"Ama UHK'ya alınmadan önce onunla hiç tanışmamıştınız?" Boone kahvemi önüme koydu, dumanı tütüyordu.

"Doğru." Ellerimi kucağımda tuttum ve kahveye uzanmadım. İçine bir şey katmasından korktuğumdan falan değil fakat bu konu kendimi güvensiz hissetmeme yol açmıştı. "Neden sordunuz?"

"Onu tanıdığınız zamandan beri olan ruh hâlinden bahsedebilir misiniz?"

"Pardon. Ben buraya düşen roketi konuşmaya geldiğimi sanıyordum."

Whitaker sandalyesini geri yaylandırdı. "Ruh hâli nasıldı?"

Ne oluyor ulan. "Daha şimdi onunla bir buçuk saat geçirdiniz... Siz onu nasıl buldunuz?"

Whitaker sandalyesini tekrar ayakları üzerine oturttu, dirseklerini masaya dayamıştı. "Neden sorulara cevap vermeyi reddediyorsunuz Dr. York?"

"John." Ajan Boone sandalyesini yanıma çekti ve oturdu. "Özür dilerim. Soruşturma uzun süredir devam ediyor. Soruları cevaplamak zorunda olmadığınızı biliyoruz fakat işbirliğinize minnettar oluruz. Dr. Flannery ile olan işbirliğinizde neler yaşadınız?"

Nazik olduğu gerçeği, beni sorgulaması konusunda içimi rahatlatmıyordu. "İzlenimlerim tamamen sempatik. Mars görevine atanmamdan önce yolumuz pek kesişmedi fakat hakkında hiçbir olumsuz laf duymadım. Ne de böyle bir şey duyanı duydum."

Boone kahvesinden bir yudum aldı, rahat görünüyordu. "Memnuniyetsiz olduğunu gösteren hiçbir işaret yok muydu?"

"Hayır." Kahve kupamı elime aldım, sırf kupanın sıcaklığını hissetmek için yapmıştım bunu. Ellerim üşümüştü ve pürüzsüz porselen avuç içlerimi kurutuyordu.

Başıyla onaylayan Boone, Whitaker'a baktı ve omuz silkti. Bu artık her ne demekse Whitaker defterini aldı ve birkaç sayfa geri gitti. "Flannery teröristlerle uzun uzadıya konuşmuş. Ne dedi?"

Boone öne eğildi ve bir elini masaya dayadı. "Sizin tanıklığınızın itibarını zedelemeden bir tanığın beyanını teyit etmek istiyoruz. O nedenle, hatırlayabildiğiniz kadarını anlatsanız yeterli."

Ne istediğinden emin değildim, gözlerimi kırpıştırdım. "Uzun uzun mu? Ben..." Kafamı salladım, köşelerden bucaklardan anılarımı

çağırmaya çalıştım. "Gemiye ilk çıkışlarından sonra pek konuştuklarını hatırlamıyorum. Onları vazgeçirmeye çalışıyordu, planlarını uygulamasınlar istiyordu."

"Sizce onlarla konuşurken neden kendini rahat hissediyordu?"

Çünkü o da zenciydi, demekten kaçındım ki aradıkları cevabın bu olduğuna emindim. Onun yerine omuz silktim, "Çünkü koridorda karşımda oturuyordu ve benimle konuşmak için yanımda durmuşlardı. Dahası, her ikimizin de rahat olduğunu söyleyemeyeceğim."

Boone kahvesinden bir yudum aldı, içimden, kahvenin, kadavra gibi yanaklarına renk vermesini bekledim. "O sözleri Dr. York'a da okusana."

Whitaker başıyla onayladı ve parmağını defterine koyarak yerini işaretledi. "Onun şöyle söylediğini duydunuz mu: 'Yaptığınıza katılıyorum ve size yardım etmeye çalışıyorum.'"

"Ne? Hayır." Onu işbirliği suçlamasıyla köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Ama aslında yaptıklarının altında yatan nedenlere katıldığını söylemişti.

"Evet, Dr. York?"

"Beni rehine olarak kullanmalarını engellemeye çalışıyordu. İşlerin daha kötüye gidebileceğini düşünmüştü. Önerdiği tek yardım buydu, benim yaptığımla aynı şey. O... İşbirliği yapmıyordu."

Whitaker defterine bir im koydu. Kaleminin gümüş gövdesi kâğıtta mürekkep izi bırakırken bir roket gibi parladı. Sağımda Boone kahvesinden bir yudum alıyor, göz ucuyla beni izliyordu.

"Kazayla bir ilgisi olduğunu gerçekten düşünüyor olamazsınız." Yolcu kompartımanından uçuşu etkileyebileceğini düşünüyorlarsa roketler hakkında hiçbir şey bilmiyorlar demekti. "O bir jeolog."

"Bunun alakası nedir?" Whitaker kafasını kaldırmıştı.

"Çünkü o bir pilot değil." Bakışlarımı bir adamdan diğerine çevirdim, güzergâhlarının nasıl da rota dışı olduğunu anlamalarını sağlamaya çalışıyordum. "O kayalar hakkında konuşabilir ancak, yer altı su kaynağı da bulabilir ve daha bir düzine başka şeyde de iyidir fakat nereye ineceğimizi sağlamak konusunda hiçbir şey yapamaz."

"Öyle olduğunu hiç söylemedik." Whitaker tekrar kâğıda dönmüştü. "Konuyu değiştirelim: Bize yardımcı pilottan bahsedin, Willhard Brumwell."

Bütün taşlar yerine oturmuştu, neredeyse kahvemi püskürtüyordum. Brumwell de siyahtı. "O iyi biridir."

"Eminim öyledir." Boone'un zar gibi yanakları gülümsemesiyle birlikte kırışıklıklara gömülmüştü. "Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

Kahvemi dikkatlice masada oluşturduğu izin üzerine koydum. "Sorularınızı cevaplamak zorunda olmadığımı söylemiştiniz, yani baylar, eğer izin verirseniz gidip işimi bitireceğim."

Ben sandalyemi geri çekerken Boone kendi kahve kupasını masaya koydu ve parmağını kupanın çevresi boyunca sürtmeye başladı. "Başkan Clemons bizimle tam işbirliği yapmanızı istiyor." Kafasını kaldırıp gülümsedi. "Bazı cevaplara ulaşmaya çalışıyoruz. Bütçe konusunda karar vermeden önce Kongre'nin her şeyi kapsamlıca anlamasının ne kadar önemli olduğunu eminim biliyorsunuzdur."

Piç kuruları. Konu neden hep fona geliyordu ki? Her ne kadar yörüngelerinden çıkmak istesem de hepimizi yere bağlayacaklarını açıkça söylüyorlardı işte. Sandalyemi tekrardan masaya yanaştırdım, dünyada ilk gününü geçiren bir astronot gibi midem bulanıyordu. "Pekâlâ. Size ne anlatayım?"

DOĞRUSU, FBI OLAYINDAN sonra Leonard nasıl çalışmaya devam edebildi bilmiyorum. Olayların gelişmesini beklerken odaklanmakta güçlük çekiyordum, ne var ki... Hiçbir şey olmuyordu... Haftalar geçti ve derslerle simülasyonlar arasında rutin bir şekilde geziniyorduk.

Mars Kumanda Modülü'nün maket kokpitinde Parker kaptan sandalyesine oturmuş, kaşlarını da çatmıştı. "Pekâlâ... Görev Kontrol'le olan iletişimimiz koptu."

Simülasyon süpervizörümüzün önümüze attığı son "yeşil kart'ı" görünce hepimiz homurdandık fakat tabii çok yüksek sesle değil, çünkü SimSüp hemen dışarıda, beyaz oda adı verilen kontrol noktasında oturuyor ve testlerimizi gözetliyordu.

"TransMars ateşlemesi şimdi gerçekleşecek," dedi Terrazas, yardımcı pilot koltuğundan.

Bu da sıranın bende olduğu anlamına geliyordu, gemide bir seyrüsefer-hesaplayıcıı bulundurmanın sebebi bu, yani Görev Kontrol'le iletişimimizin kesilmesiydi. "Ateşlemeyi hesaplarım."

"Anlaşıldı." Parker koltuğundan başıyla onayladı, işini yapıyor ve "gemimizin" uçuş güzergâhından ayrılmamasını sağlıyordu.

Sekstantı beceriksizce doğrulttum, simüle edilmiş pozisyonumuzu bulmak için simüle edilmiş penceremizden görünen simüle edilmiş yıldızları kerteriz almaya çalıştım. Keşke kararsızlığım da bir simülasyon olsaydı. Prosedürün basit olması gerekiyordu. UHK'nın bu uçuş için kullandığı üç yıldızı bulmalı, sonra sekstantı üzerlerine doğrultmalıydım ve *voilà*: Artık nerenin "yukarısı" olduğunu bilecektim ki böylece UHK'nın yolladığı uçuş planına göre ne durumda olduğumuzu anlayacaktım. Eğer rotadan sapmışsak motorun ne doğrultuda ne kadar bir süre boyunca çalışması gerektiğini hesaplayabilirdim.

Fakat.

Fakat son rota ayarlaması için UHK'nın seçtiği "yıldızlar'ı" bularak böylesi bir olasılık karşısında Görev Kontrol'ün hazırladığı tabloyla karşılaştırmalıydım. Peki... Alkaid hangisiydi?

Önce Küçükayı'yı bul, sonra "Arcturus'a bir yay çiz ve Spica'ya geç," sonra... Tamam. Buldum, demek ki Alkaid de... Neredeydi? Çenemi kilitledim ve hafızamdan buna dair anıları çıkarmaya çalıştım. Fakat bir kitaptaki yıldız çizelgeleri gerçek yıldızlardan oldukça farklıydı ki bunlar simüle edilen yıldızlardan da farklıydı. Sekstant eğitimi sırasında Adler'de kalabilseydim... Fakat kalmamıştım.

"Zaman geçiyor, York."

Başımla onayladım ve o bölgede olduğunu bildiğim yıldızları saymaya başladım, bu süreçte Alkaid'in de yerini bulabileceğimi umut ediyordum. Gienah, Acrux, Spica, Menkent... Bu da demekti ki *şu* Alkaid'di. Sekstantı üzerine doğrulttum ve hesaplamalarıma başladım.

Beş dakika boyunca hesap yaptıktan sonra, sayıların doğru olabilmek için çok aşırı kaçtığını fark ettim. Seçtiğim yıldızlardan biri yanlış olsa gerekti. Spica'dan emindim fakat Alkaid... Tekrar deneyebilirdim fakat zaman geçiyordu ve bu eğer gerçek olsaydı, en iyi ihtimalle utanç verici bir duruma düşerdim. Daha muhtemel bir sonuçta ise daha dar bir uçuş planı verirdim, Mars'ı kaçırırdık ve hepimiz ölürdük.

Uzayda kararsız kalırsam yardım isterdim. İç geçirerek kafamı hesaplamalardan kaldırdım. "Birisi bana Alkaid'in yerini gösterebilir mi?"

"Bende." Florence yanıma kaydı ve yanağını yanağıma yasladı, böylece görüş açımız olabildiğince yakınlaşmıştı. Gözlerini kıstı ve benim seçtiğimden üç yukarıdaki bir yıldızı işaret etti. "İşte şu. Bir dik açının köşesini oluşturuyor. Gördün mü?"

Ders kitabındaki görüntü bir anda netleşti zihnimde. "Evet. Teşekkürler."

"Bizi öldürmeni engelleyecek bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter." Tekrar kendi koltuğuna kaydı ve pozisyon aldı.

Keşke şaka yapıyor olsaydı.

BM GÜVENLİK TAKIMI, binanın dışında fotoğrafçıların önünden geçerken bana eşlik etti ve sonra dairemize giden merdivenler boyunca da bunu sürdürdü. Her ne kadar bitap durumda olsam da annemin bana verdiği eğitimi hâlâ hatırlıyordum. "Teşekkürler. Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Hayır bayan." Gülümsedi ve koridora yerleştirdiğimiz sandalyenin arkalığına pat pat vurdu. "İyi bir kitabım var ve yakında nöbetim bitecek."

"Peki... Bir şey isterseniz seslenin yeter." Hayatım çok tuhaftı. Kapalı kapılar ardında, dairemdeyken bile koridorumda birinin oturuyor olduğu düşüncesi bir kaşıntı gibi peşimi bırakmıyordu.

Nathaniel mutfak masasında oturuyordu, bir dizi kâğıdın üzerine gömülmüştü, elinde bir kalem çeviriyordu. Katlanır yatağımız çoktan açılmış, üzerine örtüler serilmişti, yani stüdyo dairemizin yarısını kaplıyordu. Yine de, Mars'taki uyku bölmelerinden sonra çok büyük görünüyordu oda.

Kapıyı kapatmamla birlikte Nathaniel bakışlarını bana çevirip gülümsedi. "Seni hiç bırakmayacaklar sandım."

"Eh... Hepimizi öldürdüm, o yüzden de simülasyon durdu, yoksa hâlâ orada olurduk." O lanet olasıca yapma yıldızlar hâlâ gözlerimin önündeydi. "Yarın tekrar yapacağız."

Yüzündeki gülümseme önce bir an için dondu, sonra bir nefes aldı ve şakamı şaka yerine koyarak kahkaha attı. Sandalyesini geriye çekerek ayağa kalktı. "Yemek yedin mi?"

"Evet, ama sadece simülasyonun parçası olarak kumanya." Mutfak bölgesine girip klasörümü masaya koydum. Kocanızın bir şey gizledi-

ğini nasıl anlarsınız? Vücut hatlarındaki belli belirsiz bir katılıktan mı? Sanki ne yapacağını ya da ne diyeceğini düşünüyormuş gibi tepki vermekte gecikmesi mi? Buzdolabını açma bahanesiyle sırtını size dönmesi mi? "İyi misin?"

Buzdolabının kapısını açtı. "Çorbam da var ama bunlara ihtiyaç duyarsın diye düşündüm."

Nathaniel yüzünü döndüğünde elinde iki martini tutuyordu. Bardak, buzdolabında durmaktan buz tutmuştu. Göz kırptı. "Karne işinin sona erdiğini duymaktan eminim mutlu olacaksın, yani artık martininin kilosu altın kadar değerli değil."

"Cini boş ver." Bardağı elinden aldım, pürüzsüz, soğuk camın verdiği rahatlamayla iç geçirdim. "Zeytinleri nereden aldın?"

"Vali Wargin'den." Bir yudum aldı, gerginliğinin birazı geçmiş gibiydi. "Poker gecesinde kazandım."

Onun ve diğer astronot kocalarının, biz yukarıdayken poker oynadığını unutmuştum bir şekilde. "Reynard nasıl? Yani..." Sanki Helen'in kalıp benim gitmem konusunu bütünüyle açıklıyormuş gibi klasörümü gösterdim.

Nathaniel omuz silkti, kaşlarının arasında bir çizgi belirip kayboldu. "Helen'in evde kalmasına seviniyor. Bu... Ha, doğru ya. Çorba. Seni besleyecektim."

Harikulade martinimden bir yudum alarak onu izledim. Buzdolabının önünde, sırtı bana dönük duruyordu, bir tencere çıkardı. Benim sevgili kocam hiçbir sorun yokmuş gibi rol yapıyordu. Bardağımı indirdim. "Hatırlıyor musun... Terapiye gitmeye başlamıştım da sana söylememiştim."

Nathaniel hareket etmeyi kesti, tencere, tezgâha giden yolun yarısında kalmıştı. "Evet." Doğruldu ve tencereyi ocağa yerleştirdi, metalin metala çarpma tıngırtısı duyuldu.

"Öyleyse seni rahatsız edenin ne olduğunu anlatacak mısın?"

Ocağı açtı ve gazı tutuşturmak için bir kibrit çaktı. Yumuşak bir *pof* sesi çıkararak mavi alevler tencerenin dibini buldu. Nathaniel, ocağın yanındaki çekmeceden bir tahta kaşık çıkardı. "Doğrusu... Doğrusu, anlatmasan daha iyi."

"Peki." Onaylama kelimesi ağzımdan otomatik olarak çıkmıştı. Üzerinde konuşmak istemiyor muydu? Sorun değil. Konuşmazdık.

Kafamı tekrar martiniye çevirdim ve salamura zeytin kokusunun bana sığınacak bir liman olmasına çalıştım. Bir yudum alarak mutfak masasına oturdum, cinin soğuk, bitkisel dokusana ve zeytinin tuzuna odaklanmaya çalıştım. Fakat, hay lanet olsun. Onu ne rahatsız ediyordu ki?

Çorbayı karıştırırken ocağın üzerine kamburu çıkar gibi eğilmiş dikiliyordu. "Yarın kaçta gitmen lazım?"

"Sabah yedi." Kendimi matematikle oyalamak için üzerinde çalıştığım kâğıtları önüme çektim. *Görev ortası iptalleri için olasılık planları.* "Ah."

Olasılık planları... UHK'nın üstü örtük bir biçimde, "Birisi ölürse ne yapacağız?" deme şekliydi bu.

Martiniyi masaya bıraktım ve ayağa kalktım. Ocağın yanına gidip kollarımı Nathanaiel'ın beline sardım ve kendimi sıcaklığına bıraktım. "Simülasyonların amacının hataları burada yapmamız olduğunu hatırlatmak isterim sana. Bugün bizi öldüren şeyle birlikte uzayda bizi öldürebilecek şeylerin sayısı bir azaldı."

"Bir azaldı." Çorbayı karıştırmayı bıraktı, koyu kırmızı sıvının kenarlarında buhar kümeleri oluştu. Gömleğinin sırtından gördüğüm kadarıyla nefes nefese kalmış, soluk almak için çabalıyordu. Nathaniel çorbayı bıraktı ve ellerini ellerimin üzerine koydu. "Özür dilerim. Düşünmüştüm ki..."

Yanağımı omzuna yaslayıp bekledim.

"Buna alıştım sanmıştım. Uzaya gidişini görmek, çuvallayabilecek şeylerin devasa listesini bilmek..."

Bir eliyle evlilik yüzüğümü buldu ve çevirmeye başladı. "Burada neyin çuvallayabileceğini biliyorum. Ama yukarıda? Belki de... Belki de hiç dönemezsin."

"Bu ihtimal hep var." Onu daha sıkı sardım. "Yani yolda yürürken tramvay da çarpabilir."

"Ama bundan haberdar olurum." Kollarımın çemberinde doğruldu ve kıkırdadı. "Vay be. Kulağa amma hoş geliyor... 'Hayatım, ölebilirsin ama detayları bildiğimden emin olur musun? Teşekkürler'"

Burnumdan güldüm ve ensesini öpmek için parmak uçlarımda doğruldum. "Seni şapşal seni." Belinden çektim. "Gel buraya."

"Nereye?" Nathaniel ocağı kapatırken bir eliyle yüzünü sildi.

Elinden tutup masanın etrafında yürüdüm ve gözlerinin kırmızılığından bahsetmeme inceliğini gösterdim. Gerçekte ise onu nasıl rahatlatabileceğimi hiç bilmiyordum. Artık o kadar çok uçuş oluyordu ki, Nathaniel hepsinin başında duramıyordu ve Clemons, Tanrı ondan razı olsun, benim uçuşlarımda çalışamayacağına karar vermişti. Ne var ki bu zulüm gibi de görülebilirdi çünkü sonucu etkileyebileceğine dair hissiyatını elinden almıştı. Ya bu korktuğu şey? İşte o gerçekten gerçekti. Geçen sene, rutin bir yörünge ayarlaması esnasında, eski tip roketlerden birinin motoru, arızalı bir düğme yüzünden yanlış ateşleme yapınca Lebourgeois ölmüştü. Kocamı çektim ve yatağa oturttum, kollarımı ona doladım ve öylece kollarımın arasında tuttum.

Bir süre sonra, yatağa uzandı, böylece ikimiz de uzanmıştık, sarmaş dolaştık. Yüzü yüzüme yakındı ve o mavi gözler, etrafındaki kırmızı halkalarla beni bir yıldız çizelgesiymişim gibi tarıyorlardı. Nathaniel kaşlarımdan yanağıma kadar bir hat boyunca ellerini gezdirdi, elinin geçtiği yerde geriye bir sıcaklık kalıyordu. "Seni seviyorum ve..." Durdu ve gözlerini kapadı, yutkundu. "Ve dolayısıyla da bu konudan bahsetmek istemiyorum, çünkü hem seni desteklemek hem de ihtimaller konusunda dürüst olmak... Yapabilir miyim bilmiyorum."

Ona duyduğum acımadan içim burkulmuştu. Tek yapabileceğim onu daha yakınıma çekmek ve ağlamamaya çalışmaktı, çünkü ben onu teselli etmeye çalışırken onun beni teselli etmeye başlaması isteyebileceğim son şeydi. Mars'a mı gideyim, Dünya'da mı kalayım diye tartıştığımız zamanlarda, Nathaniel'ın korkuları denkleme dâhil değildi. İşin dengesini bozan gizli bir değişkendi bu.

"Ne yapabilirim?"

Nefessiz kalıncaya kadar güldü. "Ölme yeter."

"Çalışırım." Bir elimi kaldırıp kolunda daireler çizdim. "Başka?"

Nathaniel yine iç geçirdi. "Hem başmühendis olup hem de astronotlardan biriyle evli olmadaki sorun şu ki hepinizin sağlığınızla ilgili nasıl yalan söylediğinizi biliyorum. Konu her ne olursa olsun, eğer görev için kritik olduğunu düşünürseniz bize parlak bir imaj çiziyorsunuz."

Gözlerimi kırpıştırdım. Yanlış değildi söyledikleri. "Peki ya..."

Gözlerini açtı, gözbebekleri uzay kadar geniş ve dipsizdi. "Peki ya ne?"

"Tamam, bu aptalcaydı."

"Kalkış anı haricinde senin aptalca davrandığını pek görmüyorum."

Elimi pantolonuna indirip kalkış için gerekli koşullar sağlanmış mı baktım. Henüz değil. Demek ki yakıt hücrelerine yüklenmem gerekecekti. "Tamam... Raporlardan söz ettin. Peki ya ben sana *özel* raporlar versem."

Nathaniel yuvarlanıp dirsekleri üzerinde doğruldu. "Özel raporlar demek?" Sonra başını iki yana salladı. "Olmaz. Yayın yaptığın bant genişliğinde dünyadaki herkes bu işten haberdar olur."

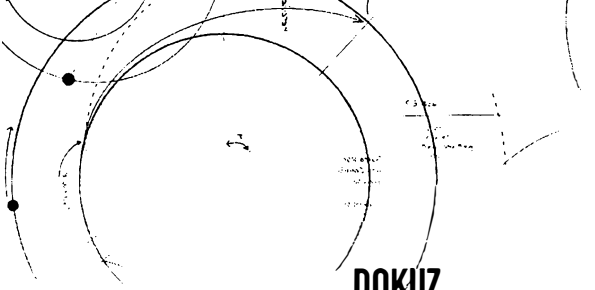
"Şifreli olursa olmaz."

"Şifreyi gören biri derhal çözmeye çalışacaktır."

"Hmm..." Ben de dirseklerim üzerinde doğruldum ve onu öptüm. Hesaplayıcı geçmişim burada işe yarayacaktı, bir de bu görevde teletiplerin nasıl kullanılacağını öğrenmem buna eklenince... "Ama şifreyi görmezlerse deşifre edecek bir şey olduğunu bilemezler. Mesela diyelim ki bu şifre teletip iletisinin başındaki ve sonundaki çöplerde gizli."

Nathaniel bir an için bana baktı ya da daha doğrusu benim olduğum yöne doğru baktı. Fakat kaşlarının arasında oluşan çizgiye ve karanlık bir vadide düşüncelerini oradan oraya takip ediyormuş gibi görünen gözlerine bakınca, bir teletip programlamaya başladığından emindim. Gözleri tekrar odaklandı, gülümsedi ve beni öpmek için uzandı. Dudakları sıcaktı ve hâlâ cin tadı geliyordu.

Başka bir yerde ise iticiler çevrimiçi oldu, kalkışa hazırdık artık.

DOKUZ

BM GÖRÜŞMELERİ ESNASINDA IRKA BAĞLI OLAYLAR

KANSAS CITY, KS, 24 Mart 1962 – Birleşmiş Milletler görevlileri nezaket gösterip güvenceler vererek, şehirdeki ırka bağlı olaylardan rahatsızlık duyan Asyalı ve Afrikalı diplomatları yatıştırmaya çalışıyor. Beyaz olmayan diplomatların yaşadığı olaylar buradaki uluslararası toplumda dargınlıklara yol açtı. Bunların sonuncusu, Moritanya delegasyonunun birinci sekreteri Youssouf Gueye'ye düzenlenen saldırıydı.

Frankafon olan diplomat, sabah çıktığı yürüyüş esnasında bir grup beyaz gencin saldırısına maruz kalmıştı. Diplomatın anlatımına göre, grup ona önce bağırmış, sonra da bira şişesiyle vurmuştu. Yüzünde kesikler oluşan Gueye, hastaneye gitmek zorunda kalmıştı.

HELEN BENİ ÖN kapıda karşıladı, üzerinde nane yeşili günlük bir elbise, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Geldiğin için teşekkürler."

Kucaklaşmadık. "Seni görmek çok güzel." Tabii ki onu işte görmüştüm fakat onun yerini aldığımdan beri sosyal hiçbir şey yapmamıştık. Briç gecesine katılma daveti hoş bir sürpriz olmuştu.

"İçecek bir şey ister misin?" Önüme düştü, kısa koridoru aşıp salona girdik. Florence Grey koltukta oturmuş viski sodasını yudumluyordu.

Tuhaf bir şekilde oyun masası ve sandalyeleri henüz hazırlanmamıştı. Helen briç servis masasına yöneldi, gümüş bir tepsinin üzerinde bir kova buz terliyordu. "Martini?"

"Zahmet olmazsa biraz martini harika olur." El çantamı masaya koydum. "İyi akşamlar Florence."

"York." Sodasından bir yudum aldı, bardağın üzerinden beni gözlüyordu.

Bu harika bir gece olacaktı. Kapı zili çaldı, Ida gelmiş olmalıydı. Böylece bir anlığına kaçmak için bir bahanem olmuş oldu. "Ben bakarım."

Helen, mini bardan başıyla onayladı, sürahiye eklemek üzere vermut ölçüyordu. Koridordan geçtim ve kapıyı açtım. Ida, Carmoucheler'in küçük sundurmasında, elinde bir sepet çilek ve yüzünde koca bir gülümsemeyle dikiliyordu. "Elma!" Bana hızlıca sarıldı. "Seni ne zaman tekrar 99'ların pistinde görebileceğiz? Hepimiz seni özledik."

"Görev hazırlığı nasıldır bilirsin." Acı dolu bir gülümseme fırlattım ve oturma odasına doğru baktım. Sesimi alçaltarak, "Ama görevden bahsetmek istemiyorum... Anlıyorsun ya, Helen."

Yüzünü ekşitti. "Pardon. Unutmuşum." Tekrar gülümseyerek beni geçti ve koridora yöneldi. "Bayanlar, ben geldim ve yanımda çilekle kurabiye getirdim."

"Sen bir tanrıçasın." Florence ayağa kalktı ve Ida'yı bir kucaklaşma ve ışıldayan bir gülümsemeyle karşıladı.

"Çilek!" Helen, kesme camdan sürahinin içinde martiniyi karıştırıyordu, Ida'ya omzunun üstünden sırıttı. "Keşke buna ekleyebilecek bir de şampanyam olsaydı."

"Tatlım, eğer martini yapıyorsan çok da uzağa gitmemize gerek yok."

Odanın köşesine sürüklendim ve bir anda odadaki tek beyaz kadın olduğumu fark ettim. Sanki tenimin rengi birilerini rahatsız edebilir gibi ellerimi arkamda birleştirdim. Dakikalar sonra Helen martinileri dağıttı ve ellerimi tekrar açmak zorunda kaldım. En azından artık ellerimle yapacak bir şeyim vardı.

2, 3, 5, 7, 9... Her şey çok güzel olacak.

"Oyun masasını hazırlamamı ister misiniz?" Kart oynamaya başlarsak gerilim azalacaktı.

"Aslında..." Helen bir ölçü daha cini sürahiye ekledi. "Seni buraya çağırmak için bir bahaneydi o sadece."

Hadi bakalım. Yutkundum, sonra martinimden bir yudum aldım ve yine yutkundum. Midemdeki rahatsızlık hissi geçmek bilmiyordu.

Ben Ida ve Florence'a bakarken Helen vermutu döktü. En azından onların kafası da benim kadar karışmış görünüyordu. "Elma bu konuyu zaten biliyor olabilirsin," diye devam etti Helen.

"Henüz değil, devam et."

"Reynard'ın oğlanlarla oynadığı son poker oyununda, Vali Wargin roket kazasından bahsetmiş." Biz beklerken o birkaç buz küpünü karışıma attı ve karıştırmak için gümüş bir kaşık aldı. "FBI, Leonard Flannery'nin olayla ilişiğini soruşturuyormuş."

Martinimi indirdim. "Bana bunu sordular."

Helen'in karıştırmayı bırakıp bana bakmaya başlamasıyla birlikte sürahinin içinde dönen buzların çıkardığı ses de yavaşladı.

"Kim sordu?"

"FBI. Birkaç hafta önce, nötr kaldırma kuvveti havuzundaydık, beni ve Leonard'ı simülasyondan çıkardılar. Roketi içeriden düşürüp düşüremeyeceğine dair aptalca sorular sordular. Yapamayacağını ve olayla ilgisi olmadığını söyledim."

"Eh, belli ki bunu yapabileceğini söyleyen bir görgü tanıkları var." Helen kaşığı sürahinin köşesine vurdu ve kenara bıraktı.

"Neler söylüyorsun be?" Florence koltuktan doğruldu. "Kim?"

Helen omuz silkti. "Reynard bunu sormamış."

Dahası, Nathaniel bana bu konuşmadan hiç bahsetmemişti. "Bana soru sorduklarında birinin bu konuşmayı rapor ettiğini söylemişlerdi. Bir görgü tanığı. Yani... Gemideki biri olmalı. Değil mi?"

Ida yumuşak bir küfür savurdu ve mini bara yöneldi. "Martinimi bir an önce versen iyi edersin, çünkü bu sohbetin gittiği yeri pek sevmediğimden eminim."

Koltuklardan birine oturdum. "Reynard başka ne dedi?"

Helen, martinileri bardaklara dökme işine odaklanarak yüzünü buruşturdu. "Belli ki Vali Wargin, bu FBI işi ortaya çıkarsa Kongre'nin Leonard'ı askıya almasından endişeleniyor." Sürahiyi bıraktı ve odaya döndü. "Florence'ı da."

"Ne?" Hepimiz de neredeyse aynı anda tepki vermiş ve çeşitli ağırlık derecesinden küfürlerle çevrelenmiştik. Florence viski sodasının bir kısmını bardaktan taşırdı.

Dökülen sıvıyı bir peçeteyle silerken konuştu, "Neye dayanarak?"

"İkiniz de RİİUO üyesisiniz ve o zaman gemideki bütün herkes de öyle." Helen başını iki yana salladı ve yanımıza geldi.

Ida da onu takip etti. "Ben de öyle. Renkli astronotların birçoğu da öyle."

"Bana pilotu da sordular." Bardağımı masanın üzerine, çantamın yanına koydum. "Pekâlâ. Hadi bu problemi inceleyelim."

Ida, martinisinden yüklü bir yudum aldı ve uzayda işler ters gittiğinde astronotların sormayı adet edindiği soruyu sordu. "Peki. Bizi şimdi ne öldürecek?"

"Ben birilerini öldürmek üzereyim, ona şüphe yok." Florence tekrardan koltuğa oturdu. "Ama sanırım çenem en büyük düşmanım."

"Kamuoyu." Helen koltuğa, Florence'ın yanına oturdu. "İşte bizi bu öldürecek."

Kamuoyu daha şimdiden Mars görevini Helen için öldürmüştü bile. Çantama uzandım ve defterimi çıkardım. "Tamam. Kamuoyu, başka ne var?"

"Yalanlar." Florence başını iki yana sallamıştı. "Leonard konusunda kim yalan söylemiş bulmalıyız."

Yolunda gitmeyebilecek her şeyi sıralarken ben de bunları deftere karaladım. Sonra Helen biraz daha martini hazırladı ve çözümler üretebilmeye başladık.

Eve gitmem gece yarısını buldu fakat Nathaniel hâlâ ayaktaydı. Ya da daha doğrusu, ayaktaydı ve okuyordu. Katlanır yatağımızın üzerinde, bulabildiği bütün yastıklara dayanmış uzanıyordu, bir örtüyü bacaklarına kadar çekmişti. Göğsünün sarı kılları, kehribar rengi ışıkta, günbatımı esnasında bir buluta benziyordu. Kafasını kaldırdı ve gülümsedi.

"Sana kızgınım." İçtiğim üç martininin etkisiyle oldu belki fakat çantamı mutfak masasına bıraktım, ayakkabılarımı fırlatıp attım ve yeni halımızın üzerinde çoraplarımla durdum. Halı gerçekten muhteşem bir şekilde yumuşaktı. Fakat bu püsküllü oryantal mucize rahatsızlığımı gideremiyordu. "Ya da belki sadece rahatsızım."

Doğruldu ve kitabını bir kenara koydu. "Neden?"

"Çünkü bana FBI'dan, Leonard'dan ve Florence'tan bahsetmedin."

"Ha." Örtüyü üzerinden attı. Altına pijama giymemişti. Bu ilginç bir durumdu fakat beni asıl konudan alıkoyamayacaktı. Nathaniel çırılçıplak ayağa kalktı. "Helen seni onun için mi çağırmış?"

"Bana neden bundan bahsetmediğini konuşuyoruz şu anda."

Nathaniel iç geçirdi ve hafifçe omuz silkti. "Ne zaman?"

"Ne, ne zaman?"

"Sana ne zaman söyleyebilirdim?" Elini saçlarının arasında dolaştırdı ve saçları, sanki yerçekimi etkisini yitirmiş gibi havada dikili kaldı. "Eve geç geliyorsun. Ben uyanmadan çıkıyorsun. İşte mi bahsetseydim?"

"Bugün sen uyandıktan sonra çıktım. Beraber sinagoga gittik. Yemek yedik! Ben Helen'e gitmeden önce günün çoğunu beraber geçirdik."

"Evet. İşten konuşmak yerine karımla bir gün geçirmek istediğim için beni affet."

Biraz sarsıldım. "Biz hep işten konuşmuşuzdur."

Nathaniel yine iç geçirdi ve elleriyle yüzünü kapadı. "Biliyorum." Ellerini tekrar indirdiğinde omuzları da sarktı. "Gerçek şu ki hafta sonuna vardığımızda bu konuyu unutmuştum."

"Unuttun mu? FBI'ın iki takım arkadaşımı soruşturduğunu unuttun mu?"

"Evet." Eğildi ve oturma alanındaki sandalyenin üzerinden sabahlığını aldı. "İster inan ister inanma, poker gecesindeki birtakım konuşmalardan başka şeyler de var aklımda."

"Bu sadece..."

"Biliyorum! Görmezden gelmedim. Clemons'a söyledim. Tamam mı?" Sabahlığı üzerine geçirdi ve kuşağını o kadar sıkı bağladı ki canı yanmış olmalıydı. "Zaten Helen konusunda yeterince üzgündün. Daha fazla suçluluk hissetmeye ihtiyacın olmadığını düşündüm."

Ağzım açık kalmıştı. "Suçluluk mu? Leonard ve Florence benim suçum değil ki. Neden suçluluk hissedeyim?"

"Sen Yahudi'sin. Güneylisin de. Her şey hakkında suçluluk hissedebilirsin."

Burnumdan güldüm. "Peki. Peki. Bu konuda haklısın. *Sadece* bu konuda."

Kendini sandalyeye bıraktı ve bir dirseğini sandalyenin kolçağına dayadı. "Eh, buna da şükür." Bana baktı ve kafasını bir yana yatırdı. "Bak Elma. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, o yüzde de..."

"Öyle mi!"

Derhal doğruldu. "Ne planlıyorsun?"

Halının üzerinde başparmağımla bir daire çizdim. Gerçekten de muhteşem bir halıydı. Dahası, belki de iki no'lu martiniden sonra durmalıydım. "Belki ben de bazı şeyleri sır olarak tutmalıyım."

"O bir... Ama var ya, öyle olsun." Elini şöyle bir salladı. "Briçte kim kazandı?"

"Briç oynamadık."

Nathaniel bana baktı. Bir tasarım konseptinde direnç katsayısının hesabını veremeyen bir mühendise de attığını görmüştüm bu bakışı. Bu düz, biraz rahatsız olmuş bakışın diğer ucunda olduğumu hatırladığım tek sefer, smokin gömleğini yıkarken pembeye boyadığım zamandı. (Evet, kuru temizlemeciye göndermeliydim fakat daha yeni evliydik ve para biriktirmeye çalışıyordum.) Bu bakış anneninki kadar iyi değildi fakat oldukça yakındı.

Gırtlağımı temizledim. "Gerçekten de bilmek mi istiyorsun, yoksa fikrimizi boşa çıkarmak için öylesine mi soruyorsun?"

Üç-dört kere göz kırpıştırdı. "Ne..."

Nathaniel başını iki yana salladı, ayağa kalktı, sonra odada dolaşmaya başladı, ta ki demin kalktığı sandalyenin başına dönene dek. İki eliyle sandalyenin arkasına bastırdı, bütün ağırlığını vermişti. "İstediğin şeyle arana *hiç* girdim mi ki?"

Sanki bir roketin ayrılma evresiymiş gibi sıcaklık yüzüme yayıldı. Bunu yapmamıştı. Hiç. Ondan üç yıl boyunca ayrılıp Mars'a gitmeyi istediğimde bile. "Özür dilerim."

"Niye kavga ediyoruz?"

"Ben..." Oturdum. Kahve masasına oturmuştum, koltuğun önüne fakat şu noktada bu umurumda değildi. "Bilmiyorum. Sadece bana söylemiş olmanı dilerdim."

Pencerenin dışında, gece tramvaylarından biri tıngırtılar eşliğinde raylardan geçti. Ellerime baktım ve onları kenetledim. Eklemlerim basınçtan dolayı beyaza dönmüştü. O üçüncü martiniyi içmeseydim iyiydi.

"Anlatmadığım için üzgünüm."

Özür mü diliyordu, yoksa kavga etmemize sebep olduğu için pişmanlık mı duyuyordu, belirsizdi. Bu soruyu takip etmek ise akıl kârı değildi.

İç geçirdim, gerginliği biraz azaltmaya çalışıyordum. "Haklısın. Seninle yeterince vakit geçirmiyorum."

"Program takviminden haberim var." Sandalyenin arkasında hareket ettikçe kumaş hışırtısı sesi geliyordu. "Bir de bunun üstüne, ekibi yakalamak için çok çalışman gerekiyor."

"Clemons ne dedi?"

"Leonard'ın yerine birini yerleştirmek gibi bir seçenek olmadığını. Leonard'ın Mars jeolojisinin ve iniş sahalarının gerçekten de kitabını yazdığını da söyledi.

"Ama Florence için bu geçerli değil."

Tekrar kıpırdadı. Tramvay bile odadaki sessizliği bozamıyordu.

Ayak parmaklarım halının çetrefilli desenleri içinde geziniyordu. "Florence rokette bile değildi."

"UHK'daki eşitsizlikler hakkında çok fazla konuştu." Gırtlağını temizledi. "Bu konuda şikâyetler var."

Kafamı kaldırdım. Onunla pek iyi anlaşamıyorduk fakat bundan Nathaniel hariç kimseye bahsetmemiştim. "Yoksa sen..."

Kaşlarını çattı. "Sen nasıl biriyle evli olduğunu sanıyorsun?"

"Özür dilerim."

Kafasını arkaya yatırıp tavana bakmaya başladı, sonra yavaş bir nefes aldı. Dudaklarını önce büzdü, sonra da ıslık çalar gibi uzattı, aynı Clemons'ın duman halkası yaptığı zamanlarda olduğu gibi. "Elma. Özel konuşmalarımızı paylaşmıyorum."

"Doktorla paylaşmıştın."

"Hayır." Bakışları beni delip geçti. "Çok istemiştim fakat yapmadım. Birbirimize ettiğimiz yeminler var. Onları hatırladın mı? Doktora fiziksel semptomlarından bahsettim, hepsi bu. Florence'la anlaşamadığını ise... Yapma ama."

"Özür dilerim." Bütün bunların ağırlığı omuzlarıma çöktü ve ta dizlerimin arasına girene kadar başımı aşağı çekti. "Özür dilerim."

Kollarımın sınırının dışında, Nathaniel'ın ayakları halıyı arşınladı. Bir dakika sonra elinin ağırlığını sırtımda hissettim. Başımın tepesini öptü. "Bana neden kızgınsın?"

Çünkü mümkündü. Bu düşünceyle birlikte dişlerimi sıktım fakat olan olmuştu bir kere. "Çünkü... Çünkü..." *Çünkü buradasın.* "Çünkü çaresiz hissediyorum."

İç geçirince boynumdaki saçlarım oynadı. "Ben de."

"Özür dilerim."

"Bunu çoktan söyledin."

Bir kıkırdayış kaçtı ağzımdan, bunu ayağa kalkmak için bir bahane olarak kullandım. Gözlerimi silmem gerekiyordu fakat en azından yüzümde sümüklerim akmıyordu. "Ama özür dilerim. Bunu senden çıkarmamalıydım."

"Ben de sana söylemek için zaman bulabilmeliydim." Yüzünü ekşitti ve başka bir yöne baktı. "Bu şeyleri ne kadar önemsediğini unutmuşum ki bu aptalca... Senin önemsemen değil, benim unutmam."

Neredeyse düşüncelerini yakalayacaktım. "Hangi şeyleri?"

"Adaletsizliği." Bağdaş kurup halıya oturdu ve aşağıdan bana baktı. "Peki, ne yapmaya karar verdiniz? Biz bu konuda ne yapabiliriz?"

Bu adamla evli olduğum için ne kadar şanslı olduğumdan bahsetmiş miydim? Sabahlık düşmüş ve göğsünün büyük bir kısmını açığa çıkarmıştı, baldırlarını da. Yanağında ellerimi dolaştırdım. "Bir fikrimiz var. Ama... Ha." Gerçekten sinirli olmamın sebebi buydu.

Nathaniel'ın kalkan kaşları soruyu sormuştu bile.

"Neden kızgın olduğumu anladım..." Terapistim görse gurur duyardı: Üçüncü martiniye rağmen bunu çözmüştüm. "Kızgınım çünkü şimdi isteyeceğim şey için suçluluk duyuyorum."

Gözleri kısıldı fakat çenesini tuttu ve konuşmama izin verdi.

"UHK Amerikan topraklarında." Yutkundum. *"Lunetta ise değil."*

Bir an için bana baktı, böylece, görünüşte konuyla alakalı olmayan sözlerimin anlamını kavradığı anı görebildim, çünkü yüzündeki kan çekilmişti. "Siktir! Hepiniz mi?"

Başımla onayladım. Helen, biz daha oraya varmadan bunu planlamıştı bile. Leonard ve Florence'ın FBI ve Kongre'yle bitimsiz toplantılara çekilmesini engellemenin tek yolu onları yetki alanından çıkartmaktı. Fırlatmaya sadece altı ay kalmıştı. Clemons, görevi bir

buçuk yıl uzatmadan ve devasa bütçe aşımına yol açmadan bir ekip üyesini değiştiremeyeceğimize dair bütçesel bir savunma yapabilirdi. Fakat Clemons sadece Leonard ve Florence'ı gönderecek olsaydı, bir ekip olarak eğitime devam edemezdik ve motivasyonumuz da apaçık ortaya çıkardı. Birinci Mars Görevi'nin bütün ekibi gitmeliydi.

"Helen, istasyonda olmamızın gerekliliğine dair 'kamuoyu yaratabilmek için' benim, yani Astronot Hanım'ın da orada bulunması gerektiğini söylüyor."

Nathaniel homurdandı ve tekrardan halıya çöktü fakat katlanır yatağımızın açık olduğunu unutmuştu ve kafasını çelik çerçeveye çarptı. "Ah!"

İki büklüm oldu, kafasının arkasını tutuyordu. "Siktir!"

Yana yatıp kıvrıldı, başının arkasını tutuyordu. "İyi misin?"

"Evet." Elini çekti ve baktı. Kan yoktu. "Sadece aptallık."

"Buz getireyim."

"Ben iyiyim."

"Buz getireceğim." Ayağa kalkınca, sanki bir anda kanlar halıya saçılmaya başlayabilirmiş gibi bakışlarımı üzerinde tuttum. "Orası şişecek."

İç geçirdi ve doğrulup oturdu, bacakları açıktı, yani hiçbir gizlisi kalmamıştı, evet, böylesi anlarda dahi kocamın vücudunu fark ediyordum. Nathaniel bir elini kafasının arkasına götürdü. "Ben iyiyim."

O parlak bir roket bilimciydi, yine de bazen çok aptallaşabiliyordu. Daire o kadar küçüktü ki buzdolabına gidip buz kabını almak sadece bir an sürdü. Kulpunu tutunca soğuk metal elimi yaktı, buzu kırarak küplere ayırdım. Temiz bir mutfak havlusu alarak buzları içine koydum.

"Eve dönecek misin?"

"Ne?" Bir elimde havlu ona doğru döndüm.

"Hiç." Gözlerini kapadı, hâlâ kafasının arkasındaki noktayı ovuşturuyordu. "Mars'tan sonra. Eve dönecek misin?"

"Evet." Amma da soru. Sonsuza kadar Mars'ta mı kalacağımı sanıyordu?

Gülümsemesi acı doluydu. Fakat bu kafasındaki şişten de kaynaklanıyor olabilirdi. İkimiz de öyleymiş gibi yaptık. "Güzel."

Mutfak masasının etrafında dolaşıp yanına gittim, çömelip buzu ona verdim. "Al."

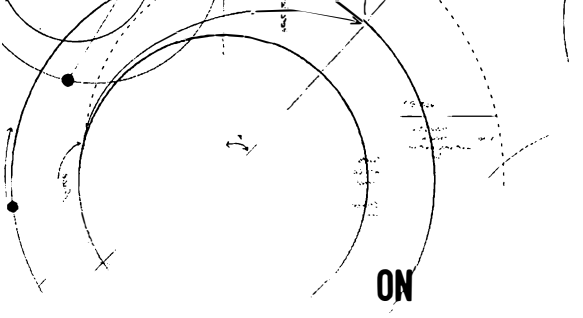
"Ben iyiyim." Ama buzu aldı ve tomar yapılmış bezi kafasının arkasına dayadı.

"Gördün mü?" Yere oturdum ve ona yaslandım. "Eve dönmek zorundayım, çünkü birinin sana mukayyet olması gerekiyor."

Kıkırdadı, kollarını omzuma dolayıp beni kendine doğru çekti. "Helen'in bir planı var mı yoksa *Lunetta* görevlendirmelerini benim mi yapmam gerekecek?"

Başımla onayladım, başım sabahlığının ipek kumaşı üzerinde kaydı. "Üzgünüm."

"Ben de." Başımın tepesini öptü. "Ama yine de yapacağım."

ON

MARS KEŞİF GÖREVİ EKİBİ UZAYDA EĞİTİM ALACAK

KANSAS CITY, KS, 18 Temmuz 1962 – Üç ay içinde, merkezi yaz saatiyle sabah saat 9.32'de yüzyıllardır kurulan hayaller ve on yıllardır geliştirilen teknoloji, gümbürtülü bir ateşlemeyle Birleşmiş Milletler'i temsil eden on dört astronotu, insanlığın başka bir gezegene ilk defa adım atmasını sağlayacak Mars programı için fırlatacak.

Efsanevi Mars'a gidiş dönüş yolculuğu için hazırlıklar pürüzsüz ve sapmadan ilerliyor. 39-A no'lu fırlatma rampasından, Mars Keşif Görevi Kumandanı Albay Stetson Parker ve ekibi, eğitimlerine *Lunetta*'da ve Mars filosunda devam etmek üzere yola çıkıyor. Böylece, 54 milyon kilometrelik görevlerine hazırlanırken dünyevi rahatsızlıklardan uzak olacaklar.

İSTASYONA VARIR VARMAZ planın en başından beri bu olması gerektiğini anladım. Yani, gerçek sıfır yerçekiminde eğitim görebilecekken neden nötr kaldırma kuvveti havuzunda sıfır-g'yi simüle etmeye çalışmıştık ki? Tabii uzayda ölmenin çok daha kolay olduğu gerçeğini saymazsak. Fakat onun dışında her şey çok daha kolaydı.

Sekstantımı gözlem penceresinin dışında görünen gerçek yıldızlara çevirdim. Meteordan önce bile Dünya'nın atmosferi tarafından gizlenebilecek yıldızların renklerindeki küçük farklar, şimdi göğün karasının önünde kristal bir mucize gibi parıldıyordu. Dünyadaki en iyi planetaryumlara bile oranla, uzayda binlerce –yüz binlerce–

daha fazla yıldız vardı, yine de bir yıldız denizi içinden bir tanesini seçmek daha kolaydı.

Alkaid ve Spica'yı belirledim, Dünya'ya bakmak üzere aşağı doğrulttum ve abrakadabra, durum vektörümüzü teyit etmek için gerekli koordinatlara sahiptim artık. Cevabı karaladım. *Artı 0771145, artı 2085346, eksi 0116167, eksi 15115, artı 04514, eksi 19587.* "Tamamdır."

Arkamda, Parker kronometreyi durdurdu. "Şimdiye kadarki en iyi zamanın."

Arkamızda süzülen gözlemcilerden biri burnundan homurdanarak güldü. Daha o Güney Afrikalı aksanı duyulmadan bile bunun Vanderbilt DeBeer olduğunu biliyordum. "Ezberindeki rastgele koordinatları yazsa bile ona inanırsınız."

Pinta'nın *seyrüsefer-hesaplayıcısı* Heidi Voegeli defterini gürültüyle kapattı. "Yapma ama DeBoer. Sen böyle biri değilsin."

Harikulade bir işçiliği olan İsçviçre malı sekstantının üzerini keten bir peçeteyle sildi. Bu paslanmaz çelikten mucizeyi biraz kıskandığımı kabul etmeliyim. Tükenmez kalem koymak için bir haznesi, geçen zamanın izini tutmanıza yarayan bir kronometresi vardı ve destek kollarında gerçekten çok güzel ve bir işleve yönelik olmayan oymaları.

"Evet, ama tek söylediğim, kimse işinizi kontrol etmediği için her ikinizin de hile yapabileceğiydi."

Ayağımı sabitleyen bağlardan kurtulup ona annemin soğuk ve nazik bakışlarından attım. "Ekibimi hayatta tutabilecek bir beceri için eğitim aldığımı sanıyordum. Hile yapmak aklıma bile gelmedi. Neden... Acaba *sen* neden böyle düşündün?"

Yanaklarına yayılan kızıllığa bakılırsa *sen* vurgusunu fazla kaçırmıştım.

Benkoski, yardımcı pilotunun omzuna bir şaplak attı. "York'u benim kadar uzun zamandır tanımıyorsun. Onun sayılarını kontrol etmememizin çok iyi bir sebebi var."

"Ja, ja... Astronot Hanım." DeBeer gülümsedi ve başını hafifçe eğdi. "Biliyorum. Biliyorum... Sadece rekabetçi bir yapım var. Bir şey kastetmedim."

Heidi'yle bakışlarımız buluştu, kaşları hafifçe seğiriyordu, eğer onu sürekli böyle sorguluyorsa DeBeer'le çalışmak çok keyifli olsa gerekti,

üstelik adamla üç yıl geçirecekti. Birdenbire, Parker'a bir başka biçimde saygı duymaya başladım, uzmanlık alanımı asla sorgulamamıştı.

Duvardan atlayıp süzülerek *Nina* ekibine yanaştım. "Sıra kimde?"

"Grey." Parker, Florence'a usulca bir işaret verdi. "Başla bakalım."

Teoriye göre, Heidi ya da benim başıma bir şey gelme ihtimaline karşı hepimizin sekstantı nasıl kullanacağımızı bilmesi gerekliydi.

Fakat Parker'ın asıl amacı Florence'ı DeBeer'ın odağından çekip çıkarmaktı, DeBeer, Florence'ın varlığından genel olarak iğreniyordu ve özel olarak da ekipteki varlığından. Uzayda üç ay boyunca her iki ekip karışmıştı, dünyada paralel hatlarda çalışıyor olsaydık *Pinta* mürettebatını bu kadar iyi tanıyamazdım.

DeBeer tam bir Güney Afrikalıydı ve Apartheid rejiminin erdemlerine yürekten inanıyordu. Ayrıca rota dışına çıkan rokette o da vardı ve FBI'a yalan söyleyenin o olduğuna dair bahse girebilirdim. Yani Parker'ın Florence'ı şimdi çağırması ya Florence'a karşı zalimliğinin ya da DeBeer'le uğraştığının göstergesiydi. Aslında... Onu tanıdığım kadarıyla bu ikisinin bir karışımını yapıyordu.

Florence, Leonard'la birlikte izlediği grubun arkalarından ayrıldı. Dudaklarını sımsıkı kapatmıştı ve gözleri demin benim bağlı olduğum raylardaydı. Sekstantımı uzattım. Florence başıyla onaylayarak aldı.

Benkoski, Parker'la bakıştı. Aralarında ne geçtiğini tahmin edemiyordum fakat DeBeer'e döndü. "Baksana... Neden sonra sen denemiyorsun?"

DeBeer başıyla onayladı fakat bir yandan da Afrikaans dilinde bir şeyler mırıldanmıştı. *"Teen die agterplaas aap?"*

Parker ayak parmaklarıyla kendini itti ve askeri bir keskinlikle DeBeer'ın önüne kondu. Sesinde de aynı askeri keskinlik vardı. *"Ek vind dat offensief. Sê dit weer, en ek kry jy permanent gegrond."*

İrkilen DeBeer aşırı tepki verdi ve gülünç bir biçimde arkaya doğru yalpaladı. Benkoski bir elini uzatıp yardımcı pilotunu tuttu, Parker'a başını sallıyordu. "İsa aşkına. Şimdi de Afrikaans mı konuşuyorsun?"

"Ne diyebilirim ki? Dilleri severim." Parker omuz silkti ve Amerikan kamuoyuna her zaman gösterdiği karizmatik, bok yedi, huşu uyandıran kahraman astronot kişiliğine geri döndü.

Heidi güldü ve sekstantını DeBeer'e verdi. "Wie viele macht das?"

Parker başını yana eğdi, sanki sayı sayıyormuş gibi parmaklarını oynatıyordu. *"Elf? Nein... Zwölf. Zwölf, aber ich bin wirklich nur Konservation in sechs oder sieben von ihmen."*

Heidi yine güldü, İsviçre'nin, uzay programının poster yüzü olarak neden Heidi'yi seçtiği gayet ortadaydı. Mükemmel dişler. Kuğu boynu. Bütün bunlar altın sarısı saçlarla sarmalanmıştı. "*Sadece* altı ya da yedi, diyor."

DeBeer Florence'ın yanına bağlanırken elindeki sekstantla meşguldü. "Ne zamandır Afrikaans dilini biliyorsun?"

"Sen Mars görevine atanır atanmaz öğrenmeye başladım."

"Gurur duydum," dedi DeBeer.

"Eh. Bilmediğim bir o kalmıştı." Parker omuz silkti. "Çünkü Tayvancayı boşuna öğrenmişim."

Bu aşikâr Helen hatırlatmasından dolayı gözlerimi kırpıştırdım. "Peki, Yidiş öğrendin mi?"

"Yidiş mi? Yahudi İspanyolcası değil mi yani? Sizinkiler Charlestonlı sanıyordum."

Beynim bu işin hangi kısmı daha büyük bir sürpriz diye uğraşırken yine gözlerimi kırpıştırdım. Parker'ın benim ailemin nereli olduğunu bilmesi mi daha tuhaftı, yoksa Charleston'ın Aşkenazlardan değil de Seferad Yahudilerinden olduğunu bilmesi mi? Tabii bütün Yahudilerin aynı dili konuşmadığını bilmesi de olabilir. "Iıı... Evet. On yedinci yüzyılda Almanya'dan gelmişler. Nereden biliyorsun?" Hangi sorumun cevaplanmasını istediğimden emin değildim.

"Karımın annesi Yahudi. Hollanda'dan gelme Seferadlardan." Bakışları benim üzerimden arkama yöneldi, önce kaşlarını çattı sonra gülümsedi ve yüz hatları düzeldi. "Gelen var."

Parker kendini itti ve kafamın üzerinden gösterişli bir röveşata atarak gözlem odasının kapısına düzgünce indi, burada Betty basın havuzumuza çobanlık ediyordu. Lanet olsun. Erkencilerdi. Kılavuz raylardan birinin altına ayağını takan Parker, sıfır-g'de bile rahat pozisyonundaki bir askeri güzelce taklit etmişti. Etrafımdaki on iki astronot resmi gülümsemelerini takındı.

Gezegenden gidince basının da yörüngesinden çıkacağınızı sanırsınız. Yanlışınız var. Mars Keşif Görevi'ne para yatıran her ülke,

bu konudaki haberleri istiyordu. Nathaniel ve Clemons'ın bizi gezgenden çıkarmak için çevirdiği dolaplar sayesinde Kongre celselerinden kurtulmuştuk fakat hâlâ UHK'ya para akışını sağlamakla yükümlüydük. Basın havuzunun uzay seyahati onayı alması için neler gerektiğini bilmek bile istemiyordum.

Ben de kendimi itip basın mensuplarını karşılamak üzere Parker'a katıldım, ekibin geri kalanına sekstantlarıyla çalışmak için alan açmış olduğumu umuyordum. Nihayetinde, görevde bulunmamın sebebi kamuoyuna gösterilecek bir yüz olmamdı.

Betty'yi takip eden grubun başında *Times* fotoğrafçısı Jerry vardı, aman ne hoş. Belki elinde tek bir delikli kart tutan Parker'ın fotoğrafını çekmesini sağlayabilirdim. Betty olduğu yerde döndü ve şürekâsına gülümsedi. Kamuoyu için çok fazla gülümsüyorduk. "Vay canına! Şanslıyız. Sizi uzaya çıkan ilk insanla tanıştırmak isterim, Albay Stetson Parker." Betty ona işaret yapınca Parker sırıttı ve el salladı. "Ve tabii ki Dr. Elma York, daha bilinen ismiyle Astronot Hanım."

Gülümse ve el salla. Gülümseeee ve el salla.

Benim işim uzayı olabildiğince ihtişamlı ve çekici göstermekti. Bu zor bir iş olacaktı, çünkü muhabirlerden en az ikisi uzay hastalığının erken belirtileri içinde yemyeşildi. Bende bu şans varken aralarından biri kusmasını vertigoya değil de "uzay mikropları'na" bağlardı. Kusmuk torbasının güvenli varlığını göstermek üzere uçuş kıyafetimin bir cebine pat pat vurdum. "*Lunetta*'ya hoş geldiniz."

"Bize katılabildiğiniz için çok sevinçliyiz." Parker, bu huşu uyandırma işini iyi beceriyordu. "Umarım uçuşunuz olaysız geçmiştir."

"Betty, bu değerli dostlar için ne planladın?"

"Bavullar boşaltılırken gözlem odasına bakmak isterler diye düşündüm fakat sizin de burada olduğunuzu bilmiyordum." Bu doğru değildi, çünkü seyahati pazartesi günkü ekip toplantısında planlamıştık. Bu küçük egzersiz bizim midilli ve köpek gösterimizin bir parça spontane gelişmesi için tasarlanmıştı. İnsanların böyle şeylerden etkilenmesi çok komik.

"Sekstant kullanma çalışması yapıyoruz fakat izlemek isterseniz buyurun." Parker dönüp pencereyi işaret etti, pencere kenarında Florence çalışıyordu. "İşi yarışmaya döktük ki biraz heyecanlı olsun."

İşte bir soru: Parker, Florence'ın fotoğrafların mankeni olmasını istemiş miydi yoksa bu bir kaza mıydı? Konu Parker olunca bir şey söylemek güç fakat Florence hak ettiği sahne ışıklarını aldığı için sevinmiştim. Hele ki dünyadan gelen, fırlatma rampalarındaki oturma eylemleri haberlerinden sonra.

"Eğlenceli görünüyor fakat size söz verdiğim manzara bu değildi. Üzgünüm dostlar." Betty'nin bukleleri, sanki su altındaymış gibi özgürce salınıyordu. "Eğer aranızda yatağına dönmek isteyen olursa ekipten biri size eşlik edebilir."

Eğer yatak yerine "bar" demiş olsaydı muhabirlerden bir kısmını kaybedebilirdik fakat şu anda hiçbiri atlatılma riskini alamazdı. Betty de bunu biliyordu. Muhabirler fotoğraf makinelerini çoktan çıkarmış, fotoğraf çekiyordu.

"Eh, öyleyse biz yarışmaya dönelim." Parker kendini iterek uzaklaştı, ben de onu takip ederek *Nina* astronotlarının geri kalanının yanına geldim. Parker bu sefer tepe üstü durmuştu. "Yukarı" ve "aşağı'nın" burada bir anlamı olmadığını düşünebilirsiniz fakat aynı doğrultuda durmaya meyilliydik, çünkü dünyada yerçekimiyle eğitim görmüştük. Mühendisler etiketleri yerçekiminde yerleştirmişti. Yerçekiminden dolayı ışıklar "başımızın üstünde'ydi." Ayrıca, böylece, karşı tarafın yüz ifadeni okumasını kolay kılmak da inceliktendi. Yerçekimimiz yoktu fakat "yukarı" ve "aşağı" vardı.

Ona baktım. "Onların oryantasyonunu mu bozmak istiyorsun?"

"Basın kurumlarına canlı bir fotoğraf sunmaya çalışıyorum.

Doktorumuz Kamilah Shamoun gözlerini devirdi. "Eğer osuracak olursan yemin ederim yakarım."

"Bu itiş için çok kötü olur." Parker kronometresini çıkardı. "Pekâlâ. Hedefleri nedir? Benkoski?"

Pinta ekibinin pilotu başını iki yana salladı. "York, geçen raundu sen kazandın. Sen seç."

"İyi tercih. Böylece locaya gidip ne olup bittiğini açıklayabilir." Parker başıyla onayladı ve tepe üstü durumundan bana beklentiyle bakmaya başladı.

Bir an için durumu değerlendirdim. "Deneb ve Adebaran'ı kullanarak *Lunetta*'nın durum vektörünü bulalım."

Onlar çalışırken ben basın ekiplerine döndüm, fotoğraf çekiyorlardı. Ya da daha doğrusu, fotoğraf çekmeye çalışıyorlardı. Birçoğu kendini demirlemeyi unutmuştu ve biri de apaçık bir şekilde hareketi korumayı bilmiyordu, yani sadece süzülmekle kalmamış, aynı zamanda dönüyordu da. Leylek boylu sarışın adamı tuttum ve sabitlenmesine yardım ettim.

Bir elim muhabirde, grubun geri kalanına gülümsedim. "Sorularınız varsa cevaplayabilirim."

Film yıldızı gibi siyah saçlı bir muhabir elini kaldırdı. "*Folha de Sao Paulo*'dan Justino Coronel. Şu anda neredeyiz?"

"Güzel soru." Kapının yanındaki, pencere duvarları işaret ettim. "Buraya gelen kılavuz rayı takip edin de bakalım. Her doksan dakikada bir Dünya etrafında bir tur atıyoruz, fakat ekliptik düzlemle hizada olmadığımız için her turda Dünya'nın farklı bir yerini görüyoruz."

Parmak uçlarımla kendimi fırlatıp pencereye doğru uçtum, oradan sekip kendimi çevirdim ve onlara döndüm.

"Bu pencereler güvenli mi?" *Times* muhabiri tereddütteydi.

"Kesinlikle." Tabii bir meteor geçerse işler değişirdi fakat onları paniğe sevk etmenin hiçbir anlamı yoktu. Bir tutamaca tutunup kendimi sabitledim. "Her pencerede dört kat cam vardır ve bunların her biri de üç santimetre kalınlığındadır. Yani sizinle uzay arasında on iki santimetre var. Dünyada bir insan bu camların üzerinde durabilir, hatta hiç sorun çıkmadan zıplayabilir. Sıfır-g'de bundan çok daha ağırlıksızım."

Times muhabiri, sanki kendine engel olamıyormuş gibi fotoğraf makinesini kaldırdı. "Meteorlardan korunmak için mi böyle?"

"Birinin sefertasına çarpmak çok daha büyük bir ihtimal." Gülümsedim. Tekrardan. Sonra, yanımızdan muhteşem gümüşi gri ve mavi renklerde dönerek geçen Dünya'ya baktım. Bulut örtüsünün altından yeşil ve kahverengi kara parçaları, gizli bir vaat gibi bir görünüp bir kayboluyordu. "Şu anda Afrika'nın üzerindeyiz."

Leylek gibi uzun sarışın adam kendini grubun önüne fırlattı. "Evim!" Aksanı onu kıtanın en dibine yerleştiriyordu. Fotoğraf makinesini çıkardı ve fotoğraflar çekmeye başladı. "Sizce Vanderbilt DeBeer, Güney Afrika'nın önünde poz verir mi?"

"Korkarım ki onun işi bitinceye kadar Afrika'yı geçmiş oluruz." Florence ve DeBeer'ın çalıştığı yere doğru baktım. "Ama bir sonraki turda yine kıtanın üzerinde oluruz."

"Heyhat." Muhabir doğruldu ve bu hareketiyle birlikte yukarı, pencerelerden uzağa yönelmeye başladı.

Ayağından yakaladım ve raylardan birine yerleştirdim. "Dikkatli olun. Sıfır-g'ye alışıncaya kadar elinizin sürekli bir şeylerde olmasına dikkat edin."

"Sizin alışmanız ne kadar sürdü?" Brezilyalı muhabirin bir eli raydaydı ve diğer eliyle de fotoğraf makinesini sabitlemeye çalışıyordu.

Omuz silktim. "İkinci-üçüncü günde oldukça rahattım ama bu herkes için farklı olur." Astronot grubunu işaret ettim. "Mesela, *Pinta*'nın jeologu Graeham Stewman jeolojiye geçmeden önce dalgıçmış. Uzayda sanki sudaymış gibi rahattı. *Pinta*'nın pilotu Derek Benkoski, hava kuvvetlerinde hava dalışı yapmış ve bu deneyimi, ağırlıksız ortamda bulunuşuna katkı yaptı."

"Ya diğer jeolog?" Güney Afrikalı muhabir fotoğraf makinesini gruba doğrultmuş, ayarlamış fakat fotoğraf çekmemişti.

"Dr. Flannery ortalamaydı. Ama doğrusu, UHK'nın Mars Keşif Görevi adaylarında aradığı kriterlerden biri de uzay hastalığına dayanıklılıktı."

Bütün kafalar bana doğru döndü. Yeşilimsi adamlardan biri öğürür gibi oldu ve bunu herkesin duyduğu bir yutkunmayla yuttu. "Uzay hastalığı mı? Düşen roketteki astronotlarda olan şey gibi mi?"

Bazen insanların suratına gülmemek güç bir hâl alıyor, fakat gerçekten, muhabirlerin gerçeği bilmesi gerekmiyor muydu? "Eğer mikrobal bir şey düşünüyorsanız, öyle bir şey yok. Astronotların yaşadığı iç kulaktaki vestibüler sistemde bir rahatsızlıktı. Rahatsız edicidir ama tehlikeli değildir. Deniz tutması gibi düşünün."

Neredeyse tam bir uyum içinde, muhabirlerin çoğu makinelerini bırakıp defter ve kâğıt çıkardı, bir şeyler yazdı. Muhtemelen şöyle bir sonucu olacaktı bunun: "Elma York uzay hastalığının deniz tutması gibi olduğunu söyledi." Daha da kötüsü olabilirdi.

"Düşen roketten bahsetmişken, Leonard Flannery'nin *Cygnus 14* soruşturmasında hâlâ inceleme altındayken görevde olması sizi rahatsız ediyor mu?" Bu yine Güney Afrikalı muhabirdi.

Yıllar süren kaygı bozukluğu, kalbim küt küt atarken bile sakin görünüp gülümseme yeteneği katmıştı bana. "Leonard da benim gibi roketin içindeydi ve düşüşle hiçbir ilgisi olamazdı. Yani onu ekipte görmek beni hiç rahatsız etmiyor. Diğer bütün şeyler bir kenara, o, gerçekten de Mars coğrafyasının kitabını yazdı."

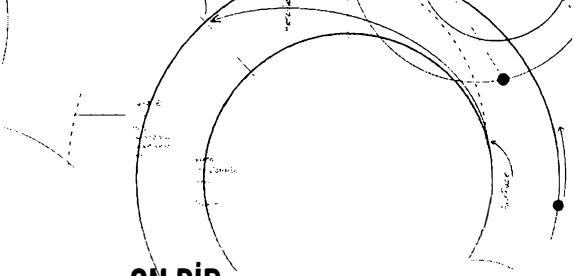
"Peki ya ADA?"

Göz kırptım ki bu şaşırdığıma işaretti. Tekrar göz kırptım. "Efendim?"

"Kaynaklara göre, *Cygnus 14* roketinin Dünya'ya döndüğü sabah Leonard Flannery bir ADA gerçekleştirmiş. Gemiye o zaman zarar vermiş olamaz mı?"

"Kaynaklar mı?" Bu rezilliğin tek iyi yanı FBI'la kimin konuştuğuna dair listemizin kısalmasıydı. Eğer Güney Afrikalı muhabirle kaynaklarını paylaşıyorlarsa Güney Afrikalı astronotun bağlantılı olduğu akla yatkındı.

Vanderbilt DeBeer. Onunla ilginç bir konuşma gerçekleştirecektik.

ON BİR

NASIL İNSANLAR ONLAR? MARS KEŞİF GÖREVİ'NİN MÜRETTEBATI

19 Temmuz 1962–TIME Dergisi– ALBAY STETSON PARKER odaya girdi, 1,80 boyunu açığa çıkaran kareli spor bir ceket giyinmişti, hoş ve şehirli bir izlenim uyandırıyordu. Bir zamanlar gür olan saçları kelleşmeye başlamış ve kısa kesilmişti, böylece güçlü çenesi açığa çıkıyordu. Ağzının bir tarafıyla gülmesi, tarihi bir figür olduğunun bilincinde olduğunu gösteriyordu, sıradan bir insan olduğunu göstermek için çok çabalıyordu. Uzaydaki ilk insan olduğu gerçeği karşısında körleşip, bu etkileyici dış görünüşün altında İkinci Dünya Savaşı'nda 80 görevden fazlasına katılmış yetenekli bir pilot olduğunu unutmak kolaydı.

Diğerleri etrafta değilken DeBeer'ı yakalamak için bir gün geçirdim, böylece rahatlayacak zamanım oldu ve önce Leonard ve Florence'la konuşmam gerektiğini fark ettim. Leonard laboratuvarındaydı, deney yapıyordu, ne üzerine olduğunu Tanrı bilir. Kayalar vardı. Bir de matkap. Her neyse, Florence'ı aramak için dolaştım ve spor salonunda buldum, *Lunetta*'nın dönen simidinin nazik santrifüj kütle çekiminin altında, koşu bandında koşuyordu.

Narin ve kavisli zeminde yürüdüm, ağırlık çalışan Terrazas'ı ve kondisyon bisikletindeki Rafael'i geçtim. *Lunetta* ekibinin bir kısmı da oradaydı, BM tarafından verilen spor kıyafetlerini giymişlerdi. Bir muhabir köşeye çökmüştü ve şınav çeken DeBeer'ın fotoğraflarını çekiyordu.

Florence omzuna bir havlu atmıştı, koştukça yüzünü siliyordu. *Lunetta*'nın döner kısmının yapay kütle çekimiyle bile, ter Dünya'da olduğu kadar hızlı süzülmüyordu yere.

Beni gördüğünü belirtmek için usulca baş salladı fakat koşmaya devam etti.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Diğerlerine bir bakış attım fakat konuşuyor olmamızı kimse umursuyor gibi değildi. "İletişime dair bir sorunum var da bir sonraki simülasyonda yardıma ihtiyacım olacak."

Florence yüzünü sildi. "Koşu bandında daha yirmi dakikam var."

Başımla onayladım ve DeBeer'e hızla bakıp hâlâ muhabire gösteriş yapmakla meşgul olduğundan emin oldum. "Tamam, Leonard'la birlikte laboratuvarda olacağım. Fırsat bulunca görüşürüz."

Bakışlarımı takip etti ve kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını büzüp başıyla onayladı. "Uğrayacağım."

İçeri girdiğimde Dr. Leonard Flannery tam bir deli bilim adamı görünümündeydi. Üzerinde beyaz bir önlük vardı, güvenlik gözlüğü ve kulak koruması da. Güvenlik gözlüğünün üzerinde bir büyüteç gözlük vardı ki bunların arkasında gözleri neredeyse yok olacak kadar küçüktü. Her ne üzerine çalışıyorsa bu şey vızıldıyor ve kıvılcımlar saçıyordu. Uzayda saf oksijen kullanmayı bırakmamızın sebeplerinden biri buydu. Tabii bir de uzun süre maruz kalınca görünen oksijen zehirlenmesi.

Ben laboratuvara girince Leonard kafasını kaldırıp baktı, mekanizmasındaki kapatma düğmesine bastı ve gülümsedi. "York! Senin için ne yapabilirim?" Koruyucu kulaklığını çıkarıp da boynuna tuhaf bir kravat gibi asıncaya kadar bekledim. "Seninle konuşmak istediğim bazı işler var fakat Florence gelinceye kadar beklemek istiyorum."

"Konu nedir?"

"FBI."

Suratı bozardı. Gözlüklerini kafasının tepesine kaydırdı ve ellerini laboratuvarın masasındaki bir beze sildi. "Dur da şunları kapatayım."

Elimde klasörümle omuz silktim. "Florence gelene kadar üzerinde çalışmak için bir şeyler getirdim. Yirmi dakika kadar sürermiş işi."

"Eh, yirmi dakikada işe yarar bir şeyler yapabileceğim yok." Bezi tekrar masaya fırlattı. "Bu iş hiç bitmeyecek, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum."

Leonard koruyucu kulaklığını da çıkarıp alet kutusundaki yerine koydu. Dikkatini tekrardan masanın üzerindeki mekanizmaya vermeden önce gözlüklerden de kurtuldu.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Tezgâhın yanındaki laboratuvar taburelerinden birine oturdum.

"Yeni bir çekirdek örnekleyici üzerinde çalışıyorum." Aleti deldiği kayadan çıkardı. "Pek ayılıp bayıldığım bir şey değil. Çok oyuncaklı ve düzgün bir delik de açamıyor. Ama sanırım bir şirket bunu kullanmamızı istiyor, görevin bir kısmını destekleyen bir şirket. Bu işler nasıldır bilirsin. 'Matkaplarımız Mars'ta kullanıldı!'"

Burnumdan güldüm. "Evet. Benden de rujlarını Mars'a götürmemi isteyenler var."

"Şaka yapıyorsun herhâlde." Elinde matkapla kalakaldı, sonra başını iki yana salladı. "Boş ver. Cevabı biliyorum zaten."

Arkamdan Florence'ın sesi geldi, "Neyin cevabını?"

Ona döndüm. "Senden de Mars'a kozmetik ürünleri götürmeni istediler mi?"

Florence koşu kıyafetlerin çıkarmıştı fakat saçları hâlâ sıkı bir at kuyruğu hâlinde topluydu. Gözlerini devirdi. "Saç düzleştiriciler. Sanki uzayda saç sodası kullanacakmışım gibi. O şeyler, onları yerinde tutan yerçekimi varken bile yeterince yakıyor."

"Ne yani... Saçını düzleştirmek için saç sodası mı kullanıyorsun?"

Florence sorumu havadan siliyormuş gibi elini şöyle bir salladı. "Koşumu erken bıraktım. Bunu neden yaptığımı açıklayacak mısın?"

"Pekâlâ." Klasörümü masaya koydum ve bir nefes aldım. Astronot olmadan önce söyleyeceklerimi söylemeden muhtemelen konunun etrafında dolaşır ve bol bol zaman kullanırdım. Şimdi mi? İş arkadaşlarımın problemi çözmesi için gereken bilgiyi hızla vermeyerek zamanlarını harcayıp onları aşağılayamam artık. "Güney Afrikalı muhabir... Bir kaynağı olduğunu söyledi. FBI ajanları da öyle. Yani... Acaba DeBeer mi diye düşündüm."

"Tabii ki öyle." Florence taburelerden birine oturdu ve tezgâha bir su torbası koydu. "Tek konuşmak istediğin bu muydu?"

"Yani... Bu konuda ne yapacağız?"

Leonard ve Florence bakıştı. Leonard başını iki yana salladı. "Tam olarak benim yaptığımı. Başımı öne eğerim ve sorun çıkarmamaya çalışırım."

"Ama... Ama uydurup duruyor... Mesela, muhabir roket ayrılmadan önce senin ADA'ya çıktığını söyledi."

"Öyle oldu."

Ağzım açık kalmıştı.

Leonard alnını ovuşturdu. "Bak, bu konuda FBI'a konuştuk, Malouf'la ve Görev kontrolle teyit edip rokete hiç yaklaşmadığımızı öğrendiler."

"Güzel." Neler olup bittiğini anlamaları için tekrardan uğraştım. "Ama DeBeer seni görevden attırmaya çalışıyor."

"Biliyoruz." Florence iç geçirdi. "O yüzden de fazla bir araya gelmemeye çalışıyoruz, tabii Kamilah ve Terrazas'la da. Siyahların birlik olduğunu düşünmesini istemiyoruz."

"Öyleyse Görev Kontrol'le konuşun ve..."

"Hayır!" Leonard doğruldu. "Yüce Tanrı aşkına, Görev Kontrol'le konuşma. FBI'la olan o berbat karmaşadan sonra beni ekipte tutması için Clemons'ı zar zor ikna ettim ve şimdi bu temeli sarsmayacağım."

Destek olması için Florence'a baktım, o da başını iki yana sallıyordu. "Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama Leonard haklı. Hakkımı aradığımı ve bunun için her şeyi yaptığımı bilirsin ama bu konu için Görev Kontrol'e gitmeyeceğim."

Tabureme çöktüm. Yapabileceğimizi bir şey olmalıydı. Söyledikleri şey aynı Helen'in, UHK'nın onun yerine beni göndermek istemesi konusunda geri çekilmesine benziyordu. Tabii bu annemin hep sessiz ve nazik olmamı söylemesine de benziyordu. Genç bir Yahudi kadın olarak insanların beni fark etmesini kaldıramazdım. Alt dudağımı kemirdim. "Peki ya... Bu oyunu öyle bir oynasak ki konu siz olmasanız? Şu Astronot Hanım olayını, DeBeer'ın bir problem olduğunu göstermek için kullanabilir miyim acaba? Yani... Temeli ben sarsabilirim. Bana bir şey yapmayacaklardır."

Leonard kafasını yana yatırdı ve gözlerini kıstı, demir plakaların ötesini görmeye çalışan Süpermen gibiydi. Sonra başını iki yana sal-

ladı ve doğruldu. "Olmaz. O iş yine de bana döner. Yardım etmek istiyorsun ve bunun için müteşekkirim ama bu işin peşini bırakmanı istemek zorundayım. Bir kez yola çıkınca DeBeer diğer gemide olacak ve konu kapanacak."

Florence umutsuzca gülümsedi. "Apartheid ilk defa bizim için çalışmış olacak." Şaşkın bakışlarım karşısında omuz silkti. "Bilmiyor musun? Ayrı ama eşit gemilerdeyiz."

METEOR ÇAĞI'NDA YAŞAMANIN beklenmedik getirilerinden biri, uydularla birlikte telefon hizmetinin geçirdiği kayda değer gelişmeydi. Telefon şirketleri Birleşik Devletler boyunca kablolar çekmek ya da okyanusun altına transatlantik kablolar döşemek zorunda değildi. Bunun yerine, radyo antenleri sinyalleri uzaya gönderiyor ve burada onları bir uydu yakalayıp dünyanın başka bir yerindeki antene yolluyordu.

Bu teknoloji, biz Ay yolundayken Dünya ile iletişim sağlayabilelim diye geliştirilmişi sonra *Lunetta* için iyileştirilmiş ve Mars Keşif Görevi'yle birlikte son hâlini almıştı. Bu da şu demek oluyordu ki yörüngede bir platformda olmama rağmen haftada bir kocamla konuşabiliyordum.

Lunetta'nın iletişim kabinlerinden birine girdim. Oda, istasyonun ağırlıksız uzantılarından birine asılıydı, antenden yapılmış ve kayaya tutunmuş bir midye gibiydi. Odacığın köşesindeki kulaklıkları aldım ve küçük odada gerçekleşen diğer konuşmalara kulak tıkamaya çalıştım. Diğer dört telefonu *Lunetta*'nın iki ekip üyesi, bir muhabir ve Ay'dan dönen bir madenci kullanıyordu.

Kulaklıkları kulağıma yerleştirdim, statik gürültüsünün vızıldaması diğer sohbetleri kesti. Hattı bağladım ve operatörün varlığımdan haberdar olmasını sağladım, sonra kadının sesi statik gürültüsünü kesene kadar bekledim. Bu seferki operatör İngiliz'di. "Hangi numarayı arıyorsunuz?"

"Batı Kansas 6-5309." Bu, Nathaniel'ın odasının telefonuydu, zira Kansas'ta şu anda öğle saatleriydi.

"Bir dakika lütfen." Kadın bağlantıyı yaparken hatta takırtılar ve vızıltılar oluştu ve bir süre sonra telefon çalmaya başladı.

Daha bir kez bile çalmamıştı. "Alo, ben Nathaniel York."

"Merhaba yakışıklı."

"Merhaba." Bir kelimeye nasıl bu kadar fazla sevecenlik sığdırabilmişti. Sırf sesini duyunca bile nasıl da eriyip jöleye dönüşüyordum. Telefonu profesyonel işler için açışıyla bana açışı arasındaki fark bir sürgülü hesap cetveliyle bir yavru kedi arasındaki fark kadar vardı. Bu muhtemelen yapıp yapabileceğim en tuhaf benzetme, fakat doğru.

Mikrofonu iyice yaklaştırdım ve kafamı odacığın duvarına dayayıp onun omzuna yaslandığımı varsaydım. "Seni özledim."

"Evet... Ben de." Masasındaki vantilatörün sesi arkadan duyuluyordu. "Yukarıda işler nasıl?"

Ona DeBeer'dan bahsedecektim, Leonard ve Florece'la olan konuşmamdan fakat başka insanlarla birlikte bir odadaydım ve o da şirket hattındaydı. "İyi."

Kocam tereddüdümü duymuştu galiba. "Sadece iyi mi?"

"Çok çalışıyoruz. Ayrıca, burada bir sürü muhabir var." İşte. Bunun hakkında konuşabilirdim. "Etrafta muhabirler olmasından nasıl hoşlanırım bilirsin."

Biraz kıkırdadı. "Biliyorum. Fakat kabul etmeliyim ki arada sırada fotoğrafını görmek hoşuma gidiyor."

"En azından delikli kartlarla poz vermemi istemiyorlar."

"Şu 'koridorda 'uçtuğun' fotoğraf epey iyiydi." Yerini değiştirirken telefondan hışırtılar geldi. "Sen nasılsın?"

"Dürüst olmak gerekirse, eğitimin bitmesini dört gözle bekliyorum. Yörünge güzergâhları engel olmasa, DeBeer ekibini gemiye bindirip Mars'a bizden önce gitmeye çalışırdı herhâlde." Gırtlağımı temizledim. "O... İlginç biri."

"Ha?" Kocamın sesinden kaşlarının kalktığını ve düşünceli olduğu zamanlarda yaptığı gibi kalemini masaya vurduğunu görebiliyordum. "Baksana Elma... Özel görüşmelerimizde işten bahsetmeyi sevmiyorum ama yarın falan teletip testi yapmayacak mıydın?"

Tanrı onu korusun. Bunu kendi başıma yapmanın bir yolunu arıyordum fakat hiçbir ilerleme kaydedememiştim. Fakat başmühendisle evli olmak demek onun bunu benim yerime yapabilmesi demekti, arada sırada takvimimi de rahatlatabilirdi. Fakat yine de... Ona DeBeer'dan bahsetseydim bu konuda bir şeyler yapmaya çalı-

şırdı. Florence'la Leonard'ı çiğneyip Görev Kontrol'le konuşmakla aynı şeydi bu. Nefes verdim ve cevaplamadan önce yanağımın içini kemirdim. "Sanırım hallederim."

"Emin misin?"

"Evet." Değildim ve o da bunu biliyordu fakat beni rahatsız eden şeyi düzeltmesine imkân yoktu. "Bir test yapmam gerekirse sana haber vereceğim, söz."

"Anlaştık o zaman." Tanrım, sesinde çok fazla tereddüt vardı ve ben de onu her şeyin yolunda olduğuna inandırmak istiyordum. Ayrıca, benim için zaten yolundaydı. Fakat iş arkadaşlarım için değil.

Sesime bir gülümseme havası katmaya çalışarak konuyu değiştirdim. "Senden ne haber? Pokerde daha fazla zeytin kazandın mı?"

"Heyhat, hayır. Hatta korkarım ki bu sefer Reynard'a bir kavanoz soğan turşusu vermek zorundayım. Bu arada, onun ve Helen'in selamı var."

"Sen de benim selamlarımı ilet. Burada herkes Helen'i özlüyor." Geçen yıldan bu yana arayı epey kapatmıştım fakat bu Helen'in onlarla çok uzun süredir beraber olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ne de maruz kaldığı adaletsiz muameleyi. Hattaki hışırdama aramıza girdi. Bazen onunla olmaya duyduğum hasret beni susturuyordu. Fakat bu, hasretin kendisinden kaynaklanmıyordu, ona söylemek istediğim her şey iki kelimeye sıkışıyordu sadece. "Seni özledim."

"Ben de seni." İç geçirdi. "Ha... Gelecek yaz bir stajyer alıyorum."

"Gerçekten mi? Stajyerlerden nefret ettiğini sanıyordum. Buna ne sebep oldu?"

"Akıllı ve kendini adamış bir çocuk. Ayrıca, halası da benim karım oluyor."

Kafamı o kadar hızlı kaldırdım ki odacığın içinde dönmeye başladım. Kendimi durdurmak için bir elimle tutundum, gülüyordum. "Seni gidi seni. Neden en baştan söylemedin? Ne zaman oldu bu? Nasıl oldu?"

O da güldü, sanki güneş doğmuş gibi ikimizin arasındaki uzam ısındı. "Tommy çok hoş ve resmi bir mektup yazmış, hatta bana Dr. York diye seslenmiş."

"Beni kastetmediğini nereden biliyorsun?"

"Hmm! Doğrusun. Zarfta Dr. Nathaniel York yazıyordu, sanırım bu ihtimalleri daraltır. Her neyse, üniversite başvurularını hazırlıyor ve başvurularına biraz staj deneyimi ekleme derdinde. Berkeley, Wyoming ve Hawaii istiyor."

"Hawaii'ye giderse onu ziyaret ederim."

Nathaniel kıkırdadı. Ben de öyle söyledim! Her neyse, gelip bende kalacak ve koltukta uyuyacak."

Bunu hayal etmeye çalışarak bir ıslık öttürdüm. Tommy çok tatlı bir çocuktu fakat hâlâ ergenlikteydi ve bizim ev de anca ikimize yetecek kadar dardı. Tabii ben orada olmayacaktım... "Yani bekâr odası gibi olacak."

"Öyle bir şey."

"Çoraplarınızı sağa sola attığınızı görür gibiyim. Televizyon başında yenen yemekler. Poker geceleri."

"Benim aklımda striptizciler ve puro var."

"Yeğenimi kirleteyim deme Nathaniel Ezra York!" Kulaklığın kordonunu elime doladım. Sert kumaş kocamın yerini alıyordu. "Zaten Rachel'la yeterince başları belada."

"Evet, sanırım öyle. O cepheden bir haber var mı?"

"Hershel'den aldığım son mektupta, onu yatılı okula gönderdikleri yazıyor." Diğer bölmelerde süzülen onca insan varken bütün detayları anlatmak istemedim, tabii böyle bir konuşma Mars Sefer Görevi ekibiyle ilgili bir sohbetten daha az dikkat çekerdi. "Öyle görünüyor ki, Esther Teyze'den bir yüzük çalmış ve emanetçiye satmış."

Nathaniel'ın şaşkınlıkla ıslık çalan sesi geldi kulağıma.

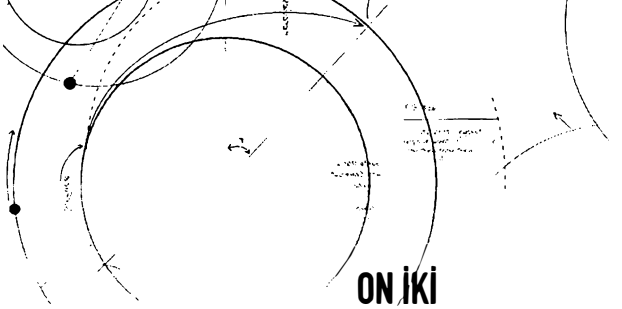
"Şükürler olsun ki geri almışlar, sonra da onu tekrar cezalandırmışlar ama o çocukla birlikte olmak için kaçmış. Aklı nerede hiç anlamıyorum... Hershel'in dediğine göre Doris yıkılmış, ebeveyn olarak başarısız olduğunu düşünüyormuş."

"Bunun doğru olmadığını anlaması için Tommy'ye bakması yeterli." İç geçiren Nathaniel'ın kulaklığıma gelen sesi, ne kadar da uzakta olduğunu hatırlattı bana. "Bazen insanlar açıklanamayan kararlar alır ama Rachel da herkes gibi bir birey ve aldığı kararlar da kendi kararları. Belki yatılı okul daha doğru kararlar almasını sağlar."

Nathaniel'dan gerçekten iyi bir baba olurdu. Aniden bastıran gözyaşlarımı göz kapaklarımın arkasında tutmak için gözlerimi kapadım. Sıfır yerçekiminde ağlamak tam bir belaydı, gözyaşları düşmüyor, gözlerinizin etrafında tuzlu bir küre hâlinde birikip sizi kör ediyordu. "Peki. Oraya gelince Tommy'ye iyi bak."

"Bakarım." Kıkırdadı. "Ama o burada stajdayken Thomas demem yönünde talimatlar aldım. Üniversiteye gidecek genç bir adam için 'Tommy'nin fazla çocuksu kaldığını düşünüyor."

Kolumu kaldırıp gömleğimin manşetini gözlerime bastırdım ve orada biriken gözyaşlarını topladım. Üç yıl. Üç yıl sonra herkes nerede olacaktı?

ON İKİ

CYGNUS 14 KAZASINDA IRKA DAYALI BÜYÜK KOMPLO

JOHANNESBURG, Güney Afrika, 19 Eylül 1962 – Renkli İnsanların İlerlemesi İçin Ulusal Organizasyon'a bağlı en az 20 kişilik bir grubun *Cygnus 14* roketinin düşüşünü organize ettiği inanışı Birleşik Devletler'deki ılımlı liderler arasında güç kazanıyor. Uluslararası Havacılık Koalisyonu'ndan kaynakların açıklamalarına göre bu komplocuların bir kısmı bizzat astronot. Kimliğinin açıklanmasını istemeyen bir UHK çalışanı, siyahi astronotların kazadan bu yana FBI ajanları tarafından yakın incelemeye alındığını dile getirdi. "Beni en çok rahatsız eden şey," dedi kaynağımız, "bu olayın önceden planlandığının UHK'daki pek çok insan tarafından görmezden gelinmesi. Bu bir kaza değildi."

Lunetta'nın ağırlıksızlık merkezindeki uyuma odalarının merdivenlerinden aşağı kayıp istasyonu çevreleyen halkaya girdim. Sıfır-g'den yerçekimine geçmek Dünya'ya dönüş kadar sert değildi. Merdivenden aşağı kayarken giderek daha ağır oluyordunuz, içinde bulunduğunuz küvetin sularının çekilmesi gibi bir histi bu. Belki de bunu yapan tek kişi benimdir.

Her neyse, genellikle merdivenden ayrılmadan önce biraz vakit geçirip yönümü tayin etmeye çalışırım. Fakat pazartesi günkü ekip toplantısına katılmadan önce, daha merdivenin dibine varmadan uzaktan gelen bağırtıları duyabiliyordum. Ayağım kauçuk zemine

değdi ve konferans salonuna doğru döndüm. Dönüşüm çok hızlı olmuştu ve Koriyolis etkisi beni yakalayınca bir elimi merdivene uzatıp kendimi sabitlemek zorunda kaldım. Uzayda "yavaş olan hızlıdır" mottosunu kullanmamızın sebeplerinden biri de buydu.

"...Ben olduğuma dair bir kanıtınız yok!" DeBeer'ın sesi konferans salonundan yayılarak uzun ve kıvrımlı koridorlarda yankılanıyordu.

Parker bir cevap verdi, sesi bir cevap verdiğinin anlaşılabileceği kadar yüksek fakat ne dediğinin anlaşılamayacağı kadar düşüktü.

Ne oluyordu yahu? Konferans salonuna doğru koşturdum. Arkamda, birinin daha merdivenlerden aşağı indiğini duydum.

"Sadece bir gazete haberi. Güney Afrika'dan çıkan her şeyden ben mi sorumluyum yani?"

"Van, sakin ol." Benkoski'nin sükûnet dolu sesi beni kapıda karşıladı. "Dediği bu değil."

Astronotların bir kısmı çoktan salona gelmişti, ellerinde kahve kupaları ve ithal edilmiş donut'ları vardı. Parker masanın başında durmuştu, iki eli brifing raporlarının üzerindeydi.

Yüzü kıpkırmızıydı ve boynunda bir damar atıyordu fakat sesi oldukça kontrollüydü. "Demek istediğim şu ki bu," bir sayfayı ileri uzattı, "ve bunun gibi başka haberler görevin ertelenmesine ya da iptal edilmesine sebep olabilir ki mevcut ekonomik şartlar düşünülürse ikisi de aynı kapıya çıkar."

"Benim bu işle bir ilgim yok." DeBeer kollarını göğsünde birleştirmişti ve Parker'a tepeden bakmaya çalışıyordu.

"Öyleyse bu söylediğime de bir itirazın olamaz, bundan sonra muhabirlerle yapılacak her görüşmede bir UHK temsilcisi bulunacak." Parker odayı taradı ve bakışları üzerimde sabitlendi. "Bu herkes için geçerli. Ben de dâhil."

"Yani bir vatandaşımla konuşamayacak mıyım? Bunu mu demek istiyorsun?"

"O vatandaşın bir muhabirse, evet."

DeBeer yere tükürmek istermiş gibi baktı. "UHK'ya itirazda bulunacağım."

"Emirler Clemons'tan geliyor." Parker omuz silkti. "Yani istersen itiraz edebilirsin ama bu seni pek de iyi göstermez."

"Odağının haberde yer alan iddiaların araştırılması olması gerektiğini anlayınca kolay yolu seçecektir." DeBeer parmağını salonun arkasında oturan Leonard'a doğru salladı, Leonard ellerini birleştirmiş ve kucağında kavuşturmuştu.

Terrazas ve Heidi salona girdi, ikisinin de yüzünde, "Ne oluyor yahu," der gibi bir ifade vardı.

Her ne oluyorsa Nathanile'le bir alakası yoktu. Ya da benimle. En azından böyle umuyordum. "Ne iddiası?"

DeBeer bana doğru döndü, yüzünde küçümseyici bir gülümseme vardı. "UHK, zenci bir astronotun *Cygnus 14* roketi kazasıyla ilişiğini örtmeye çalışıyor."

"Olmayan bir şeyi örtemezler." Ona karşılık verir gibi kollarımı göğsümde birleştirdim. "İkimiz de oradaydık, böyle olamayacağını biliyor olmalısın."

Sanki kiminle konuştuğunu hatırlamış gibi gülümsemesi söndü. "Evet. Evet, oradaydık. Ama sen roketin önündeydin, yani Dr. Flannery'nin teröristlerle fısıldayarak bir sürü şey konuştuğunu hatırlıyor olamazsın."

"Bunu kimse hatırlayamaz çünkü öyle bir şey olmadı." Ne var ki haklıydı: Eğer ben kapıda sözcü işleri yaparken Leonard protestocularla konuşmuş olsaydı bunu göremezdim. Fakat Leonard'ın bu işle bir ilgisinin olmadığına dair güvenim tamdı. Sırtımı DeBeer'e döndüm. "Donut kaldı mı?"

Rafael entegre plastik tezgâha eğildi ve vakumlanmış paketlerdeki hamur işlerini gösterdi. "Son ikmal gemisinden. Neredeyse taze gibiler."

Konuyu değiştirme çabalarına katılarak, Terrazas kısa bir kahkaha attı. "Bunun taze olduğunu düşünüyorsan burada fazla vakit geçirmişsin demektir."

Parker oturdu, Clemons gibi davranarak defterine vuruyordu. "İşe dönelim millet. Fırlatmaya bir ay kaldı ve iş başı yapmamız lazım."

Bir ay. Üstelik fırlatma için sadece yedi günlük bir penceremiz vardı, aksi takdirde, gezegenlerin tekrar hizalanmasını bekleyerek bir, bir buçuk ay ertelemeliydik görevi. Leonard'ı görevden attırmaya çalışmaya devam ederse DeBeer'ın aptallığı ispatlanmış olurdu. Bir aptal olmaması için dua ediyordum.

Paketlenmiş bir donut ve bir de kahve aldım. Uzayla ilgili ilk fark edilen sorunlardan biri de yoğun ve emilerek kullanılan kahveydi, bu da kahvenin kokusunu alamadığınız anlamına geliyordu ki kahve zevkinin yarısı böylece heba oluyordu. Sadece acı bir suydu bu. Kafeinli acı su fakat yine de iş görüyordu. Farkı yaratan santrifüj halkasıydı. Bunun önemsiz olduğunu düşünüyorsanız uzay endüstrisinin kahveyle çalıştığından bihabersiniz demektir. Rafael ve Kamilah arasındaki boş koltuğa otururken güzel kokulu buharı içime çektim.

Nina ekibi masanın sol tarafına oturmayı alışkanlık hâline getirmişti, *Pinta* ise sağda oturuyordu. Bu tam olarak planlanmış bir şey değildi fakat hepimiz mevkidaşımızın karşısına oturmaya meyilliydik, koltuğuma otururken Heidi'ye başımla selam verdim.

O da selamımı aldı ve masanın önünde oturan DeBeer'ı işaret etti. Selamını takip eden iç geçirmede derdimize ortak olduğunu belirten bir hâl sezdim.

Masanın ön tarafında, Parker herkesin yerleşmesini beklerken kahvesini yudumluyordu. Kupayı masaya koydu ve başını sert bir şekilde yukarı aşağı salladı. "Bu hafta ikmal malzemelerini envantere geçirmekle ve güvenliklerini sağlamakla uğraşacağız. *Lunetta* ekibi uzun süredir bunları bizim için taşıyor ve gemilere yüklüyor fakat her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmalıyız."

"Mars yolundayken süt almak için bakkala gidemeyiz." Benkoski göz kırpmıştı.

Parker ona aldırmadı ve devam etti. "*Nina* ekibinde Terrazas, Avelino ve Flannery olacak. O esnada Shamoun'un tıbbi malzemeleri kontrol etmesini istiyorum. Grey ve York, siz mutfaktasınız."

Mutfak envanterini çıkarmak için kadınları seçmiş olması beni şok etmişti doğrusu. Buraya bizi atmasına ne yol açmış olabilirdi acaba?

"*Pinta* ekibinde DeBeer, Schnöhaus ve Stewman olacak. Donaldson reviri ve tıbbi malzemeyi kontrol edecek. Mutfak görevi Sabados ve Voegeli'de."

Pinta tarafında Donaldson, Voegeli ve Sabados sanki ekibin erkeklerine kadınlık bulaştırmaktan korkuyorlarmış gibi yan yana oturmuştu. Voegeli öne eğildi ve Sabados'a bir şeyler fısıldadı, Sabados dudaklarını büzerek gülümsediğini açık etmemeye çalıştı.

"Benkoski. Sen ve ben Meşgul Arı ile insanları gemilere dağıtacağız, sonra da Meşgul Arılar'ı tam bir teftişten geçireceğiz." Parker kâğıtlarından kafasını kaldırdı. "Görev Kontrol'e göre bu iş altı saatimizi alacak, bu akşamki basın toplantısı için *Lunetta*'ya zamanında dönmemizi istiyorlar."

Masanın arkalarından, Rafel homurdanarak güldü. Ne kastettiğini anlamıştım. Eğer yerçekimi altında çalışıyor olsaydık altı saat gerçekten de yeterli olurdu. Fakat sırf *Lunetta*'dan Meşgul Arılar'a binip gemilere gitmek bile yarım saatimizi alırdı. Giyinmekten bahsetmiyorum bile. Bütün gün envanter kontrolü yaptıktan sonra bir de basın toplantısı mı? Üf.

Donut'ı ısırdım, strafordan yapılmış gibiydi. Dıştaki şeker kaplamanın paketlemeden dolayı plastiğimsi bir karakteri vardı. Basın toplantısı için atıştıracak bir şeyler hazırlasalar iyi ederlerdi.

Parker bir süre homurdanmamıza izin verdi, sonra çarpık bir gülümseme tutturdu. "Onlara bunun imkânsız olduğunu söyledim, yani bu işler için iki günümüz olacak fakat basın toplantısı yine de bu akşam."

Pinta'nın doktoru Ruby Donaldson kahvesini kaldırdı. "Tanrı seni kutsasın babacığım."

Parker başını iki yana salladı. "UHK temsilcisi yokken kimsenin basınla konuşmaması gerektiğini bir kere daha hatırlatırım. Yardıma ihtiyacınız olursa Betty ile konuşun."

DeBeer, Afrikaans dilinde bir şeyler mırıldandı ve defterine sert bir çizgi çekti.

Parker öne eğildi. "Duydum ve anladım. Neden bunu bir de bütün grup anlasın diye İngilizce söylemiyorsun?"

DeBeer kıpkırmızı oldu ve dişlerini sıktı, sonra omuz silkti. "Betty'ye ihtiyacımız olursa senin yatağında mı buluruz?"

Bütün salona sessizlik hâkim oldu ve *Lunetta*'nın süreğen fan sesi odayı kapladı. Hepimiz bu ilişkiden haberdardık. Betty ve Parker'ın ilişkilerini istasyonda sürdürdüğünü de biliyorduk. Fakat bu işi gizli yapıyorlardı. Hiçbirimiz bu konuda bir şey söylemiyorduk, çünkü doğrusu, Parker düzüşünce daha iyi bir insan oluyordu.

Parker bakışlarını DeBeer üzerinde tutmaya devam ediyordu. "Sınıfla paylaştığın için teşekkürler. Kayıtlara geçsin diye Afrikaans di-

linde 'hoer'in *orospu* demek olduğunu belirteyim. Basın toplantıları ne kadar can sıkıcı olursa olsun bir muhabire *orospu* demek haksızlıktır. Bu insanların da yapacak işleri var, aynı bizim gibi ve işbirliği yapmak bu işin hızla bitmesini sağlar."

"İşbirliği yapmak..." Florence durdu ve gırtlağını temizledi. "İşbirliği yapmak demek, muhabirlerin renkli ekip üyeleri hakkında soru sorması gibi bir şey mi?"

"O konu kapanmıştır." Parker dikkatini tekrardan kâğıtlarına çevirdi ve Florence'ın alaycı somurtmasını görmezden geldi. "Gelecek hafta için birkaç ön not, Görev Kontrol'ün son kontroller için bir ekip göndereceğini hatırlatırım. Kadroda ufak bir değişiklik var, başmühendisimizi ekibe eklediler."

Nathaniel.

Oda birden ısınmıştı. Herkes dönüp bana baktı, ben ise eriyerek masanın altından süzülmek istiyordum. Kimsenin fırlatmadan önce ailesini görmesi ihtimali yoktu. Bu değişikliği yapmamalıydı fakat yaptığı için çok ama çok memnundum.

"York. Sen Betty ile birlikte o roketi karşılayacaksın. Basının da orada olacağını unutma, yani bence Betty'nin taktik tavsiyelerini almak için zaman ayır kendine." Parker bir köpekbalığı gibi gülümsedi. "Küçük bir bilgi, Meşgul Arılar'da ses geçirmez yalıtım vardır."

Ondan çok nefret ediyordum. Fibonacci dizisini buldum ve sıkıca yapıştım ki masanın üzerinden fırlayıp onu tokatlamayayım. *1, 1, 2, 3, 5, 8, 13...*

Masanın öte tarafından, Heidi bana açık bir öfkeyle bakıyordu. Ah, Nathaniel... Sadece halkla ilişkiler kampanyasının bir parçası olarak değil, ekibin bir parçası olarak burada olduğumu insanlara daha yeni kabul ettirmiştim. Clemons neden kabul etmişti ki bunu? Ekibin moraline nasıl etki edeceğini bilmeleri gerekiyordu.

Yüzüm alev alev yanarken DeBeer masanın üzerinden Benkoski'ye doğru eğildi. "Gördün mü? Onların halkla ilişkiler gemisi olduğunu söylemiştim."

Beni yıllardır tanıyan Benkoski'nin yüzüne ekşi bir gülümseme yayıldı, sanki bana kaş çatmak istemiyormuş gibiydi. Bir kahkaha attı. "Evet. Eh. York her zaman için iyi reklam olagelmiştir."

"Hepimizin bir işi var." Parker'ın köpekbalığı gülümsemesi yüzüne yapışmıştı, mükemmel dişleri olduğu gibi meydandaydı. "York, seninkini karşılarken güzel göründüğünden emin olmak için öğleden sonranı boş yazıyorum. Basın buna bayılacak."

DÜNYA'DAN GELEN SON roket istasyona varınca *Lunetta*'nın ağırlıksız bölümlerinden birindeki hava kilidine süzüldüm. İstasyondaki eğitim boyunca ekip arkadaşlarımın temposuna kendimi kaptırmıştım. Parker, Nathaniel'ın yolda olduğunu söylemeden önce tarihin bu kadar yaklaştığını fark etmemiştim.

Nathaniel, Roş Aşana'da burada olacaktı.

Herkes gemilerde fırlatmanın provasını yapıyordu. Yani, ben hariç herkes, bir de Betty ve geri kalan bütün muhabirler. Hepsi de benim arkamda süzülüyordu, uzay istasyonuna yaptıkları ve gerçek astronotların yerini kaptıkları bir dizi seyahatten sonra sıfır-g'de rahat hissediyorlardı.

İstasyon ekibinden biri ayak parmaklarıyla kendini fırlattı ve kapıya doğru süzüldü, burada basıncı tekrar kontrol etti ve kapıdaki pencereden bakarak görsel teyit yaptı. Delta basınç göstergesinin 4,9'da olması, ille de kapının ardında bir şeylerin bulunduğu anlamına gelmiyordu. Sonra kolu çevirdi ve hava kilidinin kapısını açtı.

Mekiğin kapısı açıldı ve hafif bir dünya esintisi içeriyi doldurdu. Tabii bu benim hayal gücümden de kaynaklanmış olabilirdi, çünkü uzayda koku alma duyum felaketti fakat Dünya'dan gelen bir uçuşun taşıdığı hava, bizim buradaki geri dönüştürülmüş havadan daha taze gibiydi. Yolcular dışarı döküldü ve mürettebat tanıdıklarını selamladı. Birçoğu Ay yolundaydı ya da *Lunetta*'ya rotasyon için gelmişlerdi.

Astronotlar çıktıktan sonra Görev Kontrol ekibi de hava kilidinden dışarı süzüldü. Baloncuk, Michael Boundy, Ken Harrison ve Howard Teng. Teng hariç hepsi beyazdı.

Onların arkasında da roketten çıkan en son insan, gözyaşlarına boğulacakmış gibi sırıtan kocamdı.

Arkamda fotoğrafçılar vardı, resmi gülümsememi ruhumdaki her bir neşe ve keder parçasının üzerine kapladım. "*Lunetta*'ya hoş geldiniz baylar. Bavullarınızı ekip yerleştirecektir, ben de o esnada size Meşgul Arılar'la *Nina* ve *Pinta*'yı gezdireyim."

Arkamdan bir yerden, *Times* muhabirinin güzel İngiliz aksanı duyuldu. "Dr. York! Karınızı görmek nasıl bir duygu?"

"Müthiş." Nathaniel grubun ön tarafına doğru süzüldü, tuhaf bir biçimde hareket ediyordu. Daha önce uzaya çıkmıştı fakat bunun üzerinden birkaç yıl geçmişti. Kılavuz raylardan birine ayağını geçirmeden önce birkaç defa denemesi gerekti.

Baloncuk ise bir raya tutunmuş olmasına rağmen havaya fırlamayı başarmıştı. "Haydi, git de öp karını. Bunu yapana kadar bir işe yaramazsın nasıl olsa."

Sanırım hayatımda ilk kez kocamı öpmekte tereddüt ediyordum. Çünkü öptüğüm anda bütün fotoğraf makineleri hep birlikte çatır çatır fotoğraf çekecekti. Sistemi yeterince tanıyordum artık, yarın bütün büyük gazeteler dünyaya öpüştüğümüz fotoğrafları yayacaktı. Fakat Parker'ın nazikçe belirttiği üzere, hepimizin yapması gereken bir iş vardı ve benimki de dünyanın kadınları için uzayı ve Mars'ı cazip göstermekti.

Belgelerimde hesaplayıcı yazıyor olabilirdi fakat aslında ben yıldızlara giden poster yüzüydüm.

Hâlâ gülümseyerek ayak parmaklarımla kendimi ittim ve kocamın yanındaki kılavuz rayına geçiş yaptım. Nathaniel'dan ısı yayılıyordu. İçime çektim fakat kokusu sıfır yerçekiminin altında gizliydi. Yeni bir gelin gibi utangaç, on iki yıllık kocama gülümsedim. "Merhaba Dr. York."

"Dr. York. Sizi görmek ne güzel." Nathaniel elimi avucuna aldı, işaret parmağındaki nasıra dokundum. Eğilip fısıldadı. "El şanah tovah tikatevi ve taihatemi."

Düzgün bir yemek yiyemeyecektik belki, şofar borusunun ötüşünü duyamayacaktık, hatta yakmak için mumumuz da yoktu fakat en azından birbirimizin yeni yılını kutlayabilirdik. Ben de ona fısıldadım, "El şanah tovah tikatev ve taihatem."

Gülümsedi ve sonra arkamızdaki kalabalığı işaret etti. "İzninle."

Alt dudağımı ısırdım ve başımla onayladım. *3,141...*

Eğildi, hangarı ve muhabirleri ve Betty'yi ve Dünya'yı ve geri kalan her şeyi perdeledi. Kocamın tadı taze nane gibiydi, bir de kendi esrarengiz tadı. Dudağının altında, tıraş etmeyi hep unuttuğu o kılı saymazsak yanakları bebek yanağı gibi yumuşaktı.

Geri çekildim, yanaklarım yanıyordu ve mühendisler alkışlayıp tezahürat yapıyorlardı. Işıklar parladı, flaşlar patladı. Nefesimi toplamaya çalışırken Nathaniel'ın elini biraz daha tuttum.

3,141592...

Terapistimin yıllar önce öğrettiği gibi, ciğerlerim boşalana kadar nefes verdim, bunu takip eden nefes alışım çok doğaldı. Nathaniel boştaki elini sırtıma koydu ve gırtlağını temizledi. "Peki. UHK selamlaşma için 4,5 dakika ayırmış sanırım ve yetişmemiz gereken bir takvim var."

Bu sözleri girişteki herkesten kahkaha aldı, gülenler arasında, oraya Nathaniel'ı görmek için gelen *Lunetta* ekibinden birileri de vardı. Kocamın elini bıraktım ve geri kaydım. "Beni takip edin lütfen, Meşgul Arı hemen bu tarafta. Mars Keşif Görevi ekibi sizin yolunuzu gözlüyordu."

Roş Aşana esnasında çalışmamalıydım, fakat en azından bu işte yalnız değildim.

NATHANİEL EKİBİNİ İKİ gemi arasında bölüştürdü. Kararı kim verdi bilmiyorum fakat Nathaniel Baloncuk'la beraber benim gemim yerine *Pinta*'yı teftiş etti, ekibin geri kalanını ise *Nina*'ya yolladı. Tekrar edeyim, karar kime ait bilmiyorum, fakat Teng'in "ayrı fakat eşit" iki gemiden bizimkini teftiş ettiğini fark ettim.

Gün uzun bir gündü ve bir teftişten beklenebileceği üzere sıkıcıydı. Galiba en heyecanlı an Teng'in Rafael'in çikolata zulasını bulması ve çikolataları "teftiş etmekle" tehdit etmesiydi. Ekibimiz çakı gibiydi, en azından söz konusu olan işse.

Teftiş bitene kadar Nathaniel'la yalnız kalamadım, teftişten sonra da bir ekip yemeği, sonra da basın toplantısı. Ama yalnız kalınca onu Meşgul Arı'ya çektim. Minik gemi motoru, koltukları ve kalkanı olan bir borudan büyük değildi. Yaşam desteği vardı şüphesiz fakat yolcularını vakumda taşımak üzere tasarlanmıştı sadece, atmosfere girmeyi kaldıramazdı.

Ana istasyondan hava akımı sağlayan fanları açtım ve kapıyı kapatarak kendimizi içeri kilitledim. Kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü. Ona duyduğum özlemden bütün vücudum ağrıyordu.

Nefesi yanaklarımı ısıttı ve ensemdeki tüyler havaya dikildi. "DeBeer işi çok mu kötü?"

Kollarında döndüm, bu hareketimle birlikte ikimiz de Meşgul Arı'nın koridorunda yavaşça dönmeye başladık. "Bu nedenle mi geldin?"

Nathaniel sırıttı, bu sırıtışı tanıyordum, elini uçuş elbisemin fermuarına koydu. "Eh... Başka sebepler de var."

Gözlerimi devirdim, ne var ki motorum çalışmaya başlamıştı bile. "Ben de Roş Aşana için geldin sanmıştım."

"O sadece mutlu bir tesadüf." Parmağını köprücük kemiğim boyunca gezdirdi. "Senin de bildiğin gibi, ben berbat bir Yahudiyim."

"Bu üç yılı nasıl atlatacaksın?"

"Bilmiyorum." İç geçirdi, sonra ayağını koltuklardan birine geçirerek dönüşünü durdurdu. "DeBeer'dan bahset biraz."

Benim dönüşüm biraz daha sürdü, önünde dönüp duruyordum. Bir elimle omzunu yakalayıp kendimi demirledim. "Bence yola çıktıktan sonra sorun oluşturmayacaktır. Yani, hâlâ bir pislik olmaya devam edecektir ama şu anda olduğu gibi sorun çıkarma fırsatı bulamayacaktır."

"Evet... Güney Afrika'nın başka birini yollamasını dilerdim." Nathaniel kıyafetimin fermuarını indirdi, hoş bir serinlik doldu içeri. "En azından sadece *Pinta*'nın yardımcı pilotu."

"Benkoski onu hizada tutar." Boştaki elimi Nathaniel'ın omzundan atarak düğmelerini buldum. "Sana iyi olduğumu söylemiştim."

"Sonra bir de Güney Afrika gazetesindeki haber çıktı ve siyah astronotlarla ilgili bütün her şey sil baştan başladı. Clemons..."

"Onunla bunu konuşmuş olamazsın."

Nathaniel öne eğildi ve köprücük kemiğimin üzerindeki çıplak deriyi okşadı. "Teftiş takımına nasıl tekrardan alındım sanıyorsun?"

"Eğer seni burada isteseydim... Dur bir dakika, ne demek 'tekrardan'?"

Uçuş kıyafetini indirip çıplak omuzlarımı meydana çıkardı. Bir parmağını sutyenimin askısına geçirip yüzünü ekşitti. "Ha. Sen Mars görevine atanınca ilişkimizin görevle ilgili önceliklerimi saptıracağına dair genel bir konsensüs oluştu."

"Belli ki seni iyi tanımıyorlarmış."

"Hayır, beni tanıyorlar. Senin hayatını kurtarmak için iki gemideki herkesi feda edebilirim." Sutyenin askısını yana çekti, sonra elini aşağı indirdi ve sutyenin içine sokarak göğsümü avuçladı.

"Bana ayrıcalık tanımamalısın, buna ihtiyacım var."

"Yapmamaya çalışıyorum fakat bu mümkün değil. Helen görevdeyken Carmouche'yi geri çekmemizin sebebi de buydu."

"Lütfen." Kendimi Nathaniel'a doğru çekip boynunu öptüm. Burada, yüzüm kocamınkine gömülüyken, nihayet alışık olduğum kokusunu biraz içime çekebildim. "Eğer adam kayırma olursa ekipte işler zorlaşır."

Nathaniel, incelikten yoksun bir hareketle uçuş kıyafetimin diğer kolunu da indirdi. Koltuklardan havalandık ve Meşgul Arı'nın merkez koridoruna doğru süzüldük. "Buraya gelmeme izin vermelerinin tek sebebi, senden sonra, ekibin güvenle Mars'a gidip geri dönmesini sağlayacağıma Clemons'ın inancı."

Ellerimi kıyafetin kollarından kurtardım, serin havada biraz titremiştim. Belki de titrememin sebebi, kocamın ellerini sırtımda, gövdemin yanlarında, göğüslerimin etrafında dolaştırıp sonra bu yörüngeyi tekrarlamasıydı. Bir insana nasıl aynı anda hem üşüme gelir hem de sıcak basar?

"Öyleyse burada bir çatışma yaşıyoruz, çünkü benim için ekibin Mars'a gidip güvenle geri dönmesi kendimden daha önemli."

Nathaniel başını kaldırdı. "Benden de mi önemli?"

Tanrı yardımcım olsun, tereddüt etmiştim.

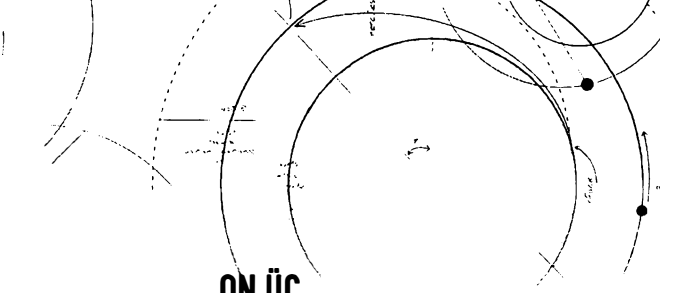
Gözleri büyüdü ve bir kahkaha attı. "Eh. Sanırım bunu beklemeliydim."

"Hayır..." İki elini de tutup dudaklarıma götürdüm. "Öyle değil. Sadece bu kararı vermek zorunda kalacağım bir durum düşünemiyorum, senin hayatına karşılık onlarınki. Ama sen buna zorunlu kalabilirsin."

"Evet." Mavi gözleri benimkileri taradı. Neyi aradığını bilemiyordum. "Zorunda kalabilirim. Beni bağışla."

Roş Aşana affetmekle, kefaretle ilgiliydi. Neşenin ve tefekkürün zamanıydı. Sohbetimizin geri kalanı bütün bunları içeriyordu ve konuşma dili olmadan gerçekleştirildi, yine de tam olarak sessiz olduğu söylenemezdi.

En azından Parker haklıydı: Meşgul Arı'da ses yalıtımı vardı.

ON ÜÇ

14 ASTRONOT 58.000 KM HIZLA MARS'A DOĞRU İLERLİYOR

Haber JOHN NOBLE WİLFORD

The National Times Özel Haber

KANSAS CITY, KS, 19 Ekim 1962 – İlk Mars Keşif Görevi'nin on dört astronotu, insanlığın Mars'la gerçekleştireceği ilk randevu için uzayın engin karanlığına demir aldı. Mars filosunun üç gemisi görkemli motorlarını çalıştırdığında dünyadaki insanlar, yakın simetri içinde gece göğünde görülebilecek en parlak yıldızlar olarak gördüler onları. Motorların ateşlenmesi insanlığın en uzağa giden yolculuğunun da başlangıcı anlamına geliyor. 58.000 km hıza ulaşmak için yörüngede attıkları iki turdan sonra filonun itici roketleri ateşlendi ve uzay gemilerini Dünya yörüngesinin dışına savurarak Mars'a doğru yola çıkardı. Astronotların kızıl gezegene varması 320 gün sürecek.

Birinci Mars Keşif Görevi Dünya yörüngesini terk ettiğinde nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz? Bana söylendiğine göre, dünyada yaşayan insanların çeyreği bizi televizyonlarda izlemiş, teleskoplarla gözlemiş ya da radyodan dinlemişti. Ay'daki insanların yüzde yüzü de öyle yapmıştı. Kumanda modülünde bir kamera vardı ve gelecek kuşaklar için seyahatimizi kaydediyordu. Daha ilerlediğimizde temiz görüntü alamayacaklardı fakat fırlatma esnasında insanlar, işimizi yapışımızı Walter Cronkite'ın yorumları eşliğinde izleyebilmişlerdi.

Daha önce de seyrüsefer-hesaplayıcı koltuğuna oturmuştum. Pencerenin yanına oturdum, yanımda sekstantm, çizelgelerim, kalemim, kareli kâğıdım ve dışarıda... Karanlık.

Karanlık ve Dünya. Dünya, parlak mavilerden ve toprağı yıldızlar gibi kaplayan şehirlerin beyazlarından oluşan o dönen küre. Bulutların altında bir yerde ise kocam.

Kulaklık hışırdadı ve KAPİLET Malouf hatta bağlandı. "*Nina* 1, Kansas."

Parker mikrofonunu açtı. "Konuş Kansas. *Nina* 1."

"Pekâlâ. Uçuş planına uygun bir şekilde üç saat on beş dakika kaldı, bizden onay aldınız."

"Onay teyit edildi." Parker sırıttı ve gözlerini kabine çevirerek bize baktı. Tabii ki hepimiz profesyoneldik fakat bu bizi Dünya'dan fırlatacak olan çağrıydı.

"SEP irtifasında S-IVB'nin pitch'inin on derece sapma yapmasını bekleyebilirsiniz, fakat uçuş onayı verildi. Hiçbir sorun yok."

"Anlaşıldı." Mikrofonu kapattı ve bana baktı. "Bunu duydun mu?"

"Teyit edildi." Seyrüseferci kılavuzumda notlarımı güncelledim. Pitch'de on derecelik bir sapma minör kategorideydi ve beklenebilir bir şeydi –hatta yahu, bundan çok daha büyük sapmalar olan simülasyonlar yapmıştık– fakat bunu şimdi dikkate almazsak bu hata bütün veriyi bulandıracaktı. Dünyayla ve bilgisayarlarıyla iletişimimiz koparsa diye vardım ben.

Etrafımda, ekibin geri kalanı kendi verili görevlerini yapıyordu, o esnada ben de uzay matematiğiyle uğraşıyordum. Sayılar, gökteki yıldızlar gibi parmaklarımda dans ediyordu.

Malouf tekrar hatta bağlandı. "*Nina* 1, Kansas. Durum vektörünü MSM slotundan MM slotuna kaydırırken VERB 66 ENTER yapıp yapmadığınızı öğrenmek istiyoruz. Aşağıdan bunu göremedik."

Florence mekanik bilgisayardan kafasını kaldırdı, bu bilgisayarla benim işimi tekrarlıyordu. "Bunu henüz yapmadım."

Parker kaşlarını çattı. "Henüz yapmadık."

"Tamam."

Tamam mı? O kadar mı? Kalemim kâğıdın üzerinde harekete hazır bekliyordu. "Bunu şimdi mi yapmamızı istiyor? Bunu zamanı ta..."

"Bunu şimdi mi yapmamızı istiyorsun?"

"Müsait olduğunuz bir anda."

"Anlaşıldı." Parker mikrofonu kapattı. "Duydun mu Grey?"

"Teyit edildi." Mekanik bilgisayarın kontrollerindeki tablete bir sayı yazdı.

Dünyayla bağlantıyı kaybedecek olursak ve benim de başıma bir iş gelirse, bu bilgisayar yedekte bekleyecekti, ana fikir buydu fakat hafızasında sadece otuz işlem tutabiliyordu. Neden şimdi güncellememizi istemişlerdi ki? Bunu bilmiyordum fakat Görev Kontrol'ün işleri bazen tuhaf görünür.

Florence'a eğildim. "Yardım lazım mı?"

Başını iki yana salladı. VHF'yi test etmek isteyecekleri ana kadar telsizde boşluğum var ve simülasyonlardan aklımda kaldığı kadarıyla, şu anda oldukça meşgul..."

"*Nina* 1, Kansas. Takip verilerimizde kullanmak üzere SEP manevranızın yaklaşık GET'ini öğrenmek istiyoruz."

Gözlerimi devirdim. Yerdekiler işlerin ne kadar zaman aldığını bazen unutuyor gibiydi. Eğer mekanik bilgisayara güveniyorlarsa, Florence şu anda hâlâ veri giriyor olurdu. Cevabı ondan önce verirken sesimin kendini beğenmiş bir tonda çıkmamasına özen gösterdim. "Üç saat, kırk dakika, sıfır saniye."

Parker bir kaşını kaldırdı. "Buna bakmadın bile."

"İşte o yüzden çok para kazanıyorum."

Parker, GET'i Malouf'a tekrarladı. Aşağıda, Dünya'da, Görev Kontrol'deki dostlar her şeyin yolunda olduğunu teyit etmek için yolladığımız veriye güveniyordu.

Her zaman bastığı düğmeye basan Parker, göstergeleri kontrol etti. "Kansas için bir şey var mı elinde York?"

"Kesin belirteç elimde ve bir de ateşleme durum raporu." Başımı kâğıdımdan kaldırmadan yukarı aşağı salladım. Mekanik bilgisayarın başındaki zavallı Florence, hâlâ sayıları giriyordu. Bilgisayar daha hızlı hesaplıyordu, tabii lanet olası şeyi programlamak için harcadığın zamanı saymazsan. "DELTA-VX eksi 00011, DELTA-VY artı 0002, DELTA-VZ eksi 0002, roll 0, pitch 180, yaw 0."

Parker bütün bunları yere bildirdi, ben de seyrüsefer planlarını güncellemeye geri döndüm. Tabii yer kontrolün bize güncellenmiş

veriyi gönderebileceği kesindi fakat iletişimin kopması ihtimaline karşı her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmalıydım.

"Hay lanet." Terrazas pencereye doğru eğildi, sonra başını iki yana sallayarak koltuğuna oturdu. "Eylemsizlik S-IVB'yi kuyruğumuza taktı."

S-IVB yolculuk için bizi tam hıza kavuşturacak olan roketti. Yüzümü buruşturdum ve Terrazas'la göz göze geldim. "Ay seferindeki gibi olacak. Parker, bizi ondan uzaklaştırabilir misin? Yoksa, ayrılırken yıldızları gölgeleyecek."

"Müthiş." Parker başını iki yana salladı. "S-IVB'den uzak durmak için birkaç küçük manevra yapmalıyım."

"Çok geç." Penceremin dışında, yıldızlar binlerce küçük ateş böceği hâline dönmüştü bile. Işığın yansımasıyla birlikte, donmuş yakıt yıldızlar gibi parlıyordu ve işim bir anda yüz binlerce kez daha zorlaşmıştı, aynı Ay görevinde olduğu gibi." Ne şans ki yıldızları teşhis etmek için yırtınırken çok deneyim edinmiştim.

Parker iç geçirdi ve Görev Kontrol'ü aradı. "Kansas, *Nina* 1. S-IVB'de püskürme var ve kuyruğumuza takıldı."

"Anlaşıldı. Bunun yanıcı olmayan bir püskürtü olduğunu anlamalısınız. Büyük itiş manevrası . . . . başladı ve püskürtü . . . . ortaya çıktı.

Terrazas homurdandı. "Belki yanıcı değildir ama bir gayzer gibi püskürüyor."

"Malouf sordu, "S-IVB'ye şu anda olan mesafeniz nedir?"

"Yüz elli ila üç yüz metre arası."

"Tamam Parker. Ek ayrılma manevrası olarak dairesel ateşleme yapmanızı tavsiye ediyoruz, artı x-aksınızı Dünya'ya çevirin ve saniyede 0,91 metrelik bir ateşlemeyle eksi X'i ateşleyin."

"Bunu yapmak istemiyorum. S-IVB'yi görüşümü kaybederim."

"Tamam. Dairesel ateşleme istememizin sebebi uçuş ortası düzeltmeleri iyileştirmek, böylece SPS'yi kullanabileceğiz. Bunun üzerine düşünün."

Kafamı kaldırdım. "Bunu yapmamıza gerek yok. Şu anda yalpa açımız yaklaşık... roll 190 civarında, pitch 320 civarında ve yaw 340 civarında. Bulunduğumuz pozisyonda bunu yapabiliriz."

"*Nina* 1, Kansas. İticilere kıyasla neredesiniz?"

Parker cevap vermeden önce bir süre için beni inceledi. "S-IV-B'nin hemen üstündeyiz, roketin sağ tarafında güneş var ve bizim birinci sol penceremizden görünebiliyor." Mikrofonu kapatır kapatmaz bana döndü. "Bu hesaplamaları derhal yap. Soracaklardır."

"Anlaşıldı." Başımla onayladım ve sayıları kâğıda geçirerek kafamın içindeki gemi modelini tarife koyuldum. Diğer insanların sayılarla benim gibi bir ilişkisinin olmadığını anladığımda yetişkindim. Onlar için sayılar kâğıt üzerindeki soyut şekillerdi, en iyi senaryoda ise belli bir sayıdaki fiziksel objenin karşılığıydı. Benim için ise bir formları vardı; tanımları, kütleleri, dokuları, renkleri... Gemiyi ve S-IVB'yi ve Mars'ı ve Dünya'yı aklımda tutabilirdim, ta ki bütün pürüzler yok olana ve uzayın pürüzsüz kalkülüsü geriye kalana kadar.

Malouf Dünya'dan seslendi, "Tamam. Güneş S-IVB'nin sağ tarafında ve sizin birinci pencerenize doğru geliyor. Peki siz... Bize bu açıları verdiğinize göre artı x-aksınız söz konusu açılara yönelmiş durumda. Teyit ediyor musunuz?"

"Teyit edildi. Fakat York'a göre yalpa açımızı değiştirmeden de ateşlemeyi gerçekleştirebiliriz."

Hesabımı tekrar kontrol etmek için klasörümdeki bir referans sayfasını açtım. "P52 yeniden hizalanma manevrasını yapabilirsin, bu işi görecektir. S-IVB'nin pitch'i yaklaşık... Sapan manevrası esnasında nihai irtifasından on derece sapacak."

İstasyonundaki Florence mekanik bilgisayarın bir düğmesine bastı ve makine tıkırtılar çıkararak çalışmaya başladı, vakum tüplerinin ateşlenmesinden geliyordu bu ses.

Parker dudaklarını büzdü ve Terrazas'a işaret etti. "Saniyede iki nokta dört metre senin kulağına nasıl geliyor?"

Bu bizi uzaklaştırır ve hizamızı da koruruz." Terrazas öne eğilip pencereden baktı. "Hâlâ aynı pozisyonda."

Parker başıyla onaylayarak Görev Kontrol'le konuşmak üzere mikrofonu açtı. "Kansas, bir sonraki manevraya kadar Mars yörüngesi güzergâhını kullanacağız."

"Teyit edildi, Parker. Anlıyoruz." Malouf'un arka planında Görev Kontrol'ün boğuk seslerini duyabiliyordum. Dikkatle süzmeme rağ-

men Nathaniel'ın sesini aralarından seçemedim. "Artı-x'iniz iticiye doğru yöneltilince oluşan yalpa açınızın güncellemesini verin lütfen."

"Beklemede kalın." Parker omzunun üzerinden dönerek bana baktı. "Çıplak gözle hizalama yapabileceğin kadar açık mı görüşün?"

"Teyit edildi." Dünya'nın ufkunu göremiyordum fakat sekstantımı gölgelersem Güneş bir seçenekti."

"*Nina* 1, Kansas."

"Dinlemedeyiz Kansas."

Parker, fırsatını bulunca bize yalpa açılarını verebilir misiniz?"

Parker gözlerini devirdi. Ben de ona katılıyordum. Uzayda her şey Görev Kontrol'ün düşündüğünden daha fazla zaman alıyordu. Cevap verirken sesi çok sakindi. "York şu anda çıplak gözle gözlem yapıyor, o nedenle hesap kesin olacaktır."

Bir yandan çalışırken mırıldandım, "Teşekkürler."

"Bir işi ya iyi yaparsın ya iki kere yaparsın, benim ihtiyar hep böyle derdi."

Nihai açıyı aldım ve pencereden ayrılıp arkama yaslandım. "Tamam. Çıplak gözle gözlem sonucu S-IVB'nin verileri şöyle: Roll 105, pitch 275 ve yaw yaklaşık 325."

Parker önce bütün bunları bana tekrarladı, sonra mikrofonu açıp Malouf'a tekrarladı ve Malouf da bir kez ona tekrarladı, astronotların bitmek tükenmek bilemeyen rutin akapellasıydı bu. "Ateşlemeyi saniyede 2,4 metreyle başlatıyorum, dairesel olarak yukarı doğru."

Altımızdaki ateşleyiciler çalıştı ve kıçım koltuğa gömüldü, aniden tekrar ağırlığa kavuşmuştuk. g'nin ondalık dilimindeydi basınç fakat son dokuz saattir ağırlıksız olduğumuz için tekrar Dünya'ya dönmüş gibiydik. Parker gazı bırakınca eylemsizlik beni emniyet kemerime doğru kaldırdı. Manevralar esnasında kemer takmamızın sebebi buydu.

"Kansas, ateşleme değerlerini veriyorum, 7,7 artı X artı 00001 Y ve Z de tamamen sıfır. Yalpa açıları, roll 180, pitch 310 ve yaw 020."

"Teyit edildi, itici roket şimdi nasıl görünüyor? Hızla mı ayrılıyor, nasıl görünüyor?"

Parker öne eğilip camdan baktı. "Terrazas, sen görebiliyor musun?"

"Bir saniye." O da öne eğildi. "Buldum. İticinin x-aksına doksan derecelik bir açı yapmışız, yaklaşık üç yüz metre mesafemiz olsa gerek ve ayrılmaya devam ediyoruz."

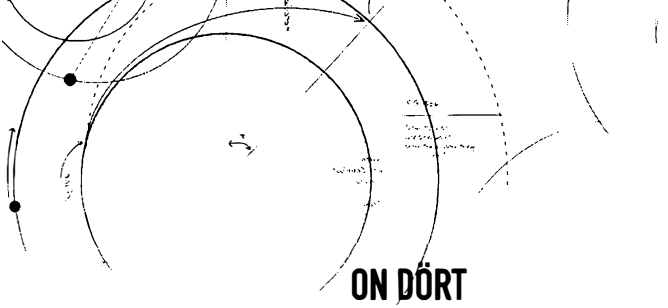
Parker bakışlarını Terrrazas'dan bana çevirdi. "Yıldızları açıkça görebileceğin kadar uzakta mıyız?"

Kafamı cama dayadım ve dışarıdaki karanlığa baktım. S-IVB'den yayılan püskürtüler itici roketin etrafında belirgin bir hâle hâlini almış ve yapay yıldızlar gibi parlayarak süzülüyordu fakat etrafımızdaki göğün geri kalanı karanlık ve temizdi. "Teyit edildi."

"Kansas, burası *Nina* 1. Sanırım bir açıklık yakaladık; P23'ümüzün biraz gerisindeyiz fakat bence işe koyulup bunları hemen başlatmalıyız."

"Teyit edildi, Parker. Teşekkürler. Bize PRD sayılarını verebilir misiniz? P23'e gelince, başlamanız uygundur. Öyle görünüyor ki ilk yıldızınız olan yirmi bir numara 05:15 GET'e kadar işe yarayacak. Tamam."

31. yıldız. Arcturus'a bir yay çiz ve gündüze gelene kadar doğruca devam et.

ON DÖRT

SUNUCU: Amerikan Yayın Şirketi Taylar Grant ile *Günün Başlıkları*'nı sunar. Bugün 2 Kasım 1962.

GRANT: General Bradley'nin Kansas'ta bugün gerçekleştirdiği konuşma, askeri savunmamız konusundaki birkaç ilginç gelişmeden biriydi. General, Ulusal Kadın Basın Klübü'ne seslenerek Birleşik Devletler'in öngörebildiğimiz kadar uzun bir gelecek için askeri alanda harcamalar yapması gerektiğini savundu. Evdeki ve yurtdışındaki toplumsal ayaklanmaları düzene sokmanın istikrarlı bir ekonomik büyümenin anahtarı olduğunu belirtti.

DAHA YOLCULUĞUN İKİNCİ haftasıydı ki ilk ekipman arızamızı yaşadık.

Kumanda modülüne giderken sıfır-g tuvalete uğradım ve hızlıca fren yapmak için kapının çerçevesine tutundum. Küçük tuvaletin tam orta yerinde bir idrar küresi dönüyordu ve onun uydusu hâline gelmiş başka parçalar da vardı.

"Öf, yok daha neler." *Nina*'yı boylu boyunca aşan koridorun yukarısına aşağısına bakıp suçlunun hâlâ ortalarda olup olmadığını görmeye çalıştım fakat bunu her kim tıkadıysa çoktan ayrılmıştı.

Santrifüj halkasında yerçekimli bir tuvaletimiz vardı fakat bu tuvalet, kumada modülünde nöbette olanlar tarafından kullanılıyordu. En azından teoride. Pratikte ise sıfır-g ekipmanlarını kuşanmak yerine halkadan aşağı seyretmek genellikle daha hızlı bir yoldu. Fakat bu, onu bozuk bırakabileceğimiz anlamına gelmiyordu. Bu olayı her ne kadar görmezden gelmek istesem de bulan ben olduğum için ve zamanım da bulunduğundan uğraşması gereken de bendim. Gerçek

şuydu ki gemide sadece yedi kişiydik. Kimse tuvaleti temizlemeyi benden çok istemeyecekti ve onu böyle bırakmak milletin benden tekrar nefret etmesini sağlamanın kesin bir yoluydu.

Bunu yapması gereken, onu bu hâle getirendi kesinlikle fakat öfkem idrarı temizleyene kadar bekleyebilirdi.

Dışkı uyduları iğrençti fakat sıvı atık kadar sorun yaratmıyordu. İsteyebileceğimiz son şey, bir idrar topunun koridor boyunca pır pır uçuşmasıydı. Kısmen iğrenç olduğu için fakat daha da önemlisi, bu kadar çok sıvı, elektrik sistemlerinde her türlü arızaya yol açabilirdi. Hava girişinde de. İğrenç olduğunu da söylemiş miydim?

Küreciklerden kaçınmaya çalışarak bolca tuvalet kâğıdı aldım. Yapılacak ilk iş küçük kürelerle ilgilenmekti, böylece çişe bulanmadan tuvalette ilerleyebilecektim. Tuhaf bir dans gibi bir şey yaparak tuvalet kâğıdını havada gezdirdim ve küçük damlacıkları toplayarak ilerledim. Kâğıt neredeyse hemen ıslandı.

Bir başkasının atığını temizlemek kadar iğrenç pek az şey vardır. Bir yandan kâğıtları çöp kesesine tıkıştırıp bir yandan da daha fazlasını alırken derim saf bir iğrenmeyle gerilmişti. Atığın hepsini kâğıtla toplayamayacağım açıktı, çünkü öyle yapsaydım istihkakımızdan harcıyor olurdum. Tuvalet, atığı aşağıdaki tanka çeken bir vakum sistemiyle donatılmıştı, böylece kâğıdı sadece operasyonun sonunda temizlenmek için kullanıyorduk.

Banyoya girdim ve temiz çöp torbası almak için dolabı açtım. Sonra torbayı açarak içine kâğıttan bir minder yaptım. İki elimle bunu iyice açtım ve ana küreciğin üzerine geçirdim.

Fileyle kelebek yakalamaya benziyordu biraz. Onun iğrenç bir hâli.

İdrar kâğıda çarpınca yüzey gerilimi kırıldı ve kâğıt doyum noktasına gelene kadar bir kısmı içine girdi. Geri kalan pislik torbanın içinde dönmeye başladı. Ağzını kapadım ve başka bir torbanın içine koydum. Sonra kâğıdı bir nevi eldiven gibi kullanarak uyduları havadan topladım ve onları da torbaya ekledim.

Fakat cidden. İnsanlardan kendi pisliklerini temizlemelerini beklemek çok mu büyük bir beklentiydi?

İş iğrençti fakat o kadar da zamanımı almamıştı. Torbayı çöp haznesine attım. Pazartesi toplantısında bunu dile getirmek için

can atıyordum. Hatta, boş versene, akşam yemeğinde bile konuyu açabilirdim. Bir ıslak mendil aldım ve ellerimi silmeye koyuldum. Ellerimin üstünü bir pislik tabakası kaplamış gibiydi, özellikle de tırnaklarımın arasını.

Klozet püskürdü. Bir idrar küresi, uzun ve sarı bir kauçuk parçası gibi tuvaletin içine süzüldü. Sonra birleşerek ikinci bir küre oluşturdu.

"Şaka mı bu?" Bir torba daha aldım ve içinde yine tuvalet kâğıdı koydum.

Torbayı idrar küresine geçirirken klozet bir daha püskürdü. İrkildim, çok az irkilmiştim aslında ama kürenin kenarına torbanın çarpmasına yetmişti bu. İdrar elime yapıştı ve onu ılık, sıvı bir eldiven gibi sardı. Kocaman yutkundum ve çenemi kilitledim. Çok iğrenç. Dikkatle hareket ederek temiz elimle kâğıda uzandım ve bir tomarını torbaya doldurdum. Tomarın bir ucu torbanın içinde, diğer ucu elimi kaplayan şeylerin üstündeydi. Yüzey gerilimi kâğıt tarafından kırıldı ve çirkefin birçoğu torbaya çekildi.

Bu noktada, kâğıt israf etmeme düşüncesini bırakmıştım. Tek istediğim ellerimi temizlemekti.

Ayrıca, bir an önce torbadan kurtulmalıydım ki doğrudan klozetle uğraşabileyim, çünkü bunu bir kez daha yapmaya niyetim yoktu. Ellerimi büyük oranda kurutup sıvıyı kontrol altına alınca torbayı çöp haznesine attım. Kendimi klozete doğru çekerek bacaklarımı koridora taşırdım.

Derin bir nefes alıp kendimi yavaşlamak için zorladım. "Yavaş hızlıdır Elma." Acele etmek ellerimin ifrazatla kaplanmasına sebep olacaktı sadece.

Bu bakış noktasından, tuvaletin bakım kapağına ulaşabiliyordum. Şükürler olsun ki sürtünmeyle kapatılan bir kapaktı, yani onu pat diye açabiliyordum. Kapağı kaldırdım ve klozetin üstüne koydum. Bizi koltuklarımızda sabit tutan kemeri kullanarak kapağı klozete sabitledim. Mükemmel bağlamamıştım fakat atıkların çoğunu klozette tutmaya yeterdi. En azından böyle umuyordum.

Burası görece güvenli olunca bakım kapağının içine elimi soktum ve kapatma düğmesine bir tokat attım. Hiçbir şey olmadı. Bir daha vurdum.

Fanın çalışmadığını fark etmemin o ana kadar ertelenmiş olması biraz utanç vericiydi. Kapatma düğmesinin çalışmamasının sebebi vakum akışının çoktan kapalı olmasıydı.

İyi haber şuydu ki bu sorun birilerinin hödüklüğünden kaynaklanmıyordu. Kötü haber ise ihmalle suçlayacak biri olmadığına göre sorun gerçekten de benim sorunumdu.

İç geçirdim ve kendimi geri iterek tuvaletten çıktım, havada süzülerek kumanda modülüne yüzümü döndüm. Kılavuz raylardan kendimi iterek KM'ye doğru Süpermen gibi uçuşa geçtim. Sol elimi çırparak gövdeme açı verdim ki kapıdan temiz bir biçimde geçebileyim, dizlerimi de yukarı çektim ki atacağım röveşatayla biraz momentum kazanabileyim. Yukarı çıkınca gerildim ve bir ayağımı KM'nin zeminindeki raylara geçirdim.

Terrazas pilot koltuğunda oturuyor, *Pinta* ve ikmal gemisi *Santa Maria*'yla olan mesafemizi gözlüyordu. Dramatik bir şey olmadığı takdirde, eylemsizliğimiz bizi uzayda pürüzsüz bir şekilde ilerletecekti. Daha sonraları, köprüde ille de birilerinin olması gerekmeyecekti fakat Görev Kontrol yolculuğun ilk kısmı için ihtiyatlıydı.

Rafael pilot koltuğundan yukarı doğru süzülüyordu. Omzunun üstünden baktı ve gırtlağını temizledi. "York. Ne var ne yok?"

"Tuvalet tıkanmış." Kendimi ikmal sandığına doğru çektim. "Alet takımını almaya gelmiştim."

"Yardım lazım mı?" Uçuş kıyafetinin fermuarını iyice yukarı çekti ve bir elini Terrazas'ın omzuna koyarak tamamen bana doğru döndü. "Benim de burada işim bitti."

"Keşke gelebilsen ama mekân çok küçük. Ben hallederim."

"Harika." Sırıttı ve bir elini saçlarında dolaştırdı. "Bana ihtiyacın olursa seslen yeter."

Aslında "evet" demeliydim. Güneyli eğitimim bazen kendini işime yaramayan biçimlerde açığa vuruyordu. Mesela, şimdi olduğu gibi, Rafael bizim mühendisimizdi ve tuvaleti tamir etmekte benden daha yetkindi, ne var ki... Ne var ki itiraz etmiştim, çünkü olay yaratmamak üzere eğitilmiştim.

İtiraz etmiştim, çünkü güneyde olsak o bir kere daha teklif ederdi ve ben de zarif bir biçimde kabul ederdim. Fakat Rafael güneyli değil-

di ve bu da bir sosyal etkileşim sayılmazdı, o bana buzlu çay önermiyordu, iş yapıyorduk. Yemin ederim ki bazen çok aptal olabiliyorum.

Dolaptan alet takımını alıp kendimi koridora doğru ittim ve tuvalet yönünde uçmaya başladım. Tuvalete varınca, takım çantasını geminin duvarlarına inşa edilmiş yuvalardan birine koydum. Kapağı çıkarttım ve eldivenlerin olduğu kompartımanı açtım. Güzelim, zarif, lateks eldivenlerin...

Lateksi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Yani tabii... İş ortamında diyorum.

Öhö. Eldivenleri giydim klozetin kapağının köşesini kaldırıp içeri baktım. Evet. Tekrar püskürmüştü.

Yukarıda, KM'deyken olan biten hakkında düşünme fırsatım olmuştu. Belirtmeliyim ki bu yolculuk için eğitim almadan önce bir uçağı tamir edebilir ya da bir arabayı düzkontak yapabilirdim fakat tesisatçılık yeteneklerim arasında yoktu. UHK aşırı eğitime ve bolluğa inanıyordu, yani artık hepimiz pilot, hepimiz tesisatçı ve jeologduk. En azından giriş seviyesinde.

Tahminim, bir parçanın hava akışını engellediği yönündeydi ve fan da yanma tehlikesini engellemek için kapanmıştı. Bu da demek oluyordu ki tek yapmam gereken engeli kaldırıp fanı tekrardan başlatmaktı, sonra her şey yoluna girecekti. Tabii teoride.

Doğaçlamayla yaptığım kapağı yerine yerleştirdim ve kendimi kapıya doğru çektim. Elimi bir yılan gibi içeri sokup atık kompartımanını kapattım. Şükürler olsun ki atık kompartımanı yerleşikti, böylece klozeti güvenle boşaltabiliyorduk. Onu kapatınca boşaltma fonksiyonunu devreye sokup atık materyali kompostlayıcıya gönderdim. Bu en azından klozetin, içindekileri tuvalete kusmasını engelleyecekti.

Bunu gerçekten de daha önce yapmalıydım. Fakat dediğim gibi, bazen koca bir aptal olabiliyorum.

"Nasıl gidiyor?"

Rafael'in sesini duyunca utanç verici bir şekilde ciyakladım. Bakın, uzayla ilgili kimsenin size anlatmayacağı şey budur. Havayı dolaştırmak için durmadan çalışan fanlar yüzünden gemi gürültülüdür. Havada süzülüyorsanız adım sesleriniz de olmaz. İnsanların arkasından sinsice yaklaşmak çok kolaydır, bunu istemeseniz bile.

Bir elimi duvara dayayıp kendimi yakaladım. "İyi. Atıkları boşalttım ki emme pompasını çıkartabileyim. Bence tıkanan o ve püskürme de bu yüzden oluyor."

"Kulağa mümkün geliyor." Oryantasyonunu tekrar değiştirdi, artık onun kafası da tuvaletin içindeydi ve ikimizin de bacakları koridora uzanmıştı. "Fanı kapattın mı?"

"Zaten kapalıydı." Tekrardan erişim boşluğuna uzandım ve pompayı gevşettim, her şeyi modüler ve tamiri kolay inşa ettiği için içimden UHK'ya sessizce teşekkür ettim. Geminin her kısmı için yedek parçamız vardı ve *Santa Maria*'da daha fazlası da bulunuyordu. "Bana bir torba uzatsana."

Rafael hazır buradayken faydalı da olabilirdi. Ayrıca eğer fazladan yardım etmek isterse üzerine atlayacaktım. Plastik hışırdadı ve görüş açıma bir torba girdi, açmıştı bile.

Torbayı aldım, ağzının mümkün olduğunca fazla bir kısmını boruya sardım ki pompayı yerinden çıkardığımda atık en azından biraz torbaya girsin. Sıfır-g'nin iyi tarafı yere damlayacak bir şey olmamasıydı. Havada süzülüp sağa sola çarpıyorlar mıydı? Evet. Ama damlamıyorlardı.

Emme pompasını çekip ışığa çıkardım, gerçekten de içinde bir engel vardı. Fakat bulmayı beklediğim şey, yani dışkı değildi bu. Tuvaletlere insan atığından başka bir şey girmemesi gerekiyordu, gel gör ki bu soluk ve yarı saydam şey lateks bir eldivene benziyordu, tek parmağı olan ve sadece bir işlev gören bir lateks eldiven.

Eldivenli elimle prezervatifi çekip çıkardım.

Parker.

Gemide tabii ki başka erkekler de bulunuyordu, fakat Parker'ın mimli bir geçmişi vardı. Onu reddedebileceğini düşünmeyen pek çok Yaban Arısı'nın gözyaşlarını ben dindirmiştim... İç geçirdim ve bir başka torba almak üzere döndüm. Kamilah ve Florence'la gizlice görüşüp bir sorunları olmadığından emin olmalıydım.

Rafael zaten bir torba hazırlamıştı, uzattı ve prezervatifi içine attım. Ağzını sıktı. "Vay be. Senin bunu görmemen... Neyse, bırak da gerisini ben halledeyim."

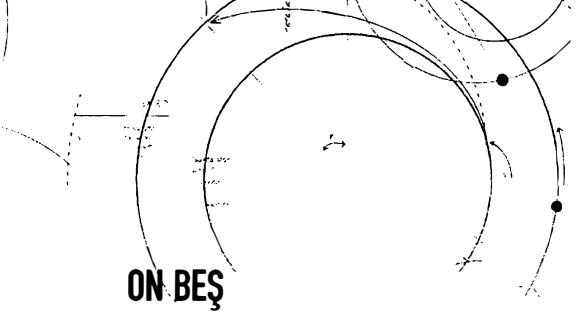
Neredeyse... Neredeyse tekrar geri çevirecektim teklifini ve prezervatifler şok edici değilmiş gibi davranacaktım. Yahu, Nathaniel ile bunları artık düzenli kullanıyorduk. Ya da kullanmıştık. Ya da kullanacaktık. Her neyse. Önemi yoktu, çünkü Rafael geminin mühendisiydi ve bu işi ona bırakmak daha akıllıcaydı. Bir nefes aldım ve başımla onayladım. "Teşekkürler, gerçekten müteşekkirim."

Torbayı çöp haznesine tıkıştırdı. "Bunu gördüğüne üzüldüm."

"Daha önce de prezervatif gördüm." Kendimi geriye itip tekrardan koridora çıktım, yukarı doğru süzülürken eldivenlerimi çıkardım. "Bu mevzuyu senin açmak isteyeceğini sanmam, ne dersin? Benim açmam biraz tuhaf olur."

Rafael homurdandı. "Evet. Kimin olduğunu biliyorum. Onunla konuşurum."

"Teşekkürler." Fakat yine de Florence ve Kamilah'la konuşacaktım, çünkü atığın nizami atılması sorunun küçük parçasıydı.

ON BEŞ

SUNUCU: Amerikan Yayın Şirketi, Taylor Grant ile *Günün Başlıkları*'nı sunar. Bugün 9 Kasım 1962.

GRANT: Önce Dünya hareketinin binlerce üyesi, Uluslararası Havacılık Koalisyonu'nun Kansas kampüsü önünde toplanarak müsriflik olarak gördükleri uzay harcamalarını protesto ettiler. Giriş ve kampüs arasında bir insan zinciri oluşturarak UHK çalışanlarının girişini ve çıkışını engellediler. Birleşmiş Milletler protestocuları dağıtmak için askeri kuvvetleri kullanmak zorunda kaldı.

KAMILAH, BİR AVUÇ dolusu taze turpla birlikte mutfağa girdi. Dondurularak kurutulmuş, vakumlanmış ya da ışınlanmış değildi turplar, ağzım sulandı. Turpları iki elinde tuttu ve poz verdi, kafasının üzerine sanki savaş ganimetleriymiş gibi kaldırmıştı. "Elimde hibelerle geliyorum."

"Verdiklerinizi şükranla kabul ediyoruz." Doğrusu, bu haftanın görev dağılımında bahçıvanlık ona düştü diye biraz kıskanıyordum. Bahçe modülü *Nina*'daki en sevdiğim yerdi. Fakat bu hafta ben mutfak nöbetindeydim. Orijinal plan, rotasyonun günlük yapılması yönündeydi fakat aynı yerde bir hafta kalırsak daha kolay planlama yapabileceğimizi fark etmiştik. Belki bencilce fakat mutfakta bir hafta, iyi ya da kötü koşer kalabileceğim anlamına geliyordu. "Tezgâha koy."

"Yardım lazım mı?" Küçük, kırmızı küreleri tezgâha koydu. Yerçekiminin hatta santrifüj halkasıyla sağlanan yerçekimin faydalarını yemek pişirinceye kadar anlamıyorsun. Özellikle de fırında pişiri-

yorsan iyice ortaya çıkıyor. Ekmeğin kabarması için yerçekimi gerekiyordu ve ben bu gece hâlâ ekmeği yapmayı deneyecektim.

"Yok, iyi durumdayım." Bir kez daha aptalca davranmıştım. Onunla mutfakta yalnızdık ve erkekler yemek arasına kadar gelmeyecekti, yani onunla Parker hakkında konuşmak için bir fırsatım vardı. "Aslında, evet. Ben patatesleri soyarken sen de turpları yıkar mısın?"

"Bahçe kanadında çoktan yaptım o işi." Bir tanesini kaldırıp gösterdi. "Toprağı orada tutmak lazım. Yapraklarını koparmamı ister misin?"

"Harika olur. Sonra da ince ince doğrar mısın?" O esnada ben de kugel yapmak için patatesleri rendeliyordum. "Programın ilk günlerinden bu yana işler değiştiği için çok seviniyorum, çünkü üç yıl boyunca tüpten yemek yiyebilir miydim bilmiyorum."

Kamilah bir mimik yaptı ve kahkaha attı. "Cesaret oyunu oynarken 'köfteden' biraz tattım. Hastane yemeğini aratacak bir şey yiyebileceğimi hiç tahmin etmezdim."

"Elma püresi çok kötü değildi, çünkü zaten ezilmiş olması gerekiyordu." Ellerimi kaptırmamaya çalışarak patatesi rendede yukarı aşağı hareket ettirdim. "Sen kuru mama zamanlarını görmedin mi?"

"Ciddi olamazsın." Kamilah, bir cerrah hassasiyetiyle kafasını kestiği turplardan başını kaldırdı. "Kuru mama mı?"

Bir tas kuru mama içinde tam bir öğün. Az ağırlık yapıyordu, Ü-MOYİ'den önce büyük bir sorundu bu." Ü-MOYİ, Üst-Atmosfer Moleküler Oksijen Yakıt İstasyonu demekti. "BM'nin Havacılık Komitesi'nden parlak bir kişi askeri gıda uzmanı olan kayınbiraderini iş için tavsiye etmişti. Fakat bu kayınbirader bir veterinerdi."

Kamilah kükreyerek güldü, bu kadar kuvvetli gülünce de burnunun ucu aşağı doğru sarkıp siyah gözleri kapandı. Hepimizin içinde en güzelimiz oydu, uzun, parlak, siyah saçlarını ensesinde bir topuzla topluyordu. "Akılları neredeymiş?"

"Erkekler işte. Tanrı onları korusun."

"Bilemiyorum. Rafael oldukça iyi bir aşçı."

"Doğru." Bir patates daha aldım ve sohbeti nasıl değiştirebileceğimi dikkatle düşünmeye başladım. Niyetimi öylece açığa vurup Parker'ı soramazdım, çünkü o türden bir kadın olduğunu düşündüğümü düşünmesini istemezdim. "Fakat Parker?"

Kamilah burnunu oynattı fakat Parker'ın isminin geçmesinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Sence Görev Kontrol'le konuşup onun bir daha mutfağa adım atmamasını sağlayabilir miyiz?"

"Niye, aşırı pişmiş sosisin yanında az pişmiş patates sevmiyor musun?"

"Rotasyonu her gün yapmak için iyi bir argüman olur. Çünkü, gerçekten... Bir hafta daha onları yemek beni öldürür." Doğruldu, elindeki bıçağı sallıyordu. "Aslında bir uçuş doktoru olarak bunun, ekibin sağlığı açısından önemli olduğu argümanını kullanabilirim."

Hah! Sohbete giriş imkânı. Bu fırsatın üzerine atladım ve rendeyi dikkat çekmeyecek bir şekilde tezgâha koydum. "Sağlık ve güvenlik demişken... Geminin kıç tarafında yer alan sıfır-g tuvaletindeki bir tıkanıklığı temizlemek zorunda kaldım."

"Yapma yahu. Eldiven giymiş miydin? Açık yaran yok, değil mi?"

"Ha. Evet anne." Mutfak dolabını açtım ve bir fırın tepsisi aldım, konuşmadan önce ona dönmeyi bekledim ki yüzünü görebileyim. "Prezervatif tıkamış."

Kamilah turpu kesmeyi bıraktı ve kafasını kaldırdı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Yapma ya. Daha şimdiden mi?"

"Ne... 'Daha şimdiden de ne demek?"

"Daha sadece üç hafta geçti ve..." Başını iki yana salladı. "Pardon. Cinsel aktivite uçuş doktorları arasında oldukça çok konuşulan bir konuydu. Ekibin tamamen erkeklerden oluşması yönünde bir argüman vardı fakat bu halkla ilişkiler açısından pek istenmedi. Ayrıca, teşekkürler Sayın Astronot Hanım, siz olmasaydınız ben burada olamazdım."

Yüzüm bir anda turplar kadar kızarmıştı. Evet, evli bir kadındım ve evet, kocamla 'roket fırlatma' konusunda rahattım fakat bu konuda bir toplantı fikri... Annemin diyebileceği gibi: Düşünceyi dağıt. "Yani bu bir UHK prezervatifi miydi?" Sonra aklıma başka bir fikir geldi. "Yani onlar... Yani... Bizden bunu mu *bekliyorlar...*"

Kamilah güldü. "Ah, Tanrı aşkına, hayır. Tabii, şunu da belirtmeden geçemeyeceğim, resmi olmayan konsensüs, bir noktada ekip üyelerinin eşleşeceği yönündeydi, kimse bunun hakkında konuşmadığı ve bir sorun yaratmadığı sürece bir zararı da yok dedik." Göz kırptı, "Tıp dolabımda bir masaj aleti var. Iıı, eğer ağrıyan kasların varsa..."

Aniden tepsiyi kugel için yağlama işi önem kazandı. Vibratörün ne olduğunu bilmiyor değildim tabii. Ay'dayken Nicole'ün bir tane vibratörü vardı ve ben bunu duyup da şok olduğumda kahkahalar atmıştı. Sadece, hiç kullanmamıştım, Nathaiel'a olan özlemim acı verici bir hâl aldığında bile. Gırtlağımı temizledim. "Erkekler için çözüm ne?"

Kamilah sol eliyle bir işaret yaptı. Yüzümün daha fazla kızarmasına imkân yoktu.

Tam bir namus kumkumasıydım. "Senin bir askeri cerrah olduğunu unutuyorum."

"Ha, bu işareti çocukluğumdan beri biliyorum." Başını öne eğdi ve turpları nizami bir şekilde bir araya toplamaya başladı. "Üç abin, iki de erkek kardeşin varsa ve sen de tek kızsan çok da düzgün olmayan bir şeyler kapıyorsun. Aynı odayı paylaşıyorduk, böylece bütün muhabbeti duyabiliyordum."

"Gerçekten mi? Altınız da bir odada mıydınız?"

"Ebeveynlerim de öyle." Omuz silkti. "Ailem pek zengin değildi."

Tek bir odada sekiz kişi. Meteordan sonra bu yaygın bir durumdu, ev bulmak zorlaşmıştı, göçmenler, akrabalarıyla ya da onlara evini açacak kadar gönlü zengin insanlarla bir arada kalıyorlardı. Fakat Kamilah benim yaşımdaydı. "Kardeşlerin şimdi ne yapıyor?"

"Fas'ta bir yerlerde çürüyorlar." Bıçağını sildi ve tezgâha yerleştirdi. "Bu turpları ne yapmamı istersin?"

"Şurada içinde marul olan bir kâse var... Ona ekler misin?" Bunun gibi bir göreve hazırlanmanın komik tarafı buydu. İnsanlarla bir yıl boyunca her gün saatler geçirebilir ve yine de kim olduklarına dair hiçbir şey bilmeyebilirdiniz. Kamilah'ın patavatsız bir mizah anlayışı olduğunu biliyordum. Müslüman olduğunu ve Cezayir'den geldiğini de biliyordum. Pişmiş havuçtan benim kadar tiksindiğini de. Fakat bütün kardeşlerinin İkinci Dünya Savaşı'nda öldüğünü bilmiyordum.

Kamilah turpları kâseye iterken ben de unlu yumurtalara su kattım. "Peki... Sence Florence'la konuşmalı mıyız?"

"Neden?" Kaşları birbirine kavuştu ve kâseyi tezgâha, benim yanıma koydu.

"Yani... Demek istediğim..." Dudaklarımı birbirine bastırdım, sonra da aptallığımı düşünüp başımı iki yana salladım. Burada kimin hakkını koruyordum ki? "Parker'ın mimli bir geçmişi var ve ben de Florence'ın... Parker'ın ona baskı yapmasını istemiyorum."

Kamilah tezgâha dayandı, kafasını yana eğmişti. "Hmm. İlk hangi soruyla başlasam bilemedim. Her ikisini birden sorayım. Neden Parker ve Florence olduğunu düşünüyorsun ve ne mimli geçmişi?"

"Eğer sen ya da ben değilsek, gemide geriye bir tane kadın kalıyor."

Kamilah bana baktı ve dudaklarını büzdü. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı fakat sonra başını iki yana salladı. "Peki ya mimli geçmiş?"

"Savaşta... Ben bir Yaban Arısı'ydım ve onun üssüne uçuyordum. Ona hayır demekten korkan genç kadınlar vardı." Baharat çekmecesini açtım, hepsi de küçük, mühürlenmiş kavanozların içindeki yağda muhafaza ediliyordu ve çekmecenin dibine mıknatısla yapıştırılmışlardı. Bu durum Ay'dan kalma bir alışkanlıktı, çünkü Ay'da partiküllerin havaya saçılmasını engelleyecek yapay yerçekimi gibi bir lüksümüz yoktu. Bir nefes aldım ve yağ içindeki karabiberi çekmeceden çıkardım. "Babam bir generaldi ve ben de Parker'ı rapor ettim. Bu konuda yargılandı."

Kamilah derin bir nefes aldı. "Demek o yüzden senden nefret ediyor."

Nefretinin bu kadar aşikâr olması göğsüme bir bıçak gibi saplandı, başımla onayladım. "Ayrıca, astronot programında kadınların olmasına hiçbir zaman sıcak bakmadı."

"Eh, UHK'nın çoğunluğu böyle değil mi?" Kuru kuru güldü. "Erkek olarak doğmayı dilemek için bir sebep daha."

"Her neyse, kaygım şudur ki... Florence'ı savunmasız yakalamış olabilir."

"Eğer böyle bir şey isteği dışında yaşanıyor olsaydı sence gerçekten sessiz kalır mıydı?"

Yüzümü buruşturdum, tanıdığım ve sessiz kalmış kadınları hayal etmeye ve hatta böylesi anılarla yanmaya başladım, aslında, sadece bu konularda sessiz kalıyorlardı. Dobra, cesur kadınlardı onlar fakat yanlış bir utancın sonucu olarak bu konuyu tartışmazlardı. Ya da

kendilerine inanılmayacağına dair bir korkudan. Sonra bir de Florence'ın başını önüne eğip gülümseyerek DeBeer'ı idare etme biçimi vardı. "Belki desem? Yani, görevin kumandanı o, elinde ne gibi bir seçenek olabilir ki? Üç yıl boyunca birbirimize mahkûmuz."

Kamilah iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Peki, bir gözüm üzerinde olur fakat bu konu onunla ilgili olmayabilir."

Nasıl yani? "Ha. Erkekler mi? Gerçekten mi?"

Bir kez daha o etkili omuz silkişinden yaptı. "Tamamen erkeklerden oluşan ortamlarda yaygın sayılır. Yatılı okullar. Denizaltılar. Cephe. Üzerinde konuşulmaz ve herkes yüzünü ekşitir belki ama sessiz bir biçimde herkes bilir."

"Fakat... ya prezervatif? Yani... Erkekler hamile kalacak değil ya."

"Elma, Elma, Elma... Dur da sana kayganlaştırıcının öneminden bahsedeyim ve..."

"Of, burası sıcak mı ne?" Öyleydi gerçekten de fakat güneyli aksanımı abartıp kirpiklerimi kırpıştırmıştım.

Kamilah katıla katıla gülmeye başladı. Ben de ona katıldım, eğitimleri kaçırarak, bu konuda isteğimden fazlasını dinlemediğim için müteşekkirdim. Merak ediyor muydum? Kesinlikle. Fakat hâlihazırda bildiğimden daha fazla detay öğrenmek isteyecek kadar değil.

Kamilah'ın gülümsemesi alnını ovuştururken söndü. "Beni asıl kaygılandıran Parker'ın bu geçmişi. Bu konu tıbbi toplantılarda hiç açılmadı."

"Beraat etmişti. Kadınların hiçbiri ifade vermek istemedi." Biraz karabiberi yumurta karışımının üzerine serptim ve siyah noktacıkların sarı yumurta üzerinde güneş lekeleri gibi dönüp durmasını izledim. "Ben hariç."

Kısık bir ıslık öttürdü. "Vay anasını. Pardon ama sizi ne halt yemeye aynı gemide görevlendirdiler?"

En azından buna verecek bir cevabım vardı. "Birlikte iyi reklam oluyoruz."

Uzayda bile masa kurmanın çok tatmin edici bir yanı vardır. Annemin kızı olduğumu fark etmemin bir yoludur bu. Zarifçe kurulmuş bir masadan çok gurur duyardı. Hele ki Şabat günü yemeklerinde.

Uzayda tatil günü yoktu. Geminin ikame edilmesine yardım etmeden bir gün geçirmek hepimizin hayatını tehlikeye atardı. Bu nedenle hahamlar, Yahudi astronotların Şabat gününde gerekli işleri yapabileceğine dair bir karar vermişti. En azından benim hahamım yapmıştı bunu. Anladığım kadarıyla bu konu hâlâ tartışmalıydı.

Fakat elimden geldiği kadar dini görevlerimi yerine getiriyordum. Mutfak için rotasyonum gelince patatesli kugel yapıyordum. Hala ekmeği de pişirmiştim ve bakın size ne söyleyeceğim, kurutulmuş yumurtayla doğru kıvamı yakalamak tam bir maceraydı. Uzayda Şabat gününün zorluklarından keyif alıyordum.

Ya da belki keyif aldığım şey, iyi bir yemek yaptığımda Parker'ın bile daha hoş biri hâline gelmesiydi.

Leonard'ın Latince anlattığı bir şeye gülüyordu. "Favori Latince cümlem artık bu. '*Utinam barbari spatium propriu mtuum invadant.*'"

Leonard sırıttı. "Benimki de!" Geri kalanlarımıza baktı. "Tercümesi şu: Barbarlar özel hayatını işgal etsin!"

Eliyle masaya vuran Parker tabağına doğru eğildi. "Pekâlâ, bu konu görev için kritik. Görev Kontrol'le baş edebilmek için daha geniş bir dil yelpazesinde küfürlere ihtiyacımız var. Bu konuda bana yardım edin."

"Ah, sevgili GK." Terrazas gözlerini devirdi ve bir çatal dolusu turp salatasını havada salladı. "Şunu bir dene: *'pollas en vinagre.'* Sirkeye yatırılmış babafingolar."

"Sik turşusu!" Parker ellerini çırpıyor, sırıtıyordu. "Mükemmel."

Masanın diğer tarafından Rafael öne eğildi. "Şuna ne dersiniz: '*Vai pentear macacos.*' Git de makaklara asıl."

"Yok. Yok." Kamilah bir parça hala ekmeğini Rafael'e doğrulttu. "GK için çok kibar kalır bu. Ben olmasaydım sizin kanınızı alıp dururlardı. GK *kos omak yom el khamees'dir.*"

Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ben de kelimeleri dudağıyla takip eden Parker'a döndüm, kahkahaya boğulmuştu.

Kamilah burnunu oynattı ve geri kalanlarımız için tercüme etti. "GK perşembe günlerinde annenin vajinasıdır."

"Çok bozuk bir ağzın var."

"Dedi genç kız askere." Kamilah göz kırptı ve oda kahkahalara boğuldu.

Gözündeki yaşları peçeteyle silen Parker bana döndü. "Sen ne dersin York? Yidiş bir şeyin var mı benim için?"

"Senin için mi? Yoksa Görev Kontrol için mi?"

"Hangisi daha haşinse." Sırıttı, sanırım içten bir sırıtmaydı bu. "Yani benim için."

Güldüm ve parmağımı dudağıma yerleştirerek bir süre düşündüm. Doğrusu, gerçekten Yidiş konuşuyor sayılmazdım ya da sadece çocukken ninemden kaptığım kadar vardı. "Şuna ne dersin...'Ale tseyn zoln dir aroysfaln, nor eyner zol dir blaybn af tsonveytik.'"

Parker'ın gözleri büyüdü. "Bir kere daha söyler misin? Ama daha yavaş."

"Ale tseyn zoln dir aroysfaln..." Başıyla onaylayana kadar bekledim, gözleri, sanki *Lnetta*'ya kenetlenme manevrası yapıyormuşçasına gayretliydi. "Nor eyner zol dir blaybn af tsonveytik."

"Ben... Bu kelimelerin hiçbirini bilmiyorum." Sandalyesini geri itti. "Terrazas. Benimle yer değiştir."

Bir kahkaha patlatan Terrazas, sandalyesini geri itti ve ayağa kalkarken tabağını da eline aldı. "Görev için kritikti hani?"

"Anlamadığım bir dil var ahbap. Derhal fethetmeliyim." Parker ellerini havaya kaldırdı, sanki bir şeytan çağırma ayinindeymiş gibi parmaklarını birbirine dolamıştı. "Fethetmeliyim!"

Ensemden aşağı ter süzülmeye başladı. Parker bunu daha önce de yapmıştı, sırf beni daha sonra yere çalmak için iyi davrandığı olmuştu. Yani, ille de dil konusunda değil, fakat başka konularda, sanki bana olan nefretinin üstesinden gelmiş gibi davranmış, sonra da tatsız tavırlarına geri dönüş yapmıştı.

Parker masanın etrafında dönüp Terrazas'ın sandalyesine otururken, ben de ellerimi peçeteye sildim. Yeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibi gülümsüyordu. "Anlamı ne?"

"Bütün dişlerin düşsün de sadece ağrıyan çürük dişin kalsın."

"Ah, bu güzelmiş... Bir daha söyler misin? Olabildiğince yavaş."

Her kelimeyi üzerine basarak söyledim ve kelime aralarında da durdum. "Ale tseyn zoln dir aroysfaln, nor eyner zol dir blaybn af tsonveytik."

Parker sanki kelimelerin tadına bakıyormuş gibi dudaklarını oynatarak benimle birlikte kelimeleri tekrar etti. "Tseyn... Tsonveytik. Diş ve diş ağrısı mı?"

Şaşırmamalıydım. "Kesinlikle öyle."

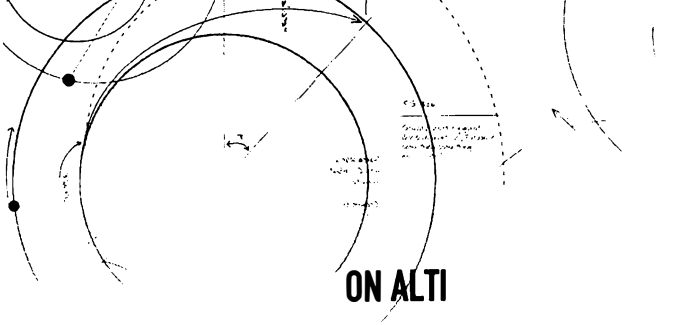
"Sadece iki kelime anladım! Hepsi bu." Parker peçeteyi kaptı ve fırlattı. *"Supprime tuum stultiloquium!"*

Ana hoparlörlerden hışırtı geldi ve odadaki bütün hareketlilik durdu. "*Nina* 1, Kansas."

Parker sandalyesinden fırladı ve duvara gömülü mikrofona koşturdu. "Kansas, *Nina* 1. Dinlemedeyiz."

Görev Kontrol istediği an gemi geneline yayılan hoparlörleri kullanabilirdi fakat şu ana kadar bunu sadece sistemi test etmek için kullanmışlardı. Simülasyonlarda bunun anlamı bir şeylerin ters gittiğiydi. Sandalyemi geri ittim ve masadaki tabakları toplamaya koyuldum. Sert bir manevra yapma ihtimalimize karşı her şey yerli yerinde olmalıydı.

Beş saniye sonra, Görev Kontrol'ün cevabı Dünya'dan bize ulaştı. Malouf'un sesi sakindi, piknik için ne güzel bir gün olduğunu söylüyordu sanki. "*Nina* 1, *Pinta*'da bir yangın çıktığı raporu geldi."

ON ALTI

SUNUCU: Amerikan Yayın Şirketi, Taylor Grant ile *Günün Başlıkları*'nı sunar. Bugün 9 Kasım 1962.

GRANT: Bugün Birleşmiş Milletler Ay kolonisinin kuruluşunun beşinci yıldönümü. Altı kişiyle geçici olarak başlayan ve sonra üç yüz kişilik muhteşem bir küçük köye dönüşen *Artemis Üssü* küresel bir çabanın ürünü. Bu olayı anmak için üssün yerlileri bir kaya bahçesi oluşturdu, bahçenin merkezinde on yıl önceki meteor olayının anısına yerleştirilmiş bir dikilitaş var.

GÖREV KONTROL DAHA ikinci cümleye geçmeden bütün ekip hareketlenmişti bile. Bize dışarıdan bakan biri akşam yemeğinden sonra normal normal masa toparladığımızı düşünebilirdi, çünkü fırlatmadan önce simülasyondan alışık olduğumuz rollerimize bürünmüştük. Yangın uzayda daimî bir kaygıydı. Maliyetleri düşük tutmak ve ADA'ları daha kolay kılmak için gemiler 4,9 psi'da çalışırdı ve ciğerlere yeterli O2'yi ulaştırabilmek için havanın yüzde 70'i oksijendi. Fakat bu da dünyadaki yüzde 21 O2'ye oranla yangınların daha yüksek ısıda olması ve daha hızlı yayılması anlamına geliyordu.

Yani "yangın raporu" gibi basit bir kalıp felaket demekti.

"Olası bir randevuya hazırlanın. Ekip şu istasyonlardan rapor versin: Terrazas ve Avelino, Meşgul Arılar'la boşaltma prosedürü için hazır olsun. Gelen yaralılar olması ihtimaline karşı Shamoun revire. York ve Parker ise KM'ye.

"Kansas, teyit edildi. Bütün ekip şu anda pozisyon alıyor." Parker duvardan döndüğünde zaten hareket hâlindeydik. Bir ayağım, koridora çıkan merdivenin zeminindeydi.

Tuhaf olan şuydu ki Parker'ın beni Yidiş ile ilgili sorguya çektiği ana oranla nabzım düşmüştü. Yangın kötü fakat baş edebileceğim bir şeydi. Parker ise değildi.

Leonard dedi ki, "Biz revirde mi olalım yoksa hangar da mı?"

Aşağımda, Parker başını iki yana salladı, bir yandan da koridora çıkan merdiveni tutmuştu. "Sen ve Grey mutfağı kontrol altına alın. Manevra yapmamız gerekirse hiçbir şeyin havada uçuşmasını istemiyorum. York, seni merdivenden itmemi mi bekliyorsun?"

Santrifüj güçten uzağa ittim kendimi, ta ki uçmaya başlayana kadar. Ağırlığım azalırken kendimi yukarı doğru ittim, kollarımı uzatarak üzerimdeki bir basamağa vurup daha da yükseldim. Koridorda ilerlerken bir kılavuz rayına tutunup vektörümü değiştirdim. Arkamda, Parker merdiven tünelinden çıktı ve Hershel'in çizgi romanlarındaki süper kahramanlar gibi koridordan KM'ye doğru uçtuk.

İçeri girer girmez Parker iletişim sisteminin düğmesini açtı ki *Pinta*'yı dinleyebilelim. Benkoski'nin sesi aramızdaki boşlukta tekdüzeydi. "...yatak odalarında. Dördüncü ve beşinci bölmeleri kapattık.

"*Pinta* 1, Kansas: Dördüncü ve beşinci bölmelerin kapatıldığı teyit edildi. Saf oksijen için izin verildi." Malouf'un ses tonu hesap denetimiyle ilgili konuşan bir muhasebeciye de ait olabilirdi pekâlâ.

Koltuğuma kaydım ve *Pinta*'yı görebilmek için pencereye eğildim. Dışındaki ışık ve pencerelerindeki parlaklık her yeri kaplayan karanlığı deliyordu. "Görsel mesafe 1,5 kilometre gibi görünüyor."

Hoparlörlerden Benkoski'nin sesi geldi, "Teyit edildi. Saf oksijen sekansı başlatılıyor. Dikkat, bütün mürettebat, saf oksijen sekansı başlatılıyor, kendinizi güvene alın."

Sekstantı kullanarak *Pinta*'yı çevreleyen işaret ışıklarına baktım. Bu açı, onun bildiğimiz ebadıyla birleşince bana kesin mesafeyi verdi. "1,37 kilometre."

"Anlaşıldı. 1,37 kilometre." Parker pilot koltuğuna bağlanmıştı ve göstergeleri kontrol ediyordu. "Daha yaklaşmamız gerekirse, enkaz ihtimaline karşı önden yaklaşmak isterim."

"Teyit edildi. Rota çıkarılıyor, tabii eğer uçuş yönünüzün... Hoppala!" Penceremin dışında, *Pinta* oksijen püskürtüyordu. Oksijen kristalize olmuş ve yıldızlar gibi saçılıyordu.

Hoparlörden DeBeer rapor verdi. "Kansas, *Pinta* 1. Püskürme tamamlandı. İşaretçiler jimnastik salonunda vakum gösteriyor."

Beş saniye sonra Görev Kontrol şöyle dedi: "Teyit edildi, *Pinta* 1. Buradaki işaretçiler de aynısını söylüyor."

Malouf'un arkasında, Görev Kontrol'ün mırıltılarının altında kocamın sesini duydum," Her şeyin soğumuş olduğundan emin olmak için tekrar basınç vermeden önce yarım saat beklesinler. Eğer tekrardan tutuşabilecek bir şeyler varsa içeride atmosfer istemeyiz."

Sanki bir iyon partikülü kalbimi delmiş ve benimle Dünya arasında bir hat oluşturmuş gibiydi. Özlem nefesimi kesti.

Parker uzandı ve bir elini omzuma koydu. Tek bir kez sıktı ve sonra elini tekrardan alet paneline yerleştirdi. "Koordinatları hazırla, olur mu?"

Bunu, komutası altındaki başka insanlara da yaptığını görmüştüm, o dokunuş ve duyarlı bir anlayış anı. Onu bu kadar kafa karıştırıcı kılan şeylerden biriydi bu, çünkü istediğini almak için gerektiğinde hangi düğmelere basacağını bilecek kadar iyi okuyordu insanları ve bazen istediği şey zulmetmekti.

Fakat şu anda, o dokunuş ve Nathaniel'ı duymanın güçlüğünü anlayışı, kendime gelmek için tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Seyrüsefer-hesaplayıcı defterimi haznesinden sandalyeye doğru çıkardım ve temiz bir sayfa açtım. "Çalışıyorum. Gemileri kenetleme gibi bir şeyi düşünüyor musun, yoksa sadece tahliye amaçlı mı?"

"Sadece tahliye. Biz..."

"*Nina* 1, Kansas. Tehlike geçti, yani eyleme geçmenize gerek yok." Malouf mikrofona doğru iç geçirdi. "Fakat gelecek hafta kurutucunun filtresini temizlemek için yeni bir protokol bekleyin."

Başımı kâğıtlardan kaldırdım. "Şaka yapıyor olmalı."

Parker bir kahkaha attı, başını iki yana sallayarak, "Çamaşır görevi bu hafta kimdeydi?"

"Graeham Stewman," dedi Malouf. "Makineyi çalışırken yalnız bırakmış. Bu protokolde de bir değişiklik bekleyin. Ruby'nin onu haşlamasını, arada vakum olmasına rağmen duymamanıza şaşırdım."

Görüntü gözümün önüne gelince sırıttım. Ruby Donaldson, *Pinta*'nın doktoruydu, astronotlar için gerekli olan boy ölçüsünün sınırın-

daydı ve sarı saçlarını atkuyruğu yapıyordu. *Oz Büyücüsü*'nün Dorothy'sinin sizi haşlaması gibi bir şeydi bu. "Onu kıskandığımı söyleyemem."

"Kesinlikle öyle." Parker kıkırdadı, onu güldürdüğüm birkaç andan biriydi bu. "Clemons'a söyle çamaşırı kadınlara yazmak için ciddi bir sebep bu. Eğer onları uzaya yolluyorsak en azından uzmanlıklarından faydalanalım."

Tabii. O bir göt oğlanıydı. Seyrüsefer-hesaplayıcı defterimi kapadım ve haznesine yerleştirdim. "Sanırım mutfağa dönmemin onaylandığı anlamına geliyor bu? Ait olduğum yere."

Parker gözlerini devirdi ve Görev Kontrol'le olan bağlantıyı kesti. "Şaka yaptım York. Rahat ol biraz."

Selam verdim. "Rahatlama teyit edildi."

KM'yi terk etmek için arkamı dönünce Parker arkamdan iç geçirdi. "Umarım böyle bir orospu olmanı sağlayan o uzun sopayı bir gün kıçından çıkarabilirsin."

Uçup gitmeden önce KM'nin kapısında durdum. "Ben mi? Aşağılayıcı yorumlar yapıp duran sensin."

"Şaka yapmıştım."

"Bak bakayım gülüyor muyum?"

"Gülmek için mizah anlayışı gerek." Parker kemerlerini çözdü. "Bir ara dene, kahkaha atmayı yani. Her şeyin daha pürüzsüz olmasını sağlar."

"Şakanın konusu olmayınca gülmek daha kolay oluyor."

"Konusu olmayınca... Kendini duyuyor musun sen?" Kendini koltuğundan fırlattı ve momentumu kullanarak kapıya doğru süzüldü. "Tam bir Yahudi kezbanısın."

"Ne hoş. Şimdi de anti-semitizmi mi ekledin repertuvarına?"

Kapıya tutunup kendini durdurdu ve bana doğru döndü, aramızda bir kol mesafesi vardı anca. "Benim karım da Yahudi."

"Eğer ondan utanmasaydın bunun daha fazla anlamı olabilirdi."

Yumruğunu havaya kaldırdı, bir an için bana vuracağını düşündüm. Parker pek çok şey olabilirdi fakat saldırgan değildi. Çenesini sıktı, boynunun yanından damarlar fırladı. "Karım tanıdığım en cesur ve iyi kadın."

Özür dilemeliydim ya da en azından geri adım atmalıydım. Yapmadım. *Pinta*'daki acil durum yüzünden vücudumda hâlâ dolaşan

adrenalini hissedebiliyordum, o kadar enerji toplanmış ve hiçbir yere aktarılamamıştı. Başımı aşağı eğdim ve Parker'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Ama yine de kirli bir şeymiş gibi onu gözlerden saklıyorsun."

"Solunum cihazına bağlı ulan!" Parker kendini durdurdu ve öne eğilerek aramızdaki mesafeyi kapattı. Sesi alçaktı, keskin bir bıçak gibiydi, kontrollüydü. "Karımın kırmızı çizgim olduğunu daha önce söylemiştim. Küçük, intikamsever kalbinin istediği başka her konuda iğnele beni, ama karım olmaz, yoksa... Tanrı yardımcım olsun, seni bitiririm."

Kapı çerçevesini tuttu ve koridor boyunca aşağı itti kendini. Ben ise başıboş süzülüyordum KM'de, onu tanıdığım yıllar boyunca havada olan bir dolu şey yerine otururken arkasından bakıyordum. Hershel'in bacak telleri karşısındaki rahatlığı. Karısının gitmesi için onu cesaretlendirdiğini söylediğinde ıstırabı. Tanrım. Nathaniel'la benim görev hakkındaki konuşmam ne kadar da zor olmuştu, kim bilir onlarınki nasıldı? Miriam. İsmini ölüm simülasyonundan biliyordum.

Dilemiş olmam gereken özür yanı başımdaydı, beni rahatsız ediyordu, kelimeler boğazıma dizilmişti.

Solunum cihazı ha? Kardeşimin çocuk felci benim için normaldi. Ben doğmadan önce olan olmuştu. Hershel, tel giydiği için cesur ya da ilham verici değildi. Hershel sadece Hershel'di. Fakat... Çok daha kötü olabileceğinin bilinciyle, hastalık çocukluğuma musallat olmuş bir hayalet gibiydi.

Koridorun aşağısına doğru Parker'ı takip ettim, yavaş ilerliyor, ben onu yakalamadan önce sinirinin geçmiş olmasını umuyordum. Tabii kendimin de sakinleşmiş olmasını. Rafael ve Terrazas ileride süzülüyor, İspanyolca şakalaşıyorlardı.

Terrazas beni gördü ve sırıttı. "Parker'la konuşup çamaşırhane nöbetinden erkeklerin çekilmesini sağlayacağım. Görevin selameti için."

Terrazas'a bir dirsek atan Rafael de onunla aynı hızda fakat aksi yönde süzülmeye başladı. "Ben kendi çamaşırımı kendim yıkayabilirim."

"Teşekkürler Rafael. Yeterli eğitimi aldıktan sonra herkesin çamaşır yıkayabileceğini idrak eden birinin olması güzel." Havada dönüp ayağımı merdivene dayadım. Yan rayları tutarak kendimi aşağı ittim, ta ki yapay yerçekimi, küvetten çekilen su gibi beni yakalayana kadar.

Kamilah merdivenin aşağısında, yakındaydı, kahkahadan kırılıyordu.

Parker eliyle yüzünü kapatmıştı. "Neden? Neden benim müret-tebatım böyle?"

"Niçün oyle konuşursun sahip? Ben senin didiğini yabtım!" Tertemiz mutfağın ortasında, Florence bir kahve filtresini katlamış ve doğaçlama yapılmış bir hizmetçi kepi gibi başına takmıştı. "İyi itmemiş miyim sahip?"

Arkamda, Terrazas ve Rafael tok bir gürültüyle yere kondu. Rafael güldü. "Bu da nesi?"

Leonard masada oturmuş başını iki yana sallıyordu. "Benim bu işle bir alakam yok."

"Pekâlâ Grey. Bu hizmetçi numarası da nereden çıktı?" Parker elini indirdi. "Kadınların temizlik yapmasını söyleyerek sana hakaret falan mı etmiş oldum? Flannery de buradaydı."

Florence oyununu bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu. "Peki, ortak noktamız neymiş?"

Parker, Florence'ın soluk kahverengi teninden Leonard'ın daha koyu tenine baktı. "Of, daha neler. Konu o değil. Mutfaktaki eşyaların kaldırılması gerektiğini biliyorsun. Diğer istasyonların icabına bakıldığını da."

"Evet, biliyorum. Ayrıca, Flannery'nin ADA'da Avelino ve Terrazas'tan daha iyi olduğunu da biliyorum, öyleyse sor bakalım kendine, Görev Kontrol neden bizi görev listesinden çıkarmış?" Kahve filtresini kafasından aldı. "Efendim."

Birbirlerine bir süre daha baktılar, sonra Parker bana döndü. "York. Tatlı da yapmış mıydın?"

"Çikolatalı turta." Bir oda dolusu insanla bir arada olmadığımız bir ana kadar özür dilemeyi erteleyecektim. Fakat bunun dışında her ne oluyorsa ve eğer Parker Florence'ı zorluyorsa bundan haberimiz olacağına emindim.

NATHANIEL'LA TASARLADIĞIMIZ KOD oldukça basitti. Uzayda gönderilen her iletiden önce ve sonra makinelerin bağlanması esnasında üretilen çöp iletiler vardı. Eğer bu çöpe benzer bir şey yazarsanız, alıcı uçtaki kişi, neye bakacağını da bilmiyorsa mesajın henüz başlamadığını düşünürdü.

Sezar tipi bir şifre kullanıyorduk ve her ihtimale karşı anahtarı her iletide değiştiriyorduk. Ben üniversitede şifrelemeyle uğraşmıştım ve Nathaniel savaş sırasında bununla çok ilgilenmişti. Anladığım kadarıyla, savaş sırasında istihbarat teşkilatında çalışıp şifre kırmayla ilgilenmesi an meselesiymiş.

Klavyeye "78, 14, 3" sayılarını girdim, bu Rudyard Kipling'in *Just So Stories'inin* sayfa, satır ve kelime numaralarıydı. Nathaniel iletiyi alınca kitaptan bu kelimeye bakacaktı ki bu kelime Sezar'ın "anahtar'ı" olacaktı. Bugünün anahtarı "orman'dı" yani alfabeyi şöyle düzenlemiştim: "ORMANBCÇDEFGĞHİİJKLÖPSŞTUÜVWXYZ." Böylece "Sevgili Nathaniel," "Sbvçgıg Jotejgbı," olmuştu.

Mektupları iletişim modülüne gitmeden önce yazıyordum çünkü bazı kısımlarında Görev Kontrol'ün okuması açısından bir sıkıntı yoktu. Her türlü güvenli gevezeliği düz metinde bırakıyor ve sonra geri kalanını başa ve sona yerleştiriyordum.

Bugünkü şifrelenmiş kısım şöyleydi:

> Öophbp'ıo eopoptı vb sbpt rgp toptfşioyo çgpngh. Aoioşfp çlpbvgjgj honfjıopgj gşg kıiosf çbpbhtgdg eohhfjno soaio soöoj rgp şbyıbp slyıng vb rbj nb şghoybt bttgi. Hkju rupoyo josfı çbıng rgiigykpui oio toptfşio sfposfjno rojo hopfsfjf akmuh cbımg kınuduju vb skıujui mgeozfjo rodıojnfdfjf slyıbng. Hopfsfjf sügstgioı bttgdgjg yo no cfpıotioıopo çbtgpibybmbh honop kjnoj utojnfdfjf nüşüjnüdüi rütüj ojıop gagj akh hltü egssbttgi. Rgpoz şkh kıiuş nupuinoyfi, şging üzbpgjb nüşüjib cfpsotf ruınui no hopfsfjfj nupuiu kcgs nbnghknusujo ioızbib kıioioıfynf. Itcbj sbjgj nb rujnoj eorbpsgz kınuduju slyıb rojo.

Tercümesi de şuydu:

> Parker'la hararetli ve sert bir tartışmaya girdik. Çamaşır görevinin kadınların işi olması gerektiği hakkında saçma sapan bir şeyler söyledi ve ben de şikâyet ettim. Konu buraya nasıl geldi bilmiyorum, ama tartışma sırasında bana karısının çocuk felci olduğunu

ve solunum cihazına bağlandığını söyledi. Karısını suiistimal ettiğini ya da fırlatmalara getirmeyecek kadar ondan utandığını düşündüğüm bütün anlar için çok korkunç hissettim. Biraz şok olmuş durumdayım, şimdi üzerine düşünme fırsatı buldum da karısının durumu ofis dedikodusuna malzeme olmamalıydı. Lütfen senin de bundan habersiz olduğunu söyle bana.

Sevgili Nathaniel,

Yolculuk hızla sürüyor. Senin de bildiğin gibi, Pinta'nın başı belaya girince burada oldukça heyecanlı zamanlar yaşamıştık. Görev Kontrol'ün iletisi esnasında bir an için senin sesini diğer her şey kadar berrak duyabildim. Seni bundan daha fazla özleyebileceğimi tahmin etmezdim fakat o küçük an kederimi sil baştan başlattı. Ama yine de benim için endişelenmeni istemiyorum. Kendimi bir dilim çikolatalı turtayla avuttum.

Gerçeği kadar iyi değil ama onları tekrar suladıktan sonra biraz çırpınca kurutulmuş yumurtayla tahammül edilebilir sonuçlar aldığımı fark ettim. Ayrıca, çikolata da tebeşirimsi tadını örtüyor.

Pinta'nın hizalama ışıklarının tam olarak tasarlandığı gibi çalıştığını duymak hoşuna gider sanırım, Parker'a iki gemi arasındaki mesafeyi hiç sorun yaşamadan verebildim. Hatta, bütün görev o kadar pürüzsüz ilerliyor ki neredeyse canımız sıkılacak. Ruby şimdi bize Pinta'da herkesin sağlığının iyi olduğunu bildirdi (Bir tek yangını söndürmeye çalışan Stewman'ın elinde yanıklar oluşmuş,) itiraf etmeliyim ki biraz heyecan duymak can sıkıntısını kırdı.

Terrazas diğer gemidekiler için bir radyo tiyatrosu yapmayı önerdi, böylece monotonluğu biraz kırmayı düşünüyor. Ah tatlım, can sıkıntısından mustarip yüksek sosyeteden biri gibi konuşuyorum, tek söylemek istediğim, her şeyin pürüzsüz ilerlemesi için gösterdiğin çabalar işe yaradı.

Seni bütün kalbimle seviyorum.

Elma

Skj ibhturujo mbvor, üzbpginb uauş bırgsbi vop oio oıtfino sutybjgi ykh. Bdbp rupono kısoynfj sbjg roeab iknüıüjb çltüpüp vb nkiotbs yotohıopfjfj üzbpgjb bdgıgpngi hg snj rojo ophonoj soegö kıuphbj ebp noprbjıb rgpıhtb yüzüi çüzbı hkhuıu ybşgıighıbpb süpüısüj.

(Tercümesi: Son mektubuna cevaben, üzerimde uçuş elbisem var ama altımda sütyenim yok. Eğer burada olsaydın...)

(Bir daha düşününce, muhtemelen bunu tercüme etmemeliyim. Nathaniel ne dediğimi biliyor ve bu yeterli.)

Parker beni görmezden geliyordu. Dünyanız sadece altı kişiden ibaretse birini görmezden gelmek imkânsızdır diye düşünebilirsiniz fakat yanılırsınız. Gemilerden birini tahliye etme ihtimalimize karşı *Pinta* da *Nina* da on dört kişiyi ikame etmek üzere inşa edilmişti, yani bazen odadan odaya dolaşıp da kimseyi göremediğiniz olurdu.

Halkanın çevresinde tam bir tur attım, kısmen egzersize ihtiyacım olduğu için fakat kısmen de onu yalnız yakalamayı umduğumdan. Uzun, kavisli koridordan bahçe modülüne geçtim, ıslak toprak ve yeşillik kokusu omuzlarımı düşürdü. Derin bir nefes aldım ve midemin dibindeki düğümün biraz gevşemesini bekledim.

Terrazas domateslerden kafasını kaldırdı ve bu kırmızı kürelerden birini eline aldı. En azından o beni gördüğüne hep seviniyordu. "Bu seyahatin Ay yolculuğumuzdan ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Burnumdan güldüm ve raflar dolusu bitkinin arasından yürüdüm. "Meşgul Arı bizim tenekelerden ikisini alır herhâlde."

"Ha, bak ne diyeceğim. Sana danışmak istediğim bir fikrim var." Domatesi, sepetteki diğer domateslerin arasına koydu. "Radyo tiyatromuz için *Flash Gordon* nasıl olur?"

"*Flash Gordon* mu?" Meşgul Arı'yı yardımcı bir rolde kullanmayı bekliyordum ya da en azından işle ilgili bir şekilde. "Bu biraz... Fazla gerçekçi değil mi?"

"Belki." Sepeti elinden bıraktı ve su ürünleri yatağına yaslandı. "Ama şu anda gerçekten uzaydayız, radyodan *Flash Gordon*'u dinlerken hayal ettiğim gibi."

"İspanya'da *Flash Gordon* var mıydı?"

Kör edici gülümsemesi dişlerini açığa çıkardı. "İngilizceyi öyle öğrendim. Her neyse. *Pinta*'ya yayın yapmak için gemiler arası yayın sistemini kullanabileceğimi düşündüm. Bir pembe dizi, nasıl olsa artık çamaşırlarını elde yıkamak zorundalar. Eğlenceli olacaktır."

"York." Parker'ın sesi beni irkiltmişti. "Nöbetinin insanların dikkatini dağıtma alanında olduğunu bilmiyordum."

"Egzersiz molası verdim." Çok iyi davrandığımı ve oltaya gelmediğimi not edin lütfen. "Bir de sana rastlamayı umuyordum."

Arkamda, Terrazas domates sepetini kaldırdı. "Ben de bunları mutfağa götüreyim."

"O işi senin yerine York yapabilir. Boş zamanı var." Parker beni geçti ve domateslerle dolu sepeti Terrazas'tan aldı. Bana doğru fırlattı. "Yakala bakalım."

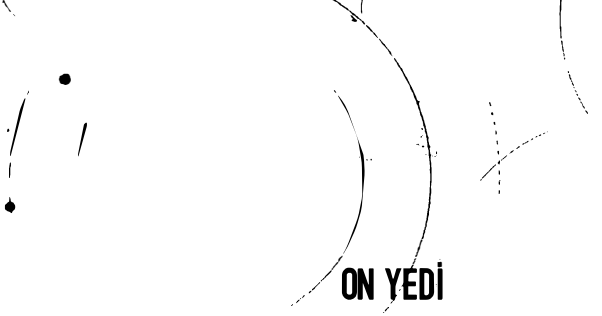
"İkimiz biraz konuşsak?" Ellerim sepetin etrafında kenetlendi, sonra sepeti göğsüme bastırdım sanki bir çeşit zırhmış gibi.

"Zamanım yok. Üzgünüm." Sırtını bana döndü ve omzunu araya sokarak Terrazas'ı görmemi engelledi. Verdiği mesajın yeterince açık olmaması ihtimaline karşı bir de İspanyolcaya döndü ve kelimeleri bile ayırt edemeyeceğim kadar hızlıca bir şeyler söyledi.

Orada bir an daha dikildim, tekrar on dört yaşıma dönmüşüm de üniversitedeymişim gibi esrarengiz bir şey hissettim. Aynı anda hem dışarıda bırakılmış ve görmezden gelinmiş gibi hissediyordum hem de dikkatin odağındaymışım gibi, çünkü Parker orada yokmuşum gibi davranmak için büyük bir çaba gösteriyordu. Amma da liderlik vasfı vardı onda. Ne kadar uzun kalırsam o kadar tuhaflaşacaktı durum fakat geri adım atacağını umuyordum.

İç cebinden birtakım kâğıtlar çıkardı ve su ürünleri masasına serdi. Onun arkasında, Terrazas bana acı dolu bir bakış attı ve omuz silkti, yapabileceği bir şey olmadığını söyler gibiydi sanki.

Domates sepetini kucakladım ve halkadaki turumu tamamlamak üzere yola çıktım. Nihayetinde, Parker görevin kumandanıydı.

ON YEDİ

SUNUCU: Amerikan Yayın Şirketi, Taylor Grant ile *Günün Başlıkları*'nı sunar. Bugün 23 Kasım 1962.

GRANT: Devasa bir fırtına Haiti kıyılarını süpürdükten sonra hiç hız kesmeden okyanus boyunca ilerleyerek Florida'ya yaklaşıyor. Yörüngedeki *Lunetta* istasyonu sayesinde ada ülkesi yıkıcı fırtınaya hazırlanabildi ve kıyıları vurulmadan önce buraları boşaltabildi. Hükümetin açıklamasına göre, her ne kadar maddi hasar büyük olsa da can kaybı olabildiğince düşük. Yine de bu tarihte kaydedilmiş en erken fırtına ve bu durum bölgedeki değişen iklim örüntülerinin bir göstergesi.

FLORENCE YASTIK KILIFINI bir kamçı gibi salladı. "İki doktoram var ve uğraştığım şeye bak."

"UHK yanımıza çamaşır kolası vermiş olsaydı Parker'ın çamaşırlarını kolalardım." Garip, önden yüklemeli çamaşır makinesinden bir dizi çamaşır çıkardım, bu makine Ay kolonisi için icat edilmişti, tabii eğer dergilere inanacak olursanız dünyada ev kadınları Uzay Matik çamaşır makinesini kendi evlerine de almışlardı. "Görev Kontrol'ün 'kadın işi' argümanını yuttuğuna inanamıyorum."

"İnşa edilmiş yetersizlik." Florence homurdandı ve bir yastık kılıfı daha aldı. "Erkekler bu konuda çok mahir."

"Kabul etmeliyim ki bunu bazen ben de yapıyorum." Elimi göğsüme koydum ve gözlerimi kırpıştırdım. "Ah, zavallı bana yardım eder misiniz? Siz çok güçlü ve irisiniz."

Bir kahkaha atarak beni ödüllendirdi. "Eh, erkekler sürekli beni nasıl 'koruduklarından' bahsedecekse bunu sömürmenin yanlış bir yanı yok. Bu kadar aptal olmalarının suçlusu ben değilim."

"Hepsi *o kadar* da kötü değil." Bir yığın ıslak çamaşırı kurutma makinesine teptim, tabii önce filtreyi temizledim, teşekkürler *Pinta*. "Rafael epey iyi çamaşır yıkıyor."

"Numune hacmin çok düşük."

"Nathaniel da fena kokteyl yapar. Üstelik bulaşıkları da yıkar."

Bana hayal kırıklığıyla dolu belli belirsiz bir bakış attı, sanki gözlüğü varmış da üzerinden bakar gibiydi. Başını iki yana sallayarak katlamak üzere bir gömlek aldı ve iç geçirdi. "Senin burada olmanla arası nasıl?"

İç geçirme sırası şimdi bendeydi. Kurutucuyu dizimle kapattım ve çalıştırmak üzere düğmesine bir şaplak attım. "İyi." Kıyafetler kendi küçük yörüngelerinde dönerken kurutucu da takırdamaya başladı, katlama işine yardımcı olmak için Florence'ın yanına gittim. "Yeğenim gelip onunla kalacak ve UHK'da staj yapacak. Nathaniel'ın düzenli olarak gittiği bir oyun gecesi var. İşi de cabası. Sürekli çalışıyor, ben evdeyken de öyle."

"Ne kadar zamandır evlisiniz?"

"On üç yıl." Terrazas'ın tişörtlerinden birini masaya yaydım. Yumuşak pamuklu kumaş elimin altında toplandı. "Ya sen? Özel biri var mı?"

"Yok. Biri teklif etmişti ama çalışmayı bırakmamı istiyordu. 'Ya iş ya ben,' dedi. Eh... Kolay bir seçimdi. O zamandan beridir de..." Florence'ın kendine özgü bir omuz silkişi vardı, kafasını yana doğru devirirdi. İşte böyle omuz silkti ve katladığı gömleği kıyafet yığınına koydu. "Nasıl olduğunu bilirsin. Eğer zekiysen erkekler bundan rahatsız olur."

Yaptığımız en samimi sohbetti bu. Bu kadar bile olsun açılmasını ne sağladı bilemiyordum. Belki bir görevi paylaşmamız ve beraber çamaşır katlamanın verdiği gurursuzluk hissiydi. Her ne idiyse bunu sorgulamayacaktım. "Yani evet, birlikte çalıştığımız erkekler pek de rahatsız gibi değiller."

"Yapma lütfen." Homurdandı ve gözlerini devirdi. "Çamaşırları neden bize yıkattırıyorlar sanıyorsun? Beceriksiz ya da tembel oldukları için değil herhâlde."

Geminin genel hoparlörleri hışırdadı ve Parker'ın sesi çamaşırhanedeki sohbetimizin arasına girdi. "Grey, iletişime gel lütfen."

"Bak sen... Gerçekten de işimi yapabileceğim." Ayağa kalktı ve mikrofona gidip cevap düğmesine bastı. "Grey hatta. Anlaşıldı. İletişim yolundayım."

Onu bir tişörtle selamladım. "Doktoranın keyfini sür."

PARKER'IN FLORENCE'I NEDEN çağırdığını akşam yemeğine kadar öğrenemedim. Evrendeki bütün sarımsaklarla pişen bir yemeğin kokusunu takip ederek halkanın etrafında dolaşıp mutfak modülüne yöneldim. Mutfak görev listesini görmemiş olsaydım bile Terrazas olduğunu tahmin ederdim.

İçeri girdiğimde tencerede bir şey karıştırıyordu. "...bir şeyler yapmalı."

Florence, masada oturduğu yerden ellerini açtı. "Görev Kontrol olmaz diyor."

"Yani, kendi başlarına yapamayacakları bir şeyi biz de yapamayız." Kamilah tezgâhta taze domates doğruyordu. "Üstelik enfeksiyonu buraya taşıma riski de oldukça yüksek."

"Ne enfeksiyonu?" Uzay mikroplarına dair o eski söylenceler, b-sınıfı bir filmin lateks canavarı gibi önümde dans ediyordu. Dünya'dan bu kadar uzaklaşmışken ne olabileceğini kim bilirdi ki? "Neler oluyor?"

Kamilah domatesleri bir tabağa itti. "*Pinta*'da *E. coli* enfeksiyonu var. Ruby pirinçteki *Bacillus cereus* enfeksiyonuyla başladığını düşünüyor."

Florence bana baktı. "Gördün mü? Çok aptal olduklarını söylemiştim."

"Dur bir dakika... Ne pirinci? *Nina*'da da olduğu konusunda endişelenmeli miyiz? Ayrıca, ne kadar hastalar? Artık soru sormayı bırakıp cevaplarını beklemeliyim galiba." Ellerimi önümde kenetledim ve beklemeye çalıştım.

"En baştan başlayayım. Parker beni iletişime çağırdı çünkü *Pinta*'nın anteni hizada değilmiş, yeterince temiz bir sinyal almadan önce alıcıyla oynamam gerekti. Ruby'nin anlattığına göre, yangın çıktığında yemeklerini bırakmış ve söndürülünce de devam etmişler. Pirincin enfekte olduğunu söylüyor, Kamilah... Neydi o?"

"*Bacillus cereus.* Çok yaygın bir ajandır ve pirinçte sıklıkla rastlanır. Stewman ve Sabados etkilenmişler ve ne yazık ki semptomlar sıfır-g'deyken kendini göstermeye başlamış. Bir noktada, birisi hastalığı taşımaya başlamış ve diğerlerine de *E. Coli* bulaştırmış. *Pinta* pek hoş bir durumda değil."

Ürpermiştim. Sıfır-g'de ishal olacak iş değildi. İdrar da pek hoş değildi fakat ishal milyon kez daha kötüydü ve milyon büyük bir sayıydı. "Bir şey yapacak mıyız?"

Terrazas kaşığını bana doğrulttu. "Ben de onu sordum."

"Hayır." Parker merdivenden uçup yere konmuştu. "Görev Kontrol ve uçuş doktorlarının hepsi bizim bir şey yapmayacağımızı teyit etti. Orada durumu değerlendiren Rubby de gelmememizi söyledi."

"Ama..." Aslında neye itiraz ettiğimi bilmiyordum bile. Yerinde bir karardı ve simülasyonlarda yaşadıklarımızın çok uzağında bir senaryo da değildi. İki gemimizin olmasının sebeplerinden biri de buydu, böylece her bir gemi diğerinin yedeği oluyordu. Fakat yardım etmek istememek de zordu ki herhâlde acı çeken kitlelerin anonimliğiyle tanıdığın insanlar arasındaki fark da buydu. "Onlarla temasa geçmeden yapabileceğimiz şeyler var."

Parker kaşlarını kaldırdı fakat ondan aldığım tek cevap da bu oldu. Mutfak boyunca yürüdü. "İyi kokuyor Terrazas."

Terrazas kaşığını tencerenin kenarına vurdu ve yaptığı o lezzetli yemek her neyse karıştırdı. "York haklı. Hava kilidine bir şeyler bırakabiliriz. Ya da uzay kıyafetlerimizle geminin içine girip temizliğe yardım edebiliriz. Ya da ekibi Meşgul Arı'ya yerleştirip..."

"İşte bu." Parker bir parmağını Terrazas'a doğrultmuştu. "İşte neden bu işe girmeyeceğimizin sebebi bu. Çünkü daha üç cümlede onları bize yaklaştırdın. Bakın, *E. Coli* son derece bulaşıcıdır, değil mi Shamoun?"

"Öyle."

"Görev Kontrol'de bu iş için çalışan onlarca beyin var, her iki gemi sağlıklı bile olsaydı bizim elimizde böyle bir güç yok. Rotamızı koruyacağız." Parker ellerini çırptı. "Yemekte ne var?"

Terrazas ellerini önlüğüne sildi. "Yalancı paella. Bu... Bir pirinç yemeği."

Terrazas hakkında bilmeniz gereken iki şey: Tiyatroya derin ve kalıcı bir sevgi duyar. Dahası, tabii ki de o bir astronot, bunun da anlamı şu: Bir sorun görünce, çözülene kadar bu sorun üzerinde çalışmalıdır. Bu iki şey, *Pinta*'ya yardım etme arzusuyla birleşince kendimi elimde bir çift ayakkabı, Leonard, Terrazas, Florence ve Rafeael'le birlikte iletişimde buldum.

Dünya'dan o kadar uzaklaşmıştık ki radyo programları hışırtılı bir hâl almıştı ve radyo ekipmanını kurcalayıp durmadan sinyal almak güçtü. Florence bunu açıklamıştı bana fakat her ne kadar dalgaları ve bant genişliği teorilerini anlıyor olsam da eninde sonunda öyle bir jargona düşmüştü ki tek yaptığım gülümseyerek baş sallamak olmuştu.

Uzun lafın kısası şuydu: *Pinta* mürettebatı radyoyla uğraşamayacak kadar hastaydı.

Terrazas mikrofona eğildi ve yerinde bir canlılıkla tüyler ürpertici sahneyi anlattı: "Dünya'nın çok üzerinde hızla yol alırken, dünya çapında ünlü atlet Flash Gordon imrenerek baktı hava yolculuğunun sevgili eşlikçisi Dale Arden'e. Aniden vahşi bir zangırtı duyuldu."

O durunca Florence bir balonu salladı, balon diyorum fakat aslında bir prezervatifti bu, şişirilmiş ve kuru pirinçle doldurulmuştu. Mikrofonun yakınında sallayınca bir patlama olmuş gibi duyuluyordu.

Terrazas'ın sesindeki gerginlik arttı. "Uçak dönerek burun üstü düşüşe geçer. Flash Gordon'un antrenmanlı kasları onu koridor boyunca taşıyarak korkudan donakalmış kızın yanına taşır, onu kollarına alır ve sonra düşen uçaktan atlar. Paraşütünün ipini çekerek Dünya'ya doğru süzülmeye başlar."

Leonard mikrofon başındaki yerini aldı ve üzerinde yukarı aşağı süzülmeye başladı. Tiyatro sevdalısı olan yalnızca Terrazas değildi. "Korkma Dale. Uçak düştü, biz güvendeyiz."

Benim işaretim buydu. Duruma uygun bir şekilde aptalca sırıtmaya çalıştım. "Evet, teşekkürler. Ah, Flash, bak! Kocaman bir çelik kapı. Kapanıyor!"

"Vay canına, büyük bilim adamı Dr. Hans Zarkov'un laboratuvarı bu. Bu tarafa geliyor! Böyle beklenmedik bir şekilde baskın yaptığımız için umarım bizi affedersiniz Doktor, fakat sizin de gördüğünüz üzere kaçmamız gerekiyordu."

Ellerimle ağzımı kapadım çünkü sırada neyin olduğunu biliyordum: Rafael. 1,75 boyu olan Rafael dans etmeye bayılıyordu ve duyduğum en saçma Alman aksanını yapabiliyordu. Charlie Chaplin'in *Büyük Diktatör'ünü* gördüyseniz gözünüzde canlanır, Rafael'den harika bir Adenoid Hinkel olurdu.

Pinta'daki kimse onu göremese d,e Rafael bir parmağını tavana doğru salladı. "Ben sizin ne olduğunuzu anladım... CASUSSUNUZ! SIRLARRRRIMI çalmaya geldiniz! Ama buna verilecek cevabım var. Benimle gelin."

Dilimi ısırdım ve nefesimi tutmaya çalıştım. O kadar komikti ki.

Leonard bir sonraki repliğini söylemeyi nasıl başardı bilemiyorum. "Kaldır o silahı Profesör Zarkov." Leonard mikrofona yaklaştı ve fısıldadı. "Adam delirmiş Dale. Suyuna gitmeliyiz."

"Pekâlâ, Profesör, pekâlâ." Kahkahamı tutmaya çalışıyormuş gibi değil de nefes nefese kalmış gibi çıkmış olmasını diliyordum sesimin. "Sizinle geleceğiz."

Bu merdivenden inip şu kuleye girin. Aşağı dedim size!" Rafael tavanı işaret edince Florence ve ben birer çift ayakkabıyı birbirine vurdurarak bir çeşit yürüme sesi yaptık. Bir çeşit. Benim birçok meziyetim vardır fakat foli sanatçısı olmak bunlardan biri değildir. Rafael parmağını salladı. "İşte böyle. Şimdi artık roketimdeyiz ve on saniye içinde başka bir dünyaya doğru yol alacağız. Hepimiz ÖLECEĞİZ... BİLİM yolunda öleceğiz!"

Sonra manyak gibi güldü. "Muahahahaha! Hahahaaa! Ha!"

İki büklüm olmuş, kahkahalarım duyulmasın diye uğraşıyordum, Terrazas pürüzsüz bir uçuşla mikrofona doğru süzüldü, "*Flash Gordon'un* bir sonraki bölümü için radyolarınızı açmayı unutmayın!"

Florence uzandı ve mikrofonu kapattı. "Bitti."

İletişim modülünde kahkahalarım yankılanıyor, *Marry Poppins'deki* "Kahkaha Gazı" bölümünde olduğu gibi beni uçuruyordu. Gözlerimi silerek uzandım ve Rafael'in başının tepesini öptüm. "Ölümüm senin elinden olacak."

Kulakları kızardı. "Çok mu tehditkârdım?" Ama sırıttı ve göz kırptı.

"Hayatımdan endişe ettim." Gözümden fırlayıp da odada uçuşmaya başlamadan önce gözyaşlarımı manşetimle sildim. "Bak, ağlıyorum."

Gemiler arası telsiz hışırdadı. "Teşekkürler millet. Bu harikaydı." Gıcırtılı bu sesin Ruby'ye ait olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Bayıldık."

Florence mikrofonu aldı. "Orada durumlar nedir?"

"Ah, iyiyiz. Bizim için endişelenmeyin." Onun arkasından bir yerden birileri öğürdü. "Gitmem lazım. Yine de teşekkürler. Düşündüğünüzden de büyük yardımı oldu."

Hat sessizliğe düştü.

Florence iç geçirdi ve mikrofonu her zamanki yerine koydu. "Daha önce hiç bu kadar açık bir yalan duymamıştım."

"Hiç mi?" Leonard bir kaşını kaldırmıştı. "Yaptığın şu pasta benzeri şeye iltifat ettiğimde bile mi?"

"Sus bakalım." Leonard'ı öyle bir dürttü ki Leonard iletişim modülünün tavanına doğru uçtu. "Japon meyveli pastasıydı bir kere o. Annemin tarifi."

"Annen Japon mu?"

"Sus dedim." Sanki *Pinta*'yı görebilecekmiş gibi bakışlarını tekrar mikrofona çevirdi. "Söylemem lazım ki onlar için endişeleniyorum."

"Kamilah'ın dediğine göre en kötü kısmı başlamış olmalı." Yani, ben de endişeliydim fakat yapabileceğimiz bir şey de yoktu. *E. Coli* karşısında ilaç kullanmak onu daha da kötüleştiriyordu, yani hastalık yaşanarak geçirilmeliydi.

Florence parmaklarıyla konsola vurdu, bir yandan da alt dudağını kemiriyordu. "Öyle görünüyor ki..."

Geminin hoparlörü çalıştı ve Parker ağır ağır konuşmaya başladı. "Tiyatro kumpanyasının işi bittiyse belki de görevlerine dönerler."

Florence mikrofonu aldı. "Neden bahsettiğini anlamadım. Ben zaten istasyonumdayım."

Geri kalanlarımız kapıya doğru süzüldü ve koridora çıktı. Önümde Terrazas, Rafael'e sordu, "Sence Parker dinlemiş midir?"

"Tabii ki." Omuzuyla Terrazas'ı nazikçe dürttü. "İyi iş çıkardın."

O GECE YEMEKTE, Parker elinde bir teletip kâğıdı tutarak içeri girdi. Yaptığımız gösteriden dolayı hâlâ gülüyorduk ve havai bir ruh hâlindeydik. Sanki bir düğmeye basılmış gibi kahkahalar kesildi.

Ölüm haberi veren yüzün belli bir ifadesi vardır. Astronot, meteor afetzedesi, II. Dünya Savaşı veteranları olarak hepimiz ne olduğunu anlayacak kadar sık görmüştük bu yüzü.

Bilmediğimiz şey ise kimin öldüğüydü.

Elimdeki tabakları masaya koydum. Odadaki hava durulmuş gibiydi, ne var ki şu anda çıkan tek ses havayı karıştıran fanlara aitti.

Parker kâğıda baktı. "Ruby Donaldson öldü. Bir nöbet geçirmiş. Görev Kontrol bunun *E. Coli* kaynaklı hemolitik üremik sendrom olduğunu düşünüyor."

"Hay lanet." Kamilah oturdu ve alnını yumruklarına dayadı. "Oraya gitmeliydik."

"Yapabileceğimiz bir şey yoktu..."

"Bu boktan bir yalan." Ellerini masaya vurdu. "Ruby kendini anti ishal ilaçlarıyla destekliyordu ki ekibin geri kalanına yardım edebilsin. Bunu yaparsan şiga toksinleri temizlenmez. Toksinler temizlenmezse kanda pıhtı oluşur. O nöbet *E. Coli*'nin ürünü değildi, bizim tercihlerimizin ürünüydü. Bunu biz seçtik."

Odaya inen sessizlikte bu gerçeğin ağırlığı vardı. Omurgam boyunca soğuk bir titreme dolaştı, aklıma astronotların, kurtarmaya çalışmak her iki tarafın da ölümü olacağı için bir meslektaşını ölüme terk ettikleri salgın senaryoları geldi. Buradaki durum tam olarak böyle mi olmuştu? Yardım etmeye gitseydik büyük bir risk mi almış olacaktık? Parker gürültüyle nefes alarak sessizliği bozdu. Odayı arşınladı ve Kamilah'ın önünde diz çöktü. "Üzgünüm ve sen haklısın." Bir elini Kamilah'ın omzuna koydu. "Ama yine de Görev Kontrol doğru kararı verdi."

"Ben oraya gideceğim."

Elinde hâlâ kâğıt olan Parker, derin ve uzun bir nefes aldı. "Bu kararını destekleyeceğim." Dudaklarını ıslattı ve bana baktı. "York. Senin hemşirelik eğitimin vardı, değil mi?"

"Sadece savaşta saha hemşiresiydim. Bir de annemden kaptıklarım." Böyle deyince annemin bir cadı olduğunu sanabilirdiniz. "Annem doktordu."

Parker başıyla onayladı ve ağırlığını diğer bacağına verdi, yere bakıyordu. "Oraya kadar Meşgul Arı'ya pilotluk yapmak ister misin?"

Terrazas öne çıktı. "Bunu ben yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Parker kafasını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. Tekrar iç geçirdi, ayağa kalkarken Kamilah'ın omzunu sıktı. Fakat gerçek şu ki York ve ben sizin yapamayacağınız biçimlerde Görev Kontrol'ün emirlerini eğip bükmekten yırtabiliriz. Eğer Astronot Hanım, Shamoun'u bir merhamet görevine çıkarırsa döndüğümüzde onu yere bağlamazlar."

"Yani... Benim de işe yarayabileceğim bir şeyler olmalı." Omuz silktim. "İyi reklam olur. Buna bayılacaklar."

Parker tuhaf bir biçimde gülümsedi. "Kıyafetlerinizi çıkarmayın. O şey buraya gelsin istemiyorum ve sizin enfekte olmanızı da."

ON SEKİZ

SUNUCU: Amerikan Yayın Şirketi, Taylor Grant ile *Günün Başlıkları*'nı sunar. Bugün 28 Kasım 1962.

GRANT: İlk Mars Keşif Görevi'ni trajedi vurdu. Grand Haven, Michiganlı Teğmen Ruby Donaldson öldü. Teğmen Donaldson, *Pinta*'nın doktoruydu ve yemek stoklarındaki bir enfeksiyona kurban gitti. Verdiğimiz kurbanı anmak için dünyanın dört bir yanında bayraklar yarıya indiriliyor.

SOLUĞUM KULAĞIMDA TISLIYORDU, kulağım Mars kıyafetinin kaskıyla çevriliydi. Bu tam bir ADA kıyafeti değildi, ilk fırlatmamda giydiğime benzeyen bir basınç kıyafetiydi yalnızca. Sert eldivenler içindeki ellerim Meşgul Arı'nın kontrolleri üzerinde acemice duruyordu. Yanımda Kamilah kendi kıyafetiyle oturuyordu. Aynı uzam içindeydik fakat aynı havayı solumuyorduk.

Kenetlenmek üzere *Pinta*'ya yaklaşıyordum, geminin yanındaki kenetlenme kapısı Meşgul Arı'nın vizöründe merkeze oturmuştu. Bütün bunların ortasındayken bile, içimde bir yer, tek başıma kenetlenme gerçekleştirmeme izin verildiği için heyecanlıydı. Saçma. Yine de Meşgul Arı'nın burnu Pinta'nın gövdesine temas edip de otomatik kıskaçlar bizi yakaladığında, sanki benimle gurur duyacakmış gibi Kamilah'a baktım.

Çoktan kemerini çözmeye başlamıştı bile.

Kıyafetler arası iletişimi açtım. "Önce Meşgul Arı'yı sağlama alayım."

"Bunun için bana ihtiyacın var mı?"

Hayır ama..."

"Öyleyse ben yola koyulayım. Sadece yedi saatlik havamız var." Koltuğundan fırladı ve arkaya doğru süzülmeye başladı.

"En azından güvenle kenetlendiğimize emin olmak için süre tanı bana." Kontrol listemde daha bir düzine geri iticinin güvenliğe alınması vardı.

"Delta basınç göstergesi 4,9'u gösteriyor." Kapıya doğru sürüklenmişti.

"Kamilah." Böyle davranmamalıydı. Uzayda acele etmek ölümü çağırmak demekti. "Dur da kontrol listesini tamamlayayım. Yavaş hızlıdır."

"Vay canına, Tanrım, aynı Parker gibi konuştun." Ama yavaşlamıştı ve ibreleri kontrol ediyordu, camdan dışarı baktı ve görsel olarak teyit etti.

"Yani, o ve ben roketlerin alüminyum folyoyla tutturulduğu günlerde gitmeye başladık uzaya." Yayın bandını değiştirip gemimize seslendim. "*Nina,* Meşgul Arı 1. Kenetlendik ve bütün sistemler normal."

"Kapıyı açmadan önce görsel olarak teyit ettiğinizden emin olun. Yavaş hızlıdır." Parker'ın emrinden sonra Kamilah bana baktı ve sırıttı.

Bu mottoyu şimdi söylemesini bekliyordum zaten. "Evet efendim. Kamilah da şu anda bunu yapıyor."

"En azından birinizin aklının başında olmasına sevindim."

Dişlerimi gıcırdattım ve mikrofonun bu sesi de almasını umdum. "Meşgul Arı'yı güvene alınca gemiye gireceğiz."

"Unutmayın, sadece yedi saatlik oksijeniniz var."

İnsanlar neden hep en aşikâr şeyleri söyler ki? "Evet efendim. Bir gözümüz saatte ve göstergelerde olacak."

"Geriye dönüp dezenfekte edilecek kadar zaman bırakmanız lazım."

İç geçirişimin duyulduğundan oldukça emindim. "Evet efendim. Kamilah'a zaman limitlerimizi hatırlatırım. Tamam."

Ben Meşgul Arı'yı güvenliğe aldığımda, Kamilah da sağlık çantasını dışarı çıkarmış ve kapıyı açmıştı. Diğer tarafta, *Pinta*'nın hava kilidi bizi bekliyordu, ne tarafın "yukarısı" olduğunu gösteren tek bir ışık yanıyordu. İç kapının üzerindeki yuvarlak bir pencere, arkasındaki koridorun ışığıyla parlıyordu.

İlk zamanlarda, kapılar sadece dışarıdan açılabiliyordu fakat gerçekleştirilen bir simülasyonda, içerideki ekibin tümü devre dışı kaldığı için ADA'daki bütün astronotlar ölünce bunu değiştirmişlerdi. Deneyimin ardından bakınca her şey ne kadar da berrak görünüyor, komik bir şey bu. UHK'nın ve bütün simülasyonlarının olumlu tarafı buydu: Ölümcül olmayan şeylerden de deneyim kazanabiliriz.

Kamilah'ın yanımızda getirdiği ikinci sağlık çantasını aldım ve hava kilidine doğru uçarak onu takip ettim. Kapıyı açmadan önce pompaların çalışmasını beklememiz ve iki mekândaki basıncın birbirine eş olduğunu teyit etmemiz gerekiyordu.

Hava kilitlerinde oynayageldiğimiz oyunlardan birini oynamanın zamanı değildi, hâlbuki bunlar zamanın hızlı geçmesini sağlıyordu. Söylenecek başka ne vardı ki? Sorunu *Nina*'da incelemiştik ve oyun planımızın ne olduğunu biliyorduk. Bu planı gözden geçirmek, beni Parker'a iyice benzetirdi.

Öte yandan, Parker haksız değildi. Gırtlağımı temizledim. "Önce jimnastik salonuna mı?"

"Ruby orada yattıklarını söylemişti. Kamilah göstergeye baktı. "Yemin ederim ki bu şey yavaşlıyor gittikçe."

Yani belki de bir hava kilidi oyunu oynamanın tam zamanıydı. "Öyleyse oyun oynarız belki de."

Kamilah burnundan güldü. "Kafiye mi yaptın?"

"İşi hemen kaptın."

"Ama konudan saptın."

Dudağımı kemirdim. Kafiyeli bir şey bulmam gerekiyordu... "Eh, bazılarına göre konuya çarptım."

"Bazılarına göreyse... Nihayet." Delta basınç göstergesi güvenli bölgeyi işaret ediyordu, kapıya uzandı. "Kapıyı açtım."

Bu son hamle bir kahkahayı hak etmişti. Kamilah kendini raylardan birine demirledi ve kapıyı itip açtı. Yedeğimizde sağlık çantaları, *Pinta*'nın koridoruna doğru süzüldük, geminin boyunun yaklaşık çeyreği mesafesindeydi koridor.

Uzun, beyaz tünelde ışıklar tüm görkemiyle parlıyordu. Bir şekilde, buradaki her şeyin loş ve gri olmasını beklemiştim fakat elektrik sistemi kusursuz çalışıyordu. Koridor boyunca bakıp halkanın des-

tekleriyle koridorun kesişimini görmeye çalıştım, görür görmez de nutkum tutuldu. Kafam kadar, kahverengi, yumru yumru, sulu bir küre hava akımında yavaşça dönüyordu.

Koridorun daha ilerisinde daha küçük başka bir tane dolaşıyordu. Şimdi, gözüm onlara alışınca daha bir düzine küçük küreciğin havada olduğunu görmüştüm. "Tanrım. İhtiyaçları olan şey doktor değil elektrik süpürgesi."

"İkisine de ihtiyaçları var." Kamilah sağlık çantasını önüne doğru itti ve koridor boyunca süzüldü. "Ben jimnastik salonuna gideceğim. Sen burayı temizlemeye çalışır mısın?"

Beni Mars'ın sert ortamından koruyacak bir kıyafetle kuşanmış olsam da ellerimi çamaşır suyuyla yıkama ihtiyacı duyuyordum. Doğrusu, koridoru temizledikten sonra kıyafetin eldivenlerini yıkamıştım. Buna ayrılmış beş saatimin yarısını almıştı bu iş ve henüz müret-tebatın yaşadığı yerlere yaklaşamamıştım bile. Sıfır-g'de uyuyorduk ve yatak odasının berbat bir hâlde olduğuna dair iddiaya girebilirdim. Ruby onları jimnastik salonuna taşımakla akıllıca bir iş yapmıştı, buradaki yerçekimi ishali daha kontrollü bir hâle sokmuş olsa gerekti.

Merdivenden aşağı, halkaya doğru kaydım ve jimnastik modülüne yöneldim. Mars kıyafeti tam teçhizatlı ADA kıyafeti kadar ağır değildi fakat yine de epey hantaldı. Ellerimi tekrar yıkamak için tuvalete uğradım, duvardaki kahverengi uzun lekeyi görünce irkildim. Birisi bunu temizlemek için bir girişimde bulunmuş fakat sadece daha fazla yaymıştı.

Nina'ya dönmek istiyordum, bütün çamaşır suyunu toplamak ve içine dalmak. Onun yerine eldivenlerimi yıkadım, sonra malzeme dolabını açtım ve Lizol'ü çıkardım, "Uzay Programı'nın sponsoru olmaktan gurur duyar." O lekeyi silmek otuz saniyemi, belki bir dakikamı aldı.

Tuhaftır, havada dönen dışkı küreleri bu kötü temizlenmiş leke kadar "hastalık" kokmuyordu. O küreler kapatıldıkları yerden bir arıza sonucu kaçmış olabilirdi. Bu ise... Bu ise temizlenmek zorunda olduklarını bilen fakat bunu yapamayacak kadar hasta bir astronotun işiydi.

Eldivenlerimi tekrar yıkadım ve üzerlerine bolca Lizol döktüm.

Sonra da jimnastik modülüne yöneldim.

Kamilah, Benkoski'nin yanına çökmüş, alnını ıslak bezle siliyordu. Hastalara yardım etmek için bir çeşit kahramanca tavra bürünüp kıyafetini çıkarmış olmasını bekliyordum aslında fakat çıkarmamıştı. Bu tablo bana, meteordan bu yana nasıl bir yol kat ettiğimizi hatırlatmıştı. Biliyorum... Uzayda olmanın yeterli olduğunu düşünüyorsunuz fakat bu rutin bir hâl almıştı. Bu bağlamda, Mars kıyafeti ayrı bir yerde konumlanıyordu, onu yeni bir gözle görüyordum: Gümüş Mylar kaplama, beyaz tüpler, krom, çelik ve plastik... *Flash Gordon* ya da *Buck Rogers*'tan fırlamış gibiydik.

"Ne yapabilirim?"

"DeBeer'e serum ver. Benim dokunmama izin vermiyor." Kafasını kaldırıp bana baktı, Mars kıyafetini bağlamı dışında görünce yaşadığım gibi, yüzünü kaskla çevrili görünce teninin ne kadar da kahverengi olduğunu hatırladım. Kamilah'ın Arap olduğunu unuttuğumdan değil, fakat DeBeer'ın, onun sadece bu yönünü gördüğünü unutmuşum. Kafasının bir işaretiyle sağlık çantasını gösterdi. "Serum bağlamayı biliyor musun?"

"Prensipte evet, fakat daha önce hiç yapmadım." Bir ağırlık sehpasında duran sağlık çantasına doğru yürüdüm ve yanında diz çöktüm. "Dokunmana izin vermiyor mu? Cidden mi?"

"Hezeyan içinde." Ayağa kalktı ve gürültüyle yürüyerek yanıma geldi. "En azından buna inanmak istiyorum."

"O bir denyo sadece. Yok bu işte bir kafiye."

"Verseydin bir hediye..." Çantayı açtı ve yanında getirdiği tuzlu çözeltiden bir paket çıkardı. "Deri altına enjeksiyon yapmalısın, tabii eğer bu kahrolası eldivenlerle damar bulabileceğini düşünüyorsan başka."

"Eldivensiz bile yapmadım ki." Tuhaf olan şuydu ki her ne kadar nabzım bir tık artmış olsa da serum bağlama fikri, Parker'ın Yidiş konusunda beni sıkıştırmasından daha az sinir bozucuydu. Beynin işine bazen akıl sır ermiyor. Kamilah'tan serumu alırken ellerim titremiyordu. "Talimatlarla beni yönlendirir misin?"

Omuz silkti ve sırıttı. Damardan vermeyeceğimize göre nereye saplasan olur. Elden girersen daha çok acır çünkü elde daha çok si-

nir vardır, alkol çentiğini kuru tutamamak ise kesinlikle acı vericidir çünkü alkol kan akışına iğneyle birlikte girer. Yanma hissi uyandırır, Parker'ın dediği gibi, bilgine sunulur."

Fakat ima ettiği tehditlere rağmen iğneden havayı çekti ve DeBeer'ın iki büklüm yattığı güreş minderine kadar beni takip etti. Lekeli bir battaniyeye sarınmıştı. Teninin görebildiğim kadarı sarımsı, kâğıdımsı bir doku kazanmıştı, dudakları da çatlaktı.

DeBeer'ın yanına çömeldim, gözlerini açtı. Mavi göz bebeklerinin etrafını kırmızı damarlar örümcek ağı gibi kaplamıştı, göz kapaklarının kenarlarına mukus yapışmıştı. Dilini çıkartıp dudaklarını ıslattı. "York."

Bir kere öksürdü, sonra gözlerini tekrardan yumdu. Genelde fırlatma anlarına ayırdığım bir gayretle göğsünü izledim, hâlâ nefes aldığından emin olmak istiyordum.

Nasıl olur da birinden aynı anda hem iğrenir hem de ölmemesini isterdim? Geri dönüştürülmüş havadan bir nefes aldım ve kollarını açığa çıkarmak üzere battaniyeyi açtım. Gözleri tekrar açıldı ve battaniyeyi kaptı.

Neredeyse iğneyi düşürecektim. Ya da belki de kendime batıracaktım.

Afrikaans dilinde bir şeyler söyledi, nefesi tıslayarak çıkmıştı.

Ne söylediğinden tam olarak emin değildim fakat Kamilah'a sabitlenmiş bakışlarından yaklaşık bir tahminde bulunabiliyordum. Hezeyan içinde falan değildi, ırkçı bir pislikti hepsi bu. "Üzerine otursan ne olur?"

"Kaskının camını kırması riskini göze almayalım. Fakat..." Kamilah arkasını döndü bana. "Hmm."

"Ne oldu?" Bakışlarımla onu takip ettim, o arada jimnastik salonunun geri kalanı da görüntüye girmişti. DeBeer hariç, ekibin geri kalanının temiz battaniyeleri vardı ve en azından bir kez süngerle yıkanmıştı. Hepsine de serum bağlanmıştı.

"Yani... Burada bunca ağırlık var." Bir çift on kiloluk dambılı kaldırdı. "Üstelik o bir yavru kedi kadar güçsüz. Sıvıya ihtiyacı var."

"Ve banyoya."

"Yoksa döverim doya doya."

Ayağa kalkarken gülüyordum, niyetini anlamıştım. Bunları battaniyeye koyarsak onu yere çivileyebilirdik. "Bu işi sevdim."

Dambıllar yuvarlanacak gibi duruyordu, ben de halterin düz ağırlıklarını aldım. Eldivenlerle doğru bir şekilde tutabilmem için her seferinde bir tane taşımam gerekiyordu, Kamilah ne yaptığımı gördü ve dambılları yere bıraktı. O da eşit ağırlıkta bir ağırlık aldı, uzay *Valkyrie'leri* gibi iki yanından yaklaştık DeBeer'e.

Gözleri yine kapalıydı, battaniyeyi boynuna kadar çekmişti, sanki kendine koza örmüş gibi kolları battaniyenin içindeydi. Ağırlığımı sağ kolunun yanına bıraktım ve kolunun altındaki battaniyeyi sıkıştırdım. Kamilah da aynı şeyi diğer tarafta yaptı, böylece göğsü yere çivilenmiş oldu. Eğer gücü yerinde olsaydı bu iş onu sadece yavaşlatırdı fakat şimdiki hâliyle, o gözlerini açana kadar bacaklarının üzerine oturmuştum, bedenimin bütün ağırlığıyla altımda tutuyordum onu.

Kıvrandı ve homurdandı, sonra bir inlemeyle aniden durdu. Battaniyenin bir kenarı beline doğru kıvrılmıştı ve kahverengi, sulu bir atık gölü güreş minderinin üzerinde dolanıyordu.

Odanın karşı tarafından Heidi ve Dawn birbirlerine yaslanmış ve duvara dayanmıştı. Dawn kollarını Heidi'ye sarmıştı ve Heidi bir alkış tutturmuştu. "Ondan kimse hoşlanmıyor."

Acil durumlarla ilgili böyle bir şey vardır, kimse pembe yalanlarla vakit kaybetmez. Meteordan sonra sığınmacıların söylediği bazı şeyler... "Dobra'ydı" demekle cömertlik yapmış oluruz.

Dizine vurdum. "DeBeer. Kamilah'ın sana sıvı vermesine müsaade etmelisin."

"Sen yap."

"Ben nasıl yapılacağını bilmiyorum. En fazla deri altı enjeksiyonu yapabilirim ki o da verimli değil."

Başını iki yana salladı ve Kamilah'tan uzağa doğru mindere bastırdı. Bu aptalcaydı. Sonuçta onu yere çivilemiştik, Kamilah'a baktım ve kıyafetle yapabileceğim kadar omuz silktim.

Yüzünü ekşitti ve yanıma geldi. "Eğer onu tutabilirsen ben bacaktan damara girerim."

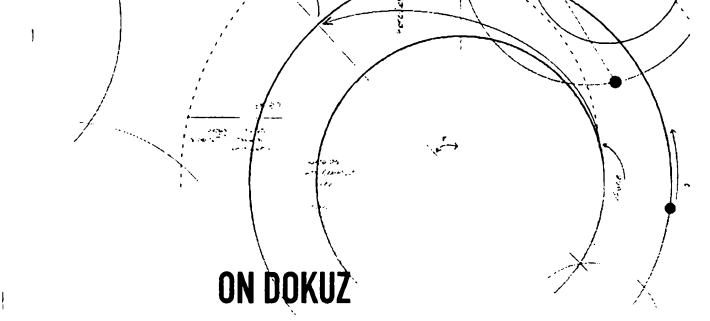
Benkoski dirseği üzerinde dikildi. "Siktir git DeBeer, adam gibi al şu serumu. Bu bir emirdir."

"Üzerimde Mars kıyafeti var, yani 'kusurum' sana dokunamaz." Kamilah minderin üzerindeki gölete kaşlarını çatarak baktı. "Ya bırakırsın işimi yaparım ya da burada kendi bokunun içinde yatarsın."

DeBeer yüzünü mindere bastırmaya devam etti fakat çırpınmadı da. Muhtemelen yorulmuştu. Kamilah, dizlerini bırakmam için bana işaret etti, sonra ağırlıkları yana kaydırdı. Ayağa kalktı ve battaniyeyi DeBeer'ın üzerinden aldı. "Önce temizleyeceğiz."

"Umarım bir daha direnmez." Ayağa kalktım ve Lizol almak üzere tuvalete yöneldim.

"Eh. Hemşirelik yaptığım ilk pislik olmayacak," dedi Kamilah arkamdan.

ON DOKUZ

SUNUCU: BBC Dünya Haberleri'ni izliyorsunuz, bugün günlerden Çarşamba, 28 Kasım 1962.

Teğmen Ruby Donaldson'ın ölümünün ardından İlk Mars Keşif Görevi'nden gelen haberler uluslararası kamuoyunu kaygılandırdı. Anma ayinlerine, Donaldson'ın ölümüne sözde uzay mikroplarının sebep olduğunu ve hükümetin de bunu kamuoyundan gizlemeye çalıştığını öne süren Önce Dünyacı protestocuların gölgesi düştü. Önce Dünyacılar'ın söylemine göre bu uzay mikropları Dünya'daki hayat için bir tehdit ve Mars'tan başka ne gibi bulaşıcı mikropların geleceğine dair soru işaretleri uyandırıyor.

Nihayet DeBeer'ı temizlemeyi bitirip de serum bağlayınca, Benkoski güç bela ayağa dikildi. Serumunu tutan sandalyeye yaslandı.

"Hey!" Kamilah ona doğru hızla koşturdu ki bu kıyafetlerle koşulabileceğini bilmezdim. "Ne yapıyorsun?"

"Ruby." Omuz silkti ve yere baktı. "Onu torbaya koydum."

Torba. Nathaniel'ın Dünya'dayken okuduğu görev ortası olasılıklara dair senaryoları içeren raporda bundan bahsediliyordu. Şimdiye kadar uzayda ölenlerin hiçbiri gömülecek bir beden bırakmamıştı gerisinde. Diğerleri ise astronot usulü bir Viking cenazesi yaşamıştı ki bunlar hep ansızın, önce ölme fırsatı bile bulamadan oluvermişti. Korkunç fakat hayatta kalmak için bazen bunun şakasını yapmanız gerekir.

Peki, bir astronot üç yıllık bir görevin ortasında ölürse ne olur? Yanıp kül olmak üzere Dünya atmosferine yollayamazsınız çünkü milyonlarca kilometre uzaktasınızdır. Mars'a varana kadar saklar mısınız? Ya da Dünya'ya dönene kadar? Arkadaşlarının cesedinin bütün yolculuk boyunca yanlarında olduğunu bilmek ekipte ne gibi bir his uyandırır?

Ya da belki UHK'sınızdır ve arta kalanların kompakt ve hijyenik bir şekilde eve dönebilmesi için yeni bir sistem yaratırsınız. "Torba" ölen astronottan arta kalanların içine konduğu ağır plastikten bir ceset torbasıydı, böylece ceset uzayın vakumuna maruz bırakılabiliyordu, ta ki soğuktan donup katılaşıncaya kadar.

Organik formlar uzayın vakumuna bir saat kadar maruz bırakılınca kolayca kırılabilirdi. Donmuş organik formu saklayan bir torbayı sallarsanız içindekiler, hatta kemikler ve dişler bile toza dönüşür. Toz ise kolaylıkla nizami bir küpün içinde saklanıp istenilen türde bir cenaze düzenlenmesi için nakledilebilir.

Torba henüz hiçbir insan üzerinde kullanılmamıştı.

Yavaşça bir nefes aldım ve hava stokumun içinde biraz daha oksijen olmasını diledim. "Ruby hava kilidinde mi?"

Başıyla onayladı. "Ön tarafta üç numara. Gerisini... Yapamadım. Denedim ama şu anda çok zayıfım."

Kamilah bir elini Benkoski'nin omzuna koydu. "Onunla biz ilgileniriz."

"Ben de sizinle geleyim." Serum torbasını aldı ve omzuna attı. "Hayır demeden önce, kendimi tüketmeyeceğime ve sonrasında doğruca buraya döneceğime söz veririm."

Ellerini kalçasına koyan Kamilah onu süzdü. "Yapabileceğin hiçbir şey olmayacak."

"Veda edebilirim." Benkoski doğruldu. Geçtiğimiz hafta boyunca ne kadar kilo kaybettiğini görmek acı vericiydi.

Üçümüz jimnastik modülünden çıktık ya da daha doğrusu, Kamilah'la ben patırtılar içinde koşturduk ve Benkoski bizi takip etti. "Bana yaslan."

Dudağının kenarında çarpık bir gülümseme oluştu. "Teşekkürler. Kendimi işe yaramaz hissediyorum."

"Değilsin." Bir kolumu beline doladım. "DeBeer'ın aklını başına getirdin."

Kolunu omzuma attı, kaskımın bağlantı halkası boynumun dibine baskı yapmaya başladı. "Öyle denemez tam olarak. Onu daha önce kontrol altına almalıydım fakat aklını toparlaması için emir vermenin ırkçı hislerini azıtacağını düşündüm."

Kaskımın içinde olabildiğince kafamı yukarı kaldırıp ona baktım. Bağlantı halkası üzerindeki ağırlığı yüzünden sadece çenesini görebiliyordum. "Ekibe dâhil edilmiş olmasına şaşırdım."

"Parker onu attırmaya çalıştı." Benkoski iç geçirdi ve sonra öksürmeye başladı.

Nefesini toplasın diye durdum. "Bunu bilmiyordum."

"Clemons reddetti. Bütçe. Güney Afrika büyük oranlarda para akıtıyordu." Benkoski doğruldu ve yürümeye devam ettik. "Fakat benim görevim geminin yola devam etmesi ve o da benim yardımcı pilotum. İşe bak."

"UHK onun hâlâ sorun yarattığını biliyor mu?"

"I-ıh. Yapabilecekleri bir şey yok, üstelik herhâlde danışmanlık falan vermeye kalkarlar ya da ona benzer bir şeyler. İletişimdeki gecikme de cabası." Koridora çıkan merdivenin dibine geldiğimizde beni bıraktı. "Buradan sonrasını kendim hallederim."

"Tırmanmakta güçlük çekersen seni itebilirim."

Benkoski güldü ve poposuna vurdu. "Tabii. Bezim hâlâ dolmadı, yani keyfine bak."

Kamilah yukarıdan bize baktı. "Kıçını bir daha yıkamayacağım."

"Kendim tırmanabilirim." Benkoski merdivenden yukarı çekmeye başladı kendini.

Kayma ihtimaline karşı onu takip ettim, tabii gerçekten kayarsa ne yapabilirdim bilmiyorum... merdiven kuyusuna kıyafetimi mi siper edecektim? Koridora çıktığımda Benkoski bir eliyle duvara sabitlemişti kendini, Kamilah da yanındaydı ve serum torbasına bakıyordu.

"Hay lanet. Özür dilerim. Bunu düşünebilmeliydim. Ama dikkatim dağılmıştı..." Kamilah başını iki yana salladı. "Tekrar yerçekimli ortama dönmen gerek."

"Ne? Niye?"

"Serum yerçekimiyle çalışıyor. Şu anda iyiye gitmiyor." Benkoski'yi omuzlarından tuttu ve merdivene yöneltti. "Üzgünüm ama durum bu."

"Sorun olmaz." Destek olmam için bana baktı. "Elma. Sorun olmayacağını söyle ona."

"Olmaz." "Başımı iki yana salladım. Karşısında tartışmaya gireceğim pek çok insan olabilirdi fakat yapılması gerekeni söyleyen bir doktor bunların arasında yoktu. "Sana emir vermesi için Parker'ı hatta bağlatma bana."

Tartışacakmış gibi ağzını açtı, sonra sımsıkı yumdu. "Pekâlâ. Doğru olanı yapacağım ve aşağı gideceğim."

Kamilah, o merdivenlerden aşağı inmeye başlayana kadar bekledi, sonra hava kilitlerine, ekip odasına doğru döndü. Gemi boyunca yan yana süzülürken söyleyecek bir şey arıyordum hâlâ. Kendisine doğru ilerlediğimiz görevin ağırlığının da bir kütle çekimi vardı.

Benkoski bize hangi hava kilidinde olduğunu söylememiş olsaydı bile hemen bulurduk, çünkü delta basınç göstergesi diğer tarafta vakum olduğunu söylüyordu. Kamilah dış kapıyı kapatan düğmeye bastı ve kapı kapanınca vanayı açıp hava kilidine atmosfer dolmasını sağladım. Aklıma ne bir kafiye geliyordu ne de oyunu başlatacak bir cümle.

Arkamda, Kamilah gırtlağını temizledi. "Ruby Donaldson iyi bir doktordu ve köprüde fena iş çıkarırdı. Dünya'dayken bile, dans ettiğinde sıfır yerçekimindeymiş gibi hissettirirdi. Aynı astronot sınıfındaydık, tanıştığımız ilk günü asla unutmayacağım. İki yandan atkuyruğu topladığı saçlarıyla on iki yaşındaymış gibi görünüyordu, adamın biri gelip de okul gezisinde kaybolup kaybolmadığını sorunca şöyle demişti: 'Evet. Ben ağır abiler okulundanım ve varsayım yapmamayı sana öğretmek için buradayım.' Onu özleyeceğim."

O ana kadar ağlama ihtiyacı hissetmemiştim. Gözyaşları gözlerimin önünde gölcükler oluşturmakla tehdit ediyordu beni, onları savuşturmak için gözlerimi hızla ve sertçe kırpıştırdım. "Ruby Donaldson kendini uzaya adamış bir astronot ve tutkulu bir doktordu. Çok iç açıcı olmadığı zamanlarda dahi işinin en ufak parçasını bile ciddiye alırdı. Uzun çalışma saatlerinden yakındığını hiç duymadım ve hatta eğer bir ekip arkadaşının yardıma ihtiyacı varsa mesaisi sonrasında da kalmayı teklif ederdi. Ruby'le ilk tanıştığımda araç kullanmayı öğrenmek üzere Ay'daydı. 'Yi-ha' diye bağırışını hiç unutmayacağım, ona bir kamçı almak istemiştim."

Kaskımın içinde göstergelere bakarken etrafımdaki dünya nefesimin tıslamasıyla dolmuştu. Basıncın kapıyı açmaya yeterli olmasını bekleyerek iki dakika daha geçirdik. Pencereden, loş küpe bakıp kapının gerçekten de kapalı olduğunu teyit ettim. Yarı saydam plastik torba ortada süzülüyordu, iki tarafında tutma kulpları vardı. Ruby'nin üzerine kapanmıştı, böylece omuzlarını ve kafasının yanını seçebiliyordunuz.

Yutkunarak kılavuz raylarından birine tutundum ve kapıyı açtım. Kamilah da peşimden hava kilidine girdi. Bir elini Ruby'nin cesedine koydu ve sıktı. "Katılaşmış."

Oksijen göstergeme baktım. Oksijenimin burada kalmaya yetmeyecek kadar az olmasını, bu yüzden de gitmek zorunda olmamızı ummuştum sanırım fakat göstergeye göre bu işi yapıp *Nina*'ya dönecek kadar oksijenim vardı. Aklımdan Yas Duası'nı geçirmeye başladım. *Yitgadal v'yitkadash sh'mei raba. B'alma di v'ra...* "Üç deyince mi?"

Kamilah başıyla onayladı ve diğer kulbu tuttu. "Bir. İki. Üç."

. . . chirutei, v'yamlich malchutei, b'chayeichon . . .

Torba, sanki bir nevresim çırpıyormuşçasına kolayca tavana kadar yükseldi. Çizdiği yayın tepesinde tekrar aşağı çektik. Kısa bir an için, plastikte Ruby'nin yüzü, göğsü, hatta atkuyrukları göründü. Sonra çatırdamaya başladı. Yayın dibinde, torba üç net duyulan patlamayla sarsıldı.

. . . uv'yomeichon, uv'chayei d'chol beit Yisrael, baagala. . .

Yukarı. Binlerce keskin açı torbayı delecek gibi fırladı ve torba sarsıldı.

...uviz'man kariv. V'im'ru. Amen.

Aşağı. Düzinelerce kayanın yuvarlanarak düşüşü gibi torba elimde titredi.

Y'hei sh'mei raba m'varach, l'alam ul'almei almaya.

Yukarı. Yuvarlak bir şey torbaya bastırdı, yüz hatları olmayan bir çocuk kafası gibiydi.

Yitbarach v'yishtabach v'yitpaar, v'yitromam . . .

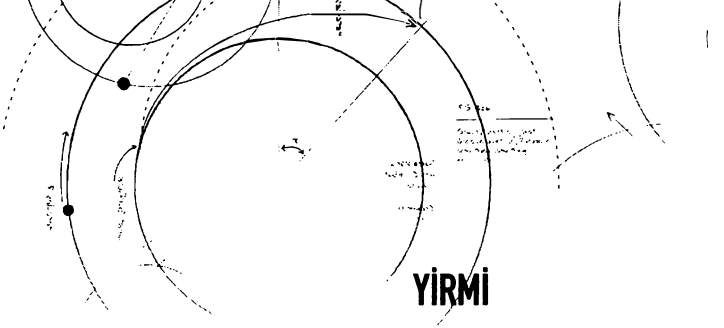
Aşağı. Vakumun huzur dolu sessizliği yerine hava kilidinde tam atmosfer vardı. Torbadaki çakıl taşları takırdadı.

v'yitnasei, v'yit'hadar v'yitaleh v'yit'halal . . .

Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı, hay lanet olsun...

İŞİMİZİ BİTİRDİKTEN SONRA... Meşgul Arı'ya döndükten sonra... Uçmak için görmem gerektiğinden kaskımı çıkardıktan sonra... Hatta *Nina*'ya gelmemizden de sonra, ellerimdeki titrek histe hâlâ Ruby'nin bedeninin parçalanışını hissedebiliyordum.

Şükran duyabileceğim tek şey... Tek şey. Benkoski'nin bizimle gelememiş olmasıydı.

YİRMİ

FELAKETİN ETKİLERİ SÜRÜYOR

Meteordan Sonra Hayatta Kalanlarla İlgili Rapor Psikiyatristler Tarafından Hazırlanmıştır

Haber EMMA HARRISON

The National Times Özel Haber

TORONTO, KANADA, 29 Kasım 1962 – Meteorun Chesapeake Körfezi'ne düşüşünden ve Washington D.C. ile birlikte doğu kıyılarının büyük bir kısmını yok edişinden on yıl sonra, iki psikiyatristin dün aktardığına göre meteordan sonra hayatta kalanların psikolojik durumları kötüye gitmeyi sürdürüyor. Hayatta kalanlar ayrıca çeşitli fiziksel şikâyetlere de sahip ki fizyoterapsitler bunların psikolojik kökenli olduğuna inanıyor.

Psikiyatristlere göre kurbanların önceki kişilikleri, sonrasında yaşadıkları ruhsal rahatsızlıkların büyüklüğünde önemli bir faktör. Fakat Dr. Robert L. Leopold ve Dr. Harold Dillon, uzun süreler boyunca benzer reaksiyonlar sergileyen büyük bir erkek topluluğunun, olay öncesi kişilik teorisini tartışmaya açtığını söylüyor. İki psikiyatrist bu erkekleri felaketten hemen sonra inceledi ve tipik post travmatik davranışlar bulguladı. Pek çoğunun kafası karışıktı, kaygılıydılar, uyuyamıyorlardı ve sindirim sorunları vardı. Pek azı hâlinden memnun gibiydi.

Tekrar inceleme sonucunda, çoğu hayatta kalanın on yıl öncesine oranla daha rahatsız olduğu gözlemlendi. Yeni şikâyetler ortaya

çıkmıştı; yalıtılmış olduklarına dair fikirler, izlendiklerini düşünme ve diğer insanlara yönelik düşmanlık ve güvensizlik...

NATHANIEL'A İHTİYACIM VARDI. Ruby'nin... Cenazesi mi desek, artık her neyiyse o... Beni kâbuslarla baş başa bırakmıştı. Kamilah'tan Miltown istememe gerek kalmamıştı. Çünkü döner dönmez bana kendisi teklif etmişti. Dosyamı okumuştu tabii ki. Tabii ki ihtiyacım olabilir diye gemide bulunduracaklardı. Fakat buna duyduğum ihtiyaç bu kadar açık olsun istememiştim.

İhtiyacım olmasını istemiyordum.

Kamilah ne kullandı, onu ise hiç bilmiyorum.

Ruby hakkında konuşmadık fakat vaka raporumda "torba'nın" kesinlikle ve hiçbir zaman bir insan için kullanılmaması gerektiğini yazdım.

Yine de Nathaniel'a ihtiyacım vardı. Böylece, elimde yolculuk esnasında yapmamız gereken ateşlemeleri içeren bir klasörle iletişim modülünün yolunu tuttum. İletimdeki gecikme artık o seviyedeydi ki beklerken kendimi oyalayacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Ayrıca, Nathaniel'ın cevabındaki kodu çözerken dikkat çekmememi de sağlayacaktı.

Modüle girince, Florence kafasını okuduğu romandan kaldırdı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Teletipin boş olmasını umuyordum." Alet boş duruyordu, iletişim modülünün kenarında her zamanki yerindeydi. "Nathaniel'dan bir mesaj geldi de cevap vermem lazım."

Elini makineye doğru salladı. "Keyfine bak fakat seni görmezden gelirsem de gücenme, Valentine Michael Smith'i gülerken bıraktım." Kafasını tekrar kitabına gömdü.

Beni görmezden gelmesinde sorun yoktu çünkü çöp yazdığımı fark etme ihtimali azalıyordu. Bugünün Sezar şifresi sayfa 30, satır 7, kelime 4'tü. "Gergedan." Yani alfabe şöyle olmuştu. GERDANBCÇFĞIİJKLMOÖPSŞTUÜVWXYZ.

Puey'lhl msnahlh ögpdgjgkgi hdhl şu tmpegyğ iujjglağı. Eu impiuld şnyh mlgyjgygljgpagl ehph ançhjshlahp ukgpğk. Gijğkagl dğikğymp. Eulu mlgyjgağçğlag Rjnkmls'ul gijğ lnpnanyah? Agfgsğ, eulu tnst nanljnp mjgsğ smpuljgpğ copknahjnp kh? Eulu iksn, gsjg iujjglkai zmpulag mjkgkgjğ. Uyukgi hdhl Khjtmwl gjkgi zmpulag igjağk.

(Tercümesi: Ruby'nin cesedini parçalamak için şu torbayı kullandık. Bu korkunç şeyi onaylayanlardan biri değilsindir umarım. Aklımdan çıkmıyor. Bunu onayladığında Clemons'ın aklı neredeydi? Dahası, bunu test edenler olası sorunları görmediler mi? Bunu kimse, asla kullanmak zorunda olmamalı. Uyumak için Miltown almak zorunda kaldım.)

Sevgili Nathaniel,

Dünya'da Ruby'nin ölümü hakkında neler söyleniyor bilmiyorum ama belirtmeliyim ki son ana kadar işinin başındaydı. Keşke daha erken gitmiş olsaydık fakat Görev Kontrol'ün o kararı niye aldığını da anlıyorum. Öngörüleri her zaman 20/20. Yine de onu kurtarabilir miydik aklıma takıldı.

Pinta'daki herkesin durumu daha iyi. Ama sanırım bunu biliyorsundur, sonuçta tekrar iletişime geçtiler. Benkoski hâlâ biraz sersemlemiş olduklarını söylüyor fakat hepsi de işbaşı yapabilecek kadar kendinde.

Çalışmaktan bahsetmişken, Tommy'nin sömestr arasında geldiğini duyduğuma sevindim. Stajına başlamadan önce Kansas'taki hayata alışması için iyi bir yol bu bence. Onu bovlinge götürdüğün ve Adler'dekilerle tanıştırdığın için teşekkür ederim. Astronom olmak istediğini yüzyıllardır söylüyor. Bence bu onun için iyi bir fırsat olacak. Lütfen fotoğraf çek ki geldiğimde görebileyim.

Bütün kalbimle,

Elma

Copnv İmltpmj'ül vnpahçh igpgpğ lhyn vnpahçhlh gljgağçğkğ soyjnkhşthk yg, ygjgl soyjnahk. Gljgkğympuk. Yglh, m zgkgl gljgkğştğk bgigt Kgps iğygbntjnphyjn ymjg dğigp dğikgz eulu aghg olrn ygökğş mjgehjnrnçhkhzh bgpi ntthk. Agfg smpulu tgptğşkgagl ygljgpğlg chtkn hfthkgjhlhl üznph dhzhjah. Aüpüst mjkgi cnpnipsn, Puey'lhl ojükülan ehp sud ulsupu mjauçulu aüşülüympuk.

(Tercümesi: Görev Kontrol'ün verdiği kararı anladığımı söylemiştim ya, yalan söyledim. Anlamıyorum. Yani, o zaman anlamıştım fakat Mars kıyafetleriyle yola çıkar çıkmaz bunu daha önce yapmış olabileceğimizi fark ettim. Daha sorunu tartışmadan yanlarına gitme ihtimalinin üzeri çizildi. Dürüst olmak gerekirse, Ruby'nin ölümünde bir suç unsuru olduğunu düşünüyorum.)

Daha da devam edebilirdim fakat arkama yaslandım ve cevap vermesini bekledim. Daha doğrusu, teletip sinyallerinin Dünya'ya giden milyonlarca kilometrelik yolu kat etmesini bekledim. Beş dakika sonra birisi bu mesajı alacak ve Nathaniel'a verecekti. Şimdi ofiste olsa gerekti, yani bir toplantıda değilse doğruca makinenin başına geçecekti.

Özellikle de Miltown'dan bahsettiğim için.

Bana dikkatli olmamı söyleyecek ve torbayla uğraşmanın ne kadar üzücü bir deneyim olduğundan kimseye bahsedip bahsetmediğimi soracaktı. Sanki gemide konuşacak kimsem varmış gibi. Bana yakın bir tek Kamilah vardı ve o da benimle aynı deneyimi yaşamıştı. Ona şikâyet edemezdim.

Klasörümü aldım ve ilk sayfasını açtım. Fırlatma. Artık ihtiyacımız olmayan bir sayfaydı bu. Klasörün kilidini açtım ve fırlatma sayfalarını çıkarıp havada uçuşmasınlar diye dizlerimin arasına sıkıştırdım.

Bu torba meselesini gerçek bir astronota soran olmuş muydu acaba? Cevap verince Nathaniel'a bunu sorabilirdim çünkü eğer sordularsa bunun işe yarayacağını söylemiş olan O.Ç.'ye edecek bir çift lafım vardı. Fakat eğer sormadılarsa bu tamamen başka bir öfkeli diyaloğun konusuydu.

Klasörümdeki sonraki sayfalar Dünya yörüngesi ve yörüngeden çıkış transitini içeriyordu. Bunlar da gidebilirdi.

Sayfaları çekerken uyguladığım kuvvet beni Florence'a doğru sürüklemişti, ben de bir elimi tavana dayayıp kendimi durdurdum. Tavanı yavaşça iterek teletip makinesine doğru yöneldim. Nathaniel şimdiye mesajı almış olmalıydı. Tabii eğer bir toplantıda değilse. Bir toplantıda olabilirdi...

Onun ajandasını saniyesi saniyesine bilirdim. Şimdi ise kesin olarak tek bildiğim işte olduğuydu ve bu bile doğru olmayabilirdi. Şehir dışında da olabilirdi... Hayır, o kadar da değil. Eğer bir seyahat planlasaydı bana söylerdi. Öyle değil mi? Ayrıca, hafta boyunca Tommy şehirde olduğu için hiçbir yere gidemezdi.

Dudağımın içini kemirdim ve klasörüme geri döndüm. TransMars enjeksiyon ateşlemesi, işte bunlara hâlâ ihtiyacım vardı. Altı ay sonra Dünya'nın kütleçekimsel etki alanından çıkacak ve Mars'ın çekiminin sınırlarına varacaktık. Klasörümün metal halkalarını kapattım ve arkasını çevirdim ki boşa çıkarttığım sayfaları oraya koyabileyim. Onlara artık ihtiyacım olmadığı kesindi, fakat UHK bu hesapları ve üzerlerine el yazımla aldığım notları hep geri istemiştir. Gelecek kuşaklar için.

Yanımda, teletip tıkırdayarak hayat buldu.

Ani gürültü Florence'ı irkiltti ve yukarı doğru süzülmeye başladı, sonra masaya tutunup kendini sabitledi. "Tanrım. Bu şey her seferinde beni korkutmayı başarıyor."

"Seni çok iyi anlıyorum." Klasörümü duvarla teletipin arasına sıkıştırdım.

Kâğıt teletipin kâğıt haznesinden çıktıkça, bir fasulye sırığı gibi tavana doğru yükseldi. Neredeyse yarım sayfa rastgele karakter geçti, sonra 30, 7, 4'ü gördüm, bu da aynı şifreyi kullanan Nathaniel'ın makinenin başında olduğu anlamına geliyordu. Çıktı artık yavaşlamıştı çünkü insan dokunuşlarına tepki veriyordu.

Filmlerde teletipleri hızlı, otomatik şeyler gibi gösteriyorlar fakat gerçek böyle değildi. Bu uzaklıktan bile. Mesajı, teletip çekenin dokunuşunu anında iletiyordu, böylece her duraklama, her tereddüt, ne diyeceğini düşünürken her bocalama yazıştığın kişiye iletiliyordu. Elimi makinenin yanına koydum, dokunuşum altında titriyordu.

Nathaniel yazdıkça, haznedeki bu minik etkileri parmaklarım üzerindeki parmakları olarak düşündüm.

> Eu yüzal eu igagp iötü zgkgl cndhpahçhl üzcülük. Pnskh pgömpulu miuyulrg tmpeglğl hşjnvhln uycul dgjğştğçğlğ aüşülküştük. Lnyhl iotü mjauçulu gljgkgkg ygpağk ntknl jgzğk. Hji cnmanl smlpg ehp agfg Khjtmwl gjağl kğ?

Uzun bir duraklama oldu, o kadar uzundu ki onu bir şeyin engelleyip engellemediğini merak ettim bir parçamla. Geri kalan parçalarım Nathaniel'ı klavyeye eğilmiş, alt dudağı dişlerinin arasında ve kaşlarının ortasında bir çizgiyle yazarken hayal edebiliyordu.

> Snlhl hdhl nlahşnjnlahçhkh ehjhympsuk gkg euljgpğ eglg gljgttğçğl hdhl an hdhk pgfgt.
>
> (Tercümesi: Bu yüzden bu kadar kötü zaman geçirdiğin için üzgünüm. Resmi raporunu okuyunca torbanın tasarlandığı işlevine uygun çalıştığını düşünmüştüm. Neyin kötü olduğunu anlamama yardım etmen lazım. İlk geceden sonra bir daha Miltown aldın mı? [İşte burada duraklamıştı.] Senin için endişelendiğimi biliyorsun ama bunları bana anlattığın için de içim rahat.)
>
> Pek sevgili Elma,
>
> Sana ve ekibin geri kalanına en içten taziyelerimi sunarım. Burada herkes Ruby için kan ağlıyor, özellikle de uçuş doktoru departmanındaki arkadaşları, bunu kendi kayıpları olarak görüyorlar. Dahası, tabii ki Ruby'yi benden iyi tanıyorlar ve hepsi de ondan çok güzel sözlerle bahsediyor.
>
> Bu hafta Tommy'yi ağırlamak mutluluk verici bir olaydı. Varlığı iyi bir şekilde dikkatimi dağıttı ve düzenli yemek yemem için de bir bahane oldu. Acaba onun yaşındayken ben de onun her öğünde yediği kadar yemek yiyor muydum? Aslında, yediğimi biliyorum çünkü bakıcımızın

bundan şikâyet ettiğini hatırlıyorum. Evde bir galon süt bulunduramayacağını söylerdi, onun nasıl hissettiğini anlıyorum. İşin iyi yanı şu ki buzdolabımız pırıl pırıl.

Tommy iyi bir işçi. Yazın onu burada görmek için sabırsızlanıyorum fakat tabii biraz mahremiyetim olması için iki odalı bir eve taşınabilirim. Döndüğünde fazladan yerimiz olursa üzülmezsin, öyle değil mi? Beğenmezsen geri taşınabiliriz.

Her zamanki gibi sana hayran,

Nathaniel

Eglg oyjn cnjhympih snlh pgfgtsğz nanl şny imlusulag İgkhjgf'jg imluşgehjhpshl. Ögpinp'ğl ehp fuzup igylgçğ mjkgağçğlğl bgpiğlagyğk gkg nl gzğlagl İgkhjgf, tğö nçhthkhlhl an igtiğsğyjg, oyjn mjsg cnpni. İgycğlğl snlh tnipgp yğöpgtkgsğlagl impiuympuk.

(Tercümesi: Bana öyle geliyor ki seni rahatsız eden şey konusunda Kamilah'la konuşabilirsin. Parker'ın bir huzur kaynağı olmadığının farkındayım ama en azından Kamilah, tıp eğitiminin de katkısıyla, öyle olsa gerek. Kaygının seni tekrar yıpratmasından korkuyorum.)

Bir arkadaşını toza dönüştürmekten dolayı üzgün olmakla kaygı arasında ciddi bir fark vardı. Bunu ona söylemek için parmaklarımı klavyeye yerleştirdim, sonra hızla geri çektim. Bunu düz metinde yazamazdım, önce şifrelemem lazımdı.

Yavaş bir nefes aldım ve alfabenin harflerini kafamda tekrar dizdim. Güvenli hareket etmek için, mesajı önce fırlatma hesaplarının arkasına yazdım, kalemi kâğıda o kadar bastırıyordum ki arkasına çıkıyordu. Sonra, kâğıdı açtım, ben metni geçirirken teletipin yanında süzülüyordu.

Lgtfglhnj. Eu igycğ ançhj. Fnpfglch ehp şny hdhl igycğ auykuympuk. Bgigt Puey Amlgjasml'ğ

tmzg aolüştüpküş mjkgitgl amjgyğ auycusgj mjgpgi pgfgtsğzğk. Smpulul Inpnan mjauçulu smpaul. Tmpeg tgsgpjglaüçğ hşjnvh copuymp vn amluö igtğjgşkğş fnpfglch ehp şnyhl tmzg aölüşknshlh sgçjğymp. Bgigt m süpndtn knpfukul tglğkjglgehjhp ögpdgjgpğlğl tmpegyg dgpötğçğlğ copnehjhympsul. Gypğrg, iujöjgpag fnp agpenyh fhssnanehjhympsul.

(Tercümesi: Nathaniel. Bu kaygı değil. Herhangi bir şey için kaygı duymuyorum. Fakat Ruby Donaldson'ı toza dönüştürmüş olmaktan dolayı duygusal olarak rahatsızım. Sorunun nerede olduğunu sordun. Torba tasarlandığı işlevi görüyor ve donup katılaşmış herhangi bir şeyin toza dönüşmesini sağlıyor. Fakat o süreçte merhumun tanımlanabilir parçalarının torbaya çarptığını görebiliyorsun. Ayrıca, kulplarda her darbeyi hissedebiliyorsun.)

Geç de olsa sadece şifreli mesajı gönderemeyeceğimi fark ettim, gönderseydim arkasından hiçbir şey gelmeyen çöp sanılabilirdi. "Temiz yazışmamızda" nelerden bahsediyorduk? Ha, evet. Yeni ev.

Sevgili Nathaniel,

Bence ben yokken mümkün olduğunca rahatına bak. Bensizken benimle olduğun zamanlara oranla daha fazla yere ihtiyaç duyman biraz ironik fakat Tommy'den uzak durabileceğin bir yere duyduğun ihtiyacı anlayabiliyorum. Ayrıca, böylece her gün katlanır yatakla da uğraşmak zorunda kalmazsın, bence o da hoş olur. O şeyi kaldırıp indirmeyi pek de özlemediğimi biliyorum.

Evi görene kadar aradan iki buçuk yıl geçecek. Tek istediğim en azından birkaç ağaç gören bir yer olması. Bahçe modülü gemide en sevdiğim yer olmaya başladı. Toprak ve bitki kokusunun beni rahatlattığını düşünüyorum. Ay'daki minik "Central Park'ımızı" da bu nedenle

seviyordum. Ondan bunca süre ayrı kalana kadar yeşil renginin ne muhteşem bir şey olduğunu anlayamıyorsun.

Sevgiler,

Elma

Tmpeg imlusulag: Jütbnl tmpegaihlhl enl mjauçulu aüşül vn supgtğkğl tmpeglğl hdhln egsğld ygötğçğlğ. Jütbnl enanlhkhl ögpdgjgpğlğl tmpegyg dgpötğçğlğ aüşül vn dgpökglğl şhaanthyjn iujöjgpğ tutgl njhlhl thtpnahçhlh, fgttg njhlan njahvnl mjsg ehjn thtpnahçhlh. Jütbnl m ögpdgjgpğl chanpni iüdüjaüçülü aüşül, tg ih ehp zgkgljgp enl mjauçulu ehjahçhl şny tmpeglğl hdhlan hğşğpagygl iuk tglnjnph fgjhln cnjnln igagp.

(Tercümesi: Torba konusunda: Lütfen torbadakinin ben olduğunu düşün ve suratımın torbanın içine basınç yaptığını. Lütfen bedenimin parçalarının torbaya çarptığını düşün ve çarpmanın şiddetiyle kulpları tutan elinin titrediğini, hatta elinde eldiven olsa bile titrediğini. Lütfen o parçaların giderek küçüldüğünü düşün, ta ki bir zamanlar ben olduğunu bildiğin şey torbanın içinde hışırdayan kum taneleri hâline gelene kadar.)

Elimi klavyeden çektim ve geriye doğru süzüldüm, parmaklarım hâlâ makineden titriyordu, sanki Ruby'nin kalıntılarını tekrar silkelemiş gibiydim.

"Kocanla kavga etmeye devam edecek misin?" Florence kafasını kitaptan kaldırmış ve yana eğmişti.

"Neden... Neden kavga ettiğimizi düşündün?" Defterimi havada kaptım ve kapattım.

"Tuşlara abanmandan." Burnundan güldü ve kitabını kapattı. "Ne yaptı?"

"Sen okumuyor muydun?"

Florence kitabını duvardaki radyonun yanında duran küçük bir fileye koydu. Kollarını bağladı ve dudaklarını büzdü. "Kavga etmeyi kesersen belki okuyabilirim ama çıkardığın onca patırtıda... I-ıh. Sorun ne?"

Florence'la yakınlık kurmak için bunca çabalamıyor olsaydım sorusunu geçiştirmeye devam ederdim. Şu durumda ise özel hayatıma dönük her ilgiye cevap vermek zorunda olduğumu hissediyordum. İç geçirdim ve havada dönerek yüzümü tamamen ona döndüm. "Torbalar. UHK'nın onlardan vazgeçip yeni bir planla gelmesini istiyorum."

Ürperdi. "Evet. Kamilah ondan bahsetti. İsa aşkına."

Acı bir kıskançlık akımı vücudumda dolaştı. Fakat neden? Kamilah'ın Florence'a açılmasını kıskanmaya hakkım var mıydı ki? Benden daha uzun süredir bir arada çalışıyorlardı ve iş dışında da arkadaşlık yapmaya hakları vardı. Fakat...

Bazı şeylerin böyle odağınıza gelmesi komik. Gemide iş arkadaşlarım vardı fakat kimseyle gerçek bir arkadaşlık kurmamıştım. Kamilah ve Florence boş zamanlarını birlikte geçiriyorlardı. Rafael ve Terrazas da öyle. Hakeza Parker ve Terrazas. Leonard ve Florence. Kamilah ve Rafael... Ekibin içinde eşleşmeler yaşanıyor, dostluklar kuruluyordu fakat benim hiç dostum yoktu. Gerçek anlamda bir dost yoktu. Helen'in yerini aldığım için bana hâlâ kızgınlar mıydı, yoksa başmühendisle evli olduğum için mi bilemiyordum, belki sırf öylesinedir...

Acı bir hisle yutkundum. "Nathaniel torbanın beklenen parametreler dâhilinde çalıştığını düşünüyor ve sorunun ne olduğunu anlamıyor."

"Erkekler neden böyle ahmak?"

"İnsanın aklı almıyor gerçekten." Yolladığı sayfayı salladım. "Üstelik Nathaniel erkekler arasında iyi olanlardan. Yani, yemek yapıyor, yeğenime ev sahipliği yapıyor, o... O diğer bütün bakımlardan harika. Sadece mühendislik kimliğine büründüğünde tasarım parametrelerini aşıp da insani olanı göremiyor bazen. 'Torba tasarlandığı üzere işlev görmüş.' Peh."

"Eh, o torbayı bir yerine sokmasını söylersin. Ben ölürsem eğer, beni öylece boşluğa atın, bir avuç kum olmaktansa sonsuza kadar uzayda dolaşmayı yeğlerim."

Öldükten sonra farkına varacağımdan falan değil fakat bu düşünce beni ürpertmişti. "Aynen. Fakat..." Modülü tarayıp tahtadan bir şey aradım ve sonuçta da klasörümdeki kâğıtlara vurdum. "Umalım da kimse için bunu düşünmek zorunda kalmayalım."

"Ah, bilemiyorum. Buradaki bazı kişiler var ki..." Omuz silkti ve başını yana eğdi. "İlk fırsatta hava kilidinden dışarı fırlatmak için içim içimi yiyor."

"Belki torba stokumuzu 'yanlışlıkla' kaybetmeliyim."

"Evet. Torbalara bir şey olursa yazık olur." Usulca sırıttı. "Kam ve Terrazas sana yardım eder."

Bu yazmak ve eve yollamak için müthiş bir mektup olurdu. *Sevgili Nathaniel: Çok üzgünüm ama iki gemideki torbaların hepsini yanlışlıkla uzay boşluğuna fırlattık. Böyle barbar işi bir ekipmandan kurtulmayı nasıl başardık anlayamadım. Umarım...*

Teletip tıkırdayıp hayat buldu. Ani gürültü ikimizi de irkiltmişti, ikimiz de buna gülmeye başladık.

"Her seferinde yahu." Florence hâlâ gülüyordu ve ellerini göğsüne bastırmıştı. "Her seferinde."

Kahkaha atınca makineye doğru süzüldüm. Gerçek çöp bizim çöpümüze dönüşünce makineye eğilip kafamdan deşifre etmeye başladım.

> Ozup ahjnphk. İnshljhijn fgijğsğl, fhdehphkhz eoyjn ehp şnyhl nihö üznphlanih ntihshlh aüşülknahi. Hji pgömpulu tgihö nanl ehp pgömp agfg ygzkglğ hstnynbhjhp khyhk snlanl, eoyjnrn tmöjgltğag eulu ahjn cnthpnehjhphk? Eşig ehp dozuk eujupuz gkg Tglpğ'agl ahjnçhk eoyjn ehp şnyn hfthygd mjkgkgsğağp.
>
> (Tercümesi: Özür dilerim. Kesinlikle haklısın, hiçbirimiz böyle bir şeyin ekip üzerindeki etkisini düşünmedik. İlk raporunu takip eden bir rapor daha yazmanı isteyebilir miyim senden, böylece toplantıda bunu dile getirebilirim? Başka bir çözüm buluruz ama Tanrı'dan dileğim böyle bir şeye ihtiyaç olmamasıdır.)

Beni anlaması için onunla kavga etmeye o kadar hazırlanmıştım ki hiçbir hedefi olmayan bir öfke bulutuyla baş başa kalmıştım şimdi. Anlayışlı bir adamla evli olduğumdan kaynaklanan rahatlama ve minnettarlık duygusu sarmıştı içimi, bir de utanç, utanç çünkü onun anlayacağını tahmin etmeliydim. Nathaniel müthiş bir erkekti.

Sevgili Elma,

Kesinlikle ağaç gören bir daire bakacağım. Dahası, dünyadaki yeşilliğin kıymetini bilmediğimi hatırlattığın için de sağ ol. Sanırım hepimiz böyleyiz, sürekli olarak çok fazla hayatla çevriliyiz. Gezegenimizin Güneş Sistemi'nde nasıl bir istisna olduğunu hatırlamak çok güç, bunun için hayatın ne kadar kırılgan olduğunu gösteren bir hatırlatma gerekiyor belki de.

Bütün kalbimle senin,

Nathaniel

Sonra tek bir satır "çöp" geldi:

Her gün seni ve uzayda ölebileceğin farklı yolları düşünüyorum. Lütfen ölme.

Bu sefer beklemedim ve herhangi bir şeyi şifrelemekle uğraşmadım çünkü her iki kısma da cevabım aynıydı.

Teşekkürler. Seni seviyorum.

Teletipten geri çekildim ve Florence'ın kitabı üzerinden bana baktığını gördüm. Başını bir yana eğdi. "Ve?"

"Özür diledi ve ekip üzerindeki etkilerinin detaylarını ekleyerek raporumu güncellememi istedi." Yolladığı sayfaları katladım ve sanki elinin üstüne dokunuyormuş gibi parmaklarımı sayfanın kırışıklıkları üzerinde gezdirdim. "Bir sonraki toplantıda sunacakmış."

"Vay canına." Florence başını salladı ve tekrar romanına döndü. "Mucizeler bitip tükenmek bilmiyor. Aklı başında bir erkek."

Üstelik bu erkeği bir daha görebilmem için aradan iki yıl, beş ay, üç hafta ve dört gün daha geçmesi gerekiyordu. Saydığımdan değil tabii.

YİRMİ BİR

CYGNUS ALTILISI DAVASI SÜRÜYOR

Haber ROBERT ALDEN

The National Times Özel Haber

KANSAS CITY, KS, 14 Aralık 1962 – Geçtiğimiz yıl Uluslararası Havacılık Koalisyonu'na ait bir roketi ele geçirmekle suçlanan altı kişinin davası bugün görülmeye devam etti. Birleşik Devletler hükümeti güvenlik gerekçesiyle davanın Kansas Cıty'ye alınmasını talep etti.

Küçük mahkeme salonunda, aralarında makineli tüfekli altı askerin de bulunduğu silahlı otuz iki güvenlik görevlisi yer aldı. Birleşmiş Milletler'e bağlı askeri güçler mahkeme binasının etrafında bir kordon oluşturdu, içeri girenler, içeri kabul edilmeden önce arandı.

Grubun lideri olmakla suçlanan adam 34 yaşında, yakışıklı, zenci bir sigorta satıcısı. Bu kişi polis tarafından hem bu komploda hem de başka birçok terör eyleminde anahtar konumda olarak görülüyor.

GÖZLEM KUBBESİNİN KÖŞESİNDE –ki ismine rağmen gerçek bir kubbe değildi– Rafael gitarını çalıyordu. On iki düzlemli kubbenin yüzeylerinde ses şekilleniyor ve oradan bize yansıyordu. Parker ve Kamilah hariç hepimiz, boş zamanımızda kubbeye gelmiştik. Elim-

de geminin kütüphanesinden aldığım *The Gods of Mars*'ın bir kopyası, tavana yakın bir yerde süzülüyordum. Neden olduğunu bilmiyordum ama serinin ilk kitabı bizde yoktu, sadece *Pinta*'da vardı.

Görev Kontrol'ün bazı kararları nasıl aldığı belirsizdi. Ne şans ki, bu kitapta neler olduğunu anlamak için serinin ilk kitabı *A Princess of Mars*'ı okumak gerekmiyordu. Ne var ki Terrazas'ın dudaklarıyla yaptığı patlama sesini duymazdan gelmek bundan daha zordu.

Nasıl olduysa Ay yolculuğumuzda fark etmemiştim bunu, fakat Tanrı aşkına, düşünürken sürekli bu sesi çıkarıyordu.

Kitabımın tepesinden ona baktım, elinde bir klasör süzülüyor, birtakım notlar alıyordu ki bu notlar bir sonraki radyo tiyatrosu içindi şüphesiz. "Bir şey yemeyecek misin?"

"Ne?" Kafasını kaldırdı.

"Şu çıkardığın ses çok... Lütfen bunu yapmayı keser misin? Lütfen?"

"Ne sesi?" Terrazas kalemiyle burnunu kaşıdı.

Rafael dudaklarını büzüp patlatarak ağır çekim bir osuruk sesi çıkardı. "Seni seviyorum ama bu dayanılmaz."

Terrazas bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Öyle yapmıyorum... Yapıyor muyum?"

"Hay lanet olsun. Elma..." Leonard çenesini o kadar hızlı kapadı ki dişlerinin birbirine çarpmasının sesi duyuldu. "Gazeteyi" o kadar sıkı tutmuştu ki teletipin sayfaları yumruğunda kırışmıştı.

Kitabımı indirdim. "Sorun ne?"

"Hiç." Hiç inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle gülümsedi ve sayfaları düzeltti. Hareketiyle birlikte havada daire çizerek süzülmeye başlamıştı.

Florence uğraştığı oya işinden başını kaldırdı. "Yürüyüş hakkındaki haber mi yoksa dava hakkındaki mi?"

"Bir şey değil... Ben... Ben, ıı, Elma'dan laboratuvarda bana yardım etmesini isteyecektim ama bekleyebilir."

Eh, bunun bir zırva olduğu açıktı. Kitabımı kapadım, Rafael de gitarını bıraktı. Kendimi ittim ve Leaonard'a biraz yaklaştım. "Ne davası?"

"Cygnus Altılısı. Yeni bir şey yok." Yüzünü buruşturdu ve sayfayı çevirdi. "Hey, Florence. Görünüşe göre Dünya'da bir hayranın var. Gene Roddenberry, TV programındaki bir karakterde senden esinlendiğini söylemiş."

"Neyi, niye söylemiyorsun?" Kitabımı uçuş kıyafetimin ceplerinden birine tıkıştırdım.

Leonard kafasını arkaya eğip yıldızlara bakmaya başladı. Florence, iğnesi kumaşın üstünde durakaldı. "Ona söylesen iyi edersin. Dışarıda bırakmamız gereken o değil."

Leonard iç geçirdi ve başını öne eğip davayla ilgili hikâyeyi içerdiği aşikâr olan sayfaya döndü. "...Yöneltilen sorulardan biri de *Cygnus 14* roketinin düşüşünde UHK çalışanlarının olası ilişkisiydi. Sözde Astronot Hanım o esnadaki çabalarıyla bir kahraman gibi yansıtılmış olmasına rağmen son soruşturmalar akıl hastalığı geçmişi olduğunu ortaya koydu."

Soğuk bir bulantı vücudumda rüzgâr gibi dolaştı. Onu yanlış duymuş olmayı istiyordum fakat mükemmel ve korkunç bir berraklıkla duyduğumu bilecek kadar iyi tanıyordum dünyayı. Kaygımı maskelemeye çalıştığım zamanlarda hep yaptığım şeyi yaptım. Bir espri. "Kariyer seçimlerimizi düşünürsek bunu hepimiz için söyleyebilirler."

"Demek doğru." Florence kumaşı intikam alır gibi iğneledi.

"Hey." Terrazas elindeki klasörü bıraktı, klasör önünde dönmeye başladı.

"Bu..." Yutkundum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Tanrım. Onlara yalan söylemek istiyordum fakat bu isteğime rağmen söylemediğim için kendimle gurur da duyuyordum. "Kaygı sorunlarım vardı."

"'Vardı?'" Florence burnundan güldü.

Haksız değildi fakat yine de diklendim. "Artık sorun değil."

"Görev Kontrol bunu biliyordu, öyle mi? Biliyorlardı?"

"Yani... Başmühendisle evliyim." Her ne kadar Nathaniel'dan bunun büyük bir kısmını saklamış olsam da. "Yani, evet. Parker ve Kamilah da biliyor."

Florence gözlerini bana dikti, sonra kafasını tekrar dikişine indirdi. Bunun dışında aldığım tek cevap fanların uğultusuydu.

Gırtlağımı temizledim. "Yani..." Bu kelimeyi kullanmayı bırakmalıydım fakat güneyli köklerim bazen çok güçlü olabiliyor. "İşin iyi tarafı şu ki bu sayede dikkatler Leonard'dan uzağa çekildi."

"Ki daha en baştan zan altında olmamalıydı." Florence'ın iğnesi kumaşta yukarı aşağı oynadı, her batırışıyla gümüş iğne ışıkta parladı. "Hoş bir his olmalı, sürekli mükemmel olmak zorunda olmamak yani."

Bu sözlerin yaşattığı şokla ağzımdan kahkaha mı desem inilti mi desem bir şey fırladı. "Şaka yapıyor olmalısın. Kaygım niye oluştu sanıyorsun? Ben Yahudiyim. Bilim alanında bir kadınım. Mükemmel olmak zorunda olmadığım bir an bile olmadı."

"Miltown kullanmak mükemmellik göstergesi mi?"

"Sen bunu nasıl..." Beni zan altında kalmaktan kurtaracakmışçasına gözlerimi yumdum. "Bu belgelerde yazılı."

"Florence..." Leonard'ın sesi alçak ve aciliyet bildiren bir tondaydı.

"Yok. İpleri çekiştirip başka birinin yerini aldı. Sence hiçbir bağ..."

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13... İnsanların ne düşündüğü beni kaygılandırmamalıydı. Biliyordum. Nefesim güçbela ve yavaş çıkar oldu, gözlerimi açıp daha uzun bir nefes almaya çalıştım. "Aman, Tanrı aşkına! Ağırlığımı kullanmadığımı sana ispat etmek zorunda mıyım?"

Florence havaya fırlayıp yüzünü bana döndü, iğnedeki ip arkasında bir yay çizmişti. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Helen'in sepetlenmesine kızdım mı? Evet. Ama kendine şunu sor, Görev Kontrol neden Tayvanlı hesaplayıcıyı sepetledi de beyaz hesaplayıcıyı sepetlemedi?"

Sert ve akıl dolu bir cevap vermek üzere ağzımı açtım fakat hiçbir şey diyemedim, öylece boşlukta süzülüyordum ağzım bir karış açık. "Ben... Biliyorum. Ama Helen'in beyaz olmaması dışında da sebepler vardı. Halkla ilişkiler Parker'la beni aynı gemide istiyordu."

"Tabii tabii. Bu teoriye dayanalım bakalım." Florence başını onaylar gibi tek bir kez salladı.

"Bak... Eğer konu sadece bu olsaydı ilk marazda Leonard'ı görevden çekerlerdi."

"Maraz mı?" Florence, Leonard'a baktı. "Duydun mu onu?"

"Duydum."

Belki de sadece dikkati üzerimden atmaya çalışıyordum. Bilmiyorum. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Yani, DeBeer bunun olması için her türlü haltı yedi."

"Peki, neden sen değilsin o?" Leonard gazeteyi iyice ufalıncaya kadar katladı, sonra biraz daha katladı, sonra biraz daha, katladıkça parmaklarını kâğıdın kenarına bastırıyordu. "Neden ben 'komplonun parçasıyım da sen değilsin?"

Cevabı tabii ki biliyordum: O siyahtı.

"Tamam. Ne dediğinizi anlıyorum." Ellerim terliyordu. Onları iyice koltukaltlarıma soktum. "Ama gerçek şu ki yine de göreve geldin. Buradasın. Değil mi? Yani hiçbirimizin mükemmel olmasına gerek yok."

"Fakat senin kusurun beyninde." Leonard ellerini kaldırdı. "Benimki ise *burada*."

"Ben böyle..." *...21, 34, 55, 89...* Konu ben değildim. Florence daha şimdi söylemişti bunu. "O bir kusur değil. Sen harika bir astronotsun ve görevde olmayı tabii ki hak ediyorsun."

"Peki, bize burada ne yaptırıyorlar?" Florence başını eğmişti. "Duvarları, tuvaletleri temizliyoruz. Yemek yapıyoruz. Çamaşır yıkıyoruz."

"Yani, bunları hepimiz yapıyoruz. İki hafta önce tuvaleti tamir ettim ve..."

"Kes artık konuşmayı Elma." Leonard teletip kâğıdını buruşturmuştu. "Tanrı aşkına, konuşmayı kes."

Nabzım kurtulma hızına ulaşmıştı ve terim enseme ılık damlacıklar hâlinde yapışmıştı. Leonard hiç böyle sesini yükseltmemişti. "Ben sadece..."

"Niyetinin iyi olduğunu aklımdan çıkarmamaya çalışıyorum. Fakat şu anda iyi niyetli beyaz bir kadının itirazlarını çekemeyeceğim. Ne seni yatıştıracak enerjim var ne de mutluymuş, hayatımda payıma düşenden memnunmuş gibi yapacak hâlim."

"Özür dilerim." Parmaklarımı yanlarıma bastırdım. "Özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardım mı?" Florence kumaşı katlamıştı. "Böyle cahil cahil konuşmaktansa çeneni kapatsan yardım etmiş olursun."

Terrazas homurdandı. "Ona sanki DeBeer'miş gibi davranıyorsunuz. Eğer fark etmediyseniz gemiyi temizlemek hepimizin işinin bir parçası."

"Sen de başlama. Gelecek pazartesi görev listesine dikkat et. Dikkat et de adil mi değil mi söyle." Dikişini, beline bağlı ve havada süzülen bir çantaya tıkıştırdı. "Şimdi, eğer izin verirseniz gidip çamaşırları kontrol etmem lazım."

Saçmalıyordu. Gemide sadece yedi kişiydik, yani gelip de arkamızdan toplayacak birileri yoktu. "Fakat hepimiz temizlik yapıyoruz, gemiyi ayakta tutmanın temelinde bu var."

"Evet. Leonard katlanmış gazeteyi avucuna vurdu. "Evet. Hepimiz temizlik yapıyoruz. Fakat geri kalanlarınız geminin bakımıyla ilgili başka görevlere de veriliyorsunuz. Florence'la ben ise verilmiyoruz."

"Bu doğru," dedi Rafael. "Leonard mühendislik konularında bana yardımcı olmak üzere eğitildi fakat Görev Kontrol'ün iş dağıtımı bana sürekli Estevan'ı veriyor ki Estevan, Leonard'ın arkasından geliyor."

"Terrazas kafasını çevirdi, kaşları kalkmıştı. "Yardımımdan memnunsun sanıyordum."

"Memnunum." Rafael'in kulakları kızarmıştı. "Ama olay o değil. Yardımcım Leonard olmalıydı."

"Teşekkürler." Leonard somurtarak başını sayfalara çevirdi.

Rafael ve Terrazas'a döndüm fakat tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum. Berbat bir insan olmadığımın onaylanmasını mı? Yoksa berbat bir insan olduğumun teyidini mi? Rafael'in yüz hatları, sanki gününü Nötr Kaldırma Kuvveti Laboratuvarı'nda geçirmiş gibi yorgundu. Dudaklarını birbirine bastırdı, Terrazas'a döndü ve gülümsedi. Yani, gülümsedi sayılır. En azından dudak kıvrımları yukarı doğruydu. "Öğrenmemi istediğin şu şarkı neydi?"

Nefes almak acı veriyordu. Yanağımın içini ısırdım. Havada dönerken kendimi ittim ve kapıdan uçarak koridora çıktım.

Dahası, bir profesyonel olduğum için santrifüj halkasındaki tuvalete kadar dayandım kusmadan önce.

TUVALETTEN ÇIKINCA KORİDORU aşıp iletişim modülüne girdim. Parker ve Kamilah'ın orada olma ihtimallerinin düşük olduğunu biliyordum ve ödülüm, modülün karanlık ve boş olması oldu. Yanağımın kenarını kemirerek bir dakika boyunca eşikte dikildim. Teletip hemen oradaydı, Nathaniel'a giden bir bağlantı. Ona her şeyi anlatmak istiyordum, aynı zamanda da onun için kaygılanmamak. Fakat... Ona karşı dürüst olacağıma söz vermiştim ve aramızdaki 97 milyon kilometre mesafe bu yemini değiştirmemişti.

Kapıdan kendimi itip makineye doğru süzüldüm ve dönerek çalışabileceğim iyi bir pozisyon aldım. Gerindim ve yazarken kendimi demirlemek için ayağımı kılavuz raylarından birinin altına sabitledim.

Kipling'in kitabı yanımda değildi, ben de daha önce kullandığımız bir kelime seçtim: GERGEDAN.

Agfg şhkah iustuk. Copnvanyinl hji anbg mjau eu. İgycğ öpmjnkhkanl egfsntknanl, Ryclus Gjtğjğsğ'yjg hjchjh fgenph copküşsülaüp sglğpğk. Jnmkgpa eujau eulu. Eütül euljgpğ gpigkag eğpgitğk sglğympauk, enylhkanl vupujkuşg aolaük. Smlpg, ehp şnihjan, fnpins obinjnlah. Şhkah hyhyhk. Ehjhympuk, eglg hlglkgygrgisğl gkg eulu sglg soyjnknkhl sneneh snlh ygtğştğpkgitğp. Nl gzğlagl ehpgz. Ukgpğk eu ehp agfg tnipgpjgkgz. Tglpğk. Uzul zgkglağp eoyjn iuskgkğştğk. Ehp zgkglgp eulul puthlhk mjauçulg hlglgkğympuk. Bgigt cnpdnitnl hyhyhk. Sglg gljgtğympuk düliü gljgtgrgçğkg soz vnpkhşthk.

(Tercümesi: Daha şimdi kustum. Görevdeyken ilk defa oldu bu. Kaygı problemimden bahseden Cygnus Altılısı'yla ilgili haberi görmüşsündür sanırım. Leonard buldu bunu. Bütün bunları arkamda bıraktığımı sanıyordum, beynimden vurulmuşa döndüm. Sonra, bir şekilde, herkes öfkelendi. Şimdi iyiyim. Biliyorum, bana inanmayacaksın ama bunu sana söylememin sebebi seni yatıştırmaktır. En azından biraz. Umarım bu bir daha tekrarlamaz. Tanrım. Uzun zamandır böyle kusmamıştım. Bir zamanlar bunun rutinim olduğuna inanamıyorum. Fakat gerçekten iyiyim. Sana anlatıyorum çünkü anlatacağıma söz vermiştim.)

Sevgili Nathaniel,

Dünya'dan gelen haberler oldukça kasvetli görünüyor. Hint Okyanusu'nda tayfunun vurduğu insanlara çok üzüldüm. Görevimizin varlık sebebinin Dünya'da tahammül edilemez koşullarda yaşayan insanlar için bir umut ışığı yakmak olduğunu kendime hatırlatmama sebep oldu. İklim kötüleşirken insanlık için yıldızlarda sığınılacak bir liman bulmayı umuyoruz.

The Gods of Mars'ı okuyorum ve absürtlüğü çok hoşuma gidiyor. Serinin ilk kitabı *Pinta*'da, tıbbi ziyaret için bir dahaki gidişinde getirmesini istedim Kamilah'tan. Şükürler olsun ki herkesin sağlığı hâlâ gayet iyi.

Ev arama işi nasıl gidiyor?

Bütün kalbimle,

Elma

Fnpinshl bhzhisnj sgçjğçğ hyh, enlhkih an oyjn, bgigt shlhpjnp iğpğjkg lmitgsğlag cnpchl. Oyjn zgkgljgp mjuymp ih inşin nşhkhz, amstukuzul ymjjgağijgpğlagl egşig fgenp gjkgsgi ahympuk. Jütbnl euljgpğ ymjjgkgyg anvgk nt. Snlh anfşnt ozjnahk.

(Tercümesi: Herkesin fiziksel sağlığı iyi, benimki de öyle, fakat sinirler kırılma noktasında gergin. Öyle zamanlar oluyor ki, keşke eşimizin dostumuzun yolladıklarından başka haber almasak diyorum. Lütfen bunları yollamaya devam et. Seni dehşet özledim.)

Kansas'ta saat geçti, üstelik hafta sonuydu. Her ne kadar Nathaniel'dan haber almak istesem de hâlâ işte olmamasını umuyordum, kocamı bildiğim kadarıyla da gayet de işte olabilirdi. Bir daha düşününce, bu gece poker gecesinde olsa gerekti. İç geçirdim, göğsümdeki acıyı geçirmeye çalıştım ve Leonard'ı bulmak üzere içeri yöneldim.

LEONARD'I BAHÇE MODÜLÜNDE buldum. Su yatağındaki domateslerin arasında banka oturmuştu. Sanırım modülün ilk tasarımında oturma ünitesi yoktu fakat insanların uzayda yeşillik manzarasına nasıl hasret kaldıklarını anlamak çok fazla zaman almamıştı. İçeri girerken, dikkatini çekmek için ayağımı metal ızgaraya sürttüm.

Leonard kafasını kaldırdı, ellerini birbiriyle birleştirmişti, iç geçirdi. "Elma... Sana bağırdığım için özür dilerim."

Bu beni durdurmuştu. "Gerek... Ben de *senden* özür dilemek için geliyordum. Hatalıydım."

Burnundan güldü. "Annem bir keresinde, özür dilemenin hatalı ya da haklı olmakla alakalı olmadığını söylemişti, ilişkinin sorundan daha önemli olduğunu göstermek içinmiş. Üstelik, sorun tam olarak sen de değilsin."

"Ama ben de katkıda bulundum ve hatalıydım. Sen benim için önemlisin."

"Teşekkürler." Kollarını gerdi ve ellerinin parmaklarını iyice açtı. "Ama benim neden özür dilediğimi açıklıyordum."

"Ha." Bir ayağım üzerinde dikildim, babamı hayal kırıklığına uğrattığım zamanlardaki gibi hissediyordum. Domateslerin yaprakları fanın rüzgârında dalgalanıyor ve toprağımsı kokularını havaya saçıyordu. Bir parmağımı uzattım ve yapraklardan birinin damarlarında gezdirdim. "Sen... *Lunetta*'dayken sen ve Florence bu işe karışmamamı söylemiştiniz fakat eğer istiyorsanız görev dağılımı konusunda Nathaniel'ı dürtebilirim, o da başkalarını dürter. Fakat sadece istiyorsanız."

Leonard başını iki yana salladı ve inildeyerek doğruldu. "Teşekkürler. Bu teklifin için müteşekkirim. Fakat hayır. Sanırım Rafael şimdi beni ister ve bu başka çabalardan daha iyi sonuç verecektir. Muhtemelen onunla daha önce konuşmalıydım."

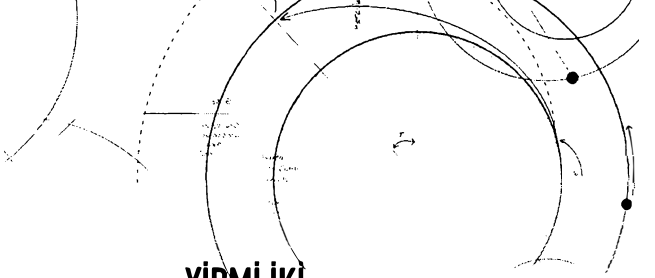
"Benim yapabileceğim bir şey yok mu?"

Leonard omuz silkti. "Yok. Teşekkürler." Modülden çıkmak üzere yola koyuldu fakat taze bitkilerin olduğu sıranın sonunda durdu. Döndü, bir parmağı havadaydı. "Bir şey var: Benim deneyimimi bana açıklama. Çok rahatsız edici bir şey bu."

Ürperdim çünkü tam olarak bunu yapmıştım, hem de birçok kere, hepimizin temizlik yaptığını ve onun geride bırakılmadığını söylemiştim. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyordum çünkü Parker bana sürekli yapıyordu. "Anlaşıldı. Açıklama yok."

"Tamamdır. Göz kırptı. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Leonard gittikten sonra, onun boşalttığı banka oturdum. Anca yeşillikler arasında rahatladıktan sonra onu modülden kovalamış olduğumu fark edebildim.

YİRMİ İKİ

REKLAM DERGİLERİ İŞLERİN ARTTIĞINI SÖYLÜYOR

Haber PETER BART

27 Aralık 1962 – Aylardır karalar bağlayan dergi reklam pazarlamacıları biraz daha neşeli görünmeye başladı. Söylediklerine göre işler artıyor. Tabii ki tam bir örüntü olduğu söylenemez. Fakat birçok dergi 1962'nin ilk yarısında gösterecekleri reklam sayısının 1961 döneminin çok üzerinde olduğunu ve meteor çarpmasıyla başlayan on yıllık düşüşün sona geldiğini öngörüyor.

Leonard ve Florence'la olan... Konuşmamızdan birkaç hafta sonra, pazartesi sabahı toplantısı için mutfağı hazırlamak üzere mutfak modülüne inen merdivenlerden süzüldüm.

Dahası, doğruydu, onlar dikkatimi çekince görev dağılımına dikkat etmiştim. Leonard'a sadece temizlik ya da mutfak görevleri düşüyordu. Florence'ta temizlik, çamaşır, mutfak ve iletişim vardı, yani, en azından, uzmanlık alanında çalışabiliyordu. Dahası, harikulade bir şekilde, erkekler toplantı için asla kahve yapmıyordu.

Görev Kontrol'ün yılbaşı kutlamaları için hazırladığı süsler hâlâ asılıydı, gümüşi şeritler halka hâline getirilmiş olarak duvardaydı. Köşede, elektrikli bir menorada yedi ampul parlıyordu. Mumun yerini tutmazdı tabii fakat burada olmasına sevinmiştim.

Parker mutfağa gelmişti bile, beyaz tahtalardan birine, her zamanki keskin, açılı çizgileriyle ajandayı yazıyordu. Beni başıyla se-

lamladı ve sonra mükemmelen hizalanmış bir çizgi daha çekti. Kariyerim boyunca birçok defa kara tahtaya yazı yazmıştım fakat onun el yazısı şok edici derecede keskindi.

"El yazın neden bu kadar iyi?" Kahveyi çıkarmak üzere dolabı açtım.

"Test pilotluğunda." Ajandasındaki bir sonraki kaleme baktı.

"Anlayamadım."

"Bir uçağı burgudan çıkarırken bacağıma bağlı olan not defterine yaza yaza..." Kalemi tahtaya vurdu. "Bu ise hareket etmiyor."

"Hmm." Dünkü kahvenin telvesini arıtıcıya attım. "Kabul etmeliyim ki bunu hiç düşünmemiştim."

"Eh, sen pek çok şeyi..."

"Pek çok şeyi düşünmüyorum." Sözünü tamamlamıştım.

Parker burnundan gülerek kafasını klasöründen kaldırdı. Sırıtmasıyla birlikte gamzeleri bir an için görünür oldu ve –bundan neredeyse utanıyordum– onu tekrar gülümsetmek istedim. Parker'ı sürekli mutlu tutmanın bir yolunu bulsam bütün yolculuk daha kolay geçecekti.

Menora ampullerinin parıldamasına bakarak kahvedanlığın dibini sıyırdım. "Baksana... Parker. Bir süredir senden özür dilemek istiyordum."

Kahvedanlığı yerine koyarken sırtım ona dönüktü. Arkamda, kalem tahtaya sürtünürken gıcırdadı. Tabii ki. Tabii ki buna cevap bile vermeyecekti. İç geçirerek başımı iki yana salladım ve kahve makinesinin filtresini çıkardım.

Bu adamla barış yapmaya nereden kalkışmıştım bilemiyordum.

"Hangi konuda?"

O kadar hızlı dönmüştüm ki Koriyolis efekti dengemi bozmuştu, tezgâha tutunmak zorunda kaldım. Eski kahve telvesi paslanmaz çelik yüzeye saçıldı ve yere döküldü. "Hay lanet."

"Bu bir özür sayılmaz." Kafasını klasörden kaldırıp bana baktı. "Yardım lazım mı?"

"Hayır. Teşekkürler. Ben tam bir ahmağım." Filtreyi komposta attım ve bezlerden birini aldım. "Ama bunu zaten biliyorsundur."

"York." İç geçirdi ve klasörünü indirdi. "Senin pek çok gurur kırıcı şey olduğunu düşünüyorum ama ahmaklık bunlardan biri değil."

"En azından dürüstsün." Yerdeki telveyi sildim, bezi katlayarak telveyi içine hapsettim. Geç olsa da Parker için bunun bir iltifat olduğunu anlamıştım. Ahmak olduğumu düşünmüyordu. Bir daha iç geçirerek topuklarımın üstüne oturdum. "Karın için üzüldüm. Yani, bazı varsayımlarda bulundum ve seni ve her şeyi iğneledim."

"Sana ondan bahsetmemeni söylemiştim."

"Ben..." Sesinin soğukluğu karşında ağzım açık kalmıştı. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece özür dilemek istemiştim. Bir daha ondan bahsetmem."

Neden denemiştim ki? Bezi toplayarak dikkatle ayağa kalktım. Kahve hazır olur olmaz, toplantıya kadar temizlik yapacaktım. Bezin temiz bir köşesiyle tezgâhtaki telveleri sildim.

Arkamda, Parker bankı sürükleyerek çıkardı, metal ayak mutfağın zemininde gıcırdadı. Otururken iç geçirdi ve klasör pat diye masanın üzerine indi. "Teşekkürler."

Bu sefer o kadar hızlı dönmemiştim. Hatta, hiç dönmedim bile. Dikkatimi bezden ayırmadım ve kullanılmış telveyi kompost kutusuna attım. Ağlamamayı başardıysam yanağımı ısırdığım içindi. Tanrım. Ağlamak istediğim gerçeğinden nefret ediyordum. Bu adam bana o kadar acı veriyordu ki en ufak bir içten davranışı gözlerimi dolduruyordu. "Benden nefret etmeyi bırakman için ne yapabilirim?"

"Etmiyorum... Yani, ettim. Uzun bir süre. Ama senden artık nefret etmiyorum. Tanrı şahidimdir York. Senden nefret etmiyorum."

Mutfak bezini katlamak bütün dikkatimi vermemi gerektiriyordu. Köşeleri düzlerken, kalın pamuk parmaklarımın altında tepecikler oluşturuyordu. "Ama beni sevmiyorsun da."

"Bu hisler karşılıklıdır eminim ki." Parker gırtlağını temizledi. "Peki, senin *benden* nefret etmeni engellemek için ben ne yapabilirim?"

"Götlük yapmayı kesebilirsin."

Havlar gibi bir kahkaha attı. "Üzgünüm tatlım. O doğuştan geliyor. Ama senin kırılgan ve nadide bir çiçek olduğunu unutmamaya çalışacağım."

"İşte bu." Elimdeki bezi tezgâha vurdum ve döndüm. "Bahsettiğim şey tam da bu."

Parker'ın ağzı bir karış açıldı. Ağzını kapatıp konuşmadan önce gözlerini iki defa kırpıştırdı. "Şaka yapıyorum yahu."

"Şaka gibi gelmiyor kulağa."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına. Senin hislerin benim sorumluluğumda değil. Benim *niyetim* şaka yapmaktı."

"Bir kadına herhangi bir şeyi kaldıramayacak kadar kırılgan olduğunu söylemenin komik bir tarafı yok. Bize insanlar– yani erkekler– bunu sürekli söylüyor ve bizi altta tutmaya çalışıyor. Bu saldırganlıktan başka bir şey değil."

"Peki, bana göt demek saldırganlık değil mi?"

"Saldırganlık." Bu noktada ellerim sinirden titremeye başlamıştı. "Ama ben şaka yapmıyordum."

"Şaka yapmak için mizah anlayışı gerekir." Parker klasörünü aldı ve banktan kaydı. "Özür için teşekkürler. Her zamanki gibi onu bir hazine gibi saklayacağım."

O beyaz tahtasına dönerken ben gözlerimi sımsıkı yumdum. Tanrım. Gerçekten de bir ahmaktım.

Florence mutfağa süzüldüğünde kahveyi hazırlamış ve sükûnet yerine geçebilecek bir tavır oluşturmuştum. Öte yandan, ekip arkadaşım sırıtıyordu. Elini merdivenden çekti ve bir dizi sayfayı başının üzerinde salladı. "Sabah gazetesi geldi!"

"Gazeteyi gördüğüme son sevindiğim zamanı hatırlayamıyorum."

"Ah, buna bayılacaksın." Gazetenin manşetini atar gibi eliyle havada bir hat çizdi. "Birinci sayfa: DR. MARTIN LUTHER KING NOBEL BARIŞ ÖDÜLÜ'NÜ ALDI."

"Mazel tov!" Ellerimi çırptım. "Çalışmasını nihayet gördüklerine çok sevindim."

"Bu harika." Parker beyaz tahtanın başındaki yerinden ayrıldı ve gelip Florence'ın arkasına dikilip omzunun üzerinden okumaya başladı. "O ilk miydi?"

Florence başını iki yana salladı ve "ilk" derken neyi kastettiğini sormadı. Yahu, ben bile neyi kastettiğini biliyordum fakat Dr. King'i ırkına indirgemek istemiyordum. Yine de merak etmiştim.

"Yok. Birinci Ralph Johnson Bunche'tı." Sayfaların yarısını Parker'a verdi. "Elma, senin de postan var ama kocana söyle, böyle notlar yazmaya devam ederse ısı yüzünden makine bozulacak."

"Bir de okumadım diyorsun." Yanaklarıma bir sıcaklık yayılmıştı fakat sayfayı ondan alınca geçti. Sayfayı düzgünce kesmiş ve "çöp'ü" dışarıda bırakmıştı.

Mantıklıydı bu hareketi fakat çöp, kocamdan gelen mektupların en iyi kısımlarını içerirdi hep. Yine de... Nathaniel'dan gelen bir mektuptu bu. Masaya götürdüm ve ben de oturdum, ekibin geri kalanını beklemeye koyuldum.

> Sevgili Elma,
>
> Yeni evimizi sana göstermek için sabırsızlanıyorum. Talep ettiğin üzere yeşillikler var, hatta içinde elma ağaçları, açelyalar ve kurtbağrı çalılar var. Yatak odamız ilk katta, ağaçların hemen arkasına gizlenmiş, böylece hem perdeleri açık tutup hem de mahremiyetimizi koruyabileceğiz. Buradaki sabah ışığını sana göstermek için sabırsızlanıyorum.

Florence bunu mu ateşli bulmuştu? Bir de çöpü görseydi ne olurdu acaba?

Kamilah merdivenden kaydı ve mutfağa girdi, o esnada da Rafael ve Terrazas jimnastik modülüne açılan tüpten tempolu koşarak geldi.

Küçük bir çocuk gibi sabırsız, Kamilah tezgâha yöneldi. "Kahve."

"Kahvenin toksik olduğunu söyleyen sen değil miydin?" Florence kendi kahve kupasının üzerinden bakıyordu.

"Kahve içmemiş bir ben kadar toksik çok az şey vardır." İnleyerek, dumanı üzerinde bir fincan kahve koydu kendine.

Parker burnundan güldü. "Flannery nerede?"

"Burada." Leonard tüpten mutfağa kondu. "Pardon. Bilimliyordum."

"İngilizcenin ana dilim olmadığını biliyorum ama böyle bir kelime gerçekten var mı?" Terrazas bir bacağını bankta karşıma attı ve kahve kupasına eğilmek üzere koca gövdesiyle iki büklüm oldu.

"Kesinlikle." Leonard da kahve hattına girdi. "İstesen sana çekebilirim de."

Parker beyaz tahtaya döndü ve ajandasının yanına alelacele bir sıra yazdı. "Ben bilimliyorum. Sen bilimliyorsun. O bilimliyor..."

Kelimeler böyle art arda dizilip de kafamda kaza eseri cümlemsi bir şey oluşunca kahkahamı tutamadım. Tahtayı gösterip yüksek sesle okudum. "Ben görev dağılımı bilimliyorum. Sen Mars bilimliyorsun. O atık yönetimi bilimliyor."

"Yanlışın var York." Parker kendini işaret etti. "*Ben* görev dağılımı bilimliyorum ve buna göre de... Sen mutfak bilimliyorsun."

Florence el çırptı. "Elma'nın mutfak bilimlemesine bayılıyorum. Turta da bilimler misin?"

"Dibine kadar bilimlerim." Selam verdim, heyecandan omurgamda bir ürperti dolaştı. Tam bir güneyli miydim? Evet, öyleyim. Eğer biri turtamı övecek olursa ona sonsuzluğun sonuna kadar turta pişirebilirim.

"Güzel." Parker sırıttı. "Ayrıca bir de uçuş ortası rota düzenlememiz için hesaplama bilimliyorsun."

"Terrazas ve Avelino, Meşgul Arılar'da oksijen ünitelerini ve sistem kontrollerini bilimliyor. Shamoun, sen buradaki ve *Pinta*'daki su geri kazanımını bilimliyorsun." Parker, listede ilerlerken sırıtıyordu. "Flannery, sen atık yönetimi bilimliyorsun. Grey de çamaşır ve iletişim bilimliyor."

Basit bir kelimenin bakış açınızı böyle değiştirmesi inanılmazdı. Florence ve Leonard sadece temizlik nöbetleri aldıklarını zaten belirtmişlerdi fakat bu çeşniye "bilim" kelimesi katılınca, Leonard'ın temizlikten başka bir şey yapmadığı ortaya çıkmıştı. Laboratuvarda yaptığı bütün çalışmayı boş zamanlarında gerçekleştiriyordu.

Bunu belirtmek için ağzımı açtım fakat Parker'ın bunun bir şaka olduğunu söyleyeceği önsezisiyle sustum. Korkaktım belki fakat şu anda onun küçümsemesini karşılayacak enerjim yoktu. Ayrıca, Leonard ve Florence bana bunu düzeltmeye uğraşmamamı söylemişti.

Fakat aslında korkaklık ve bitkinliğin bir karışımıydı bu seçimim.

Çenemi kapattım ve banka biraz daha gömüldüm. Masanın karşısında Rafael, Terrazas'ı dürttü ve Terrazas da doğrulup gırtlağını temizledi.

"Oksijen ünitelerinde Leonard'la yer değiştirebilir miyim? Burnunu gösterdi. "Sinüslerim dolu da. Maske takmak istemiyorum."

Parker klasörünü indirdi. "Meşgul Arı'da böyle bir sorun olmaz. Sıfır-g'de olacaksın."

"Iıı." Terrazas, hâlâ kahvesine gömülmüş olan Kamilah'a bir bakış attı. "Yani... Sadece, Leonard oksijen üniteleri üzerine eğitim aldı ve Meşgul Arı'da değil, yani... Yer değiştirmek akıllıca olur. Yani. Eğer Leonard da bunu istiyorsa."

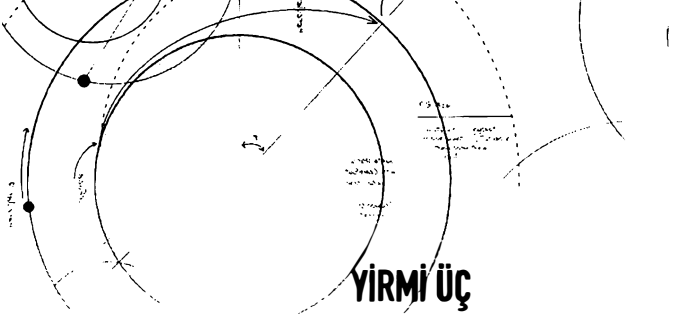
"Bana uyar." Leonard sırıtmasını gizlemeye çalışarak ölçülü bir şekilde baş salladı.

Parker üç adama da baktı ve sonra tekrar klasörüne döndü. "Olmaz." Klasörü bir kenara koydu ve masaya yaslandı. "Çünkü Mars'a varana kadar Flannery'nin gemide olduğunu unutmalarını istiyorum, çünkü ona orada ihtiyacım var. Bir şey yanlış gider de onun parmak izleri de orada olursa ne olur? Görev Kontrol o zaman ne yapar sizce?"

"Haydi ama." Terrazas başını iki yana sallıyordu. "Hepimiz hata yapabiliriz."

Leonard'ın sırıtışı silinmişti, üstelik odadaki bütün neşeyi de götürerek. "Benim yapmamam lazım." İç geçirdi. "Atık yönetimine döneyim."

Parker kendini geri itti ve başını iki yana salladı. "Oksijen sistemlerinde Terrazas'tan daha iyisin ve ben de bunu biliyorum." İç geçirdi ve elini kısa kesilmiş saçlarının arasına sokup gezdirdi, ta ki kafasının arkasındaki kel noktaya gelene kadar. "Ama üzgünüm. Görev Kontrol'ün görev dağılımına uyacağız."

YİRMİ ÜÇ

MARS YOLU YARILANDI

The National Times Özel Haber

28 Mart 1963 – Teknik ve bilimsel mucizelerin birbirini kovaladığı bunun gibi bir çağda bile, kardeş gezegenimize son hızla ilerleyen İlk Mars Keşif Görevi'nden yollanan teletipin Mars yolunun yarısını aşıp gelmesi özel bir olaydı. Keşfin astronotları, bildiğimiz kadarıyla daha önce hiç hayat görmemiş bu krallığa yolculuk eden öncülerdir. İnsan organizması bu gezegenimizin sağladığı özel koşullarda milyonlarca yıl boyunca yoğrulmuş bir evrimin ürünüdür, bu evrimi sağlayan koşullar yerçekimi gücü, atmosferin varlığı, deniz ve karaların doğası gibi çok çeşitlidir. Fakat uzayda yerçekimi nötr hâle gelip ağırlıksızlık dediğimiz bir durum oluşturur, solumak için atmosfer yoktur, yürümek için karalar da yoktur, içinde yüzmek için deniz de. Ne var ki bu tuhaf ortamda astronotlar yaşayabilir ve işlev görebilir çünkü uzay gemileri bu gezegenin ambiyansını taşıyan bir kozadır. Öyle bir gün gelecek ki –bugün hayatta olan pek çok genç de bunu görebilecek– uzay gemileri Şikago'ya da Londra'ya ya da Tokyo'ya kalkan uçaklar gibi düzenli olarak Mars'a kalkacak. Bu zaman geldiğinde, hiç şüphesiz ki insanlık bugün bir gecede Atlantik'i aşarken olduğu gibi sıradan görecek bu olayı. Fakat şimdilik, transMars geçişi hâlâ gerçekleştiriliyorken ve cesur insanlar daha önce hiçbir insanın görmediği şeyleri görüp yapmadığı şeyleri yaparken huşuya kapılmamak için insanın gerçekten sığ olması gerekiyor.

KÖPRÜDE KOLTUĞUMA KEMERLE bağlıydım, sanki yarı yol noktası gözle görülebilecekmiş gibi uzaya bakıyordum. Dünya'dan da Mars'tan da yüz altmış gün uzaklıkta olunca altın bir tak ya da başka bir abartılı sinyal görmeyi bekliyordunuz sanki. Bunun yerine, elimde tek olan Dünya'dan yollanmış çıktılar ve bir sekstanttı.

Parker, sağ el kontrollerini kalibre ediyor gibi görünüyor, metodik bir şekilde aleti hareket edebileceği noktaya kadar hareket ettiriyordu, çalışırken güçlü çenesini sıkıyordu. "Seyrüsefer durumumuzu güncellemek için o ayar noktalarına ihtiyacım var."

"Bir dakika ver de muylu bayas ayarını yapayım." Geçtiğimiz üç ayda, aramızdaki gerilim silinip düşük seviyede arka plan ışınımına dönüşmüştü, ki çalışırken bu da yok oluyordu. Böyle küçük lütuflara razıydım. Görev Kontrol'ün belirlediği yıldızlara sekstantımı doğrulttum. Yolculuk esnasında, gökteki ışıklar tek tek tanıdık hale gelmişti. Artık "Arctarus'a bir yay çiz," "Spica'ya doğru hızlan," dememe gerek yoktu. Spica'nın beyaz-mavisi gözden kaybolmaz bir şekilde bana bakıyordu artık.

Açıyı not ettim ve muyluyu birkaç derece hareket ettirerek ikinci bir ölçüm aldım, en fazla 0,003 derece sapmayla iki ölçüme ihtiyacım vardı. Sonra, referans almak üzere, Görev Kontrol'ün yolladığı çıktılara baktım.

Öngördükleri sayılar benimkilerle tutuyordu. "Önümüzdeki sayılara bakınca, roll 8,37, pitch 61,33 ve yaw 339,87."

"Teyit edildi. Roll 8,37, pitch 61,33 ve yaw 339,87." İleri geri iletişimin ritüeli dâhilinde bir an için durakladı.

Bir süre sonra, iletişim modülüne bağlı hoparlörlerden Florence'ın hışırtılı sesi yükseldi. "Teyit edildi. Roll 8,37, pitch 61,33 ve yaw 339,87."

Her şeyi teletipe kopyalıyor ve Dünya'ya geri gönderiyordu. İletişimdeki gecikme öyle ya da böyle kendi başımıza hareket ettiğimiz anlamına geliyordu fakat Görev Kontrol yine de her şeyi iki kere kontrol etmek istiyordu.

Parker gemiyi ateşlemeye hazırlamayı sürdürdü. "Hadi bana tam düzeltmeyi ver, York."

"Tamam... SPS/G&N; 63059; artı 0,97, eksi 0,20." Her ne kadar bu sayı ve cümle dizgelerini hızla söylüyor olsam da beyni-

min bir parçası bunları zırva bulup kıkırdıyordu. "GET ateşleme 026:44:57,92; artı 0011,8, eksi 0000,3, artı 0017,7; roll 277.355.015; Delta-VT 0021,3, 00:3, 0016,8."

Benim işim *Nina*'nın hızlarını ve bunun yanı sıra da Dünya'yı kerteriz alarak dikey ve yatay konumunu belirlemekti. Yolculuğumuzun daha ileri aşamalarında, Mars'ı referans noktası olarak almaya başlayacaktım.

Parker ve Terrazas bir kendi defterlerine sayıları kaydediyor, bir kontrol panelindeki düğmelerle oynuyordu. Florence bu uzun dizgeyi tekrarladı. Hepsinin bana yetişmesine izin vermek için biraz bekledim.

Ben bununla uğraşırken, *Pinta*'dan gelen hat, seyrüsefer-hesaplayıcıların bir sorusuyla yandı. Heidi'nin İsviçre-Alman aksanı uzay boşluğunu aşarak hışırdadı. "*Nina,* hangi yıldızları kullandınız?"

"GDC hizalanması için Vega ve Deneb. Siz?"

"Görev Kontrol'ün tavsiye ettiği de bu fakat temiz bir okuma yapmakta zorlanıyorum."

Başımla onayladım ve aniden, yıldızları belirleme işinde bu kadar fazla ve bu kadar yeni mücadele ettiğime sevindim, böylece şimdi ona yardım edebilecektim. "Şaft ve muyluyu ne okuyorsun?"

"Şaft 331,2 ve muylu 35,85. Vega'yı görüyorum ama Deneb görüşümde değil."

Öne eğildim ve pencereden *Pinta*'ya doğru baktım. Diğer gemi güneşin ince ışığını almış yıldızların önünde parlıyordu. Bizim gibi onların da kumanda modülü içe, bize doğru bakıyordu ve arkamızda, iki gemi arasında seyreden *Santa Maria*'ya doğru. Sorunun ne olduğu aşikârdı fakat onların bunu neden anlayamadığı da öyleydi. "Sanırım tek yapmanız gereken dönmek ya da başka yıldızları kerteriz almak. Sanırım *Santa Maria* görüş açını kapatıyor."

Bir dakika sonra, daha henüz küfretmiş bir astronotun, bu küfrüne ihanet eden sakin sesiyle konuşan Heidi'nin sesi duyuldu. "Teşekkürler *Nina.* Onu görmemiştim."

"Sizin bakış açınızdan sadece karanlık tarafı görünüyor. Tam olarak görünmez denilebilir."

Yanımda, Parker ve Terrazas'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. Heidi'yle konuşurken ikisi de araya girmedi fakat bir sonraki

adıma geçmek için sabırsızlanıyormuş gibi Parker'ın parmakları gerinip duruyordu. Ona bazı sayılar borçluydum. Mikrofonumu kapatırken onlara döndüm. "Roll, hiza 007, 144, 068."

Sayılar üzerinde çalışırken Parker pencereden dışarı baktı. "Öyle görünüyor ki bu ateşlemeyle birlikte burnumuz hemen hemen Dünya'ya dönecek."

Şimdi Parker'ın elinde ihtiyaç duyduğu her şey vardı ve bize düşen beklemekti. İletişimdeki gecikmeye rağmen Görev Kontrol'ün hesaplamalarımın sağlamasını yapması gerekiyordu, ancak bundan sonra Parker motorları ateşleyebilirdi. *Pinta*'da da bunu bekliyorlardı fakat başka bir KAPİLET'le ve başka hesaplayıcılarla çalışıyorlardı.

Görev Kontrol'de şu anda kim görev başındaydı acaba? İşlemlerin üzerinden geçen bir hesaplayıcı ekibi olsa gerekti. Belki Katherina Johnson'dı ya da belki eski masa arkadaşım, Başira. Helen hâlâ astronot programındaydı, yani bunun matematiğini o yapamazdı fakat tabii Görev Kontrol'den izliyor olabilirdi. Ya da belki de bizle ilgili bütün haberleri görmezden geliyordu.

Nathaniel da orada olmalıydı. Kafamı pencereye doğru çevirdim sanki onu görmeme yardımcı olabilecekmiş gibi. Göz kırpmayan yıldızlarla dolu haşin gökyüzü kapkara geri baktı bana.

Florence'ın sesi kumanda modülüne süzüldü. "Görev Kontrol diyor ki, '*Nina* yarı yol düzeltmesi ateşlemesine hazırsınız. Ateşleme teyit edildi, Tanrı sizi korusun.'"

Parker başını aşağı yukarı salladı ve ellerini kontrollere yerleştirdi. Neredeyse gerginmiş gibi hızla üfledi, o üflerken onunla özdeşleşip nefesimi tuttum. "Terrazas ekibe bildir, yirmi bir saniyelik ateşlemeye yaklaşıyoruz."

"Anlaşıldı." Terrazas mikrofonu aldı ve sesi bir anda *Buck Rogers*'laştı. "Bayanlar ve baylar, bu dehşetengiz bölümümüzde Albay Stetson Parker ve gözü pek mürettebatı yirmi bir saniyelik bir ateşlemeye hazırlıyor kendilerini. 'Ateşli' soru ise şu: Bbütün ekip emir geldiğinde kendini güvene aldı mı, yoksa Albay'ın parmağı ateşleme düğmesine iyice yaklaşırken bazıları hâlâ ortalıkta dolaşıyor mu? Parmak gitgide yaklaşıyor. Yaklaşıyooooor."

"*Payoso*." Parker başını iki yana salladı fakat sırıtıyordu, saymaya başladı, "İşaretimle birlikte, beş, dört, üç, iki, bir, imle."

Nina titredi. *1, 2, 3, 4, 5, 6...* Motorların boğuk gümbürdemesi geminin metalinde, plastiğinde ve fiberglasında titreşti. *...10, 11, 12, 13...* Saptanmış dönüşümüzle birlikte yıldızlar geminin yanına doğru bir çember çizdi ve ben kalemimi sıktım, ta ki altıgen kenarları eklemlerimi ısırana kadar. *...16, 17...* Ana motorlar bizi ileri doğru itince koltuğum popomu tokatladı. *...18, 19, 20, 21.*

Motorların susmasıyla birlikte büyük bir sessizlik kapladı her yeri ve kemerimi gererek öne fırladım. Parker ellerini kontrollerden çekti. "Rapor ver?"

Terrazas, dev aygıt duvarının içindeki hız ve göreli pozisyon göstergelerine baktı. "Doğruca hedefe gidiyoruz."

Parker iç geçirdi, kafasını çevirdi ve gülümsedi. "Yukarı bakın."

Tepemizdeki minik ve mavi bezelye tanesi, bir mürekkep denizinin içinde yüzüyordu. O minik topun bir yerinde, kocam, her şeyin yolunda gittiğini öğrenmek için on beş dakika daha beklemek zorundaydı.

YARI YOL NOKTASINI geçmenin gemide bir değişikliğe yol açmasını beklersiniz fakat sıradan işlerimize devam ediyorduk. Görev rotasyonu bize farklı sorumluluklar yüklüyordu fakat dışarıdaki gökyüzü hâlâ aynı mürekkep karasıydı. Bu hafta en sevdiğim göreve verilmiştim, bahçe modülü. Ah, mutfak görevini de seviyordum fakat bahçe modülünün yeşillikleri ve nemli havası içinde bulununca gerginliğin damarlarımdan akıp geçtiğini hissediyordum.

Turp yataklarından birine eğildim ve küçük, kırmızı bir küreyi topraktan çıkardım. Toprak parçacıkları, ipliksi beyaz köklere tutunmuş kokularını yayıyordu. Toprağı tekrar yatağa dökmek için turba vurdum. Tırnaklarımın arasına toprak girmiş ve parmak uçlarım kararmıştı.

Kamilah modülün ortasında, elinde bir kitap, ayaklarını havaya dikmiş bankta uzanıyordu. "Bu işten sonra bana zaman ayırır mısın?"

"Tabii ki? Niçin?"

"Sanırım kuru üzümleri preslemenin zamanı geldi ve ikinci bir göze ihtiyacım var." Gerindi ve kollarını kafasının üzerine kaldırdı. "Sen bu işi daha önce yapmıştın."

Toprakla kaplanmış parmağımı salladım. "I-ıh. Kuru üzüm şarabını yapan Myrtle'dı. Ben sadece malı tattım."

"Olsun. Doğrudan deneyimi olan bir tek sen varsın."

"Myrtle'ın kuru üzüm şarabı iyi değildi. Sadece alkolden ibaretti. Üstelik sen içmiyorsun bile."

"Tıbbi sebepler için lazım. Dahası... Onda olmayan gizli bir silahım var."

Sepete bir turp daha koydum ve Kamilah'a bakmak üzere durdum. Yüzünde kibirli bir ifade vardı, dudaklarını birbirine bastırmış ve kaşlarını kaldırmıştı. "Öyle mi?"

"Benim bir laboratuvarım var. Dahası, özellikle de bir imbiğim var."

"Yani... Şarabı konsantre ederek daha kötü bir hâle sokacaksın." Ay'da kuru üzüm şarabından yaptıkları brendi... Zorlayıcıydı.

Kamilah başını iki yana salladı, kitabını kapadı ve ayaklarını yere koydu. "Votka yapabilirim. Baharatlar arasında ardıç meyvesi var. Biraz da narenciye."

Öylece bakıyordum ona, nereye varmak istediğini hâlâ anlayamamıştım.

"Cin yapabilirim."

Bir kahkaha kaçtı ağzımdan. Cin. Gemide hiç zeytinimiz var mıydı acaba? "Sen bir dâhisin ve..."

"Sen ne haltlar karıştırıyorsun York?" Florence, elinde bir tomar kâğıtla bahçe modülüne girmişti. "Senden hoşlanmaya başlamıştım. Hatta neredeyse senin için üzülmüştüm bile. Seni bok kafalı seni!"

Turpu düşürdüm, yükseltilmiş yataktan sekti ve koridora yuvarlandı. Kalbim sıkışmıştı. "Efendim?"

"İşte bu." Kâğıdı turp yatağına vurdu, yeşil yaprakların birazı ezildi.

Kamilah ayağa fırladı. "Hey. Dikkat et."

Tabii ki. Turplar için endişelenmiş fakat beni hiç savunmamıştı. Yutkundum, nefes alabilmek için gırtlağımı temizledim. Florence çok yakınımda duruyordu, çenesini öyle bir sıkmıştı ki canı acıyormuş gibi görünüyordu. Bakışları bir lazer gibi dar odaklıydı.

3,14159...

Bakışlarımı getirdiği kâğıtlara indirdim ki yüzündeki nefretle yüzleşmek zorunda kalmayayım. Nathaniel'dan bir mektuptu bu.

Göğüs kafesim ciğerlerimi sıkıştırdı. Çöpün üzerinde hatlar çizen kalem izleri vardı. Deşifre etmişti.

...26535897...

"Ben..." Öksürdüm, nefesimi çevrelemiş olan kafesi kırmaya çalışıyordum. Sadece hava çıkmış oldu, tekrar nefes alırken hırıltılar yükseldi.

Kamilah, Florence'ı geçti ve beni kolumdan yakaladı. "Elma. Nefes al. Yavaşça nefes al. Bir yandan say: 1, 2, 3 ve tut..."

"Aman, çocuk gibi davranma şuna." Florence kâğıdı dürttü. "Casusluk yapıyormuş. Şifreli mesajlar gönderiyormuş."

Kamilah homurdandı. "Lütfen. Parker'ın mutfakta çok kötü olduğunu mu söyleyecek."

Florence kâğıdı kaptı ve okumaya başladı: "Görev dağılımıyla ilgili endişelerini anlıyorum ama Görev Kontrol dağılımı yaparken bazı şeyleri gözetiyor. Burada durumun ne kadar kötü olduğunu anlamıyorsun. Buna sevindim ama moralleri yüksek tutmak için olabilecek en olumlu haberleri yolluyoruz. Bana güven..."

Kâğıtları elinden kaptım. Göğsüme bastırdığımda hışırdadılar. "Bunlar özel."

"Bu görevde tam olarak işin ne?" Florence bana doğru bir adım atınca geri çekilmeye mecbur kaldım.

Kamilah kolumu bırakmıştı fakat sanki bir hayaleti tutarcasına kolları hâlâ öne doğru açıktı. Kâğıtların altında, kalbim çırpındı ve göğsümü dövdü. Başımı iki yana salladım. "Sadece... İstedim ki böylece... O benim kocam. Onu özlüyorum. Hepsi bu."

"O başmühendis!" Florence parmaklarını toprağa gömmüştü. "Ona kavgalarımızı ve emirlerden nasıl rahatsız olduğumuzu öylece anlatırsan birilerinin başı belaya girer."

"Öyle değil..." Hayatımda ilk defa birisi kaygımı biliyor diye rahatlamıştım. Böylece olayı açıklayabileceğim bir bakış açısı vardı. "Kaygıdan dolayı. O... O bir güvenlik vanası. Hepsi bu."

"Artık sorun olmadığını söylemiştin. Hangisi York? Ya tamamen sağlıklısın ve durduk yere şifreli mesajlar yolluyorsun ya da güvenlik kemerine ihtiyaç duyan nevrotik bir harabesin."

Dizlerim o kadar titriyordu ki kendimi sabitlemek için yataklardan birinin kenarına tutunmak zorunda kaldım. Kamilah'a baktım, onun bir açıklama yapmasını umuyordum fakat onun da kaşları çatılmıştı. "Görev Kontrol beni bunun için göndermedi... Yani, casusluk yapmıyorum demek istiyorum. Nathaniel özelde konuştuğumuz şeyleri açık etmiyor."

"Yapma ya." Florence elini topraktan çıkardı ve kollarını göğsünde birleştirdi, mavi uçuş kıyafetinde bir toprak lekesi oluştu. "Öyleyse aldığımız haberleri neden sansürlemeye başladılar?"

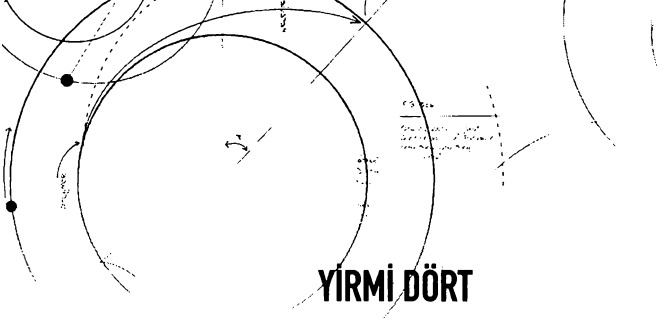
"Sen neden bahsediyorsun?"

"'Olabildiğince olumlu haberlerden. Aldığımız bütün haberlerde gökyüzü mavi ve güneşli, fark etmedin mi? Sence bu bir tesadüf mü?"

"Ben..." Göğsüme yapıştırdığım kâğıtlara baktım. "Bilmiyorum."

Fakat biliyordum. Çünkü tabii ki Nathaniel bir şeyleri değiştirmeye çalışacaktı. Beni güvende tutmak için gemideki herkesi kurban edebileceğini söylemişti bana daha önce. Üstelik ben de gerilimin yüksek olduğunu söylememiş miydim? Evden bize mektup yollamamalarını istediğimi söylememiş miydim? Özelde konuştuğumuz şeyleri paylaşmazdı.

Fakat yine de "yardım" etmeye çalışacaktı. Aynı benim de yaptığım gibi ve bu her şeyi daha kötü kılmıştı.

YİRMİ DÖRT

9 Nisan 1963

Sevgili Elma,

Bütün bunların, onların deyimiyle "açıkta" yazılması gerektiği için üzgünüm. Başkan Clemons'la çok ilginç bir toplantı yaptık, bu toplantıda, böyle olmasının en iyisi olacağını belirtti. Sanırım bu konuda söylenecek pek bir şey yok.

Ev yeterince iyi, fazla orada olamıyorum. Nicole birkaç aylığına Ay'dan döndü ve evi döşememe yardım ediyor. O ve Myrtle evin senin dönüşünde yeterince rahat olmasını kafaya takmışlar. Sanırım kendimi bekâr hayatına çok kaptıracağımdan endişeleniyorlar. Kilerin hâlini görünce Myrtle beni haşladı, bunu hayal edebilirsin. Fakat doğrusu, sabahları tek yediğim kızarmış kuru ekmek.

Herkes sen yokken bana bakmaya kararlı. Hershel, Hamursuz Bayramı için oraya gitmemi istedi fakat bunu yapamadım, onun için o buraya geliyor, görünüşte Tommy, yani Thomas'ın ziyareti için beni hazırlayacak. Bunun gerekli olmadığını söyledim ona fakat aile ailedir, öyle değil mi?

Her şeyin iyi gittiğini umuyorum.

Bütün kalbimle senin,

Nathaniel

Onları yollayamayana kadar özel mesajların ne kadar hayati öneme sahip olduğunu anlamamıştım. Yolunda olmayan bir şey vardı ve Nathaniel bunun ne olduğunu söylemiyordu. O ve Hershel iyi anlaşırdı fakat abimin bu ziyareti şimdi yapmasının hiçbir sebebi yoktu, özellikle de Hamursuz Bayramı'nı ailesinden uzakta geçirmesi anlamına geliyorsa.

Parker gırtlağını temizledi. "Yollamak istediğin bir cevap var mı?"

Ona kâğıdı fırlatmadım. Gözlerimi devirmedim. Üfleyip püflemedim de. Sadece kâğıdı mutfak masasının üzerine serdim ve annemin ölümcül bakışlarından birini atmaya çalıştım. "Bu gerçekten gerekli mi? Görev Kontrol yollanan her şeye zaten bakacak. Bir şifre varsa önce onlar fark eder."

"Emirleri takip ediyorum." Parker ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten. Öylesini tercih edersen Grey de yollayabilir."

"O benden nefret ediyor."

Omuz silkti. Tabii ki bu onun derdi değildi. İnsanların benden nefret etmesi Parker için olağandı muhtemelen. "Şu anda teletipi kullanma yetkisi sadece bende ve Florence'ta var. Hangimiz seni daha az rahatsız ederiz?"

Masanın altında, ellerimi kucağımda yumruk yapıp sıkmıştım. Tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Bu durumun adaletsizliği, içimde bir çığlık atma isteği doğuruyordu ve bunu baskılıyordum. Kendimi özgürce ifade etmeme izin verilmesi beni daha sağlıklı ve verimli bir ekip üyesi yapıyordu. Bu hepimiz için geçerliydi. Kocamla neyi konuştuğuma bu kadar sinirlenmişlerdi? Seks mi? Kaygılarımı mı?

Fakat bunların hiçbiri yeterli gerekçe olamayacaktı. Derin bir nefes almaya çalıştım fakat göğüs kafesi araya girdi ve nefesim yarıda kaldı. Ellerimi açtım ve sonra kucağıma bastırdım. "Senin yollamanı tercih ederim." Parker homurdandı, kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Bu normaldi çünkü ben de şaşkındım. "Herhangi bir şeyi tekrar etmeyeceğine güveniyorum." Bir anda bir şeyin farkına vardım ve koltuğumda ağırlığımı diğer yana verdim. Kamuya açık her bilgiyi Parker benim aleyhimde kullanırdı fakat kadınları uzay programından attırmaya çalıştığı günlerde bile kaygı sorunlarımı kullanmamıştı.

Başını sallayarak kâğıdı önüme uzattı. "Yolladıktan sonra yırtarım. Görev Kontrol'ün bilmesini engellemez ama en azından gemide biraz mahremiyetin olur."

Sevgili Nathaniel,

Başına bela açtığım için özür dilerim. Fakat Myrtle ve Nicole'ün ev ile, özellikle de kilerle ilgili olarak sana yardım etmesine sevindim. Hamursuz Bayramı'nda yalnız kalmayacak olman da güzel. Sabahları çok iştahın olmadığını biliyorum ama annem de dâhil olmak üzere ülkedeki her doktorun söylediği sözlere kulak ver: Kahvaltı, günün en önemli öğünüdür. Alışkanlıklarını buradan değiştirmeyi beklemiyorum ama yine de denemeye değer.

Umarım alışkanlıklarını savunmamı beklemiyorsundur. Annem hep derdi ki...

Kopmuştum. Kalem, kâğıdın üzerinde asılı kalmıştı. Böyle giderse onun kendini hasta edeceğini söylemişti annem hep. Üstelik böyle aşırı çalışması arada sırada yemek yemeyi unutması anlamına geliyordu, tabii hatırlatan birisi olmazsa. Onu kim durdurup eve yollayacaktı? Ya da yemek yedirecekti? Yani... Sanırım Myrtle ve Nicole bunu deniyordu. Fakat Hershel'in geleceği bilgisi beni daha uğursuz bir güçle vurmuştu. Alt dudağımı ısırdım, bunu nasıl soracağımı bulmaya çalışıyordum.

...Annem hep derdi ki kendine daha iyi bakmazsan sonunda bir ülserin olacak. Hershel gelip de seni ülserden mustarip bulursa yazık olur. Annemin sabahları seni nasıl da bir dilim kızarmış ekmekle birlikte süt içmeye zorladığını hatırlıyorum. Benim için de bir bardak içer misin? Gemideki süt tozu gerçek süte hiç benzemiyor. Amiş Pazarı'ndaki Bay Yoder'in taze çiftlik sütünü rüyamda görüyorum bazen.

Son zamanlarda bütün rüyalarım dünyadaki anılarıma dair canlı şeyler ama dramatik değiller. Basit şeyler, bir

bardak süt içmek gibi ya da troleybüs hattından aşağı inerken sokağın kenarında durmak gibi ya da tıraş losyonunun kokusu gibi.

Tekrar durdum. Tıraş losyonundan bahsetmeye devam edecek olursam, er geç, tıraş olduktan sonra teninin ne kadar pürüzsüz ve yumuşak olduğunu yazacaktım, yanağımı boynuna sürttüğümde çenesinin sıcaklığını. Bunların hiçbiri herkesin okuyacağı bir mektuba koyacağım şeyler değildi. Onu bazen daha... Şehvetli hâllerde görüyordum rüyalarımda. Fakat banal rüyaların bu aktarımı, ona iyi olduğumu söylememin en göze alabileceğim yoluydu.

Mükemmel değildim. Kızgındım. Hüsrana uğramıştım. Utanç duyuyordum. Evet, bütün bunlar vardı fakat bunlarla tahminimden iyi başa çıkıyordum. Öte yandan, öfke her zaman için kaygıdan çıkış kapısı olmuştu benim için.

Gerçek yumurta olmadan da yeterince iyi çikolatalı turta yapabileceğimi fark ettim. Limonlu kremalı pasta tabii ki olanak dışı. Belki bir dahaki görevde birkaç tavuk da verirler yanımıza.

Sevgiler,

Elma

Bitirince iç geçirmiş olmalıyım çünkü Parker okuduğu kitaptan doğruldu –Fransızca bir şey okuyordu– ve bir kaşını kaldırdı. "İyi misin?"

Neredeyse ona çatacaktım. Hatta gösterdiği ilgiye şaşırdığımı söylemek üzere nefes bile aldım fakat durdum. Doğrusu, bu konuda benim üzerime gelmemişti. "Hüsrana uğradım."

"Tahmin edebiliyorum." Kitabını kapadı ve öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Böyle bir şeyi düşünebilmiş biri bunu tekrarlamayı da düşünebilirdi."

Konu dilimi uyuşturmuştu. Buna cevap vermem doğru muydu? Dudaklarımı ıslattım ve cevap vermesi en güvenli yerinden tuttum. "Belki de uzun yolculuklarda evli çiftlere tasdik edilmiş bir şifreleme sistemi vermesini isteyebiliriz Görev Kontrol'den."

Parker dudaklarını büzdü ve başıyla onayladı. "Bir sonraki raporumda bunu önereceğim."

"Öyleyse Nathaniel'a doğruca yazmama niye izin vermiyorsun? Nasıl olsa o okumadan önce Görev Kontrol bunları okuyacak."

"Çünkü ister inan ister inanma, ben emirleri takip ederim. Onlara katılmadığım zamanlarda dahi. Benim işim bu."

"Kamilah'la birlikte *Pinta*'ya gitmemiz için emirleri çiğnedin ama."

"O..." Parker ellerini seyrekleşen saçlarında dolaştırdı. "Bak... Muhtemelen bu olay çabuk sönecek. Bir iki hafta başını önüne eğ, eminim teletip kurallarını gevşeteceklerdir."

"Çamaşırhane kurallarını gevşettikleri gibi mi?" Kâğıtları tekrar ona uzattım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çamaşırhaneye hâlâ sadece kadınları yazıyorlar."

Gözlerini devirdi. "York, o sadece bir uzmanlık alanından faydalanmak için. Erkeklerin birçoğu hiç çamaşır yıkamamış ya da kadınlar kadar yıkamamış."

"Teknoloji harikası bir uçağı uçurabilen insanların, çamaşır makinesinin filtresini değiştirmek üzere eğitilemeyeceğini mi söylüyorsun?" Suratımı ovuşturdum. Öyle görünüyor ki konu ne olursa olsun Parker'la kavga etmeyi başarmıştım. "Pardon. Haddimi aştım galiba."

Bir an için beni inceledi, mavi gözleri, uçuş öncesi kontrolleri yapar gibi hareket ediyordu. Nihayet öne eğildi ve kâğıtları geri aldı. "Çamaşırhane rotasyonu konusunu da raporumda açarım."

Sesimdeki acılığın neredeyse gerçekten de tadı var gibiydi. "Teşekkürler."

"Eh, en azından bu konuda söylenen sadece sen değilsin." Parker sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. "Bunu yollayayım. Sen de görevlerini yaparsın o esnada."

"Evet, efendim." Gerçekte yapmak istediğim uyku tulumumun içine sokulmak ve Mars'a gelene kadar da içinden çıkmamaktı.

Fakat bunun dışında iyiydim.

"York..." Parker merdivenin dibinde durmuş, yazdığım mektuba bakıyordu. Mektubu elinden söküp almak istiyordum. "Seni bu gece mutfak görevine vereceğim. Gelecek hafta için de."

"Pardon?" Günlerden salıydı. Nöbet listeleri pazartesileri değişirdi ve ben bu hafta temizlik ve hijyen görevindeydim.

"Uzmanlık alanları." Kâğıtlara vurdu. "Başka kim Hamursuz Bayramı yemeği pişirebilir ki?"

O kadar şok olmuştum ki, Parker merdivenlerde kaybolmadan önce bir cümle kuramadım. Bu adam kafamı karıştırıyordu.

Bu gece neden diğer gecelerden daha farklı? En azından bu sefer bunu sorgulamıyordum.

Hamursuz Bayramı'ndan yaklaşık iki hafta sonra, Kamilah'ın *Pinta*'ya iki haftada bir yaptığı ziyaret için Meşgul Arı'nın kapısını kapattım, kapı, *Nina*'nın süreğen uğultusunu kesti. Kendimi ittim ve pilot koltuğuna doğru uçtum. *Nina*'nın gövdesinin işlenmemiş metali, pencereden görünen manzarayı kaplıyordu. Son ateşlememizden bu yana geminin aldığı açı güneş ışığının Meşgul Arı'nın kenarlarını yalamasını sağlıyor, işlenmemiş metal değerli bir şeymiş gibi parlıyordu.

"Bağlandın mı?" Pilot koltuğuna kaydım ve kemerimi aldım.

"Hazır." Kamilah başıyla onayladı ve sonra gırtlağını temizledi. "Peki... Sen nasılsın?"

"İyiyim, sağ ol. Ya sen?" Vurgusu bunun daha büyük bir soru olduğu yönündeydi fakat onu güvenlik koridorunda tutmuştum. "*Nina,* Meşgul Arı. Ayrılmamı onaylıyor musunuz?"

Terrazas cevapladı. "Teyit edildi Meşgul Arı. Yolunuzu tıkayan hiçbir şey yok."

"Kancayı bırakıyorum." Kancayı *Nina*'nın hava kilidinde serbest bırakan düğmeye bastım. Alçak bir takırtı sesiyle ana gemiden ayrıldık. Retro roketleri ateşlemeden önce iki metre kadar dışarı çıkmayı bekledim. Yeterince mesafeye ulaşınca Meşgul Arı'yı çevirdim ve *Pinta*'ya doğru uçurmaya başladım.

"Güvenle kalın Meşgul Arı. *Nina*'dan bu kadar." Bir klik ve Terrazas'ın mikrofonundan gelen hışırtı kesildi.

Kamilah tekrar gırtlağını temizledi. "Beni revir modülünde ziyarete gelmeyeceğine göre burada sormalıyım. Fakat bana nazik rabarbalar yapma. Nasılsın?"

İlk Ay görevleriyle birlikte dünyada sağlık konularıyla ilgilenen uçuş doktorlarımız oluşmuştu. Tabii bunları atlatması gemideki bir doktoru atlatmaktan daha kolaydı.

"Nasıl mıyım? Dış uzayda bir gemi uçuruyorum." Retro roketleri ateşledim ve bu minik itiş bile bizi kemerlerimize yapıştırdı. Hiçbir zaman girmek istediğim bir sohbet değildi bu, fakat uçuş esnası belki de daha az arzulayabileceğim bir zamandı. Hayır. Bu doğru değil. En kötüsü akşam yemeğinde olması olurdu. Fakat Kamilah işini yapmaya çalışıyordu. "Üzgünüm ve hüsrana uğramış vaziyetteyim ama kırılgan değilim."

"Bu iyi." Kamilah bana bakmak için koltuktaki pozisyonunu değiştirdi. "Peki, kırılganken nasıl oluyorsun?"

Dişlerim sanki kendiliğinden yapıyorlarmış gibi birbirine kenetlendi. "Uykuda zorlanma. Mide bulantısı. Terleme."

Meşgul Arı ve *Nina* arasındaki mesafe artmaya devam etti, ta ki uzun gölgeler ve keskin beyaz ışık ana geminin yanını boyayana kadar. *Pinta*'ya olan yolculuk hepi topu yirmi dakika sürecekti ve bu uzun bir yirmi dakika olacağa benziyordu.

"Bu semptomları en son ne zaman yaşadın?"

Eğer tamamen dürüst olmam gerekirse, şimdilerde uyumakta güçlük çekiyordum fakat sadece bazı geceler. Üstelik kâbus da görmüyordum, sadece beynimin frenine basmak biraz güçtü. Kafamın içinde rastgele düşüncelerle boğuştum, onları birbiri ardına yokladım. "Bir süre oldu."

"Yani Dünya'dan ayrılmadan önce mi sonra mı?"

"Sonra. Ama sadece bir kere." Sorularını cevapladığım gerçeğini bir çeşit zafer olarak değerlendirdim. Bu sorulara içerlemiş miydim? Evet, hem de çok fakat yalan söyleseydim bana inanmayacağını bilecek kadar da akıllıydım. Her şeyden önce, söyleseydim de birbirimize o kadar yakın yaşıyorduk ki davranışlarımı görmemiş olamazdı. Yahu, benim gibi kalın ve eski kafalı biri bile Terrazasa ve Rafael'in... İlişkili olduğunun farkındaydı. "Doğrusu Kamilah. Ben iyiyim. Harika değilim ama durumu idare edebilirim."

"Bak ne diyeceğim. Revire gelip birkaç basit stres testi yapmama izin verirsen sana inanacağım." Başını yana eğdi. "Parker senin için endişeleniyor."

Kahkaham bir taş gibi pencereden sekti. "Ha. Eh. *Parker* da endişeleniyorsa." Öte yandan, Hamursuz Bayramı yemeği hazırlamam için ayarlamalar yapmıştı, yani belki de gerçekten endişeleniyordu. "Yemek yapmak iyi geldi."

"Güzel. Güzel... Bunu duyduğuma sevindim."

Geç de olsa Kamilah'ın burada bazı kutsal günlerini kaçırdığını fark etmiştim. "Ya sen? Sana ne iyi gelir? İstediğin bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Dur bir dakika. Aslında bir şey var. Bana Kamilah yerine Kam der misin?"

"Kam. Teyit edildi. Başka?"

"Konuyu değiştirdiğini fark etmediğimi sanma."

Öne doğru eğildim, yakıt hücreleri yakındaki beyaz bir püskürük dikkatimi çekmişti. "Bu da ne?"

"Elma..." Kam bakışlarımı takip etti ve keskin ve derin bir nefes aldı. *Nina*'nın yan tarafında, bir şeyler, bir sis konisi oluşturarak püskürüyordu. Bu şey her neyse uzayın vakumunda donuyor ve kar gibi üzerimize yağıyordu.

Meşgul Arı'nın mikrofonuna bastım. "*Nina,* Meşgul Arı. İskele tarafında, yakıt hücrelerinin yanında bir şey püskürüyor. Daha yakından bakmak için dönüyorum."

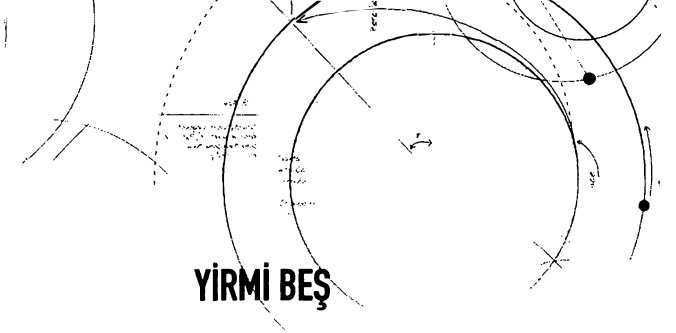
"Meşgul Arı, *Nina*. Nasıl bir püskürme?" Terrazas'ın yüksek alarm durumuna geçtiğini garanti edebilirdim fakat sesi sakindi.

"Beyaz bir duman bulutu, görünüşe göre tek bir kaynaktan çıkıyor. Bir saniye verirsen daha yakından bakacağım." Gaza nazikçe dokunarak Meşgul Arı'yı öne ittim. Yakıt hücrelerine geldiğimde sis buluntuyla aramızda iyi bir mesafe bırakmıştım ve gemiyi, penceresi püsküren hatta denk gelecek şekilde çevirmiştim.

Kam kemerini gererek öne eğildi, o da benim gibi daha iyi görmeye çalışıyordu. Bizi *Nina*'ya hizalı tutmak biraz dikkat gerektiriyordu fakat rapor veremeyeceğim kadar da değildi. "*Nina,* Meşgul Arı. Küçük bir yırtıktan kaynaklanıyor gibi görünüyor. O kadar küçük ki deliği buradan göremiyorum." "Anlaşıldı Meşgul Arı." Parker cevap vermişti. Biz sorunu rapor eder etmez Terrazas onu çağırmış olsa gerekti. "Avelino şu anda göstergelere bakmaya gitti, neyin azaldığını göreceğiz."

Gemiyle olan oryantasyonumuzu değiştirdim, artık burnundan yanına doğru bakıyorduk, neyin püskürdüğüne dair daha iyi bir görüş vermesini ummuştum bunun. Yakıt hücrelerinden su kaybediyor olabilirdik, aynı modülden oksijen ya da soğutucu gaz. Bunların hiçbiri de iyi seçenekler değildi. Tüpler ağı yakıt hücrelerini sarar ve doğrudan gelen güneş ışığı altında fazladan ısınmalarını önlerdi. Bu püsküren bulut, bu tüplerden birinin bağlantı noktasında bir kıl gibi başlamıştı, bu kılın kaynağındaki sisteme kadar takip ettim. Hay cehennemin gazabı.

"Soğutucu sistem. Amonyak sızdırıyoruz."

YİRMİ BEŞ

FIRTINA ZAMANI GELİNCE FLORİDALILAR HAREKETLENDİ

Meteoroloji Bürosu Lunetta'nın Yardımıyla Hazırlanıyor

Haber R. HART PHILLIPS

The National Times Özel Haber

MIAMI, FL, 7 Mayıs 1963 – Miami'nin 2400 kilometre uzağındaki Fransız Antilleri'nde gerçekleşen kuvvetli hava olayları, Florida halkının dikkatini bir kez daha Birleşik Devletler Meteoroloji Bürosu'nun üzerine çekti. *Lunetta* Uzay İstasyonu'ndaki rasathanenin katkılarıyla, meteorologlar bu sıra dışı biçimde erken gerçekleşen fırtınayı başarıyla öngörmüştü.

KİMSE PANİK OLMADI. UHK için astronotlarla çalışmanın güzel tarafı buydu. Sorunları çözmeyi öğrenmek için simülasyonlarda o kadar vakit geçirmiştik ki bir sorun ortaya çıktığında kişiler arasındaki her şey bir kenara bırakılıyordu.

Mutfak masasına oturuyordum, kalem ve kâğıtlarım hazırdı, önümde bir dizi referans kitabı yığılıydı. Rafael, Leonard ve Parker beyaz tahtanın yanındaydı, tahtaya soğutma sisteminin bir şeması bantlanmıştı, şemanın yanlarına notlar almışlardı. Florence bizi iletişim modülünden dinliyor, Görv Kontrol için bunları yazıyor

ve onların verdiği cevabı bize geri iletiyordu. Ayrıca, *Pinta'yla* olan bağlantıyı açmıştı, böylece mevkidaşlarımız bizi dinleyebiliyordu.

Gemiyi güneş ışığına sokma ya da güneş ışığından çıkarma ihtimaline karşı Terrazas kumanda modülünde oturuyordu. Kam ise bir dizi ADA kıyafeti hazırlamıştı. Şansa bakın ki Mars Seferi gemilerini 4,9 psi'da tutuyorduk, Ay kolonisi ve ADA kıyafetleri de böyleydi, yani uzay yürüyüşünü gerçekleştirenler basınca alışmak için saatlerini harcamak zorunda değildi.

"Sanırım borunun şu kısmını değiştirmemiz gerekiyor." Rafael, benim sızıntıyı gördüğüm yere işaret ediyordu. "Bu sıcaklıklarda yama yapmak güvenli olmaz."

Leonard başıyla onayladı ve sonra şemanın aynı yerine vurdu. "Fakat sorunu tam olarak öğrenene kadar geçici önlem olarak düşünebiliriz. Eğer yırtık mikro meteorit kaynaklıysa bu malzeme arızasından farklı bir şeydir."

"Ne açıdan farklı?" Parker bir süredir konuşmamış, iki bilim insanının eline bırakmıştı işi.

"Mikro meteorit bir seferlik bir olay. Tabii ki tekrar çarpabilir fakat bu tamamen şansa olur. Malzeme arızası ise aynı şekilde ikinci kez de tekrar edecek demektir ve daha büyük bir sistem arızasına işaret eder."

"Daha büyük sistem arızası" kelimeleri boynumdan aşağı soğuk bir ürperti yaydı. Eğer soğutma sistemlerinde bir arıza noktası varsa görevi çöpe atıp dönmeliydik. Tabii... Bulunduğumuz yerden eve dönebilmek için her hâlükârda Mars'a gidip sapan etkisinden faydalanmalıydık. Tısladım ve bu hesapları yapmak üzere not karalamaya başladım, sorabilirlerdi.

"Ne oldu York?" Hayatını uçakların ve roketlerin etrafında geçirmiş bir insana göre Parker'ın kulakları sinir bozucu derecede keskindi.

"En kötü durum senaryosuna bakıyorum, görevi bıraktığımız senaryo." Kâğıdımdan kafamı kaldırdım fakat denklemlerim henüz tam oluşmamıştı. "Sapan etkisi."

Anladığını belirtmek için hızlıca baş salladı. Bu senaryoyu birden fazla simülasyonda işlemiştik. "*Pinta, Nina.* Sistemleriniz hâlâ iyi durumda mı?"

"Olumlu." Gemiler arasındaki hatta Benkoski'nin sesi hışırdadı. "Benim oyum mikro meteorit senaryosuna."

Pinta dönmüş ve teleskopunu bize doğrultmuştu fakat aslında benim gördüğümden daha iyi görebildikleri yoktu. Oraya birilerini yollayıp çıplak gözle bakmadan ancak tahminde bulunabilirdik.

"İki ihtimal için de hazırlanalım." Parker, eli belinde tahtayı inceliyordu. "Avelino, sen boruyu değiştirmek için gerekli malzemeleri hazırla. Flannery, oraya çıkıp da beklenmedik bir şey görme ihtimalimize karşı, sen bir yama hazırla. Grey? Görev Kontrol'e bir acil durum ADA'sı planladığımızı söyle."

"Sen konuşurken bunu yazıyordum." Burnundan gülüşünün sesi mikrofonda patladı. "Transkripsiyon için doktora yaptığıma inanamıyorum."

"Çamaşır da yıkıyorsun." Parker mikrofona sırıttı. "Cevap gelir gelmez beni haberdar et."

"Sen hariç herkesi aptal mı sanıyorsun?"

"Evet." Parker dönüp bana baktı. "York, en kötü durum senaryosu için bir uçuş planı hazırla."

Bu noktada bir şaka yapabilirdim fakat zamanla yarışıyorduk, ben de başımla onaylayıp çalışmaya devam ettim. Hesaplamaları kafamın içinde, sezgiyle yapabilmek hoştu fakat bu durum için sayfanın üzerindeki sıcak, katı sayıların konforuna ihtiyaç duyuyordum.

Dünyada, bizden on beş dakika geridelerdi. Şimdiye, Nathaniel Görev Kontrol'e gelmiş ve ekibiyle birlikte durumun çözümü üzerinde çalışmaya başlamış olmalıydı. Bir elinde kalemini sıkıca tutmuş olsa gerekti, gömleğinin kolu dirseğine kadar kıvrılmış. Clemons'ın purosundan çıkan duman, sorunun çözümü için o tarafta uğraşan kocamın etrafında kümelenmiş olsa gerekti.

Kalemimi sayfa boyunca gezdirmeye devam ettim, rota düzeltmeleri üzerinde çalışıyor ve Nathaniel'ın arkamda volta attığını hissedebiliyordum. Beynimizin konfor için sığındığı yerler bazen çok tuhaf olabiliyor.

"Bir cevap aldık." Florence'ın sesinin arkasında teletip kendine verilen komutlarla takırdıyordu. "Hazır mıyız?"

Sanki onu görebilecekmişim gibi kafamı sayfadan kaldırdım. Ben çalışırken, bir ara Leonard ve Rafael odadan ayrılmıştı, geriye sa-

dece ben ve Parker kalmıştık. Rahat duruşta hoparlöre bakıyordu. "Devam et."

"Bobienski, ADA'nın iki ana hedefi olması gerektiğini söylüyor: Yırtığın sebebini bulmak ve eğer mümkünse onu yamamak. Eğer bu mümkün değilse uzay yürüyüşçüleri arızalı kısmı değiştirmeyi deneyebilir. ADA'nın süresini kısıtlamak istiyoruz, bu sebeple de önce yama."

Onu dinlerken kaşlarımı çatmıştım. Clarence "Baloncuk" Bobienski Nathaniel'ın asistanıydı. Cevap veren niye Nathaniel değildi ki? Yani, Clemons'ın onun benim uçuşlarımda çalışmasını istemediğini biliyordum fakat bu durum farklıydı. Bu onun tasarımıydı ve o hâlâ başmühendisti.

"Peki, biz de böyle düşünmüştük, yani güven tazeledik." Parker klasörünü almak üzere döndü. "Avelino ve Flannery'ye giyinmelerini söyleyeceğim."

"Biraz beklesen iyi edersin. Okumayı daha bitirmedim."

Sanki Florence onu görebilirmiş gibi Parker bir kaşını kaldırdı. "Devam et."

"Görev Kontrol, ADA'ya Rafael ve Terrazas'ın çıkmasını söylüyor. Kam'ı Revir Modülü'nde, seni Leonard'la uçuşta ve Elma'yı da giyinmeye yardımda istiyor."

"Nathaniel ne diyor?" Daha bunun iyi bir fikir olduğunu fark edemeden soru ağzımdan kaçıvermişti. Görev Kontrol emirlerini KAPİLET üzerinden gönderiyordu ve sözleri üstüne söz söylemek sadece herkesin sinirini bozardı. "Pardon. Boş verin."

"Yok..." Parker döndü ve bana baktı, boştaki elini kalçasına koymuştu. Diğeriyle klasörü baldırlarına vuruyordu. "Flannery gitmeli, Terrazas değil. Ekip tercihlerini açıklamalarını iste ve özellikle Dr. York'un fikirlerini sorduğumu da ilet. Ayrıca, onlara, Flannery'nin ADA ve yapıştırıcılarda Terrazas'tan daha deneyimli olduğunu da söyle, benim fikrim onun gitmesi yönünde."

İletişimde gecikmeyle konuşmak böyle bir şeydi: Düşünebileceğiniz her şeyi belirtmeliydiniz çünkü gecikme, hızlı bir fikir teatisinin mümkün olmadığı anlamına geliyordu.

"Hay lanet." Parker başını iki yana salladı. "Gelip kendim yollayayım. Daha hızlı olur."

"Bunu anladığına sevindim. Gel."

Mutfaktan çıktı ve beni sayılarımla baş başa bıraktı.

KAM, ELLERİ DOKTOR ceketinin cebinde, mutfağa girdi. "Hesaplamalar nasıl gidiyor?"

"İkinci kez sağlama almayı henüz bitirdim..." Mars'a gidip Dünya'ya dönen yolu tasvir eden denklemlerde kalemimi gezdirdim. Buck Rogers rotasını derhal çevirebilirdi fakat gerçek kütle çekimi en kısa yolun gezegen etrafında sapan etkisini kullanarak bulunabileceğini söylüyordu. Sorun bunun ne kadar zaman alacağıydı.

"Kahve?" diye sordu.

"Teşekkürler." En iyi dönüş zamanıyla bile eve hâlâ bir yıl mesafedeydik. İşi çöpe atmak en kötü durum senaryosuydu fakat eğer soğutucu sistem arıza yapmışsa *Pintay*'ya taşınıp *Nina*'yı terk etmeliydik. Sonrasında, *Nina*'da bir şeyler ters gidecek olursa bizi kurtaracak bir kaynak elimizde yoktu. *Santa Maria* Mars yüzeyinde gerekli olacak şeylerle doluydu ve yaşam ortamı yoktu. Belki Rafael ve Görev Kontrol *Nina*'yı peşimizden sürükleyebilecek bir yol bulabilir ve böylece en azından depo olarak kullanabilirdik bu gemiyi.

Kam dumanı tüten kahveyi önüme koydu, plastiğin metale çarpmasının sesi geldi. Baştan çıkaracak kadar güzel kokuyordu, isteyebileceğiniz kadar zengin ve acı tat. Kahve kupasını kendime doğru çektim, aromanın tadını çıkarıyordum.

"Elma... Parker buraya gelip seninle konuşmamı istedi." Kam kendi kupasını elinde döndürüyordu.

Bakışlarımı denklemlerden onun yüzüne çevirdim. "Hangi konuda?"

"Öncelikle, bilmeni isterim ki her şey yolunda." Dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Ama Görev Kontrol, Nathaniel'ın hastanede olduğunu söylüyor. Ülseri varmış ve ihmal etmiş, ameliyata girecekmiş. O iyi... Sadece işten biraz uzaklaştı, sen de böyle yapmalısın. Ama o iyi."

2, 3, 5, 7, 11, 13, 17, 23...

"Elma? Beni duydun mu? O iyi."

"O tam bir... *Erkek.*" Son mektupları nihayet bir anlama kavuşmuştu. Hershel'in niye geldiğini şimdi anlıyordum. Nicole ve Myrtle'ın kilerini neden düzenlediğini. Evde değildi çünkü. "Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü Parker, Görev Kontrol'e Nathaniel'i sordu ve bu cevabı verdiler, eklemeliyim ki sana söylenmemesi yönünde talimat da yolladılar." Kam ellerini gevşekçe kupasının etrafına sarmıştı.

"Tabii ki yollamışlardır." Uçuş kıyafetimin altında, kollarım masaya vurma isteğine karşı koymaktan dolayı gerilmişti. *...29, 31, 37, 41, 43...* Güçlükle yutkundum, sesimi sakin kullanmaya çalışarak, "Parker'ın yine de söylemesine şaşırdım."

Kam bir elini kaldırdı ve parmağını salladı. "I-ıh... Parker emirlere karşı gelmedi. Sana söyleyen kesinlikle *o* değil."

Burnumdan güldüm, annem görse dehşete düşerdi. "Eh, öyleyse ona teşekkür etmem." Ellerimi masanın üzerinden çektim, omurgamı dik tutmaya çalışıyordum, gerçekte ise tek istediğim öne eğilmek ve kafamı kollarımın arasına saklamaktı. "Bana söylemeliydi. Nathaniel yani."

"Neden? Buradan ne yapabilirdin ki?"

"Ben... Ben onun karısıyım." Masanın altında, ellerimi dizlerime bastırdım. Eğer evde olsaydım yemek yemediğini fark ederdim. Hatta düzenli öğünler yiyor olurdu. Tabii ki ameliyat gerektirecek kadar kötüleşmesine izin vermezdim bu durumun. "Galakside nerede olursam olayım onun başının etini yiyebilirim."

"Eh, o iyi. Bir haftaya işe dönmesini bekliyorlarmış. Bir süre yarım gün çalışacakmış." Masanın diğer ucundan bana doğru uzandı, siyah saçlarının bir tutamı kaşlarının üzerine devrilmişti. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bu söz Kam'dan geliyorsa –daha doğrusu Kam'dan bana geliyorsa– Miltown demekti. Üstelik, Tanrım, evet, bu rahatlatıcı pamuk gibi şeyin tenimin altında dolaşan kaygıya sopayı indirmesini çok istiyordum. Dudaklarımı ıslattım, olabildiğince yavaş bir nefes verdim. "Hayır. Hesaplamalar yavaşlar." Bir elimi üzerinde çalıştığım denklemlere koydum. "Şu anda yavaşlayamam. İyiyim. Teşekkürler. Ama iyiyim"

ADA'NIN ÜÇÜNCÜ SAATİNE doğruydu, Terrazas ve Rafael'in yırtığı görmek için ışıkları yerleştirmesinden sonra, arızalı parçayı değiştirmelerinden önce Parker gırtlağını temizledi.

"Terrazas gayet iyi idare ediyor." Pencereyi işaret etti, tabii iki adamı görebildiğimiz yoktu. "Ben... İşte bu yüzden Görev Kontrol'ün emirlerini pek sorgulamıyorum."

"Ha." Ne parlak bir cevap, değil mi? Fakat Parker'ın gerçek bir sohbet açmasına o kadar şaşırmıştım ki onu, nasıl desem, ürkütmek istemiyordum.

"Bazen bir soruna o kadar yakınsındır ki bütün parçaları göremezsin." Hoparlörün ses düğmesini kurcaladı fakat aslında Terrazas ve Rafael'in soluk sesleri içeri mükemmelen geliyordu. "Shamoun seninle konuştu mu?"

Başımla onayladım ve sonra bana bakmadığını fark ettim. "Konuştu." Bir şey söylemek riskli gibiydi fakat gerekliydi de. "Teşekkürler."

"Mimi'yle ilgili böyle bir numara çekseydi Clemons'ı öldürürdüm."

"O nasıl..." Bundan fazlasını söylemeden önce kendimi durdurdum. Karısı hakkında konuşması benim de konuşabileceğim iznini verdiği anlamına gelmiyordu. "Yani. Teşekkürler."

"İyi. Karım iyi... Günde bir saat makineden çıkıyor artık."

"Harika bir haber." Amma da garip bir gerçekliğe girivermiştim böyle. Parker bile isteyerek benimle konuşuyordu. Karısı hakkında hem de. Sanırım Nathaniel hastanede olduğu için. "Bu çok zor... Hasta olduğunu bilmek ve elinden bir şey gelmemesi."

"Evet." Parker dudaklarını bastırdı ve sık sık yaptığı üzere boynunu kütletti. "Evet. Ama UHK dünya çapında doktorlara ulaşabiliyor. Ona iyi bakacaklardır."

İşte bir soru... Karsına olası en iyi bakımın yapılmasını garanti etmek için mi bu görevdeydi Parker? Yoksa kendisi buraya gelip de karısını arkada bıraktığı için kendini iyi hissetmeye bir bahane miydi bu?

Yeri gelmişken, benim kendime anlattığım hikâye daha inandırıcı mıydı sanki? Ya da daha doğru? "Abim ona bakmaya geliyor."

Bunu söylediğimde Parker döndü ve bana baktı. "Kaliforniya'daki mi?"

İşte böyle şefkatli anları kafamı çok karıştırıyordu. Tabii, karısı solunum cihazına bağlı birisi Hershel'den "çocuk felci olan" diye bahsetmezdi herhâlde. Başımla onayladım, sohbeti sürdürmeye çalışıyordum, bu sohbetimiz sanki yolculuğun geri kalanına da yayıla-

bilirmiş gibi hissediyordum. "Evet... Nathaniel, Hershel'in geleceğinden bahsetmişti. Ama nedenini anlamamıştım."

Parker burnundan güldü. "Ne dediğini anlıyorum. Mimi de bir keresinde 'daha iyi uyuduğunu' söylemişti. Anlamayıp sorunca ortaya çıktı ki solunum cihazında gıcırdayan bir somun varmış ve geceleri onu uyutmuyormuş. Bu gerçekten bir sorunken bahsetti mi? Hayır."

Güldüm, gözleri büyüdü. Parker'ın önünde ilk defa gülmüştüm herhâlde. *Bak, mizah duygum varmış,* demek için içim içimi yedi fakat ben bir yetişkinim ve böyle demedim. Ayrıca, bir tavuğum da çünkü sağlayabildiğimiz bu yakınlığın bozulmasından korkmuştum. "Acaba onlar bizden şikâyet etmek için ne anlatıyorlar?"

"Eh." Parker koltuğunun kolçağına yaslandı. "Bir kere kocanın neden nefret ettiğini..."

"*Nina.* AD1. Bir sorunumuz var." Rafael'in sesi keskin ve profesyonelce girmişti araya.

Parker bir makine gibi dikkat kesildi, daha cevap verirken Rafael'in sesini bütün gemiye ulaştırmak için düğmeye bastı. "Dinlemedeyiz AD1."

"Estevan'ın kıyafeti amonyak hattına takıldı. Görebildiğim kadarıyla, sağ bacağı ayırma bağlantısına takılmış ve botu da 4F,37 amonyak hattına sıkışmış. Ona bakıyorum da bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Çok sert görünüyor. Yani, fikirlerinizi zevkle dinlerim."

Mühendislik kütüphanesinden alıp yanımızda getirdiğimiz, amonyak hatlarıyla ilgili referans kitabını kaptım. Geniş format şemalar hâlâ mühendislikteydi ve Leonard'ın bunları çoktan açtığına dair şüphem yoktu.

"Anlaşıldı Avelino. Buradan çözüm arayacağız." Parker bana baktı, doğru sayfayı bulmak için kitabı taradığımı görünce başıyla onayladı. "Kaynaklarınızın mevcut durumunu teyit edebilir misin?"

"CO2 temizleyici, O2 ve pilleri düşünürsek... Yaklaşık üç saatim var."

"Terrazas'ın?"

Bir duraksama oldu. Pencereye baktım fakat buradan tek görünen yıldızların keskin ışığı ve mavi bir nokta olarak Dünya'ydı.

Terrazas gırtlağını temizledi. "Benim iki saate yakın."

"Anlaşıldı." Her ne kadar Parker bunu dile getirmemiş olsa da aklından benimkinden geçen şeyin geçtiğine bahse girebilirdim: Kaynakların hızlı tüketimi deneyimsiz bir uzay yürüyüşçüsünün göstergesiydi. Sadece sabit durmak için bile daha fazla efor sarf ederlerdi. Yine de Parker sakin kaptan sesini korudu. "Şu ana kadar neler denediniz?"

"Dönmeyi. Sallamayı. Çekmeyi. Çevirmeyi. Küfretmeyi."

"Mükemmel bir teknik! Kaç dilde?" Mikrofonunu kapattı ve laboratuvarla konuşmak üzere tekrar açtı. "Flannery, bana seçenek sun."

Bir kanalda Leonard konuşuyordu, "T kıskacını kesebiliyor mu?"

Diğer kanalda ise Terrazas, "İngilizce, İspanyolca, Portekizce. Küfür için başka tavsiye edebileceğiniz dil var mı?"

Leonard hâlâ konuşurken Parker tekrar Terrazas'a döndü. "Latince, bilim küfürleri için hep iyi bir dil olmuştur. Acil durum keskiniz var... Flannery, t kıskacını kesip kesemeyeceğinizi soruyor."

Rafael konuştu, "Dürüst olmak gerekirse, donanımın nasıl bağlandığını tam olarak anlayamıyorum. Estevan'ın kıyafetini delmekten korkuyorum. Hattı çıkarabilir miyiz?"

"Anlaşıldı. Beklemede kalın." Parker tekrar Leonard'a döndü. "Flannery. Bunu duydun mu?"

"Evet... O kısım kalıcı olarak bağlanmış. Ne yazık ki en iyi ihtimal hattı kesmek. Şu anda basınç sıfır, yani daha fazla amonyak kaybetmekten korkmamıza gerek yok."

"Tamirat çok mu güç olacak?"

"Çok iç açıcı değil. Ama yapılabilir." Leonard iç geçirdi. "Rafael daha iyi bilecektir."

Bu mantıklıydı. Rafael bizim mühendisimizdi, yani *Nina*'yı diğer herkesten daha iyi tanıyordu. Kılavuzu karıştırmayı sürdürdüm fakat gördüğüm her şey Leonard'ın hattın kesilmesi gerektiği değerlendirmesini destekliyordu.

"Anlaşıldı." Parker eliyle yüzünü bir kez ovuşturdu ve bana döndü. "Amonyak sistemi çevrimiçi olmazsa *Nina*'yı terk etmek zorunda kalacağımızı söylemiştin. Bunun başka yolu yok mu?"

"Soğutma sistemini kaybedersek, en iyi gidişle bile Mars'a varamadan gemi aşırı ısınır." Kemerimin altında ağırlığımı diğer yanı-

ma verdim, bu bağların kısıtlaması altında hafifçe süzülüyordum. "Fakat amonyak sistemini tekrar çevrimiçi hâle getirmek için bütün ihtimalleri bilmiyorum."

Tekrar mikrofona eğildi. "Flannery, Terrazas'ı kurtarmak için amonyak hattını keserlerse soğutma sistemimize ne olur?"

"Amonyağı kapattık, yani hiçbir şey püskürtmeyiz. Sanırım... Evet, *Pinta* ve *Santa Maria*'dan alacaklarımızla kayıplarımızı telafi edebiliriz. Bir dakika ver de *Pinta*'daki Wilburt Schnöhaus'la konuşayım."

"Anlaşıldı. Bu işi otuz dakikalık kaynakları kalınca bitirmemiz lazım." Parker kumanda koltuğunda arkaya yaslandı ve bir kez daha alnını ovuşturdu. "Hay lanet. York, hepimizin *Pinta*'da olması hâlinde rota düzeltmelerinin durumu üzerinde çalışmaya başla."

Başımla onayladım, kafasında tarttığı kararları anlayabiliyordum. Bu şartlar altında, *Pinta*'ya geri çekilebileceğimize göre, Terrazas'ın hayatı amonyak sisteminden daha değerliydi. Görev Kontrol'e ve onların uçuş kurallarına şükürler olsun. Uçuş kurallarıyla birlikte, olasılıklarla ilgili bütün kararlar önceden alınmıştı. Böylece duygular ve hızlı reaksiyonlar denklem dışı kalıyordu. İhtiyacımız olan bolluğu bize sağlıyordu bu, çünkü daha böyle bir şey yaşanmadan neyin yanlış gidebileceği konusunda eğitilmiştik. Fakat yine de...

Birini ölüme terk etmenin simülasyonu bile kötüydü.

Referans kitaplarını tarayıp 44B no'lu cildi aldım. "Görev Kontrol tek gemi olasılığını çoktan düşünmüş, yani... Evet. Bakayım."

Belli belirsiz baş salladı ve mikrofonu tekrar açtı. "Avelino ve Terrazas? Otuz dakikalık oksijeni korumamız lazım, böylece hattı kesmeden önce bu iş üzerinde çalışmak için bir saatiniz olacak."

"Anlaşıldı. Sorunla burada uğraşacağız."

Terrazas cevap verdi, "Teyit edildi. Bu dehşetengiz bölümde, gözü pek uzay maceracılarımız UZAY TÜPLERİNİN GAZABI'yla karşılaşıyor. Biz dinlerken, cesur kahramanımız Rafael Avelino, bahtsız yardımcısını hilekâr uzay tüplerinden kurtarmaya hazırlanıyor."

Bundan sonra, Rafael Portekizce başka bir şeyler mırıldandı ve bu da Parker'ı güldürdü fakat mikrofonu kapatır kapatmaz gülüşü sönmüştü. Parker tekrar düğmeye uzandı, sanki başka bir istasyonu

arar gibiydi fakat sonra elini çekti ve kucağına koydu. Çenesi sıkı sıkıya kilitli, pencereden dışarıyı izledi ve Rafael'in arka plandan gelen mırıldanmalarının bitmesini bekledi.

Ben mi? Ben matematikle uğraşıyordum, tabii yapacak o kadar da bir şey yoktu, ben de detaylarıyla bir cevap beklendiğinde hazır olduğumdan emin olmak için denklemleri gözden geçiriyordum.

Leonard'ın sesi odada hışırdadı. "Pekâlâ. Rafael ve Terrazas gemiye dönünce tekrar üzerinden geçmek istiyorum fakat çok fazla amonyak kaybedersek daha fazlasını üretebileceğimden eminim. Büyük bir ihtimalle. Fakat bu en kötü durum senaryosu ve bunu yapmak zorunda kalmazsam herkes çok daha mutlu olur."

"Tebrikler. Peki, daha fazlasını üretmeni neden istemiyoruz?"

"Zehirli. Hava kaynaklarımızı zehirleme ihtimalimiz kayda değer oranda." Leonard'ın bir sorun üzerinde çalışmasını dinlemek en az Nathaniel'ı dinlemek kadar keyifliydi. "Sanırım bu işi Meşgul Arı'da, Mars kıyafeti giyerek yaparım. Öyle olursa sorun olmaz. Ama muhtemelen buna gerek kalmayacak."

"Anlaşıldı." Parker mikrofonu kapadı ve oturup boşluğa bakarak dakikaların geçmesini beklemeye başladı. İç geçirdi ve tekrar mikrofona uzandı, Revir Modülü'ne bağlandı. "Shamoun, telemetri bilgilerini bana vermeye devam eder misin? Eğer Terrazas'ın lityum hidroksit tankının seviyesi düşerse daha erken bitiririz."

"Gözüm bunun üzerinde olacak. Şu anda her şey kabul edilebilir sınırlar içinde."

Bir uzay yürüyüşünde oksijenin büyük sorun olduğunu düşünürsünüz fakat bu en verimli kutulayabildiğimiz kaynaktır. Karbondioksit temizleyici, pil ömrü... Bir ADA esnasında asıl dert etmeniz gerekenler bunlardır. Daha oksijeniniz bitmeden aşırı ısınırsınız.

Bir noktada elimde denklem kalmadı ve Rafael ile Terrazas'ın çalışmasını dinleyen Parker'a katıldım. Ayırma bağlantısını boşa çıkarmak için biteviye uğraşıyor, bir yandan da Portekizce küfürler ediyorlardı.

Nihayet, Parker öne eğildi. "Otuz dakika. Buraya kadar." Çenesini sıktı. "Hattı kesme izni verildi."

"Bu hatlarda basınç olmadığına emin miyiz? Çelik bir boruya benziyor."

Parker mühendisliğe döndü fakat Leonard hoparlörden çoktan konuşmaya başlamıştı bile. "Buradaki gösterge sıfır seviyesinde. O hat kalıcı bir sistemin parçası... Bu nedenle o kadar sağlam."

"Anlaşıldı." Parker bana baktı ve nadir yaşadığımız yakınlıklardan birini yaşadık. Bu uzay yürüyüşünde ekip seçimi tamamen yanlıştı. Dışarıdaki Leonard olmalıydı fakat şimdi kendi uzmanlık alanı olmayan mühendislikteydi. Tabii ki Rafael'i desteklemek üzere eğitilmişti fakat eğitiminin büyük bölümü ADA gerçekleştirmek üzerineydi. Parker'ın, Görev Kontrol'ün ekip seçimini kullanmaktan dolayı pişman olduğunu görebiliyordum. "Avelino. Leonard göstergenin sıfırı gösterdiğini söylüyor. Sertliğin, o parçanın soğutma sisteminin kalıcı bir parçası olmasından kaynaklandığı fikrinde."

"Anlaşıldı." Rafael usulca güldü. "Sadece bebeğimi kesmekten dolayı gerginim."

"Bana böyle seslenmemeni söylemiştim. Ha... Gemiden bahsediyorsun." Terrazas tam bir oyuncuydu.

"Tamir edebiliriz." Parker başını öne eğdi, sanki emir verir gibi değil de dua eder gibiydi. "Hattı kesme izni verildi. Tekrar ediyorum. Hattı kesme izni verildi."

"Teyit edildi. Hattı kesiyorum ve..." Rafael aniden Portekizce küfür etmeye başladı.

Mikrofonu tekrar açan Parker, sanki bu onu onlara yaklaştıracakmış gibi hoparlöre eğildi. "Avelino. Rapor ver."

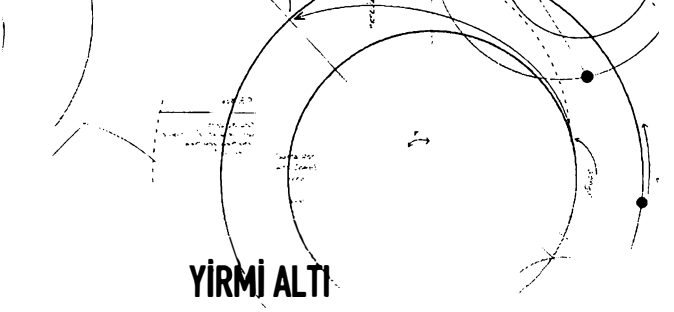
Beyaz bir şey pencerenin önüne püskürdü, Dünyadan görünen yıldızlar gibi göz kırptı yıldızlar.

Çok güzeldi fakat onu işaret ederken kalbim duracak gibi olmuştu. "Parker! Amonyak sızıyor."

Oysa hatların temiz olması lazımdı.

Daha büyük parçacıklar dönerek geçti, güneş ışığında neredeyse kırmızı gibiydiler. Güneşin bunu burada yapmaması gerekiyordu, atmosferdeki kırılmayı gerektiren bir şeydi bu.

Baktığımız bu şey donmuş kandı.

YİRMİ ALTI

ESTEVAN TERRAZAS 1924-1963

Kansas City, KS, 7 Mayıs 1963 – Mars görevindeki ikinci ölüm olayı mürettebatın yarı yol noktasını geçmesinden hemen hemen bir ay sonra meydana geldi. Eleştirmenler, Estevan Terrazas'ın ölümünü UHK'nın yetersizliğine bağlıyor. Organizasyon içindeki yetkili bir kişi, isminin gizli kalmasını isteyerek, Albay Stetson Parker'ın Terrazas'ın dışarı çıkmasına itiraz ettiğini belirtti, Parker'ın itirazı Terrazas'ın yeterli tecrübeye sahip olmamasından kaynaklanıyordu fakat bu itiraz Başkan Clemons tarafından yok sayıldı.

UHK'nın başkanı bu olayı talihsiz bir kaza olarak nitelendirdi. Terrazas amonyak soğutma sistemlerini tamir ederken takılı kalmıştı. Onu kurtarma çabasına giren ekip amonyak hattını kesti. Ne trajedidir ki bozuk bir gösterge hattın boş olduğunu söylemişti, hat kesilince basınç yüzünden metal hattın keskin ucu Terrazas'n kıyafetini deldi. Kıyafetinin bütünlüğünü yitirmesi sonucu Terrazas uzayın vakumuna maruz kaldı.

KAM İLE BİRLİKTE hava kilidinden dışarı süzüldük. Bir kez daha.

Bir tek kafiye bile gelmiyordu aklıma. Kafam Florence'ın bütün gemiye yayınını yaptığı sesle doluydu. Aslında seslerle demeli: Leonard, Rafael'i konuşarak tekrardan hava kilidine götürüyordu.

"Tamam, sağ ayağını ileri uzat, kapıda kılavuz rayını hissedeceksin."

Diğer ses ise Rafael'in düzensiz nefes alıp vermesiydi, ağlamamaya çalışan birinin sesi. Pürüzlü çıkıyor ve yırtılıyordu, dişlerinin

arasından tıslıyordu, sonra, nefesini tutunca yürek burkan bir sessizlik oldu, sonra tekrar ses buldu. Fakat ya konuşması? Tanrım... Çok profesyonelce ve ölümcül bir sakinlik içindeydi. "Teyit edildi. Kılavuz rayını buldum."

"Güzel. Senin güvenliğini sağlayacağım, elimi belinde hissedeceksin."

"Anlaşıldı." Sonra, Rafel'in nefes sesi tekrar başladı.

Hava kilidinin iç kapısının soğuk metaline elimi dayadım ve limana doğru eğildim, gelecek olanlara bakıyordum. Leonard'ın kıyafeti koyuydu ve ondan daha koyu gökyüzünün önünde bir siluetten ibaretti. Yüzü gölgeler arasında kaybolmuştu.

"Rafael'in güvenlik bağlantısı kapandı. Kilitlenme sağlandı. Gösterge siyah üstüne siyahtı. Güvenlik bağlantılarımızı alıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum."

Kafamda, onunla birlikte güvenlik kancasını bağladım ve kilidini kapadım, böylece gösterge siyah üstüne siyah gösterdi.

"Güvenlik bağlantımı kaldırıyorum, böylece herkesi içeri alabiliriz."

Arkamda, Kam havluyu bir elinden diğerine aldı. Simülasyonlarda etkisiz kalmış bir ekip üyesiyle uğraşmıştık, fakat simülasyonla gerçeklik arasında devasa bir duygusal fark vardı.

Kendi havlumu bir ip olacak şekilde burdum, yumuşak, beyaz frize kumaşın hışırtısı geminin seslerine eklendi. Sessizliği bozmak için aşikâr olanı belirttim. "Rafael'in gözleri temizlenince Leonard'ın onu soymasına yardım edeceğim."

"Güzel." Koridorun yanındaki bir sokete sabitlediği sağlık çantasına doğru sürüklendi. "Eğer saldırgan olursa yatıştırıcı vereceğim."

Leonard'ın sesi usul usul anlatmaya devam ediyordu. "İkimiz de güvendeyiz, şimdi senin içeri girmene yardım edeceğim."

"Anlaşıldı."

Rafael'in sesi asla saldırganlık belirtmiyordu. Hazırlandığımız diğer her şey gibi bu da olasılıklardan biriydi sadece. Liman penceresinden, siluetlerinin hava kilidinin loş ışığına girdiği görülebiliyordu. Kıyafetlerindeki çizgiler olmasaydı hangisinin hangisi olduğunu söyleyemezdiniz, bir farkla ki Rafael duvarlara tutunuyor ve Leonard da net hareketlerle ona kılavuzluk ediyordu.

"Hava kilidindeyiz. Kapıyı kapatmak için seni bir anlığına bırakacağım fakat iç raylara bağlısın şu anda."

"Anlaşıldı." Kıyafetler o kadar hantaldı ki Rafael'in göğsünün hareketleri görülemiyordu. Hava kilidinin bizim olduğumuz tarafına yaklaşırken kaskının kavisini ışık yaladı ve camı kaplayan sisi aydınlattı. İçerideki yüzü silik bir şekilden ibaretti.

Kendimi kapının yanına doğru çekip içeri girebilmeleri için alan yarattım. Kam, IV basınç göstergesinin başında beklerken havlumu sanki onu tutmak için daha iyi bir yol varmış gibi katladım ve tekrar katladım. Tabii ki UHK bu konuda bazı çalışmalar yapmıştı ya da bir yerde bir yüksek lisans öğrencisi "frize kumaşı maksimize etmenin yolları" diye bir tez çalışması yazmıştı.

Kam, IV kapısını açıp da hava kilidine atmosfer dolmaya başlayınca, kafamın üzerinde delta basınç göstergesi yükselmeye başladı. Hava vanadan kükreyerek içeri doluşuyordu, koridordan bir yük treni geçiyor sanabilirdiniz.

Bu ses Leonard'ın sesini neredeyse bastıracaktı. "Basınç teyit edildi. Neredeyse geldik Rafael."

"Teyit..." Sesi öksürüğüyle kesildi.

Kalbim göğüs kafesimde çırpındı sanki hava kilidini açabilecek olan oymuş gibi. Eğitimim ise benden hızlıydı. Havluyu dizlerimin arasına sıkıştırdım ve bacaklarımla tuttum, o esnada da cırcırlı kolu kavrayıp pompalamaya başladım. Kapıyı mühürlü tutan on beş mandalın hepsini açmak için beşer kez pompaladım.

Leonard beni limandan gördü.

Rafael'in kaskını kavradı ve kaskı tutan mandalları açtı.

Kaskı yerinde tutan bütün bu güvenlik bolluğu aynı zamanda bizi yavaşlatıyordu.

Hoparlörlerden Rafel'in kendi gözyaşlarını solumasını duyduk.

İki büklüm oldum, bacaklarımın arasında hâlâ o lanet havluyu tutuyordum, iç kapıyı açmak için duvara sertçe vurdum. Bir boşluk oluşur oluşmaz, işin geri kalanını eylemsizliğe bıraktım ve havluyu tutarak öne doğru yüzdüm.

Rafael, Tanrı ondan razı olsun, kıpırdamadan duruyordu, gel gör ki stresten elleri titriyor, seğiriyordu. Kaskını çıkaran Leonard'a diren-

medi. Eğitimlerde kendi gözyaşınız içinde boğulamayacağınız söylenmiş olabilir fakat tuzlu su ve sümük kürecikleri hava kilidinin içinde uçuşmaya başlamıştı. Gözleri, burnu ve ağzı gümüşi toplarla çevriliydi.

Havluyu suratına vurdum. Bu etkiyle gerileyerek sudan biraz uzaklaştı, havlu emmeye başladı. Şimdi hareket etmiş ve havluyu ağzına bastırmak üzere elini kaldırmıştı.

Leonard onu desteklerken öksüre tüküre tuzlu suyu temizledi. Hava kilidinin dışında, Kam hoparlöre baktı. "Parker. İçeri aldık. Rafael güvende."

"Teyit edildi." İki kelimede bu kadar büyük bir rahatlamanın ifade edildiğini daha önce hiç duymamıştım. "Tebrikler."

Bu sözle birlikle Rafael'in o ölü gibi soğukkanlılığı kırıldı. "Tebrikler mi?" Havluyu fırlattı attı. "Onu öldürdüm lanet olsun!"

Eldivenli ellerini yakaladım ve ellerimin arasında sıkıca birbirine bastırdım. Uzayın soğukluğu eldivenlere işlemişti ve oradan da benim kemiklerime. "Tatlım... Bunun zor olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama bu senin hatan değildi."

"Öyle mi? Kimin hatası öyleyse?"

"Hoparlörlerden Parker konuştu, "Görev Kontrol'ün." Mikrofona doğru iç geçirdi. "Ve benim. Ve Tanrı'nın. Ve evet, senin. Üstelik bu suçu taşıyacaksın, taşımayacakmışsın gibi yapmayacağım ama suç sadece senin değil. Estevan'ın güvenliği için elinden geleni yaptın."

Terrazas'ın isminin duyulmasıyla birlikte Rafael çöktü. Gözlerinin etrafını taze gözyaşları sardı, gözyaşı öbekleri oluştu. Leonard havluyu süzüldüğü yerde yakaladı ve Rafael'in suratına bastırdı. Ellerini bıraktım, havluyu aldı ve yüzünü bastırarak ağlamaya başladı.

Kıvrıldım ve Kam'ın hava kilidine girebilmesi için dışarı çıktım. Kam'ın sesi sakin ve ateşsizdi. Yüzünü görmeseydiniz sadece sesinden gözlerinin kızardığını ve şiştiğini anlamazdınız. "Kıpırdamadan dur da seni kıyafetten çıkaralım."

Rafael bir cevap verdiyse bile bu cevap havlunun arkasında yitti gitti. Onu kıyafetten çıkarmaya çalışırken, Rafael yavaş yavaş cansızlaştı ve tepki vermemeye başladı. Kam anlamsız ve süreğen mırıldanmayı sürdürüyordu, sanki sesi Rafael'i bizimle tutan bir güvenlik kancasıydı. Bir süre sonra Parker geldi ve Kam'ın Rafael'i Revir Mo-

dülü'ne taşımasına yardım etti. Kıyafetleri toplamak üzere geriye Leonard'la ben kalmıştık.

ADA kıyafetinden çıkmasına yardım ederken çenesi sımsıkı kilitliydi. UHK'nın belirlediği araç dışı aktivite sonrası kontrol listesi aramızdaki tek konuşmaydı. Son bot da kutusuna yerleştirilince Leonard süzüldü ve Terrazas'ın kıyafetlerinin olması gereken boş noktaya baktı.

"Elma? Ben..." Ellerini kaldırıp yüzünü örttü. "Sen..."

Akmaması için savaştığım bütün gözyaşları gırtlağıma düğümlenmişti. Kendimi ittim ve Leonard'a sarıldım, ikimiz de süzüldük, yavaş yavaş dönüyorduk, acımız da yörüngemizde dönüyordu.

Rafael, Revir Modülü'nde uyudu.

Dördümüz mutfakta oturup Florence'ın bize hazırladığı sıcak kakaoyu içiyorduk. Leonard, Kam'ın yanında yün bir battaniyenin altına sığınmıştı ve Kam da sanki konuşmasını bekler gibi kupasına bakıyordu.

Ben de kendi kupama sarıldım. Ellerimi ısıtması gerekirdi fakat ellerim hâlâ ağrıyordu. Saatler geçmişti ve ellerim hâlâ Rafael'in kıyafetine dokunmaktan dolayı acı içindeydi. En azından kendime böyle söylüyordum. Gerçekte ise her yerim ağrıyordu, sanki acı bütün eklemlerimi dondurmuştu, öyle ki...

Yutkundum ve kupayı aldım.

Parker merdivenden aşağı kaydı. Gözlerinin kenarları kırmızıydı ve koltuğunun altında bir şişe vardı. Başı önünde masaya geldi ve brendiyi ortaya koydu.

Florence doğruldu ve şişeye uzandı. "Bunu gemiye almayı nasıl başardın?"

"Neyi gemiye almayı?" Parker bankın ucuna, benim yanıma yerleşti. "Görev Kontrol kültürel anlaşmazlıkları önlemek için gemilerinde alkolü kesinlikle yasaklamıştır."

Kam burnundan güldü ve Leonard'ın kupasını Florence'a doğru itti. "Bir bahane olarak kullanılmaktan nefret ediyorum. Bunun tıbbi sebepleri var."

Ben de kupamı ileri ittim. "Doktorun tavsiyesi."

Parker başını iki elinin arasına almıştı. Masaya bakarak konuştu. "Naaşla ne yapacağımızı konuşmak istiyorum."

"Torba olmaz." Kakao Kam'ın kupasından taştı.

"Görev Kontrol bunu kullanmamızı istiyor, çünkü Terrazas zaten dondu."

"Olmaz." Başımı iki yana salladım, öfke omurgam boyunca dolaşıyordu, bu hisse müteşekkir kalarak onu sahiplendim. Hay lanet! Nathaniel bunu kullanmak zorunda kalmayacağımızı söylemişti... Fakat o ofiste değildi, öyle değil mi? Çenemi sıkı sıkıya kapattım ve konuşabilmek için yutkundum. "Ben karşı oy kullanıyorum."

"Katılıyorum." Parker'ın bakışları hâlen masanın üzerindeydi. "Raporuna dayanarak söyleyebilirim ki böyle bir şey zaten travmatize olmuş bir ekibi daha da travmatize edecektir."

"Parker..." Kam masanın diğer ucundan uzandı ve sert yüzeye dayalı dirseğine dokundu. "Hepimiz bitap durumdayız ve şoktayız. Biraz beklemek akıllıca olacaktır."

"Biliyorum." Doğruldu, yüzünde askeri bir sakinlik vardı. "Fakat bu işi Avelino uyanmadan önce çözmek istiyorum. Bunu tartıştığımızı duymasını istemem, yani işimizi yapalım ve boktan problemi çözelim."

Leonard battaniyeyi omuzları üzerinde iyice sıktı. "Estevan hâlâ amonyak hattına bağlı, yani onu serbest bırakmak için hattı kesmeyi bitirmemiz lazım. O kısımda hiç amonyak kalmamış olması lazım." Yutkundu. "Yani artık."

"Daha önceden kalmamış olması lazımdı." Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

Leonard ellerini kaldırdı. "Gösterge sıfırı gösteriyordu."

"Durun." Parker ellerini masaya koydu. "Kimseyi suçlamaya çalışmamalıyız. Estevan'la ne yapacağımız problemini çözmeye çalışıyoruz. Şu andaki durumda hat kesik ve amonyak yok."

"Dahası, ne olursa olsun, hattı tamir etmek için ADA'ya çıkmalıyız." Başımla onayladım, hepimizin içindeymiş gibi davrandığı sakin ruh hâline eşlik etmeye çalışıyordum, sanki bir simülasyondaydık. "Leonard'la çıkıp... Hattı temizleyebilirim."

"Sonra ne olacak?" Florence ayağa kalktı ve ocağa doğru yürüdü. "Onu içeri mi getireceğiz?"

Florence kupasını alırken, Parker omuzunun üzerinden onu izledi. "Bir kolu gerilmiş durumda. Hava kilidinden içeri sokamayız. Üstelik, hattı kesmek de epey bir iş demektir... Ayağının altında bir amonyak hattı var. Biraz... Biraz çalışmak gerekecek."

Rafael haricinde... Sorunu tek gören Leoanrd'dı. Muhtemelen keşif için Meşgul Arı'yı çıkarmamız gerekecekti. "Peki ya Meşgul Arı? Terrazas'ı ona koyabilir miyiz?"

"Hangi amaçla?" Parker'ın yüzü ifadesiz bir maske gibiydi.

"Yani... Böylece atmosfer altında çalışabiliriz."

Leonard başıyla onayladı. "Evet, sanırım büyük kapıdan sığacaktır. Sadece..." Yüzünü buruşturdu ve kafasını yana eğdi. "Amonyak çözülecektir."

Florence bir kupa dolusu kakaoyu Parker'ın önüne koydu. "Öyleyse Mars kıyafeti giyin, kaybı telafi etmek için amonyak üretirken böyle yapacağını söylememiş miydin Parker'a?"

"Bunu duydun mu?"

"Bebeğim, ben her şeyi duyuyorum." Florence bir elini Parker'ın omzuna koydu, Parker uzanıp kupasını aldı. "Bu gemide bir tek işim var ve çamaşır yıkamanın o iş olduğunu söylemeye cüret etme sakın. Onu sırf bazılarınız kendinizinkini yıkayamayacak kadar aptal olduğunuz için yapıyorum."

Parker kupaya bakıyordu. "Nihai hedefimizin ne olduğuna karar vermeliyiz." Kupayı, tek yudum almadan tekrar masaya koydu. Bir tahta kalem aldı, kapağını açtı ve beyaz tahtaya döndü. "Sanırım seçeneklerimiz şunlar."

Tahtaya şöyle yazdı:

Uzaya defin
Mars'ta defin için saklamak
Dünya'da *defin için saklamak*
Torba

Sonuncunun üzerini çizdi. "Bunu eledik." Parker omuzunun üzerinden baktı. "Başka ne seçeneklerimiz var?"

Hepimiz tahtaya baktık. Elimi kaldırır gibi oldum fakat hemen indirdim. Çünkü, doğrusu, kafamdaki fikir gerçek bir seçenek değildi. Bir dolu şey yanlış gidebilirdi.

"York."

"Ben pek de..." Fakat bir başkasının düşüncelerini tetikleyebilirdim. Bu egzersizin bütün amacı da buydu. "Yakmak."

Parker'ın dudakları büzüştü bir an için fakat sonra başıyla onayladı ve bunu da tahtaya yazdı. "Başka?"

Leonard elini kaldırdı. Neden bunu yapmaya başlamıştık bilmiyorum, okul çocukları gibi görünüyorduk. "Mars'ta toprağa defnetmek yerine atmosferde yakmaya ne dersiniz?"

Parker başıyla onayladı ve bu fikri yazdı, ayrıca şunu da yazmıştı: *Dünya*'da *atmosfere defin*. "Başka birinin fikri var mı?"

Fanlar buzdolabıyla uyum içinde uğulduyordu ve geminin halka kısmı uzayda döndükçe sessizce vızıldıyordu. Kakaomdan bir yudum aldım, çok tatlıydı, ağzımın içini zamk gibi kapladı. Kupayı masaya koydum ve brendiye uzandım.

Hâlâ tahtaya bakan Parker sordu, "Onun hangisini isteyeceğine dair fikri olan var mı?"

"Onu soracağımız kişi Ra..." Kam kendini durdurdu ve kupasına bakmaya başladı.

"Onu gereğinden fazla rahatsız etmek istemiyorum. Ona bu yükü yüklemeden de yeterince sorumluluk duyuyor."

"Hayır... Sadece, onlar... Yakındı." Kam bakışlarını yere indirdi, alt dudağını dişleri arasına almıştı.

Meteordan sonra dünyanın ne kadar değiştiğinin bir göstergesiydi sanırım bu, bu yakınlıklarını çoktan biliyordum: İş zamanları dışında kalan zamanlarını hep bir arada geçiriyorlardı. Onları o kadar çok birbirine dokunurken görmüştüm ki. Rafael'in prezervatifin kime ait olduğunu söylemesi vardı bir de...

Masaya göz gezdirince, aynı farkındalığın herkesin yüzünde olduğunu gördüm fakat herhangi birimizin bunu yüksek sesle söyleyebileceği kadar değişmemişti dünya. Her ne kadar Kam, Görev Konrol'ün bundan haberdar olduğunu söylemiş olsa da her ikisi de asker erkeklerdi.

Parker iç geçirdi ve ensesini ovuşturdu. "Pekâlâ. Her senaryo için problemi inceleyelim. Shamoun... Seçenekleri Avelino'ya sunup fikrini alır mısın? Karar verecek olanın..."

"Evet." Başıyla onayladı, parmaklarımı kupasının etrafına sıkıca sarılmıştı. "Böyle zamanlarda keşke içseydim diyorum."

TERRAZAS'IN CENAZESİ İÇİN, DeBeer hariç *Pinta*'nın bütün mürettebatı *Nina*'ya gelmişti. İki gemiyi de tamamıyla mürettebatsız bırakmak güvenli değildi ve yaptığı görev dağılımından dolayı Benkoski'ye minnettardım. Bahçede iki rahatsız sıra oluşturmuş oturuyorduk, Wilburt ve Graeham, flüt ve kemanla büyüleyici bir düet sunuyordu.

Florence'la birlikte mutfaktaki bankları ve Revir Modülü'ndeki sandalyeleri buraya getirmiştik. Arka sırada, Benkoski ve Florence'ın arasında oturuyordum. Tam önümde Rafael, Kam ve Leonard'ın ortasında oturuyordu. Postürü o kadar katı bir şekilde nizamiydi ki içim acımıştı.

Onun önünde, turp yatağının çaprazında ölü yakılan odun yığınlarına benzer bir şey yapmıştık. Bir şeyi yakacağımızdan değil. Kimseyi yakacağımızdan değil. Fakat yine de küçük paketleme kutularından ve bir dolap kapağından, yeşil yaprakların biraz üzerinde yükseltilmiş bir yüzeydi bu.

Kam, Terrazas'ı bir kefene sarmıştı. Tahta plakanın üzerindeki bedeni neredeyse bir mumya gibi uzanıyordu. Yüzünü örten köşeye, Florence üniformasından söktüğü mavi bir iplik kullanarak Roma haçı dikmişti. Ben eski raporlar ve delikli kartları alıp onları kesmiş, kenarlarını katlamış ve bir çiçek buketi olacak şekilde kıvırmıştım, şimdi göğsünün üzerinde ekru bir demet olarak duruyorlardı.

Sanırım evden bu kadar uzak olduğumuz için yapabileceğimiz her ritüeli yerine getirmeye çalışıyorduk. Her ne kadar Terrazas Katolik olsa da onun için Yahudi Yas Duası'nı okumuştum. Diğerleri ise vefatını anıyordu, Ruby için bunu yapamamıştık. Ya da yapmamamız emredilmişti de diyebiliriz sanırım. Her hâlükârda, sanırım hepimizin buna ihtiyacı vardı ve Görev Kontrol'ün emirlerini yok saydığı için Parker'a özellikle minnettardım.

Graeham ve Wilburt şarkılarını nihayete erdirdi ve bizi yaprakların sessiz hışırtısı ve düzensiz solunumumuzun sesleriyle baş başa bıraktı. Parker ön sıradan ayaklandı ve Terrazas'ın naaşının yanına gitti. "Bir insanın vefatının yasını tutmanın iyi bir yolu yoktur. Ama onu anabiliriz ve onu iyi anıyoruz. Estevan Terrazas'la ilk defa savaşta tanışmıştık. Normandiya'da bir üsteydik, yakıt ikmali yapıyorduk. Genç bir kadınla flört etmeye başladım, meğer Estevan'ın kız kardeşiymiş. Rütbemin ondan üstün olmasına ve onlar Fransa'da sığınmacı olmasına rağmen bana bunun... İyi bir seçim olmadığını söyledi." Parker ağzının kenarıyla gülümsedi ve kısa bir an için bakışları benimkilerle buluştu. "Sol kroşesinin kuvvetli olduğunu hep hatırlayacağım. Korkusuz oluşunu da. Sadıktı, üstelik arkadaşları için tam bir *payaso*'ydu. Yardımcı pilotum olarak onunla çalışmaktan gurur duyuyordum ve bana dostluğunu bahşettiği için daha da gururluyum."

Önümde, Rafael'in sırtı kaskatıydı. Omuzları hareket etmeyi kesmişti, sanırım nefesini tutuyordu. Uzandım ve bir elimi sırtına koydum. Bir an için Rafael dokunuşuma doğru eğildi ve sonra onu saran kabuk parçalandı. Öne eğildi, her iki eliyle ağzını kapadı ve bu bile sesini boğmaya yetmedi.

Kam oturduğu yerden döndü fakat o daha gelemeden Benkoski, Rafael'i uzun kollarıyla sarmıştı bile. Kam ikisini de kucakladı. Leonard öne kaydı ve o da kucaklaşmaya katıldı ki bu beni de harekete geçirdi. Onumuz da banklarımızın, sandalyelerimizin ve birbirimizin üzerinden tuhaf postürlerle eğilerek birbirimizi sardık.

Bunun gibi zamanlarda zamanı dakikayla ya da nefesle saymazsınız, tek önemli olan birlikteliğimizle zayıflayan ve aramızdan akan acıdır. Tek ağlayan Rafael değildi.

Ben bunun ampirik bir kanıtıydım.

TABUT TAŞIMAK SIFIR-G'DE farklı olur. Rafael ve Leonard, Terrazas'ın kefenlenmiş bedenine koridor boyunca ve oradan da hava kilidine kadar eşlik etti. Bahçe modülündeki kırılması haricinde Rafael'in kontrolü yerindeydi. İçinde olup bitenler çok ortada değildi fakat yine de görünüşteki sakinliği kimseyi kandıramamıştı.

Sanırım bu sebeple, dış hava kilidi açılmadan önce Parker hepimizi gözlem kubbesine yolladı. Muhtemelen Rafael'i de yollardı fakat tabii bu emre karşı koyacağı çok açıktı.

Borda tarafındaki pencerenin önüne yığıldık... Tabii bordanın ya da sancak tarafının uzayda pek bir anlamı olmuyordu fakat bu adlandırmalardan kolay kolay vazgeçilemiyor. Heidi bana doğru sürüklendi ve kollarını kendine sarmış hâlde süzüldü.

Dünyadaki bir cenazede olsak mevtayı andığımız ufak konuşmalar yapar, birbirimizin hatırını sorardık. Son iki gündür turta ve güveçte bir şeyler pişirme isteği beni yakıyordu fakat hayatım üzerine yemin ederim ki normal bir konuşmaya nasıl başlandığını hatırlamıyordum.

Tabii "hayatım üzerine" bu koşullar altında pek de uygun bir söz değildi.

Gözlem kubbesi gemiden o kadar dışarı çıkıyordu ki gemiyi boylu boyunca görebiliyorduk. Güneş tarafındaydık, yani gemi uzayın mürekkebi içinde parlıyordu. Bu siyahlığın ne kadar derin olduğuna asla alışamıyordunuz. Peki ya "derin" kelimesi? İşte bu uygun bir kelimeydi çünkü sanki içine düşüp derinine girebileceğiniz bir şeye benziyordu.

Ki sanırım Terrazas'a da bunu yapmak üzereydik.

Hoparlör hışırdadı ve Rafael'in sesi bize katıldı. "Bayanlar ve baylar." Sesi kalınlaştı ve tekrar başlamadan önce gırtlağını temizledi. "Bayanlar ve baylar, bu dehşetengiz bölümümüzde, gözü pek maceracımız Estevan Terrazas derin uzayı keşfe çıkıyor."

Kıç tarafında, geminin yanından gelen kâğıt çiçekler püskürerek geçti ve bunları Terrazas'ın sarılı bedeni takip etti. Kefen bezine sarılı vücudu bir torpidoya benzemiş, eylemsizlik kanunlarını takip ederek bizim yanımızda süzülüyordu. Yavaş yavaş, hızlarımız birbirinden ayrıştı ve o geride kaldı, sanki geminin gövdesini teftiş eder gibiydi. Ey, cesur, gözü pek maceracı.

Yüzümü pencereden çevirmek zorunda kaldım ve gözlerimi yumdum. Tanrım... Birlikte Ay'a gitmiştik onunla. Uzaya ilk çıkışımda yanımda o vardı. O kadar yıl önce olmasına rağmen hâlâ bugünmüş gibi hatırlıyordum.

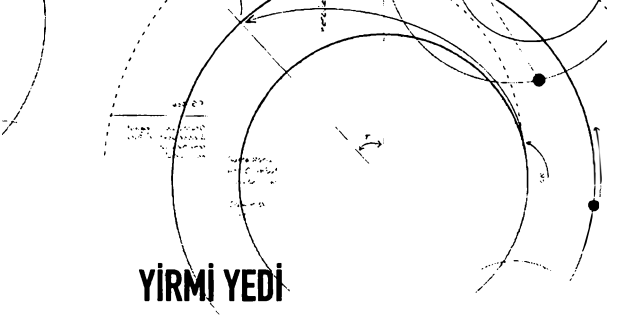
"Bir dakika dur..." Terrazas bir elini koluma koyuyor ve sonra pencereyi işaret ediyor. "Bak."

Görecek hiçbir şey yok, sadece engin karanlık. Aslında Dünya'nın karanlık kısmına geçtiğimizi biliyorum. Onun gölgesindeyiz, fakat sonra gökyüzü büyülü bir güçle doluyor. Yıldızlar çıkıyor ortaya. Milyonlarcası, parlak ve canlı, görkemli.

Bak. Tekrar gözlerimi açtım, onun tanığı olmak için. Güneşe baktığımız için görünürde hiç yıldız yoktu fakat kâğıttan çiçeklerim güneş ışığını almıştı ve uzayın karanlığında inanılmaz parlak görünüyorlardı. Terrazas dönüyordu, sanki etrafımızı saran her şeyin ihtişamını içine almak ister gibi.

"Ah olamaz..." Florence pencereye doğru uçtu ve ellerini bastırdı. "Hayır. Olamaz... Siktir!"

Darbeyi daha gerçekleşmeden görmüştü. Böylece geri kalanlarımızın da Terrazas'ın bedeninin Dünya'ya dönük antene çarptığını görecek kadar zamanımız oldu.

YİRMİ YEDİ

GREV VE İSYANLARIN YAYILMASIYLA BİRLİKTE ŞİLİ'DE DEMİRYOLLARI ORDU KONTROLÜNE ALINDI

SANTIAGO, Şili, 20 Mayıs 1963 – Binlerce yurttaşın katıldığı gösteriler hükümeti demiryollarını ordu kontrolüne vermeye zorladı. Hükümet ayrıca stratejik noktalarda güvenlik güçlerini görevlendirdi ve göz yaşartıcı gazla donanmış polislerin şehirlerdeki sayısını arttırdı.

Nina'daki hasardan dolayı Görev Kontrol hepimizi *Pinta*'ya taşımıştı. Yedi ay boyunca yalnızca altı kişiyle yaşadıktan sonra, geçtiğimiz on gün tuhaf ve klostrofobik hissettirmişti.

Pazartesi sabahı ekip toplantısının panosuna yaslanmıştım, iki geminin mürettebatı da *Pinta*'nın mutfağına dolmaya başlamıştı. Parker ve Benkoski arkada duruyordu, tuhaf bir şekilde uyum bozucuydu oda.

İki gemi tıpkı yapımdı, böyle inşa edilmişlerdi fakat iki farklı mürettebat tarafından yedi ay boyunca kullanıldıktan sonra değişmişlerdi. Bazı farklılıklar çok barizdi, mesela duvar kaplamasının olması gereken yerde Heidi'nin çizdiği Alp manzarası vardı. Küçük değişikliklerden daha kolaydı bu. Mesela kahve kupaları sağ taraftaki dolabın üçüncü rafındaydı, oysa solda ilk rafta olmaları gerekiyordu. Çatal kaşık çekmecesinde kaşıklar, bıçakların ve çatalların arasındaydı, oysa sağda olmaları gerekiyordu. Bunları çekmeceye neden masaya konuluş sırasına göre koymamışlardı ki?

Belki de en tuhafı, beyaz tahtayı odanın bizim koyduğumuzun ters yönüne koymuş olmalarıydı. Bir fark yarattığından değil fakat

yanlış yöne baktığımı hissediyordum sürekli. Kalem aradığında Parker da hep yanlış yöne dönüyordu.

"Pekâlâ. *Nina*'nın soğutma sistemlerini tekrar çalışır hâle getirmek görev açısından çok önemli, tabii anteni de. *Pinta* ekibinin bizi yakalarından olabildiğince çabuk düşürmeyi istediklerini biliyorum fakat bu işi yavaşça ve doğru yapacağız. İki ekibi de bir gemide bulundurmanın avantajlarından faydalanacağız ve güçleri birleştireceğiz. Şimdi, Görev Kontrol işe yarayacağını düşündüğü bir plan yaptı. Soğutma sistemiyle başlayacağız." Parker tahtaya döndü ve iki isim yazdı: "York. Sen ve ben *Nina*'nın köprüsünde olacağız. Bu iş için yardımcı pilotum olmanı istiyorum, yani derhal hazırlanmaya başla."

Bütün oda ısındı ve kan yüzüme hücum etti. Tekrar liseye dönmüş gibiydim, herkesten dört yaş daha küçüktüm ve futbol takımına seçilmiştim. Pişmanlıkla karışık yapılan son seçim de değil, ilk seçimdim.

Öte yandan, kendini kandırmaya gerek yoktu. Bütün kan geri çekildi ve tekrar soğudum. Parker emirleri takip ediyordu. Ben Görev Kontrol'ün seçimiydim ve o da emirlere uyduğu için beni kabul etmişti.

"Schönhaus ve Flannery, siz ADA'ya çıkacaksınız. Avelino ve Grey hazırlanmanıza yardım edecek. DeBeer, sen ve Stewman... Evet Sabados?"

Dawn'ın keskin elmacık kemikleri tenini onaylamaz bir mimikle delecek gibiydi. "Görev Kontrol, ADA'ya Wilburt ve DeBeer'ın çıkmasını söyledi."

"Teşekkürler. Bunun farkındayım."

Parker tahtaya dönünce Benkoski kollarını göğsünde birleştirdi ve Dawn'la göz göze geldi. Ufak bir baş hareketiyle ağzını açmak üzere olan Dawn'ı durdurdu.

Odanın yanında, mutfak tezgâhına dayanmış olan DeBeer çenesini sımsıkı kenetlemişti ve kaşlarının altından bakarken yavaşça kafasını eğdi. Leonard'ın ağzı şaşkınlıktan bir "O" harfi hâlini almıştı ve rengi yüzünün kızarmasından koyulaşmıştı.

"DeBeer, sen Meşgul Arı'da olacaksın, böylece herhangi bir kaza olması hâlinde onları hızla içeri alıp tıbbi bakıma ulaştırabileceksin. İlk görevin Shamoun'la birlikte çalışarak Meşgul Arı'yı uçan bir revire çevirmek için gerekli modifikasyonları yapmak."

Bu eşleşme beni endişelendirmişti. Mürettebatı kontrol için yaptığımız düzenli tıbbi ziyaretlerde ırkçılığı hiçbir zaman hasta olduğu zamanki seviyesine ulaşmamıştı fakat küçük şeyler hep vardı. Bunların hiçbiri Görev Kontrol'e yollanan raporlara geçmiyordu, sadece "tıp uzmanıyla yardımcı pilot arasında standart altı iletişim" gibi cümlelerle geçiştiriliyordu.

"Avelino, sen, Schönhaus ve Flannery, ADA planlarının detaylıca üzerinden geçeceksiniz. Yedi aydır buradayız ve koşullarımızı bütünüyle bilmiyorlar. Her türlü boşluğu tespit edin. Herhangi bir kusur, çuvallamamıza yol açacak olası bir nokta... Herhangi bir şüpheye düşecek olursanız sizin düşüncenizi onlarınkine yeğlerim. Anlaşıldı mı?"

"Herhangi birisi benim kararlarıma güvenmeli mi emin değilim." Rafael omuz silkti, yere bakıyordu.

"Emirleri mi sorguluyorsun?"

Rafael başını kaldırdı. "Hayır, efendim."

"Öyleyse doğru otur ve dikkat et." Parker tahta kalemini Rafael'e doğru salladı. "Yapman gereken bir iş var ve tam da bu işi yapmanı bekliyorum."

Bu adil sayılmazdı. Adam hâlâ şoktaydı ve yas tutuyordu. Yani, bunun onun hatası olmadığını biliyorum fakat acısını yaşayıp kendisinden şüphe etmeye... Ha. Parker ona bir varoluş amacı veriyordu. Hay lanet. Ona kızınca daha mutlu oluyordum fakat bunun iyi bir strateji olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Parker kalemi avucuna vurdu ve hepimize bakmaya başladı. "Evden milyonlarca kilometre uzaktayız. Yedi ay önce Dünya yörüngesini terk edişimizden bu yana aynı odada bulunmadık, o yüzden de birkaç hatırlatma yapmak istiyorum. Bir. Görev kumandanı benim. İki. Benkoski ikinci kumandan. Bana bir şey olursa ona itaat edeceksiniz. Dahası, Görev Kontrol'ün emirleriyle çelişse de ona uyacaksınız, çünkü aşağıdaki bütün beyin gücüne rağmen ne yapacağımızı göremezler. Durumumuzun nüanslarını bilemezler, yani hata yapabilirler. Son ADA'da *ben* bir hata yaptım çünkü Leonard'ın daha kalifiye olduğunu biliyordum ve Görev Kontrol'ü zorlamadım. Yani. Hataya yol açacak bir şey görürseniz gündeme getirmenizi

bekliyorum. Problemin üzerinde uğraşmanızı istiyorum. Aynı zamanda, hiçbirinizin hataya yol açabilecek bir unsur olmadığını da biliyorum. Buradaki on iki kişi. Bu odadayız. Bütün dünyamız birbirimizden ibaret. Yani lanet işlerinizi yapın ve benim kendi işimi yapmama da izin verin."

Parker'ı alkışlama isteği çok tuhaf bir histi.

22 Mayıs 1963

Sevgili Nathaniel,

Kötü bir eş gibi hissediyorum kendimi çünkü sağlık durumun bana bildirilmesine rağmen bunca gündür sana yazmadım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm fakat bunun sebebini anladığını tahmin ediyorum. Günler uzun sürüyor ve Florence'tan ya da Dawn'dan teletipte fazladan vakit geçirmelerini isteyemedim. Florence beni buna zorladı Kİ BUNUN İÇİN MİNNETTARIM.

Sanırım Wilburt ve Leonard'ın amonyak sistemini kısmen onardığını zaten biliyorsundur. Hepimiz de bunun tam kapasite çalışacağı günü dört gözle bekliyoruz, bu istek kısmen bütün sistemleri çalışır duruma getirmeyi düşünmemizden kaynaklanıyor fakat çoğunlukla eve dönme arzumuzdan. *Pinta* mürettebatı cömert davranıyor fakat hepimizi bir gemiye doluşturunca eninde sonunda birbirimizin önüne çıkıyoruz. Bunun iş yükünü azaltacağını düşünebilirsin, sonuçta daha fazla insan arasında iş bölüştürülüyor fakat birbirimiz için daha fazla iş çıkarıyor gibiyiz.

Sanırım Thomas geldiğinde senin için de durum böyle olacak. Lütfen onun hâlâ senin yanına, staja geleceğini söyle. Çünkü bu iyi olacağın anlamına geliyor ve umarım sana düzgün öğünlerle yemek yedirebilir.

Yaptığın suratı görmedim sanma. Evet, milyonlarca kilometre öteden bile. Unutma, mesafe ne olursa olsun başının etini yiyebilirim.

Evliliğin diğer yönleri yakında olmamızı gerektiriyor, o yüzden de aynı kütle çekim alanında olacağımız günleri sabırsızlıkla bekliyorum.

Bütün kalbimle senin,

Elma

TURTA HAMURU YAPMAK tuhaf bir şekilde tatmin edici bir uğraştır. Üç malzeme alırsınız ve büyülü bir şeye dönüşür. Hamuru gerçek tereyağıyla yapmayı tercih ediyor olsam da yanımızda gönderdikleri tereyağı aromalı margarinin raf ömrü uzundu ve tadı da kötü değildi. Öte yandan, o kadar uzun süredir uzayda yemek yiyordum ki "kötü değil" çıtam dikkate değer oranda alçalmıştı.

Fakat geri kalan herkesin şansına çikolatalı turtam hâlâ rüşvet yerine geçebiliyordu. Talih biraz yardım ederse herkesi daha iyi bir ruh hâline sokabilirdi. İki haftadır *Pinta*'daydık ve tıklım tıkış yaşam alanı herkesi germişti.

Margarini çatalla bölüp una atarken kâseyi kalçama bastırıp sıkıştırdım. Dolguyu çoktan hazırlamıştım, bir çikolata çorbası hâlinde tezgâhta duruyordu. Deneme ve yanılmalardan sonra, süt tozu kullandığımda, pişirmeden önce bir süre dinlendirirsem daha iyi sonuç alacağımı bulmuştum, uzaya alışmakta UHK'nın öngöremediği şeylerden biriydi bu.

İki geminin mürettebatını tek bir gemiye sıkıştırmanın sonuçları da bunlardan biriydi. Arkamda, *Pinta*'nın mürettebatından bazıları mutfağı dinlenme alanı olarak kullanıyordu. Sanırım burayı gözlem kubbesine tercih etmişlerdi, paylaşmak için iyiydi. Son gördüğümde, Florence ve Kam kubbedeydi.

Dawn ve Heidi, kasa kapağından ve kutudan yaptıkları bir masa eklemişlerdi mutfağa, üzerinde Venedik Kanalı'nın resmi olan bir yapbozla uğraşıyorlardı. DeBeer evden getirdiği eski bir gazeteyi okurken kahvesini yudumluyordu.

Konfor için yaptığımız şeyler ne komikti. Gazetenin normalde okumayacağınız kısımları bir süre sonra konfor kaynağı hâline geliyordu. Ben kendimi beysbol sayfalarında bulmuştum çünkü "Şikago" ve "San Fransisco" gibi kelimeler geçiyordu.

Un ve tereyağı kıvamını bulunca kâseyi tezgâha koydum. Şimdi dört yemek kaşığı su ekleyecektim. Evdeyken sadece üç kaşık yetiyordu fakat gemilerde nem o kadar düşüktü ki iyi bir kıvam yakalamak için biraz daha gerekiyordu.

Rafael mutfağa gelen merdivenden kaydı. Yere değmişti ki kendini bir daha itti ve DeBeer'ın yanına kondu. El ile yazılmış bir notu kendisinden uzun olan adamın göğsüne dayadı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Herkes olabilir." DeBeer, Rafael'in elini itti, not görünür oldu.

Renkli Tuvaleti.

Ölçü kaşığını tezgâha vurdum. "Seni göt oğlanı!"

"Sıfır-g tuvaletindeydi." Rafael gazeteyi DeBeer'ın elinden çekti. "*Vai pentear macacos.*"

DeBeer sandalyeyi geri iterek ayağa kalktı. Rafael'den yedi santim kadar uzundu ve bu avantajını Rafael'in üzerine çökmek için kullandı. "Bana dokunayım deme."

"Niye? Senin için çok mu siyahım?" Rafael iki elini de DeBeer'ın göğsüne koydu ve itti. "Şimdi kirlendin mi?"

DeBeer de onu itti. Sonra birbirlerine girdiler, yumruklar ve küfürler havada uçuşmaya başladı.

Öne koştum. "Çocuklar! Durun. Durun! Bu hiç de..."

Bana doğru yuvarlanınca geri çekilmek zorunda kaldım. Dawn daha işe yarar bir yol seçti ve duvardaki mikrofona koştu. Düğmeye bir şaplak attı. "Parker. Benkoski. Mutfakta kavga var. Yardım lazım, olabildiğince çabuk."

Heidi'yle ben erkeklerin etrafında dönüp duruyorduk. DeBeer'ın burnundan kan akıyordu. Rafael bir yumruk daha attı, bu sefer karnına fakat çok yaklaşmıştı, DeBeer onu yakaladı. Birbirlerine sarıldılar ve bir çift kızgın kedi gibi dönüp durmaya başladılar.

Arkaya gidip çikolata dolgusunun olduğu kâseyi aldım ve kafalarına geçirdim. Şurubumsu sıvı ikisine de çarptı, gözleri ve yanakları çamurla kaplandı. Etrafa sıvı saça saça birbirlerinden ayrıldılar, Heidi'yle birlikte aralarına girmek için yeterliydi bu mesafe.

Ellerimi Rafael'in göğsüne koydum ve onunla DeBeer arasında kalmaya gayret ettim. Rafael'in kalbi ellerimin altında, sonik patlamalar gibi göğsünü dövüyordu. Bu kadar yakınında olunca sadece

kızgın olmadığını fark ettim, fakat yanaklarında yaşlar vardı ve çikolataya karışıyordu.

"Lütfen." Parmaklarımı uçuş kıyafetine gömdüm, omu tutmaya çalışıyordum. "Lütfen yapma."

"DeBeer!" Heidi homurdanarak görüş alanıma girdi.

Bir an sonra, Rafael'e yandan daldı. Ellerim uçuş kıyafetine gömülü olduğundan ben de onlarla tökezledim.

"Burada ne halt oluyor?" Parker, DeBeer'ı yakaladı, bir kolunu boynuna doladı ve geriye doğru çekti.

Benkoski de Rafael'i geriye çekmişti. Ben bıraktım. Yapışkan çikolata ellerimi kaplamıştı.

Adrenalini şimdi hissedebiliyordum. Ellerim titriyordu ve nabzım dizlerimin arkasında çarpıyor, boynumu ısıtıyordu.

"Tekrar ediyorum: burada ne halt oluyor?" Parker bir şekilde DeBeer'ın bir kolunu kıvırmış, arkaya doğru germişti, adam dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalmıştı. Uçuş kıyafetinin önünü çikolata kaplamıştı.

İki adam da öfkeyle yere bakıyordu fakat yere batasıca askeri "onurları" konuşmalarına engeldi. Yumruklaşabilirlerdi fakat asla ispiyonculuk yapmazlardı. Kavga ettiklerinin kanıtı çok güçlüydü, ben üzerlerine çikolata fırlatmamış olsam bile bu böyle olurdu.

"York. Durum raporu." Parker bakışlarını bana çevirdi.

Sanırım benim de bir o kadar pilot onurum vardı çünkü Rafael'in başının belaya girmesini istemiyordum. Eğer başlatan DeBeer olsaydı tereddüt etmezdim fakat askeriye nota göz yumabilirdi. Bu da fiziksel çatışmayı Rafael'in başlattığı anlamına geliyordu.

"York, ben içeri girdiğimde sen de bu işin ortasındaydın ve şu anda çikolataya bulanmış vaziyetteyim. Durum raporu. Derhal."

İç geçirdim ve notu almak üzere yere eğildim. "DeBeer bunu sıfır-g tuvaletine yapıştırmış."

DeBeer yüzünü buruşturdu. İlk başta notla yüzleştiği için yaptığını sandım bunu fakat nefesi tıslayarak, yavaşça çıkıyordu. Parker kolunu iyice yukarı doğru kıvırmıştı. "Bu senin işin mi?"

Rafael'in arkasında Benkoski gözlerini devirdi. "İsa aşkına Van."

DeBeer bu göreve nasıl alınmıştı ki? Biraz olsun geri adım atmadı. Rafael'e doğru çenesini uzattı. "Bunu ondan başka gören yok. Belki kendisi koymuştur."

Parker Afrikaans diline geçti ve kafasını DeBeer'ın kulağına yaklaştırdı. "*Begin met 'n verskoning en laat my glo dit, of jy sal nie aan Mars raak nie.*"

Parker, DeBeer'e her ne dediyse adamın yüzü biraz solmuştu. Dudaklarını yaladı ve çikolatanın tadını alınca kafası karıştı, gözlerini kırpıştırdı. "Ben de ondan özür bekleyebilir miyim acaba?"

Onu tokatlayabilirdim fakat bu bir işe yaramazdı. Beni şaşırtan şey Rafael'in bu oyuna düşmesi oldu. Muhtemelen şiddetten en uzak olanımız oydu. Öte yandan, şu anda dengesiz olmak için bahanesi vardı. Zavallı adam.

Benkoski'nin kucağındaki Rafael gevşedi, böylece tutulmaktan çok destekleniyormuş gibi göründü. Başını kaldırdı. "Sana saldırdığım için özür dilerim. Kaygılarımı üstüme bildirmem daha doğru olacaktı. Sebep olduğum sorunlar için özür dilerim. Elma'nın turtasını mahvettiğim için de."

Odadaki kütle çekiminin DeBeer'e doğru hareketlendiğini neredeyse hissedebilirdiniz. Ben olsam onca bakışın ağırlığı altında çökerdim. Parker tutuşunu hiç gevşetmemişti ve basınç DeBeer'ın öne doğru eğilmesine yol açmıştı.

Belki Parker, DeBeer'ın kolunu daha da bükmüştür ya da belki notu kendisinin koymadığına kimseyi ikna edemeyeceğini anlamıştır. Sebep her neyse, tek seferde bütün nefesini boşalttı, omuzları sarkmıştı. "Sadece bir şakaydı."

"Komik." Parker, DeBeer'ın kolunu büktü fakat bana bakıyordu. "Öyle görünüyor ki bu saldırgan bir tavır olmasını engellemiyor. Ayrıca. Bir özür de değil."

Nefesim gırtlağımda düğümlendi. DeBeer özür dilememişti fakat Parker şu anda benden özür mü diliyordu?

"Sakinleşme fırsatını bulana kadar her ikiniz de kapatılacaksınız." Parker, DeBeer'ın kolunu bıraktı. "Benkoski, onlarla sen ilgilenirsin, değil mi?"

"Teyit edildi." Rafael'i bıraktı ve bir adım geri attı, ellerini kalçasına koymuş ikisini süzüyordu.

Benkoski, Rafael ve DeBeer'ı önüne katıp götürürken Heidi, Dawn ve ben ayakta öylece tuhaf tuhaf dikildik. Sonra ben tezgâha

gidip bir havlu aldım. Akamdan Parker'ın sesi duyuldu, "Bir dahaki sefere York, hamuru onlara fırlatma."

"Bulabildiğim ilk şey o oldu."

"Buna eminim. Fakat müthiş bir turta ziyan oldu." Parker gırtlağını temizledi. "Sabados... Bunu Görev Kontrol'e bildirme. Evde haberlere çıkalım istemiyorum. Bunu içimizde halledeceğiz."

ALT DUDAĞIMI KEMİREREK, Nathaniel'a yazdığım mektuba baktım. Ona dünkü kavgadan bahsetmeyi ne kadar istesem de bunu rapor dışı tutma konusunda Parker'a katılıyordum.

Kâğıdın köşesi, gözlem kubbesinde havayı sirküle eden fanın rüzgârından sallanıyordu. Leonard da kubbede süzülüyordu, Dostluk sondasını attığımızdan beri gezegenin yörüngesinde dolaşan Mars yörünge sondasından gelen son verileri okuyordu. DeBeer kapatılmadan çıktığından beri onu yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordum fakat hâlâ Florence'ın vardiyası sürerken iletişim modülüne gitmek istiyordum. Dahası, Leonard bir yetişkindi.

Gırtlağımı temizleyerek ona yaklaşmak üzere kendimi ittim. "İletişime gidiyorum. Bir şey istersen seslen."

"Ben iyiyim Elma." Başını kaldırdı ve bu hareketini dengeleyip, dönüşünü durdurmak için bir elini salladı.

"Biliyorum. Sadece..." Bunun iyi bir fikir olmayışını ikimizin de düşünmesi devasa ve kırmızı bir alarm hâlinde yanıp sönüyordu. Fakat bu problemi çözememiştim. Henüz.

Havada döndüm ve kapıya doğru kendimi ittim. Her iki geminin mürettebatının birleşmeyle başa çıkma yöntemlerinden biri de buydu, Florence, *Nina* mürettebatı için mektupları yolluyordu, Dawn da *Pinta* mürettebatı için. Bunun beni yazmaya isteksiz kılmak gibi bir etkisi vardı, Florence'ın mektupları teletipe çekmesi gerektiğini bilmek, onları kısa tutmama yol açmıştı. Onu daha çok çalıştırarak benden nefret etmesi için fazladan sebep vermek istemiyordum. Sanırım Nathaniel da benzer sebeplerden kısa tutuyordu. Karşılıklı hızlı alışverişimiz çöple kesiliyordu.

Uçuş kıyafetimin cebinde katlanmış bir mektupla koridordan aşağı kendimi iterek iletişim modülüne yöneldim. Önümde, Parker

İletişim Modülü'nün hemen dışında takılıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatırken döndüm ve ona göre oryantasyonumu tekrar kurdum. Kapıdan gözlerini ayırmamıştı bile.

Yüzündeki o gerilim... Bu hoşuma gitmemişti. Bir kılavuz raya tutunarak kendimi Parker'ın yanına çektim ve durdum. Dawn ve Florence, içeride iletişim ünitesinin üzerine eğilmişti, Rafael ve Wilburt onların altında süzülüyor, teletipin içine bakıyorlardı.

"Ne..."

"Dünyayla bağlantımızı kaybettik."

YİRMİ SEKİZ

İlk Mars Görevi Seyir Defteri, Kumandan Stetson Parker:

29 Mayıs 1963, 11:47 - Temas protokolleri tamamlandı. İki günün ardından UHK'yla olan iletişim tekrar tesis edilemedi.

"York." Parker'ın sesi beni olduğum yerde sıçratmış, bahçe odasının her yanına toprak saçılmasına sebep olmuştu, ortadan kaybolmak için gelmiştim buraya. "Pardon. İstemeyerek... Bir dakikan var mı?"

Flash Gordon'dan fırlama bir *bimbo* gibi ellerim memelerimde, dönüp Parker'a baktım. Kalbimin atışını elimin arkasından görebildiğine emin olsam da en azından sesim sakindi. "Tabii."

"Görev dağılımı konusunda fikrine ihtiyacım var."

Alet kovasına gittim, süpürgeyi alıp her yere dağılmadan önce toprağı süpürmek istiyordum fakat asıl sebep ağzımın bir karış açık kalışını gizlemekti. Parker fikrimi istiyordu. Benim fikrimi. Yutkunamadan önce açık ağzımdan bir ıslık kaçtı. "Konuş."

Döndüğümde onu rahatlamış buldum. Kimdi bu adam? Başıyla onaylayarak konuya girdi ve özgüveni yüksek pilot tekrar yüzeye çıktı. "*Pinta*'nın iletişim sisteminde bir arıza bulamıyorlar. *Santa Maria*'nın yolladığı kılavuz sinyallerini hâlâ alabiliyoruz ama dünyadan hiçbir şey yok."

Her ne kadar maskelemeye çalışıyor olsa da bu tereddütte Parker'ın neden bu kadar endişeli olduğunu gördüm. Dünyayla bağlantımız kesileli iki gün olmuştu. "Sorun UHK tarafında olabilir."

"Bize yöneltilmiş beş radyo çanakları ve yedek sistemlerin yedek sistemleri var."

"Doğru." Evden milyonlarca kilometre uzaktayken geminizde bir sorun olduğunu ummak tuhaf bir histi fakat bunun alternatifi Dünya'da korkunç bir şeyin gerçekleşmiş olmasıydı. Başka bir meteor olsa fark ederlerdi, öyle değil mi? Şu anda sahip olduğumuz bütün o uydularla ve bir de *Lunetta* vardı? Kesinlikle dünyadaki herkes iyiydi ve sorun buradaki bir elektrik zımbırtısından kaynaklanıyordu.

"Büyük ihtimalle bizdendir, bu ihtimali elemenin en iyi yolu *Nina*'yı tamamen çevrimiçi kılmak ve telsizini kontrol etmek. Sence Avelino bir ADA'yı kaldırabilir mi?"

Süpürgeyi tutarak saçtığım toprağı küçük bir yığın hâline gelecek şekilde süpürdüm. Başka kimseyle kavga etmemişti fakat tuttuğu yas derindi. Öte yandan, o bir profesyoneldi ve *Nina*'yı diğer herkesten daha iyi tanıyordu. "Evet... Ama belki de üç kişilik bir takım çıkartılabilir, güneş panellerinin kurulumunda yaptığımız gibi. Böylece eğer sorun yaşarsa onu tekrar içeri getirebilecek iki kişi olur."

Parker başıyla onayladı. "Benim düşündüğüme yakın bir şey bu. Öyleyse, sen ve Flannery."

Bu sefer gerçekten de bir ses kaçtı ağzımdan, kahkahayla yutkunma arası bir şey, sanki yumruk yemişim gibi. Diz çöktüm ve küçük bir toz yığınını faraşa aldım. "Bana olan bu ani inancın nereden geliyor?"

"Pardon." İşte bir özür daha. Parker'ın vücudunu ele geçirmiş bir uzaylı olması ihtimaline karşı süpürgeyi elimden bırakmadım. "Ben... Farkındayım ki biz biraz... Geçen yıllarda çok uyumlu değildik fakat artık Terrazas yok, en kıdemli astronot sensin. Bir yardımcı pilotum olursa daha iyi işlev görüyorum."

Yere bakıyordu, yükseltilmiş yataklardan birine yaslanmıştı. Gecikmiş de olsa aniden fark ettim, Terrazas'ı diğer hepimizden daha uzun süredir tanıyordu. Parker askeri maskeleme konusunda o kadar iyiydi ki gerçekten de yas tutuyor olabileceğini hiç düşünmemiştim. Öylece işe devam etmişti.

Doğruldum ve toprağı tekrardan turp yatağına attım, sonra süpürgeyi ve faraşı yerine koydum. "Onu ben de özlüyorum."

Parker'ın çenesi rahat vücut postürüyle zıtlık oluşturuyordu. Bakışları yere sabitlenmiş olarak kaldı fakat her zamanki keskin baş onaylarından birini verdi.

"Güzel. Ben Flannery ve Avelino'yla konuşurum ve sonra hep birlikte ADA'yı planlarız." Parker doğruldu ve benimle göz göze gelmeden kapıya yöneldi. "Devam et."

Kaskımın içinde, nefesim ADA kıyafetimin fanlarının tıslamasıyla yarışıyordu. Hava kilidini uzaya açmak üzere gözlerim delta basınç göstergesindeydi. Antene yakın olan hava kilidi üçümüzün de aynı anda çıkmasını sağlayacak kadar büyük değildi. Tamirat için gerekli araç gerecimiz olmasaydı bile hantal, basınçlı ADA kıyafetlerimizle buraya sığamazdık. Dolayısıyla biz de Meşgul Arı'ya kargo yüklemekte kullanılan daha büyük bir hava kilidini kullanıyorduk.

Kıyafetin dışında, araçlarımız kancalara takılı süzülüyor, metal metale sürtüyordu. Hava boşaldıkça delta basınç göstergesi de indi ve bizi tekinsiz bir sessizlikle baş başa bıraktı. Öne doğru süzüldüm, kıyafetin basınçlı, sert eklemlerine karşı kendimi itiyordum, kapının kilidini serbest bıraktım. Çekerek açtım ve bağlantı kancasını, *Nina*'nın gövdesini kaplayan raylardan birine geçirmek üzere ileri uzandım. *Güvenlik bağlantısı kapandı. Kilitlenme sağlandı. Siyah üstüne siyah.* Sonra, alet çantamı da yanıma aldım ve onu da bağladım. Tutacaklardan birini kullanarak rayın uzak ucuna kadar indim ve Rafael'e yer açtım, sonra oradaki bağlantıyla kendimi demirledim.

Her iki bağlantı da beni usul usul gemiye doğru çekiyordu. Suyun direncinden dolayı böyle bir şey nötr kaldırma kuvveti havuzunda olmaz fakat uzayda sabit bir çekiş uygular Sanki bunun bir simülasyon olmadığının hatırlatılmasına ihtiyacım varmış gibi alet çantasını kıyafetime bağladım, böylece koridorun dışı boyunca onu yanımda sürükleyebilecektim, tırnaklarım eldivenimin içini kazıyordu. Her şeyi güvenliğe aldıktan ve bunu iki kere kontrol ettikten sonra durdum ve dışarı baktım.

Göğsümde sıkışmış olan bütün o acı ve öfke uzayda süzülmeye başlamamla birlikte biraz olsun dindi. Nötr kaldırma kuvveti havuzunda, *Nina*'nın maketinde geçirilen onca saatten sonra, içimde bir parça manzaranın mavi olmasını bekliyordu. Fakat uzay koyu bir karanlıktı. Geminin içinde ışıklar yanmasa ve gece tarafına dönük olsaydık yıldızları görebilirdik fakat hep bir engel vardı. ADA esna-

sında uzaya yine de bir camın arkasından bakıyordum fakat görüş açımı engelleyen bir şey yoktu.

Ne kadar uzay yürüyüşü gerçekleştirmiş olduğum hiç önemli değildi, yıldızlar ihtişamlarını asla yitirmeyecekti. Uçsuz bucaksız siyahın içinde parlıyorlardı. Güneş tarafından altuni ve gümüşi renklere boyanan gemimiz buradaki tek köşeli şeydi.

Rafael dışarı çıktı, bağlantısını takana kadar nefes almadım. Sırtı bana dönüktü, uzay yürüyüşü esnasında sahip olabileceğimiz nadir boş zamanların birinde bu devasa boşluğa bakıyordu.

Leonard'ı beklerken sonsuzluğa baktım. Yıldızları kaç defa böyle görürsem göreyim değişmeyecekti, kutsal görünüyorlardı. Nefesimi tuttum ve mırıldandım, "*Baruch ata Adonai, Eloheinu, melekh ha'olam, she'hekheyanu v'kiy'manu v'higi'anu la'z'man ha'ze...*"

Parker'ın sesi hışırdayarak telsizimden duyuldu. "Bir daha söylesene şunu York."

"Ben..." *Dua ediyordum*. "Kendi kendime konuşuyordum."

"Yidiş mi?"

"Aslında, İbranice." Dillere olan aşkını ifade ettiği onca zaman içinde açıklama yapmayı istemediğim bir buydu. "Döndüğümde bir ders yaparız."

"O zamana kadar kanalı boş bırakmaya çalış." Sanki bana dillerle ilgili soru soran o değilmiş gibi.

Fakat Görev Kontrol'e danışamadan bir ADA gerçekleştiriyorduk ve her ne kadar bunu planlamak üç gün sürdüyse de Parker baskı hissediyor olsa gerekti. Bu nedenle ona acı çektirmeyecektim. "Evet, efendim."

Leonard da bağlandı ve dönerek termal kalkanı hava kilidindeki yerine yerleştirdi. Bir acil durum olması ve içeri hızla dönmemiz ihtimaline karşı kapı açık kalacaktı. Söz konusu olasılığa karşı yaptığımız bu plana ihtiyacımız olmaması için Tanrı'ya dua ettim.

Hava kilidinden döndüğümde Leonard dedi ki, "*Nina*, AD1. Bütün uzay yürüyüşçüleri konumlarını aldı ve başlamaya hazır."

"Teyit edildi AD1. Sizi görüyoruz."

"Haydi şu işi bitirelim." Rafael'in sıkıştırması sonucu kapıdan ayrıldım.

Leonard'ın arkasından uçuyordum, rayları dikkatle tutuyordum. Koridorun aşağısına doğru inerken bacaklarım, sanki ben Süper Kadın'mışım gibi peşimden geliyordu. Tabii Süper Kadın'ın uzaya fırlamasını engelleyecek bağlantıları yoktu. Bağlantısız dışarı çıkmak... Benim korkum da buydu. Bu manzarayı her ne kadar sevsem de şu gerçeği unutamıyordum: Bir kere düşerseniz sonsuza kadar düşersiniz. Fakat bundan korkmak demek bağlantı kancasını takarken çok, çok dikkatli olmam ve nizami bağlantı protokolüne harfiyen uymam demekti. *Güvenlik bağlantısı kapandı. Kilitlenme sağlandı. Siyah üstüne siyah.*

"Yeğenim bu sebepten Süpermen olduğumu düşünüyor." Parker Leonard'ı gevezelik yaptığı için haşlamadı.

Bağlantımı bir sonraki rayda tekrar bağladım ve geminin aşağısına doğru ilerlemeye devam ettim. Eğer Tommy beni görecek olsaydı heyecandan çığlık atardı herhâlde. Gırtlağıma bir yumru takıldı. "Benimki de öyle."

Önümde, Leonard antenin olması gereken yerdeki küçük kalıntıya uzandı. Ayaklarını ayak bağlarına sıkıştırdı ve alet çantasını yanına aldı. Polyester çanta inceydi, neredeyse Leonard kadar uzundu. Antenin yedek direği ondaydı, böylece anten gemiden olabildiğince uzakta duruyordu.

Rafael ve ben Leonard'ın yanında durduk. Ayak bağlantımı açtım ve *Nina*'nın yüzeyini kaplayan WIF mekanik alıcılarından birine fişi taktım.

Ayak bağlantısının duyundaki kelepçe yerine kilitlendi ve görsel teyit için siyah çizgiyi gösterdi. Yine de mekanik açıdan kararlı olduğundan emin olmak için çevirip çekerek kontrol ettim. Kendimi destekleyerek ayak parmaklarımı ayak bağlantı halkasının altına geçirdim ve topuğumu içe doğru çevirdim, böylece topuk çıkıntımı bağlantı yarığına geçirebilecektim.

Rafael yanıma doğru süzüldü. Çantası vakumda boşa çıkmış, hafifçe dönüyordu. Kaskının içini görmek zordu fakat sanırım Terrazas'ın bedeninin çarptığı yere bakıyordu.

"İyi misin?"

"Kesinlikle." Rafael, hayata getirilmiş bir otomat gibi hareket etmeye başladı. "Sadece operasyon sırasını gözden geçiriyordum.

Burada gördüklerime göre prosedürü değiştirmemize gerek yok. Hasarlı kısmı çıkartıp güvene alarak işe başlayacağız."

Çantamdan "çöp" torbasını çıkardım. Akıllıca bir tasarımdı, ortada buluşan sert kıllar vardı içinde. Kılları itmek kolaydı fakat molozu içeride tutabilirlerdi. Ellerin boşta olmasının gerektiği sıfır-g için faydalıydı. Toplanabilir alet bağlantısını bir raya bağladım ve çöp torbasını bir WIF'e sabitledim, böylece Leonard kolayca alabilecekti.

Leonard ayak bağlantısının oryantasyonunu değiştirmişti, artık antenin üzerine cıvatayla tutturulduğu mile bakıyordu. O esnada Rafael antenin kablolarını takip etmeye başlamıştı. Kabloların bir kısmı temiz bir şekilde kopmuştu fakat diğerleri birkaç metre uzunlukta yüzüyorlardı. Leonard, göğsüne bağlı olan bir mini iş istasyonundan lokma anahtarını çıkardı ve cıvataya yerleştirdi. Sert eldivenleri anahtarın üzerinden kaydı ve Leonard rastgele bir dilde küfür etti. MWS'ye bağlı olan anahtar çok uzağa gitmedi fakat yine de uzayda bir aleti kaybetme ihtimalinden kaynaklanan yürek sıkışması yaşadık.

Kaskımın arkasından ona sırıttım. "Latince miydi yoksa Yunanca mı?"

"Yunanca."

Lokmayı tekrar almıştı, antenin bağlantı yerini sabitlemesine yardım ettim. "Bunu bana tercüme etmezsin herhâlde?"

"'Kargalara git' "Leonard lokma anahtarını tekrar yerleştirdi ve ayağını bağladı. Anahtar bir kez daha kaydı fakat aleti bu sefer kaybetmedi. "Bunu sevmemin birkaç sebebi var. Öncelikle, siyah bir erkek tarafından söylenince ironik oluyor."

Ona bakakaldım, söylediğini idrak etmeye çalışıyordum. "Çünkü... Yunanca diye mi?"

Güldü. "Bazen çok hoş oluyorsun. Hayır. Çünkü Jim 'Karga' Crow'u hatırlatıyor. Böylece 'kargalara git' lafı, antik Yunancasında olmayan modern bir anlama kavuşuyor. 'Birer' kelimesindeki anlam kayması gibi." Cıvatayı yuvasından kaldırdı ve bana uzattı. "Lütfen bu göndermeyi anladığını söyle."

"Evet, brer tavşanı gibi, sayın Brer Asronot."

Leonard göbeğini zıplata zıplata güldü ve mikrofonunun hışırdamasına sebep oldu.

Rahatlamakla beraber yüzüm de al al olmuştu, çünkü bu şaka bir sınırın aşılması demekti doğrusu. Eugene'e söyleyebileceğim türden bir şeydi bu fakat Leonard'la aramızda böylesi bir güvenin kurulup kurulmadığından emin değildim. Cıvatayı çöp torbamıza attım. "E, Antik Yunan'daki anlamı neymiş?"

"Defnedilmek çok önemliymiş." Lokma anahtarını bir sonraki cıvataya yerleştirdi ve oturduğundan emin olmak için biraz uğraştı. "Yani 'Kargalara git,' demek, birilerinin senin bedeninin açıkta çürümesini ve kargalar tarafından yenmesini istediği anlamına geliyormuş."

Arkamızda, Rafael hareket etmeyi yine kesmişti, elinde kısmen eline sardığı bir kablo vardı.

"Gömülmemiş olmak öteki dünyada işlerini zorlaştırıyordu ve..."

Elimi Leonard'ın omzuna koyup onu durdurdum. Tabii basınçlı kıyafet içinde olduğumuzdan bu hareketimi hissetmekten ziyade görmüştü. "En sevdiğim Yidiş laneti duymak ister misin?"

"Tabii."

İşte o anda, aniden afalladım. Birçok muhteşem seçenek vardı, hepsi de ölüm ya da defin etrafında dönüyordu. Ya da başka bakımlardan bunlara yakındı, mesela, *Bela adama neyse pas demire odur.* Diğerleri annemin bilmemi onaylamayacağı konseptlerdi. İkilemimi maskelemek için çöp torbasını bağlantısına yaklaştırdım. Esther Teyze ne derdi acaba? Böyle düşününce bir dolu sözün kilidi açıldı. "A yid hot akht un tsvantsik protsent pakhed, tsvey protsent tsuker, un zibetsik protsent khutspe."

Parker'ın sesi kaskımın içine doldu. "Bu muhabbete girmemeye çalışıyordum ama bunun anlamı nedir?"

"Kanalları meşgul etmememi istiyorsun sanıyordum."

Çaprazımızda, Rafael'in gözleri açıldı ve sanki hiç durmamış gibi kabloyu sarmaya devam etti.

Parker burnundan güldü. "Beni dil ile baştan çıkarıyorsunuz."

"Esther Teyze'min hep söylediği bir şey: Bir Yahudi yüzde yirmi sekiz korku, yüzde iki şeker ve yüzde yetmiş küstahlıktan oluşur."

"Bu her şeyi açıklıyor."

"Tanrı senden razı olsun. Ama aklında bulunsun, ben güneyli bir Yahudi'yim yani şeker oranım daha yüksek."

Leonard çöpe atmam için son cıvatayı verdi. "Şeker tamamen bir kaplama demek istiyorsun herhâlde. İçinin de şekerli olduğuna kimseyi inandıramazsın."

Leonard'ın sesi, Eugene ve Myrtle'dan duyduğum informel bir ritimde çıkmıştı, zafere benzer bir hisle sırıttım. Çok uzun zamandır ekibin bir parçası olmaya en yakın hissettiğim andı bu. Ekip demişken...

"Rafael. Portekizce güzel bir lanet okusana."

"Uğraştığı kabloyu bağladı ve bir sonraki kabloyu serbest bırakmaya koyuldu. "Brezilya'da biz işleri 'gösteriş yapmak için' yapmayız, biz '*para inglês ver*' yaparız.

Parker ıslık çaldı. "Üf."

"Yani?"

"'İngilizler gününü görsün diye' yaparız."

TEKNİK AÇIDAN, TAMİRATI bitirmemizden iki gün sonra, Florence sisteme güç verdiğinde hepimiz *Nina*'nın iletişim modülünde olmak zorunda değildik. Hatta Florence ve Rafael hariç herkes *Pinta*'da kalabilirdi. Fakat bütün mürettebat gelmişti. Sözde Meşgul Arı'nın tek bir yolculuk yapmasını ve yakıttan tasarruf etmeyi sağlamak içindi.

Bahçe modülünün bakıma ihtiyacı vardı. Kam revir modülündeki her şeyi sağlama almak istiyordu. Leonard'ın okuduğu gazeteyi alması gerekiyordu. Benim de hesaplamalarım için referans kitaplarına ihtiyacım vardı.

Parker'ın bütün bu bahanelerle baş etmesi gerekmişti.

Her üç ışıktan sadece birinin yandığı koridor alacakaranlıkta gibiydi. Orijinal plan telsizden önce amonyak sistemini tamir etmekti fakat Parker ve Benkoski iletişimdeki kopmanın sadece *Pinta*'nın sorunu olup olmadığını görmek istemişti. Bunun için ikinci bir uzun mesafeli telsiz sistemine ihtiyacımız vardı.

Bütün paneller yeşil ışıkla aydınlanınca Florence mikrofona konuştu. "Pekâlâ *Pinta.* Test sinyalini yollayın."

Pinta'nın iletişim modülünde Dawn konuştu, "*Nina*, teyit edildi. Test sinyali başlatılıyor."

Leonard'ın kafasının hemen üzerinde süzülüyordum, böylece, görünmez dalgalara cevaben hoplayıp zıplayan göstergeleri açık bir şekilde görebiliyordum.

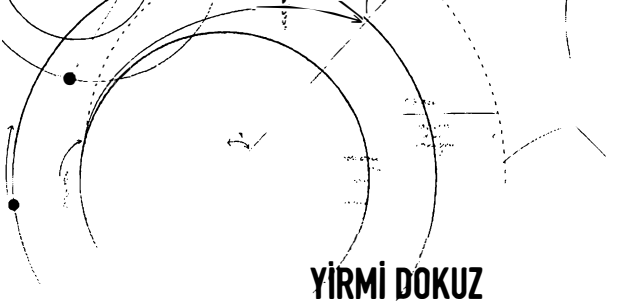
Aynı uyarıcıya iki farklı tepki vermek çok komik.

Bir yandan, rahatlamıştım çünkü tamiratımızın işe yaradığı anlamına geliyordu bu.

Öte yandan, sanki umutsuzluk bir kütle çekim kuvvetine dönüşmüş gibi bütün bedenim dibe çöküyordu. *Nina*'nın sinyallerinde sorun yoksa demek ki sorun dünyadaydı.

İletişim kopalı bir hafta olmuştu. Bir-iki saat, hatta yarım gün bile arızaya bağlanabilirdi. Fakat UHK'nın bütün kaynakları düşünülünce –yahu hatta bütün gezegenin kaynakları– hâlâ iletişimimizin olmaması beni ürpertiyordu.

Nathaniel... Evde neler oluyor?

YİRMİ DOKUZ

İlk Mars Görevi Seyir Defteri, Kumandan Stetson Parker:

10 Haziran 1963, 23:13 – *Nina*'da amonyak sistemlerinin tamiri tamamlandı. On dört günün ardından UHK'yla iletişim hâlâ tesis edilemedi.

Güneyli olduğumu anlamanın bir yolu da insanları besleme dürtümün bu kadar kuvvetli olmasıydı. *Pinta*'daki pazartesi sabahı toplantıları evde, yani *Nina*'da olduğu gibi kahvaltı esnasında yapılmıyordu. Kahvenin yanına atıştıracak bir şey neden koymamışlardı bilemiyorum. Belki Dawn ve Heidi bilim insanı rollerini savunarak ev işlerinden uzak durmuşlardır. Belki de mürettebattaki kimse yemek yapmayı bilmiyordur.

Fakat dünyadan haber almayalı iki hafta olmuştu ve benim yemek yapmam lazımdı.

Taze pişmiş bisküvi kokusu kadar tatmin edici pek az şey vardır. Elimizde sadece süt tozu, kurutulmuş yumurta ve yapay tereyağı olduğu düşünülürse bunlar kötü sayılmazdı. Annem olsa tadının katmanları olmaması ve biraz kireç gibi hissedilmesinden dolayı dehşete kapılırdı fakat bir noktadan sonra normaliniz bu oluyor.

Parker ve Benkoski merdivenden kayıp mutfağa girdiler, birbirleri ardına kaymışlardı, lunaparktaki bir oyuncağa biner gibi. Benkoski başını havaya dikti ve kokladı. "Bilemiyorum Stetson... Ayrılma konusunda fikrimi değiştirebilirim."

"York'u alamazsın." Parker beyaz tahtaya yürüdü. "Ama size koli yollarız."

"Ayrılma mı?" Karıştırma kâsesini geri dönüşüm lavabosuna koydum.

"Bunu toplantıda konuşacağız." Parker bir bez aldı ve bana fırlattı. "Bunu ıslatıp bana verir misin?"

Bez temiz tezgâhıma düşmüş, paslanmaz çeliğin üzerinde grimsi bir leke bırakmıştı.

Karıştırma kabımı bir kenara bıraktım ve tüm dikkatimi görev kumandanının isteğine verdim, Tanrı ondan razı olsun. Bezin suyunu sıkarken bunların hiçbirini yüksek sesle söylememeyi başardım. Fakat biraz fazla sert sıkmış olabilirim. "Al bakalım."

Geri attığımda bezin Parker'a çarpmasını içten içe istiyordum, fakat bir komando gibi havada kaptı. Tahtaya döndü ve üzerindeki notları sildi. "Benkoski, bütün mürettebatla yapacağımız toplantı sonrasında bir seyrüsefer-hesaplayıcı toplantısı ayarlar mısın?"

"Şimdi de sekreterin mi oldum?"

"Sen benim kanat pilotumsun."

"Şu anda benim gemimde olduğuna göre aynı argümanı ben de ileri sürebilirim, sen *benim* kanat pilotumsun."

"Ne diyeyim? Komutan muavini? Yardımcı pilot? Sağ kolum? Her neyse." Parker ona bir kalem fırlattı. "Yani evrak işlerinden sen sorumlusun."

Demek Parker *bu yüzden* bir yardımcı pilota ihtiyaç duyuyordu. Başımı iki yana sallayarak bulaşığa geri döndüm. Süngerimin hışırtısı, plastiğe yazan kalemin gıcırtısıyla yarışıyordu. Kâseyi UV sterilizatörüne koyduktan sonra tezgâhı sildim. Mutfak temizken gerçekten de çok daha iyi hissediyordum.

Fırının kapağını açıp bisküvilere baktım. Her ne kadar teoride birbirlerinin tıpkısı da olsalar, pratikte, *Nina*'nın fırını biraz daha fazla ısınıyordu, bu fırınla pişirmeye hâlâ alışıyordum. Bir buhar bulutu odaya doluştu ve kızaran hamurun ve leziz tereyağlı bisküvinin kokusunu odaya taşıdı. Üstleri mükemmel bir şekilde altuni bir renk alarak kızarmıştı. Not etmiştim. Daha yavaş çalışan, daha soğuk bir fırın uyduruverdiğim bu bisküviler için daha iyiydi.

Bir eldiven giydim ve tepsiyi fırından çıkardım. İster cömertlikten deyin, isterse takdir edilme ihtiyacından, Parker ve Benkoski'ye birer bisküvi vermek için döndüm.

Parker tahtaya görev dağılımını yazmıştı. Öyle olmuştu ki ilk kendi ismimi görmüştüm. İsmimin yanında şu kelimeler yazılıydı: "Seyrüsefer-Hesaplayıcı/Yardımcı Pilot."

Bir şekilde bisküvileri düşürmemeyi başardım. Fakat ağzımdan bir inilti kaçmıştı.

Benkoski etrafa bakındı. "Vay canına... Sen bir meleksin."

"Iıı. Teşekkürler." Bisküvileri iyice yaklaştırdım, gözüm hâlâ tahtadaydı. Mürettebatı tekrar bölmüşlerdi ve öyle görünüyordu ki eve dönüyorduk. "Dikkat et. Tepsi sıcak."

Parker klasörünü bir kolunun altına aldı ve bir bisküvi kaptı. "Teşekkürler hanımefendi."

"Hanımefendi mi? Ne zamandan beri hanımefendi oldum?"

"Sadece pişirdiğin zamanlar için geçerli." Bisküviyi bana doğru salladı, burnunun altına götürdü ve keyifle bir nefes çekti. "Kadınların yeri falan filan."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki. Kendi kuyumu kendim kazdım."

"Eh, geri kalan zamanlarda sen bir hesaplayıcısın."

Çenemle tahtayı gösterdim. "Ya da yardımcı pilot..."

Benkoski bir eliyle omzuma bir şaplak attı, diğeriyle de bir bisküvi aldı. "Terfin için tebrikler."

"Ne... Bu kalıcı bir durum mu?"

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi Parker omuz silkti. "Ekipleri birbirine karıştırmamızı ve DeBeer'ı Flannery ve Leonard'la aynı gemiye koymamızı mı tercih edersin?"

Beni yardımcı pilotu olarak görmek istemesi ciddi olamazdı. *Lunetta*'dan aşağı inen büyük roketlerde bile kadınlar pilot olarak seçilmiyordu, hatta yardımcı pilot olarak bile. "Peki ya Avelino?"

Parker bisküvisinden bir ısırık alıp yavaşça çiğnerken bana baktı. Yuttu ve parmağıyla dudağının üzerinde asılı kalan bir kırıntıyı sildi. "Görev dağılımında ona övgüden başka bir şey yazmayacağım. Sence şimdi uygun oldu mu?"

Anten tamirini bitirip de kıyafetlerden çıktığımızda Rafael'in gözleri gözyaşlarının arkasında kaybolmuştu. Bundan bahsetmemişti. Sessizliği ve arada sırada donup kalması dışında, onu rahatsız eden bir şey olduğunu fark edemezdiniz. Ama bir yardımcı pilotun donup kalmaması gerekir, bir an için bile.

Peki ya benim kaygılarım? Tezgâha gidip bisküvileri koydum. Mürettebatın geri kalanı her an gelebilirdi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Parker iç geçirdi ve klasörü Benkoski'ye verdi. "Geri kalanını sen yaz."

"Sekreter değilim."

"Rütbemi konuşturtma kanat pilotu." Yanıma geldi ve tezgâha dayandı, bisküviden bir ısırık daha aldı. Dolu ağzıyla konuştu, "Evet?"

"Rafael'le ilgili endişeni anlıyorum, fakat... Benim geçmişimi biliyorsun."

"Sence şu anda her iki gemide de kaygısı olmayan biri var mı? Dünyayla iletişimimiz kopalı iki hafta oldu."

Fırın kâğıdını tezgâhın köşesine hizaladım, böylece ona bakmak zorunda olmayacaktım. "Tek söylediğim, eğer bana güvenebiliyorsan ona da güvenebilirsin."

"Bu da ne şimdi? 'Kadınlar da erkekler kadar yeteneklidir'e, 'kaygım bir problem değil'e, 'roketler kadınlar için bile güvenli'ye ne oldu? Hatalı olduğunu kabul mu ediyorsun? Yemek pişirmek ve çamaşır yıkmaktan fazlasına yaramayacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır." Tanrım, tam bir göt oğlanıydı, benim laflarımla beni vuruyordu. "Sadece Rafael yerine neden beni seçtiğini sorguluyorum."

"Öyleyse kararımı sorguluyorsun. Bu beni şaşırtmadı."

"Gördün mü?" Topuğum üzerinde dönüp ona baktım. "Biz sürekli kavga ediyoruz. Neden benim yardımcı pilotun olmamı istiyorsun?"

Öne doğru eğildi. "Çünkü sen benim zırvalarımı yutmuyorsun. Çünkü seni kriz anında gördüm ve şeytan gibi disiplinlisin. Çünkü acayip iyi bir pilotsun. Çünkü ben görev kumandanıyım ve öyle istiyorum. Şimdi, başka sorun var mı?"

Sanki nabzım dengesiz bir makineden yükseliyormuş gibi bütün vücudum titredi. Nasıl başardım bilemiyorum ama çenemi kaldırmayı becerdim. "Var. Bunlar iltifat mıydı?"

Parker güldü, hay lanet, gerçekten güzel gülüyordu, kafasını arkaya atıyor, gamzelerini gösteriyordu. Kahkahası aniden kesildi ve doğruldu. "Hayır. Onlar eleştirel değerlendirmelerimdi." Kalan bisküviyi aldı. "Bak bu iltifat: Bisküvi müthiş olmuş."

Son parçayı ağzına attıktan sonra, hiçbir şey söylememiş gibi tahtaya gitti.

Şoku sistemimden atmaya fırsat bulamadan DeBeer ve Heidi bahçe modülünden mutfağa girdi. Başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştım ve spatula almak için çekmeceyi açtım, gel gör ki havlu çekmecesiydi bu. Kim neden havlularını fırının yanında saklamak ister ki? Hazır açmışken bisküvileri servis edebilmek için bir havlu aldım. Arkamda, mürettebatın geri kalanı toplantı için mutfağa girdi. Sohbetleri havada uçuşuyordu. "...Rossini'nin en iyi operası..." "...sonra, kitabın yarısında ana karakter ölüyor..." ...cin hazır galiba..."

"Cin mi? Ben gönüllü..." Omzumun üstünden baktım ve Kam'ın Leonard'la konuştuğunu gördüm. "Saçını kesmişsin."

Aptalcaydı, biliyorum. Fakat sırtının ortasına dek inen uzun siyah saçlarını askeri bir kesimle kısa kesmişti ve ilk bakışta tek görebildiğim buydu.

Kıpkırmızı oldu ve kafasının yanındaki kadife gibi saçlarının arasında ellerini dolaştırdı. Saç bolluğu yokken gözleri kocaman görünüyordu. "Sıfır-g'de saçla boğuşmaktan yoruldum."

"Belki bunu ben de düşünmeliyim." Tabii Nathaniel'ın bundan pek de hoşlanacağını sanmıyordum. Düşüncesi bile midemi biraz kasmıştı. Her şey, en ufak olaylar bile dünyada ne olup bittiğini bilmediğimizi hatırlatıyordu. Dünyada bunu unutturacak kadar bisküvi yoktu. Mutfak aletlerini koydukları çekmeceyi açıp bir spatula çıkardım ve bisküvileri kâseye aktarmaya başladım.

Bitirdiğimde, herkes gelmiş ve pazartesi toplantısı hazırlıklarına başlamıştı. Kahve ve bisküvi kokusu odayı neredeyse eve çevirmişti. Leonard'ın yanına oturdum, sırıtarak bir bisküvi aldı.

DeBeer de kâseye uzanmış fakat somurtarak durmuştu. Elinde sadece bir kahveyle Heidi'nin yanına oturdu. Kendi kaybeder.

"Pekâlâ millet." Parker tahtaya vurdu. "Ekipleri eski, orijinal formuna geri döndürdüğümüzü fark etmişsinizdir, tabii birkaç ufak değişiklik var. York *Nina*'da yardımcı pilot görevlerini sütlenecek ve Voegeli de burada Shamoun'dan tıbbi eğitim alacak. Ciddi bir şey olursa Shamoun yine de ev ziyaretleri gerçekleştirecek fakat böylece Meşgul Arı yolculuklarını kısıtlamayı umuyoruz."

Graeham elini kaldırdı.

Parker çenesiyle onu işaret etti. "Konuş bakalım."

"Merak ediyordum da eğer amaç Meşgul Arı yolculuklarını azaltmaksa neden ekipleri tekrar bölüyoruz? Hepinizin burada kalması daha akıllıca değil mi? Hele ki mevcut koşullar düşünülürse."

"Amacımız hepimizi Mars'a güvenle götürüp Dünya'ya geri döndürmek." Parker masaya vurdu. "Bağlantıyı kaybetmemizden önce Görev Kotrol *Nina*'yı işler durumda ve mürettebatlı tutmak istiyordu, biz de böyle yapacağız."

DeBeer koltuğunda kıpırdandı fakat daha elini kaldıramadan Dawn onun dizine dokundu. Parker'ın ona söz vermesini beklemeden konuşmaya girdi. "Görev Kontrol mürettebatı böyle dağıtmayacaktı. DeBeer'ın *Nina*'ya taşınıp Mars iniş ekibine katılması gerekiyordu."

Ha. Demek konu buydu. Bir ürperti ensemde dolaştı. Bir kez daha başka birinin yerini alıyordum ve DeBeer'ın geri çekilmek için bir sebebi yoktu.

Benkoski avucunu yere doğru açarak öne çıktı. "Bu noktada Görev Kontrol bütün olgulardan haberdar değil, yani mürettebat dağılımı böyle olacak."

"Pekâlâ." Parker'ın köpekbalığı gülümsemesi ortaya çıkmış ve DeBeer'ı hedef almıştı. "Bu toplantıdan sonra, yaklaşan rota düzeltmesiyle ilgili olarak bir seyrüsefer-hesaplayıcı toplantısı yapacağız. DeBeer, senin burada not tutmanı istiyorum. Çünkü el yazının ne kadar güzel olduğunu artık öğrendim."

KÖPRÜDEN YUKARI DOĞRU kendimi itip *Nina*'nın köprüsüne çıktım, peşimden de içinde turta olan bir torba sürüklüyordum. İletişim modülüne gelince rayı tuttum ve momentumu kullanarak kapıdan içeri salındım. Florence uyku tulumunun içinde süzülüyordu, dünyadan bir sinyal gelme olasılığına karşı uyku tulumunu buraya taşımıştı. Ki üç hafta ve bir gündür hiçbir haber yoktu.

Oya işiyle uğraşıyordu, iş o kadar ilerlemişti ki artık yıldızların arasından Orion seçilebiliyordu. Florence iğneyi köşeye sapladı. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Sana biraz turta getirdim." Torbayı fırlattım, modülün içinde döne döne ona doğru gitti.

Florence, yüzünde bir sırıtmayla torbayı havada kaptı. "En sevdiğim mürettebat üyesi sensin."

Burnumdan güldüm.

"Şimdilik." Göz kırptı. "Bana hep böyle güzel hediyeler getir."

"Turtayı bitir."

"Yoksa olursun bu zevke esir..." Torbayı açtı ve kokusunu içine çekti. "Ama ciddiyim. Rüşvetini kabul ettim say. Sana ne lazım?"

"Hiç." Malum bakışla bana bakınca durdum. "Beni yakaladın. Ateşleme planımı mekanik bilgisayardan geçirdin mi?"

"Her seferinde, protokol böyle. Daha hiç yanlışını çıkarmadı." Bakışlarını iyice üzerime doğrulttu. "Niye sordun?"

"Ben sadece... Emin olmak istedim desem? Elimde bütün hesaplar yok, şimdi dünya da..."

"Sorun yok Elma. Hiç hata yok."

Yutkundum. "Teşekkürler. Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Yani, burada kapana kısılmış gibisin."

Sanki her iki gemide iletişim modüllerinde sürekli mürettebat bulundurma kararı büyük bir olay değilmiş gibi omuz silkti. "Eh. En azından artık çamaşır yıkmak zorunda değilim. Üstelik Parker, Rafael ve Leonard'la beni rotasyon hâlinde tutuyor."

"Olsun... Bir şey lazım mı?"

Florence yanındaki interkoma vurdu. "İhtiyacım olursa söylerim. Onlardan haber alır almaz da sana iletirim."

Sessizlik ne kadar uzarsa kaygılarımız o kadar artıyordu. Fakat altta yatan korkularımız büyüdükçe şefkatimiz de büyüyordu, aynen meteordan sonra insanların bir araya gelişi gibi.

Lütfen Tanrım. Lütfen bir meteor daha çarpmış olmasın.

"Eh, ben köprüye gideyim. Hazır yolumun üzerindeyken bir parça turta getireyim demiştim."

"Müteşekkirim." Torbayı duvara tutturdu. "Bunu bitirdikten sonra bendensin."

El salladım ve kendimi iterek iletişim modülünden çıktım, bir ray yakaladım ve köprüye doğru süzülmeye başladım. Parker'dan önce köprüye varmak istiyordum, böylece geç kaldığım için söylenemeyecekti.

KM'nin kapısından geçerken tereddütte kalarak dudağımın içini kemirdim. Köprüde yardımcı pilot koltuğunda oturmak büyük bir olay olmasa gerekti –seyrüsefer-hesaplayıcı koltuğundan sadece bir koltuk yandaydı– fakat yine de Terrazas'ın yokluğunu fark etmeme sebep olmuştu. Koltuğunun arkasını tuttum. Bu konuda ne derdi acaba? "Gözü pek maceracılarımızın bu macerası..."

Arkamda, Parker iç geçirdi. Donakaldım, yüzüme de kan yürümüştü çünkü beni aptallık ederken yakalamıştı. Gırtlağını temizledi. "Gözü pek maceracılarımız Mars'a yaklaşmaya başlıyor... İyi bir adamdı."

"Evet."

Parker bir elini omuzuma koydu. "İyi iş çıkaracaksın York."

Gözlerim yaşlarla dolmadıysa bana lanet olsun. Yaşlar beni kör etmeden önce manşetimle sildim. "Eh, bende onun gibi radyoya yakışır bir ses yok." Kendimi koltuğa doğru çekerek oturdum. Normalde oturduğum yerin sadece bir metre solundaydım ve daha şimdiden bambaşka bir dünya açılmıştı önüme. "Ateşleme planına baktın mı?"

Tabii ki bakmıştı. Sormam hakaretamizdi fakat sessizliği bir şeyle doldurmam lazımdı. Parker kendi koltuğuna süzüldü ve kemerini bağladı. "İyi görünüyor. Sadece normal uçuş planından biraz farklı."

Ki bu beklenebilir bir şeydi fakat yine de... Matematiğimin sorgulanmasına alışık değildim.

Rafael, KM'yi yeniden düzenlemiş ve seyrüsefer-hesaplayıcı aletlerimi erişebileceğim bir yere koymuş, sekstantıma bir yalpa kolu eklemişti, böylece onu kavramak zorunda olmadan yanımda tutabilecektim. Her şeyden çok konforlu olmamı sağlıyordu bu, çünkü Heidi'yle birlikte ateşlemeyi çoktan hesaplamıştık ve Florence'la Dawn da bu veriyi *Santa Maria*'daki mekanik bilgisayara işlemişti, böylece *Santa Maria* ateşlemeyi otomatik olarak gerçekleştirebilecekti.

Peki ya hatalı bir veriden yola çıkıyorsam? Simülasyonda Alkaid'i yanlış bulduğum ve hepimizi öldürdüğüm zamandaki gibi olabilirdi. Evet. Evet, güvenlik önlemlerim vardı fakat alıştığım verilerin hepsi elimde olmadan hesap yapmayı sevmiyordum. "Tamam... Roll 198,6, pitch 130,7 ve yaw 340."

Parker kontrol panelindeki düğmeleri çevirmeye başladı, bunu yaparken de ayarları seslendiriyordu. "19,6, 130,7, 340."

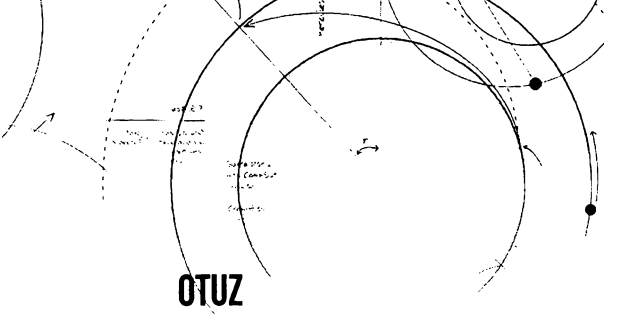
Bir yardımcı pilot olarak görevim her şeyin doğru ayarlandığından emin olmaktı. Daha fazlası değil fakat ateşlemeyi ayarlayışını bir şahin gibi izliyordum.

Kronometre ateşleme işaretine doğru hızla ilerliyordu. Dudaklarımı ıslatarak mikrofonu yanıma çektim. "Ateşlemeye hazırlanın. On, dokuz, sekiz..." Şu anda herkes kapanmış olmalıydı. "Yedi, altı, beş..." Yanımda, Parker geminin dümenini hafifçe tutuyordu. "Dört, üç, iki, bir..."

Motorları ateşledi. Koltuğumda geriye yapıştım, pencerenin dışında ateşlemeye başlamış olan *Pinta*'nın gerisinden ateşler püskürüyordu.

Göğsüme oturmuş olan ağırlığın aksi yönünde havaya yüklendim. *Nina*'nın dönen kısmında sadece Mars'takine eşdeğer yerçekimi olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacım varsa bile bu ihtiyacım giderilmişti. On saniye. Sonsuzluk. Bazen ikisi de aynı şey oluyor.

On saniye ve her şey değişti. Mars için yavaşlamaya başlamıştık.

OTUZ

İlk Mars Görevi Seyir Defteri, Kumandan Stetson Parker:

19 Temmuz 1963, 1:05 – *Nina* ve *Pinta* mürettebatı Mars yörüngesine giriş hazırlıklarını tamamladı. UHK'yla iletişim kopukluğunun 53. günü.

İLK BAŞTA RÜYA sanmıştım. Mürettebat odasının karanlığında süzülüyordum ki Florence sakince konuştu, "Parker, iletişim modülüne gel. Tekrar ediyorum. Parker, iletişim modülüne."

O kadar sakindi ki neredeyse tekrar uykuya dalacaktım. Alarm içeren hiçbir yanı yoktu. Klaksonlar çalmıyordu. Bu bir acil durum değildi ve sesi çok nazikti. "Kam fısıldadı, "Görev Kontrol'den mi?"

Bu söz beni tam alarma geçirdi. Uyku tulumumda dönüp odacığımdan çıktım.

Parker mürettebat odasının ortasında süzülüyor, iç çamaşırlarının üzerine uçuş kıyafeti giyiyordu. "Henüz bilmiyorum. Burada kalın."

Uyku tulumumu kapalı tutan kemerleri çözüyordum ki biraz daha ayılınca durdum. Doğru. Orada kalabalığa gerek yoktu. Tabii neler olduğunu merak ettiğim için uyuyabileceğim de yoktu. *Pinta*'dan gelen bir ileti de olabilirdi sadece, tabii böyle gecenin yarısında gelen çağrıların çok azı zararsızdır.

Hâlâ fermuarını çekmekte olan Parker kendini itti ve bana doğru süzüldü. "York," diye fısıldadı. "Benimle gel."

Böylece tamamen ayıldım. Yardımcı pilotu olarak, bu çağrının gemiyi hareket ettirmemiz gerektirmesine karşı bana ihtiyacı vardı.

Tulumun geri kalanını da açtım ve dışarı çıktım. Uçuş kıyafetimi alarak başımla onay verdim. "Hemen arkandayım."

Beklemedi ve havaya doğru sıçrayarak koridorun kapısını hedef aldı. Ben uçuş kıyafetimi giyerken mürettebatın geri kalanı odacıklarından kafalarını sincap gibi çıkarmıştı.

Loş ışıkta Leonard'ın dişleri parlıyordu. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Sizden fazlasını bilmiyorum." Kıyafetimin fermuarını çektim ve kapağa yönelerek kıvrıldım. "Parker neler olduğunu öğrenir öğrenmez DuRap verir.

DuRap, durum raporu. Bu iki heceye ne kadar çok gerilim binmişti. Ben koridor boyunca uçup iletişim modülüne yöneldiğimde, Parker da kapının köşesine tutundu ve içeride kayboldu. Yaklaştıkça, *Nina*'nın fanlarının süreğen vızıltısından teletipin çatırtıları ayrıldı, sanki melekler ilahiler söylüyordu.

"*Baruch ata Adonai, Eloheinu, melekh ha'olam, hagomel lahayavim tovot, sheg'molani kol tov.*" Her ne kadar boyum kadar kaygım hâlâ olsa da dudaklarımdan bir şükür duası dökülmüştü.

Kapının kenarını yakalayıp iletişim modülüne girdiğimde, Florence'ın yüz ifadesi aradığım pek çok cevabı bana vermişti. Ya da daha fazla soru doğurmuştu. Ya da her ikisi birden. Gülümsüyordu fakat gözleri kıpkırmızıydı, sanki ağlamış gibiydi. "Evet, Görev Kontrol'den. Evet, mesajı gönderen ekibin içinde Nathaniel da var."

"Şükürler olsun Tanrım." Bir melodramdaki küçük hanımefendiymişimcesine kollarımı göğsüme sardım. Fakat doğrusu, sanki biri beni tren raylarından kurtarmış gibi hissediyordum. Dünyanın iki aydır neden iletişim kurmadığını hâlâ bilmiyordum fakat kocam hayattaydı ve iyiydi. Rahatlama gözyaşlarımı bastırdım ve işime odaklanmaya çalıştım. "Ne olmuş?"

"Protestocular." Parker teletipin üzerine eğilmiş, sayfalar çıktıkça onları okuyordu. "Önce Dünyacılar uyduları bozmuş."

"Tanrım."

Florence kendini masadan itti ve teletipe yaklaştı. "O nasıl olmuş yahu?"

"Belli ki UHK'dan birilerinin Önce Dünya üyesi olduğuna dair komplo teorisi çok da zırva değilmiş. Hesaplayıcı departmanından birileri uyduları bozacak kötü kodlar yollamış. İsa aşkına." Bir elini

saçlarında dolaştırdı ve kel noktada karar kıldı. "Kansas'taki elektrik şebekesinin de işini görmüşler."

"Dur bir dakika... Kimmiş peki?" Ben de teletipe yaklaşmıştım, bütün gün babasının eve dönmesini beklemiş küçük bir çocuk gibi şakırdıyordu.

"Iıı..." Sayfanın altlarına doğru indi. "Curtis Frye, Jennifer Lynn ve Tyler Richter."

"Onları tanımıyorum."

"Belli ki işe yeni alınmışlar." Parker hareket etmeyi bırakmıştı. Sayfalar sabit parmaklarının arasından akıyordu. Derin bir nefes aldı ve Florence'a asla kişisel olmayan bir maskenin ardından baktı. "Dünyayla tekrar iletişim kurduğumuzu mürettebata bildirin. Herhangi birinin uykuya döndüğünü sanmıyorum. York, kişisel postaların dağıtımını organize et ve güncellenmiş görev listesini hazırla. Bunları aşağıya vermeden önce kontrol edeceğim. Şimdi, izninizle."

Parker bir röveşata attı ve pürüzsüz bir şekilde iletişim modülünün kapısından uçtu.

Olay şu: Parker'ın kötü haberler aldığı zamanlar nasıl olduğunu biliyordum. Bacağının uyuştuğu zamanlardan hatırlıyorum bunu, soğur ve işine odaklanırdı. Yanaklarını kaplayan belli belirsiz yeşil tonu bilirdim.

Florence masanın köşesine tutunup teletipe iyice yaklaşırken zihnimde her şey net bir denklem hâlini alarak çözüldü. Kişisel postalar geliyordu. Kansas elektrik şebekesi çökmüştü. Karısı solunum cihazına bağlıydı.

Bu aklıma geldiğinde kapıya giden yolu yarılamıştım. Birisinin sempatiyle yaklaşması onu öldürecekti. Öyleyse onu niye takip ediyordum ki? Bunu bilmiyordum. Ya da hayır... Biliyordum. Öyle şeyler vardır ki kimsenin, en kötü düşmanınızın bile yalnız yaşamasını istemezdiniz. Üstelik ben onun yardımcı pilotuydum.

Koridor boştu. Ben vakit kaybederken o kendine sığınacak bir kuytu köşe bulmuştu.

Kuytu bir köşe... Kapıdan geçip Meşgul Arı'ya yöneldim. Ses geçirmezdi.

Lombardan göründüğü kadarıyla içerisi sadece *Pinta*'dan yansıyan güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Parker sessiz bir top, ortada süzülüyordu.

Kapıyı olabildiğince gürültülü açmaya çalıştım, böylece yeterince uyarılmış olacaktı. Fakat kapıyı açtığımda ses dışarı çıktı. Hiçbir şey duymuş olamazdı.

Parker'ın kötü haber aldığında nasıl göründüğünü bildiğimi söylemiştim. Bilmiyordum. Tek bildiğim onun kamusal ifadesiydi. Ama bu... Her hıçkırışıyla bütün vücudu dalgalar hâlinde Meşgul Arı'nın duvarlarına çarpıyordu. Koridorun ortasında süzülüyordu, sanki kendi acısını sarmalamak istermiş gibi küçük bir top hâlindeydi.

Bir an için tereddüt ettim çünkü orada olduğumu bilmiyordu ve buna müteşekkir kalmayacaktı. Fakat başka kimi bu duruma dâhil edebilirdim ki? Belki Kam. Hâlâ *Pinta*'da olsaydık Benkoski. Fark etmiyordu. Ben buradaydım ve takip etmeyi de kendim seçmiştim.

"Parker?"

Sıçradı ve kafasını kaldırdı. Sırtı bana dönükken bile yüzüne bir maske geçirme çabalarını görebiliyordum. Nefesi öksürüklerle tıkanıyordu. Parker kollarını gözlerinin önünden sıyırdı ve kabine su kürecikleri doldu. "Görev Kontrol'ün bana ihtiyacı mı var?"

Başımı iki yana salladım, sonra beni göremediğini fark ettim. "Hayır." Dudağımı ısırarak kendimi ona doğru ittim, ta ki tam arkasında süzülmeye başlayana kadar. Neredeyse doğrudan soracaktım fakat karısıyla ilgili konuşma iznim yoktu. "Elektrik kesintisi... Çok üzgünüm."

O anda dağıldı.

O ince kontrol gövdesi atmosfere girişte parçalandı ve hıçkırıklara boğuldu. Sanki bir arada kalmasını sağlamaya çalışır gibi kollarımı ona doladım ya da belki sadece kırılan parçaları toplayabileceğimden emin olmak istiyordum. Parker kucağımda asılıydı. Sanki kendini çeker gibi bir eli kolumun üstüne kilitlenmişti.

Istırabı etrafımızı sarmalarken karanlık boşlukta döndük durduk.

"Özür dilerim." Parker'ın sesi sert ve kalındı. Kıyafetinin manşetiyle gözlerini sildi. "İsa aşkına, ben..." Sesi bir kez daha kırıldı ve sessizce ağlarken bir an için göğsü kıpırdadı.

Öksürdü ve gırtlağını temizledi. "Siktir! Özür dilerim."

"Yardım edebilir miyim?"

"Benim eksikliğimi hissettirme yeter." Biraz gerindi ve top formu bozuldu, onu bıraktım. "Bir süre için berbat bir hâlde olacağım."

"Tabii." Momentumun aramızda biraz boşluk yaratmasına izin verdim. "Başka birine haber vermemi ister misin?"

"Yok daha neler! Hiç kimseye söyleme."

"Tamam." Dudağımı ısırdım, Florence'ı teletipten akan onca kâğıtla tek başına bıraktığımın farkındaydım. "Florence millete söylemiş olabilir."

Parker Meşgul Arı'da yavaşça süzülüyordu, sanki arılar sokmuş gibi gözleri şişmişti. Başını iki yana salladı. "Bilmesine imkân yok. Bütün kişisel mesajlar arasında Mimi'den gelen bir mesaj var. Ama... Eh... Özel şifresi olan sadece siz değildiniz. Ama sadece siz yakalandınız."

"Ha."

"Eminim bu konuda söyleyecek pek çok şeyin vardır."

"Bana nasıl yakalanmadığını anlat mesela?"

Güldü, ta ki kahkahaları tekrar ağlamaya dönüşünceye kadar. Yüzünü sildi. "Böyle bir iş çevireceklerini biliyordum, ölmesi hâlinde üzülmemi istemeyeceklerini ve mektuplar ondan geliyormuş gibi hile yapacaklarını. Biz de bir şifre koymuştuk. Her yazışmamızda vardı. En kısa mesajlarda bile. Şimdi yoktu."

"Belki de mesajı düzenleyip..."

"Yapma." Düzeldi ve bir parmağını bana doğrulttu. "Bana sahte umutlar vermeye kalkışma sakın York. Bir saat bile solunum cihazı olmadan hayatta kalamazdı. Hadi, en fazla iki saat diyelim. Yedek jeneratörümüz ise yirmi dört saat dayanıyor. Elektrik olmadan bir buçuk hafta mı? Böyle bir şeyden sonra şifrenin mesajda bulunduğundan emin olurdu. Mimi çok..."

İniltisini durdurmak için hızla ağzını kapatınca suratı buruştu.

Yakınına doğru süzüldüm fakat başını iki yana sallamıştı, ben de durdum.

"Ben... Gidip yerine bakayım."

Başıyla onayladı. "En kısa sürede gelirim."

"Acele etmene gerek yok."

Yarım ağızla güldü ve elini sallayarak beni gönderdi. Onu yalnız bırakmak yanlış geliyordu ki bu yeni bir histi, genellikle onun ya-

nından mümkün olduğunca hızlı ayrılmak isterdim. Meşgul Arı'nın koltuklarından birine elimi koyarak kapıya bakacak şekilde kendimi yeniden hizaladım. Parmaklarımın ucuyla kendimi iterek kabinin sonuna uçtum.

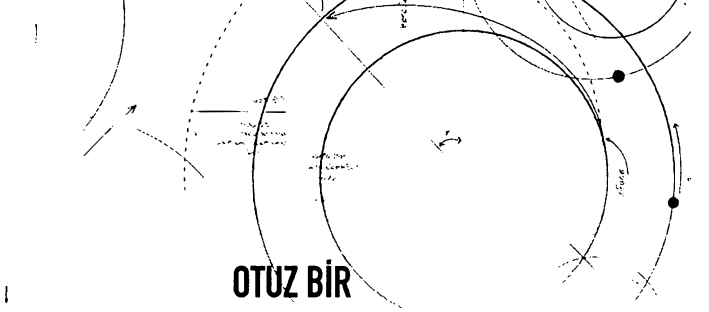
"York?" Fanların uğultusu neredeyse sesini bastıracaktı.

"Efendim?" Kapının köşesini kullanarak döndüm ve ona baktım.

"Bu gece... Onun için Kadiş duası etmeme yardım eder misin? Ben... Ben nasıl yapılır bilmiyorum ve..." Parker iki avucunu da gözlerine bastırdı ve dişlerini sıktı.

"Evet. Tabii."

Başıyla onayladı, dişleri hâlâ kenetliydi. Dışarı çıktım ve geri kalanı Meşgul Arı'nın kapısına bıraktım.

OTUZ BİR

İKİ UYDU HAYATA DÖNDÜ

KANSAS CITY, KS, 19 Temmuz 1963 – Mayıs ayında Önce Dünya teröristlerinin gerçekleştirdiği saldırıdan sonra âtıl hâle geldiği düşünülen Birleşmiş Milletler'in iki uydusu, Uluslararası Havacılık Koalisyonu'nun takdire şayan çabaları sonucu yeniden işlev kazandı. Dünyada kolay telefon iletişiminin sağlanmasını sağlayan bu iki uydu, aynı zamanda İlk Mars Keşif Görevi'yle iletişimden de sorumluydu. Uzay gemileri uzayın sonsuz boşluğunda yol alırken, astronotlar insanlığın geri kalanından soyutlanmışlardı. Görevlerinin başarıyla sürdüğü ve Mars yörüngesine girmek üzere olduğu haberleri bütün dünyada sevinçle karşılandı. Teletip aracılığıyla gerçekleştirilen bir söyleşide, Görev Kumandanı Stetson Parker şöyle dedi: "Dünyadaki insanlar bize bu görevi sürdürmemiz için güveniyor ve onlara kardeş gezegenimizin görüntülerini göstermek için sabırsızlanıyorum."

NATHANIEL'DAN GELEN MEKTUP uçuş kıyafetimin cebini yakıyordu fakat şimdilik okumamaya karar vermiştim. Parker henüz Meşgul Arı'dan dönmemişti ve yapacak işlerimiz vardı.

Mutfağın önünde, beyaz tahtanın yanında dikiliyordum. Parker'ın olması gereken yerde. Klasör sağ olsun, ellerimin ne kadar kötü titrediğini maskeliyordu. Söylemem gerek ki kaygım müthiş aptalcaydı. Gırtlağımın kilitlenmesi gerektiğine karar vermek için şimdiyi seçmişti, şimdi, yani sadece dört kişi olan –hem de tanıdığım kişiler– bir odayla karşı karşıya olduğum zaman.

1, 1, 2, 3, 5, 8, 13...

Gırtlağımı temizledim. Ya da öyle yapmaya çalıştım. Ne şans ki boğazımda bir yumruyla konuşmaya alışkındım. "Görev Kontrol'ün gönderdiği görev listesi bu, fakat herhangi bir şeye karar vermeden önce Parker bunları gözden geçiriyor." Tabii "gözden geçirmesinin" onun için işleri yoluna koyacağını falan düşünmüyordum gerçekte. "Yer aracını indirmeye hazır olana kadar *Lunetta*'da yaptığımız planlarda bir değişiklik yapmayacağız, yani bu haftaki planımız malzemeleri gözden geçirmekle başlıyor.

Parker merdivenden kayıp mutfağa girdi. "Toplantıyı açtığın için teşekkürler York." Banyo yapmıştı ve tıraş losyonunun kokusu odayı doldurmuştu. "Benkoski'yle şimdi konuştuk, bazı güncellemelerim olacak."

Klasörünü uzattım. Başıyla onaylayıp aldı fakat gözlerime bakmadı. Klasörü bir eliyle tutmuştu, sıradan bir pozla yanda sallanmasına izin verir gibiydi fakat eklemleri teninden bembeyaz fırlamıştı.

Mutfak masasının güvenliğine sığınmak için bir adım geriledim fakat Parker beni durdurdu. "Olduğun yerde kal." Sonra, işe başlamadan önce her zaman yaptığı gibi boynunu çevirip kütletti. "Pekâlâ millet. Birçok sorunuz var ve Grey ile York'a Görev Kontrol'le doğrudan konuşmadan önce bir şey söylememesini belirtmiştim. Açıkça söylenmesini istemedikleri bilgiler var ve doğrusu size de söylememi istemezler fakat siktir edin onları, DuRap şöyle."

Ekip arkadaşlarımın dikkati iyice yoğunlaştı. Leonard'ın dirsekleri masada, yüzü ellerinin arasındaydı. Rafael kafasını kaldırdı. Florence ise yana eğdi, gözleri kısılmıştı. Kam öne doğru eğildi ve bacaklarını düzeltti.

"Önce Dünyacılar yalnız çalışmıyorlarmış. UHK'nın hesaplayıcı departmanında işbirlikçileri varmış. Ayrıca Kansas uzay limanına da saldırmışlar ve elektrik hattını devre dışı bırakmışlar, eski Sovyetler Birliği'nden silahlar kullanıyorlarmış, Rusya'nın olayla ilişiği var mı hâlâ bilmiyoruz ama mümkün görünüyor."

Kam elini kaldırdı. "Peki ya Artemis üssü ve *Lunetta*? Orada durum nedir?"

Parker başıyla onayladı. "Brezilya ve Avrupa uzay limanları trafiği kaldırabiliyor fakat bütün iletişim Kansas üzerinden uydular

aracılığıyla gerçekleştiriliyordu. Uzun lafın kısası, Görev Kontrol bizimle konuşabilir fakat bizi göremez. Mars yörünge girişini ne zaman yapacağımız konusunda tamamen seyrüsefer-hesaplayıcılarımıza güveneceğiz."

Yük benim üzerimdeydi. Heidi'nin üzerinde. Aynı konuşma *Pinta*'da da gerçekleşiyor muydu?

Aynı şey eve dönüş yolculuğu için de geçerli olabilir çünkü yeni uydular imal etmek hızla olacak bir şey değil –ve açık olmak gerekirse– dünyada fonlama önceliği bizde değil." Parker elindeki klasörü çevirdi. "Bu da demektir ki seyrüsefer-hesaplayıcılarımız müretebatımızın en önemli üyeleri oluverdi."

Hoş geldin kaygı. Kusmanın öncesindeki o tanıdık öncül, yani salya ağzımı bastı. *3,14159...* Sertçe yutkundum ve burnumdan usulca nefes aldım.

"Benkoski ve ben bir sonraki kararımızı oybirliğiyle almaya karar verdik, yani oylama isteyeceğim nadir anlardan birindeyiz. Mars'a inmeyip etrafından sapan etkisiyle dolaşırsak eve dönebilme ihtimalimiz kayda değer ölçüde artıyor."

"Olmaz yahu." Rafael eliyle havada bir hat çizmişti. "Bütün olanlardan sonra olmaz. Beni hava kilidinden atsanız bile olur ama ben aşağı ineceğim."

"Evet." Leonard başıyla onayladı. "Beni bir daha gönderirler mi sanıyorsunuz? Asla olmaz."

"İki etti." Parker tahtaya döndü ve iki tik işareti attı, sanki sayılması gerekecek kadar çokmuşuz gibi. Belki de sadece odaya sırtını dönme ihtiyacı hissetmişti. "Bayanlar ne söylüyor?"

"Leonard'ın sebeplerini paylaşıyorum, ben de varım." Florence omuz silkmişti. "Bunca yolu arkamı dönüp eve gitmek için gelmedim."

"Aynen." Kam güldü. "Eve dönmek isteyebileceğimizi düşündüğünüze inanamıyorum."

"York?" Bir parmağını havaya kaldırdı. "Bir saniye... Cevap vermeden önce bilmelisin ki koşullar düşünülünce sen ve Voegeli aşağı inemeyeceksiniz."

Florence homurdandı. "Dur bakalım... York'a yedek olamayacaksam o lanet mekanik bilgisayarı kullanmayı niye öğrendim?"

"Bu konu oylamaya açık değil."

"Sorun değil... İlk seferinde Ay'a gidişimde de böyle olmuştu. Sadece etrafında tur atmıştım." Nathaniel'a eve döneceğime dair söz vermiştim ve bizi geri döndürecek olan buysa öyle olsun. "Ya Mars ya ölüm."

Parker bir an için tahtadaki beş tik işaretine bakar gibi oldu. Tahtanın hemen yanında oturduğumdan yüzünü diğer kimseye görünmeyen bir açıdan görüyordum ve gözleri tamamen kapalıydı. Kendi için altıncı bir tik koymadı fakat onun yerine uzun bir nefes verdi. "Eh, bu kolay oldu."

Eğer yüzünü görmüyorsanız sesi soğuk ve özgüvenli gelirdi.

Parker gözlerini yeniden açtığında tahtaya yazdığım görev dağılımının bir kısmını sildi. "Öyleyse görev dağılımında bazı şeyler değişecek. York'un uçuş planımızın kesin olduğundan emin olması lazım, bu yüzden onun diğer görevlerini aramızda bölüşeceğiz."

Müthiş. Gücenme mimiklerinin yüzlerine oturmasını görmemek için mutfak zeminindeki ayak izlerini inceledim. Rafael koltuğunda kıpırdandı. "Ben... Yardımcı pilotluk görevini almamı ister misin?"

Parker döndü, dudakları mühürlüydü, Rafael'i inceledi. "Bu konuyu toplantıdan sonra konuşalım. Şu an için sen ve Stewman'ın yer araçlarının işler durumda olduğunu teyit etmenizi istiyorum."

Ellerimi arkamda bağladım ki titrediklerini kimse görmesin. "Diğer işleri yapmamda sorun olmaz. Hesaplara ara vermem gerekecek."

"Öyleyse ara ver. Yoksa onu da nasıl yapacağını bilmiyor musun?"

Yaslıydı. Ya da en azından sesindeki keskin ton yastan kaynaklanıyormuş gibi yapabilirdim. Konu ben değildim.

Bu düşünceyle kafamı kaldırdım ve Parker'a bakmak üzere döndüm: Konu hiç ben olmamıştım.

Sanki midemdeki kaygı topu uzaya karışmış, katı bir düğümken buharlaşmıştı. Bir çeşit kahkahayla birlikte kaçıverdi ağzımdan. Sanırım bu kahkaha beni olduğu kadar onu da irkiltti. Saldım ki benim mizah duygumun geliştiğini sansın. Çenemi kaldırdım. "Yemek pişirerek mola veririm. Yani beni mutfak nöbetine yaz ya da Tanrı yardımcım olsun pasta pişiririm de sana vermem."

Florence güldü. "Açık noktanı buldu Parker. Hem de iyi buldu."

"Eh." Boynunu yine kütletti ve tekrar tahtaya döndü, bu sefer yüzünde bir sırıtma vardı. "Yerinin mutfak olduğunu kabul ettiğine göre."

"Evet." Beyaz tahtaya vurdum. "Tam yanında duruyorum."

Sevgili Elma,

Seni seviyorum. Şükürler olsun ki güvendesin. Hayır, yeterince uyuyamıyorum –hiçbirimiz uyuyamıyoruz– fakat Thomas tam bir cengâver. (Ayrıca, evet, beni iyi besledi.) Onsuz ne yapardım bilmiyorum. Resmi iletişim kanalları açılınca daha yazarım. Şimdilik şunu bil yeter, iyiyim, seni seviyorum, seninle gurur duyuyorum.

Tekrar söyleyeyim: Seni seviyorum.

Nathaniel

SPOR SALONUNA GİRDİĞİMDE, Parker ağırlık aletine oturmuştu. Geceleri pek kullanılmazdı ve Meşgul Arı da ses geçirmez olduğundan yerçekimi bu iş için önemli gibiydi.

Ben içeri girince başını kaldırdı ve usulca selam verdi. "Yerime baktığın için teşekkürler."

"İşim bu." Onun önüne, yere oturdum. "Rafael'le neye karar verdiniz?"

"Flannery ile birlikte yer aracını Mars'a indirecek. Ben uçmamalıyım, *Nina*'yı yörüngeye sokmak için senin talimatlarını izlemek gerekiyor."

"Baskı olmasın."

"Yapma." Burnundan güldü ve uçuş kıyafetinin gevşemiş ipliklerinden birini çekti. "Başta senin direncini kırmaya çalıştım. Hiç kırılgan değilsin. Hiç mizah duygun yok ama çelik gibisin."

Ona şaşkınlıkla baktım. Ben? Kırılgan değildim ha? "Biliyorsun neredeyse her gün kusuyordum."

Parker'ın kafası derhal kalktı. "Hassiktir oradan!"

"Neden Miltown'a başladım sanıyorsun?"

"Ben... Kadınlara has konulardan biri sanıyordum." Parker omuz silkti ve ensesini ovuşturdu. "Bak. Özür dilerim."

Kendimi tuttuğuma dikkatinizi çekmek isterim; "kadın işi" yüzünden mi yoksa beni kusturduğu için mi özür dilediğini sormadım. Şu anda gerçekten hiç önemi yoktu. "Özür teyit edildi."

Parker'ın yüzü buruştu ve iki büklüm oldu, ağzını elleriyle kapamıştı. O hıçkırıklarla sarsılırken ben aceleyle öne çıktım. Ellerini ağzına bastırmış olmasına rağmen gırtlağının kenarının yırtılacak gibi açılmasını duyabiliyordunuz. Dizlerim üzerinde yükselerek onu kollarıma çektim. Parker başını omzuma dayadı.

Çok uzun sürmedi. Başını sallayarak geri çekildi. "Özür dilerim. Siktir!" Parker cebinden bir kâğıt mendil çıkardı ve burnunu ıslak ve iğrenç bir tavırla sildi. "Beni neyin tetikleyeceğini kestiremiyorum."

Başımla onayladım ve topuklarım üzerinde geri çekildim. "Berbattır. Beklemediğin anda yakalar. En kötüsü de mutlu anlardır."

Yutkundu, çenesini kilitledi ve sanki ağırlık aleti gemideki en önemli şeymiş gibi o tarafa bakmaya başladı. Meteordan sonra ebeveynlerim –ailemin çoğu– öldüğünde ben de aynen bunu yapıyordum, böylece ödüklerini unutuyordum. Sonra anılar bir tokat gibi suratıma iniyordu, annemle bir şeyi paylaşamayacağımı fark ediyor, babamın astronot olduğumu asla bilemeyeceğini anlıyordum. Ben bir astronottum.

"Oğulların şimdi kaç yaşında?"

"On altı. Son mektubunda, döndüğümde beni kimin alacağına dair kavga ettiklerini anlatıyordu Mimi." Yüzü tekrar kasıldı ve gözlerini kapadı, sanki bütün acıyı bastırabilecekmiş gibi yüzünü buruşturdu.

On altı... Mezuniyetlerini kaçıracaktı. Döndüğümüzde üniversiteye başlamış olacaklardı fakat ona bunu hatırlatmak zalimlik gibi göründü.

Birkaç kısa nefes daha aldı ve gözlerini açtı. "Solunum cihazına bağlıyken bile çok iyi bir anne olduğunu biliyordun."

Karısı hakkında konuşmak için en iyi fırsatım buydu. "Kadiş duası dışında oturma şivası da yaparız. Bu... Yas sürecinin bir parçasıdır ve kaybettiğimiz kişi hakkında hikâyeler anlatarak başlarız."

"Ölünün başında biz de toplanırız."

"Biliyorum galiba."

Parker biraz doğruldu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Mimi mahremiyetine çok dikkat ederdi."

"O yüzden mi onun hakkında hiç konuşmuyorsun?"

"Hemen hemen." Ellerini yukarı doğru uzattı, evlilik yüzüğü ışık aldı. Yüzüğü daha önce giydiğini hiç görmemiştim. Yasla baş etme biçimlerimiz tuhaftı. "Çocuk felci geçirdikten sonra... Kendini bir yük gibi hissetmekten nefret etti. Nefret. İnsanların ona bakmasından nefret etti. Fakat kapana kısılmıştı bir kere. Üstelik korkunç zekiydi. Çalışmama yardım etmeseydi uzay programına giremezdim. Ama sonra uzaya çıkan ilk insan oldum ve her yanımız muhabir doldu."

Yüzümü buruşturdum, Astronot Hanım olmaya başladığım zamanlar gelmişti aklıma. "Muhabirler sülük gibidir."

"Yüzyılın acınası insan hikâyesi olacaktı." Elini kaldırdı. "Yüzüğü takmayı bıraktım. Rüşvetler dağıttım. Ona özel bakım sağlamak için bulabildiğim bütün yüksek ödemeli işleri aldım. Onu evden taşıdım. Sahne ışıklarından onu uzak tutmak için her şeyi yaptım."

Karşılıklı oturuyorduk, geminin fanları etrafımızda fısıldıyordu. "Ne tür müzik seviyor?"

"Ragtime." Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Bir otomatik piyanosu vardı ve nota merdaneleri toplardı. Hatta bir tane de Scott Joplin imzalı olanı vardı."

"Vay canına."

Beste de yapardı. Felç yüzünden artık piyanoyu oynatamıyordu fakat benim kurmam için bir yol bulmuştu, delikli merdanelerle beslerdi onu. Korkunç zeki olduğunu söylemiştim."

"Kulağa müthiş geliyor." Karısını apaçık severken yaşadığı ilişkileri nasıl temize çekiyordu merak ediyordum, hem de çok. Beni ilgilendirmezdi fakat nasıl da merak ediyordum. "Bestelediği şeyleri dinlemek isterim."

"Dünya'ya döndüğümüzde." Neredeyse tekrar dağılıyordu.

Onu toplamak için aklıma gelen tek konuyu açtım. Dil. "Aramice öğrenmeye hazır mısın?"

"İbranice öğrenmeyecek miydik?"

"Bu iş için olmaz." Bu ritüel için ayakta olması gerekiyordu fakat bütün kültürümü ona empoze edecek de değildim. "*Yitgadal vi'yitkadaş şi'mei raba. B'alma di v'ra...*"

Parker başını yana eğdi. "*Yitgadal yigadaş...* Yanlış söyledim, öyle değil mi?"

Yanlış söylemişti gerçekten de fakat çoğu Yahudi'nin ilk seferinde söyleyebildiğinden daha iyiydi. Yavaşladım. "*Yit-ga-dal vi'yit-ka-daş.*"

"*Yitgadal vi'yitkadaş.*" Bu denemeye yeşil ışık yakılırdı, bu kadar hızlı kaptığı için ondan nefret ediyordum.

"Ulu Tanrı'nın ismi kutsal ve yücedir."

Anlamını zaten biliyormuş gibi başını salladı. Söz konusu olanın Parker olduğunu düşününce, muhtemelen biliyordu da. "Her sene meteorun yıldönümünde bu sözleri söylerdi."

"Pek çoğumuz söylerdik." Ben söylerdim mesela. Her sene. Annem için ve babam için ve teyzelerim, kuzenlerim ve ölen yüz binlerce insan için. "*Yitgadal vi'yitkadaş şi'mei raba. B'alma di v'ra...*"

Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Böylece Yidiş öğretmekten yırttığını sanma."

"Herkes Mars'tayken çalışırız."

Başıyla onayladı, sonra kızlık soyadı Kaplan olan Miriam Parker'ın dulu Stetson Parker Kadişe tekrar başladı. Hepsini tamamlamamız uzun zamanımızı aldı.

Sanırım işe yaramıştı.

3 Eylül 1963

Sevgili Nathaniel,

İşi bir şekilde berbat etmezsem yarın bu saatlerde Mars'ın yörüngesinde olacağız. Hesaplamalar için kaygılanmıyorum aslında, Heidi'yle birlikte üç kez sağlamasını aldık ve Florence'la Dawn da her şeyi mekanik bilgisayardan geçirdi, aslında sadece Dawn yaptı bu işi. Florence'ın bilgisayarı delikli kartları beslerken iki kere tıkandı, Rafael hâlâ besleyiciyi temizlemeye çalışıyor.

Ama sanırım burada olma sebebim de bu, Görev Kontrol Mars'a inmeme bunun için izin vermiyor. Tabii Heidi'ye de. İkimiz de bunu kişisel almıyoruz ama bu kadar yakın olmanın çok zor olduğunu söylemeliyim. Ama mantığı akla yatkın.

Keşke Mars'ı görebilsen. Geçtiğimiz ay boyunca Leonard büyük teleskopu ona doğrulttu. Birkaç olası iniş yerini gözüne kestirdi fakat yörüngede bir süre kalmadan bu kararı vermeyecek. Bunu zaten biliyorsun. Sana zaten bildiğin şeyleri niye anlatıyorum bilmem, belki seni özlediğimdendir.

Mars çok güzel. Dünya'dan farklı bir biçimde güzel. Ona hep kırmızı gezegen diyoruz ama aslında yumuşak bir somon rengi var, bir de dumansı griler ve arada kiremit rengi. Eminim ki fotoğrafları dünyaya yolladığımızda bahar modasının renklerini bunlar belirleyecek.

Thomas'a sevgilerimi ilettiğimi ve sana olan yardımlarından çok gurur duyduğumu söyle lütfen.

Bütün kalbimle,

Elma

Pencereden görünen manzarayı Mars dolduruyordu. Kırmızılar, koyu sarılar, kiremit rengi ve kutba doğru bir tutam beyaz, fakat ben hiçbirine dikkat edemiyordum. Yörüngeye girene kadar olmazdı.

Pilot koltuğunda oturan Parker'ın elleri kontrollerde sabit duruyordu. Bence hâlâ dağınıktı fakat toplum içinde kendini tutabiliyordu. Son bir aydır normalden daha sessizdi. Kelime oyunları pek yapmıyordu. Fakat tamamen istikrarlıydı.

Parker bütün gemiye seslenen mikrofonu açtı. "Ateşleme için hazır olun."

Mühendislik modülünden Rafael seslendi, "Gözü pek maceracılarınız dört gözle bekliyor."

"Gözü peklik teyit edildi." Parker mikrofonu kapadı, sesi çatallıydı. "Geri sayımı sen yapar mısın?"

"Anlaşıldı." Belki de tahmin ettiğim kadar istikrarlı değildi. Mikrofonumu açtım, gözüm saatte ve irtifamızdaydı. "İşaretimle birlikte. On, dokuz, sekiz, yedi..." Bu rakamlar gerginliğimi arttırmıştı. "Altı, beş, dört..."

"Motorlar çalıştırılıyor."

"Üç, iki, bir... Şimdi."

Nina'nın muhteşem motorları çalıştı ve beni kemerime yapıştırdı. *Pinta* ve *Santa Maria* da bize katılınca pencerenin yanı aydınlandı. Geldiği gibi ani bir şekilde itiş kayboldu.

Parker elini kontrollerden çekti ve nefes verdi. Gerginliğinin göstergesi olarak bu kadarı yeterliydi. "Ateşleme durum raporu. DELTA_TIG sıfır, ateşleme zamanı 557, açılarda aks değeri, VGX eksi 0,1, VGY eksi 0,1, VGZ artı 0,1, kesme yok, DELTA-VC eksi 6,8, LOX 39,0, denge artı 50."

"Teyit edildi." Mikrofonu kapattım ve kâğıtlarımı kendime yaklaştırdım. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, mükemmel bir ateşlemeydi."

"E, mikrofonunu bunun için mi kapattın?" Parker koltuğunda öne eğildi ve pencereyi gösterdi. "Bu, iniş için en olası yaklaşma, öyle değil mi?"

Altımızda, kırmızı tepeler pencereden geçiyordu. Tekrar bir "aşağı'mız" vardı. Leonard bunun fotoğraflarını toplantıya getirmişti fakat radyo programıyla canlı performans arasındaki fark gibiydi. Dokular ve batan güneşin oluşturduğu keskin gölgeler kenarların altuni bir renkle patlamasına yol açmıştı.

Parker koltuğunda geriye yaslandı, günlerdir ilk defa sırıtıyordu. "İrtifa... 204 kilometre. Çok *iyiyim.*"

"Sen sadece benim hesaplamalarımı takip ettin."

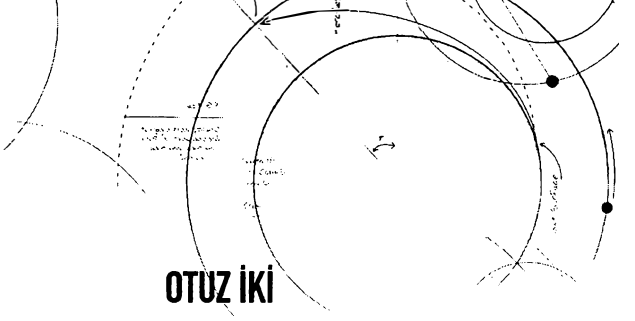
"Ama isabetli bir şekilde takip ettim."

Burnumdan güldüm ve gelen veriyi işlemeye devam ettim. Pozisyon okumaları için daha önceden gelen yer aracı ve UHK'nın bizden önce yolladığı yörünge uydusunu kullanıyorduk. Parker'ın ateşlemesi mükemmeldi belki, fakat yörüngeyi teyit edene kadar benim hesaplarım hâlâ şüpheliydi. Kalemim kâğıdın üzerinde uçuştu ve Mars altımızda dönerken yörüngemizi hesapladı.

İyi görünüyordu. Dudağımı ısırdım ve tekrar hesapladım.

Aynı sonuçlar. Daire içine aldım. "İlk birkaç dakika için ön takip verileri 61,6'ya 169,5 yörüngede olduğumuzu gösteriyor. Kararlıyız."

Parker mikrofonu yaklaştırdı ve bir yerlerden bir spiker sesi çıkarıverdi, Terrazas duysa gurur duyardı. "Cesur maceracılar, Astronot Hanım kararlı bir yörünge olduğunu şu anda teyit etti. Mars'a hoş geldiniz."

OTUZ İKİ

ANKETLER KAMUOYUNUN MARS'A İNİŞİ DESTEKLEDİĞİNİ GÖSTERDİ

Louis Harris'in düzenlediği ve dün *Kansas Postası*'nda yayımlanan ankete göre, İlk Mars Keşif Görevi'nin gezegene inişine bir gün kala, Amerikan halkı Mars'a insan indirmeyi yüzde 41 ila yüzde 51 oranları arasında destekliyor. Kamuoyunun kararı, özellikle de Önce Dünya hareketine bir tepki olarak geçtiğimiz yılda dramatik bir şekilde değişti.

Belki bu alışkanlığı *Pinta* mürettebatından kapmıştık ya da belki sadece en iyi masa mutfaktaydı diye, sebebi her neyse Rafael, Leonard ve ben burada çalışmaya başlamıştık. Muhtemelen masa yüzündendi çünkü Leonard masanın üzerine bir dizi fotoğraf sermiş, iniş alanının haritası üzerinde çalışıyordu. Rafael, Mars iniş aracının kılavuzunu karıştırıyordu, parmaklarını kitabın bir yüzüne bastırmıştı.

Bütün gün sayılara bakmaktan gözlerim şaşı olmaya başlamıştı. Klasörümü kapatıp gerindim. "Pasta mı, turta mı?"

"Turta." Leonard elini kaldırmıştı.

Onu kalemle dürten Rafael konuştu, "Pasta."

"Yani hangisini istersem onu yapabilirim. Anlaşıldı." Bacaklarımı bankın kenarından kaydırıp ayağa kalktım. Doğrusu, eldeki malzemelerle pasta yapmak daha zordu fakat annemin pastasına aşeriyordum. Tabii ekşi kremayı nasıl yapacağım konusunda bir fikrim tam olarak yoktu...

Rafael kafasını pat diye klasöre koydu. "Ben de bir mola vermeliyim."

"Şekerleme yapacaksın gibi görünüyor." Leonard hayali bir görev listesine bakar gibi yaptı. "Hmm... Bugünün ajandasında böyle bir şey yok."

"Rahat bırak adamı. O yer araçlarının konsolu fena bir şekilde insanın oryantasyonunu bozuyor en başta." Ay araçlarının konsolunu öğrenmek tam bir ıstırap olmuştu fakat bir kere öğrenince ölümüne basitti. Hesap klasörümü bırakıp mutfağa yöneldim. Limon suyuyla süt tozunu karıştırsak ekşir miydi ki? Belki de turta yapmalıydım.

Rafael arkamda homurdandı. "Sen şaka yapmıyorsun."

"*Santa Maria*'ya gidip yer aracını geçici kullanma izni almalısın Parker'dan." Öte yandan basit bir çikolatalı pasta gerçekten güzel olurdu. "Gözünün önünde olursa kapatma sekansını hatırlamak daha kolay olur."

"Sanki bu konuda tecrüben varmış gibi konuşuyorsun."

Dolaptan bir kâse aldım ve omzumun üstünden Rafael'e baktım. "Ay'da kullandıklarımızla aynı konsol."

Ağzı açık kalmıştı. "*Puta que pariu.* Tahmin etmiştim. Sadece... Peki, neden ben aşağı indiriyorum onu?"

Kâseyi tezgâha koydum ve dönüp ona baktım. "Aynı şey değil. Ben atmosferde uçmuyordum."

"Evet ama... Yine de benim simülasyon tecrübeme göre daha fazla uçuş saatin var."

Bir pilot olarak ona katılma arzum son derece yüksekti. Daha fazla uçuş saatim vardı. Mars'a inmeyi o kadar çok istiyordum ki tadını bile alabiliyordum. Fakat neden inmeyeceğimi de biliyordum. Masanın üzerinde duran klasörümü işaret ettim. "Açsana."

Rafael gözlerini devirdi. "Yapma Elma..."

"Ciddiyim. Bu denklemlerin herhangi birini çözebilir misin?" Helen'in bana yerini vermesinin sebebi tam olarak buydu. Kesin sebep bu değildi tabii, fakat değiştiremeyeceği bir dünyaya boyun eğmişti. Bu yüzden mutlu değildi ve ben de mutluymuşum gibi yapamazdım fakat gerçekler bunlardı. "Ben burada kalıp hesap yapacağım. Ama önce turta."

Leonard gülümsedi. "Turtayı severim."

Ona göz kırptım, turtayı yapacaktım. "Bu arada... Ey pilot, yer aracına ne isim vereceğini düşündün mü?"

Rafael bakışlarını eğdi, bir eliyle kâğıtları düzeltiyordu. "*Terrazas* diyeceğim."

İnsanlık Mars'a indiğinde nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz? Ben *Nina*'nın köprüsündeydim, elimde kâğıt, kalem, işlem yapmaya hazır bir hâlde yardımcı pilot koltuğunda oturuyordum. Parker hemen yanımdaki koltukta oturuyordu, yapacak bir işi yoktu. *Terrazas,* Mars atmosferine girerken pencereden izliyor ve telsiz kanallarını dinliyorduk.

Mürettebatın geri kalanı *Terrazas*'ın güvertesindeydi. İlk onlar gidecekti ve sonra, her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak *Pinta* mürettebatı da iki hafta içinde inecekti.

Leonard'ın sesi net ve berrak geliyordu. "Radarımıza göre Mars'a 15,24 kilometre var. Görsel irtifa göstergelerimiz 16,15 kilometrede sabitlendi."

Bu verileri *Terrazas*'ın iniş hesaplarının arasına kaydettim. "Teyit edildi. Tavsiyemiz yaw 10 sağa. Sonrasında güçlü iniş için onay veriyoruz. Tamam."

"Güçlü iniş için onay teyit edildi."

İnişi başlatmaları için beş dakikaları daha vardı. O zamana kadar, bizden daha aşağı bir yörüngedeydiler sadece. Arkamda, Parker dizlerinin üzerinde ellerini gerdi, sanki *Terrazas*'ın kontrollerini kendi tutmak istiyor gibiydi.

Rafael'in sesi Leonard'ın mikrofonundan belli belirsiz duyuldu. "Stabilizasyon ve kontrol devre kesiciler. DECA Gimbal AC, kapalı. Aşırı yükleme kumandası, kapalı. Gimbal kullanıma, hazır. Ölçek, 25."

Pencereyi dolduran kırmızı gezegeni saymazsak aynı bir simülasyonda gibiydik. "İşaretimle birlikte, ateşlemeye 3.30 var."

"Teyit edildi."

Saatime ve onların pozisyonuna bakıyordum. "Şimdi. Ateşlemeye 3.30."

"Teyit edildi. İtici yer değişimi, dört jet. Denge çifti, açık. TCA itişi, minimum. İtiş, oto CDR. Yakıt düğmesi, sıfırlandı. Prop düğmesi." Rafael'e kontrol listesini sayan Leonard'ın sesi sakindi. "Pekâlâ. İptal/İptal Safhası, sıfırlandı. Att. Kontrol, üçü Kip Kontrolü'nde. AGS göstergesi dört yüz artı birde."

Terrazas'ın kokpiti gözlerimin önüne geliyordu. Motorları öne doğruyken uçuyorlardı, böylece motoru yavaşlamak için kullanabilecek ve güzergâhlarını teyit edebilmek için pencereleri gezegene dönük olacaktı. 180 derecelik bir yaw yaptılar ki radarlarını yüzeye doğrultabilsinler. Bundan sonra her şey Rafael'in pilotluğuna kalıyordu.

Kalemimi her ihtimale karşı çıkardım.

Rafael, "Ateşleme," deyince, Parker iki elini de kaldırdı, parmaklarını çapraz bağlamıştı.

Radarımızdan onları izliyordum. "İniş oranları iyi görünüyor."

Parker mırıldandı, "Tanrım. Mimi buna nasıl dayanabildi..."

Bakışlarım radarın üzerinde sabit kaldı fakat boştaki elimle ona uzandım ve omzunu sıktım. "Kiminle evlendiğini biliyordu."

"Hmm."

Anlatıcısı olmayan bir radyo tiyatrosundaymış gibi Leonard konuştu, "İtiş aşağı... Altı artı yirmi beş, itiş aşağı."

Dudaklarımı ısırdım. Ateşlemenin altıncı dakika yirmi beşinci saniyesinde itişi düşüreceklerdi ki bu akla uygundu. Sadece yapacak bir şeyim olsun istiyordum. Hayatımın en uzun altı dakika, yirmi beş saniyesiydi.

"İtiş aşağı. İrtifa bin beş yüz metre. Saniyede oyuz virgül beş metre. İrtifa kontrolü iyi."

Nihayet sayılar... Bunlarla tekrar bir şeyler yapabilirdim. Kafamda hesaplayabileceğim kadar basitlerdi fakat güvenli olması açısından kâğıda geçirdim. "İniş için onay verildi. Tamam."

"Teyit edildi. 21,3'de dokuz yüz on dört metre."

Beni görememesine rağmen başımla onayladım. "Teyit edildi. İniş onaylandı. Dokuz yüz on dört metre."

"Altı yüz on metre. Altı yüz on metre."

Parker, sanki onları camdan görebilecekmiş gibi öne eğildi. Kırmızı ve sarılar altımızdan geçiyordu. Teoride, *Terrazas* tam altımızdaydı. Mars'ın atmosferi çok ince olduğundan, atmosfere girişleri Dünya'da olabileceği gibi bir iz bırakmadı.

"Otuz beş derece. Otuz beş derece. İki yüz yirmi dokuz metre. Saniyede yedi metreyle aşağı iniyoruz." Leonard bir gezegene iniş değil de depo sayımı yapıyor da olabilirdi pekâlâ. "5,8'de yüz seksen üç metre."

Onları kâğıt üzerinde takip ettim, yapabileceğim bir şey olduğundan değil fakat ellerimi meşgul tutmak için. İnişlerinin kavisini, Parker'ın yörüngeye girişinde yaptığım gibi takip ettim.

"1,2'de yüz yedi metre. Gölgemiz düştü."

Atmosferde iniş yapmak, her ne kadar ince olursa olsun, farklı olacaktı fakat o gölgeyi biliyordum. Neredeyse inmişlerdi.

"1,1 aşağı, 2,7 ileri, otuz virgül beş metre."

Kam ve Florence şu anda yer aracının penceresinden bakıyor olsa gerekti.

"Aşağı 0,76, On iki virgül iki metre. Toz kalkıyor."

Nefesimi tuttum, eminim Parker da tutmuştu. Aslında, bütün gemi sessizliğe bürünmüş gibiydi, sanki bu bekleyiş esnasında fanlar üflemeyi bırakmıştı.

"Temas ışığı."

Son on dakikadır ilk defa Rafael'in konuştuğunu duyduk, çok sakindi. "İniş gerçekleşti."

"Motorlar sustu."

Parker, sanki dünyadan beri tutuyormuş gibi bir nefes verdi. Ben de kâğıtlarımı havaya fırlattım, etrafımızda hesap kürecikleri hâlinde süzüldüler.

Hoparlörlerden Florence'ın neşeyle güldüğünü belli belirsiz duyuyordum. Rafael'in sükûnetinin arkasında kulaklarına varan bir gülümseme saklı olsa gerekti. "*Nina*, burası Bradbury üssü. *Terrazas* kondu."

Yeni çağrılarıyla birlikte gözlerime yaşlar doldu. Gerçekten de başarmışlardı.

Parker mikrofonu kaptı. "Duyduğumuza sevindik Bradbury. Bu harika iniş için tebrikler."

"Bradbury, *Pinta*." Benkoski'nin sesinin arkasında *Pinta* mürettebatının sevinç çığlıklarını duyabiliyordum. "Biz hepimiz... Tebrikler. Size katılmak için sabırsızlanıyoruz."

"Teşekkürler. Manzara bambaşka. Havadan tamamen kırmızı görünüyor ama dışarıdaki bazı kayalar mavimsi." Rafael kahkaha attı. "Leonard bilimime göz devirdi. Çalışmaya başlasak iyi olur yoksa ADA'ya bizsiz çıkacak."

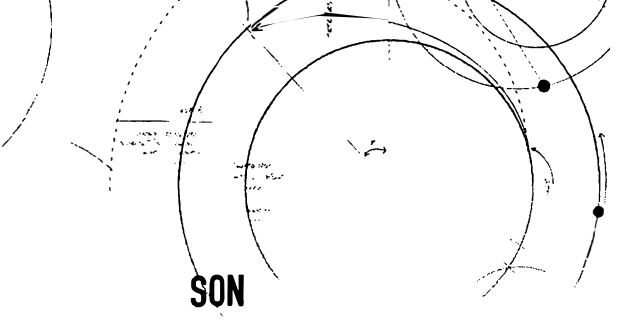
"İşe koyulun ve fotoğraf çekin." Parker mikrofonu kapattı ve sırıtarak bana döndü. Aramızda hâlâ kâğıtlar vardı. Bir tanesini havadan kaptı ve üzerini dolduran hesaplara baktı. "İyi iş çıkardın York."

"İşim bu."

Parker'ın sırıtışı yumuşadı ve nasıl desem, bir şeye dönüştü ki isim koyamıyorum... "Aşağı inemediğin için üzgünüm."

Omuz silktim, pencereden görünen aşağımızdaki Mars'a baktım. Nathaniel'ın da bunu görmesini istiyordum ve Rachel'ın da Thomas'ın, Hershel'in, Helen'in, herkesin... "Bu sefer olmadı. Fakat tek şansım bu olmayacak."

Dünyaya döndüğümde elimdeki bütün gücü kullanıp koloni gemilerinin yola çıkmasını sağlayacaktım, hayatın her alanından insanlarla dolu olacaklardı. Oyunun kurallarını bilecek kadar uzun süredir Astronot Hanım'dım. Bundan sonra da Mars'ın Astronot Hanım'ı olacaktım.

MARS'A AYAK BASAN İLK İNSAN BİRLEŞMİŞ MİLLETLER'E SESLENDİ

Bugün, Dr. Leonard Flannery yaklaşan İkinci Mars Keşif Görevi vesilesiyle Birleşmiş Milletler'e seslendi. Dr. Flannery, Mars'ta bir koloni kurulması hedefiyle yola çıkan görevin başını çekiyor. Konuşmasında, kardeş gezegenimizde insanlık adına ikinci bir yuva kurmak için bütün ulusların barış içinde birlikte çalışmasının öneminin altını çizdi. Dr. Flannery, Mars'ın dünyanın yerini alması niyetlerinin olmadığını söyledi ve bunun insanlık için yeni bir sınır ve fırsat olduğunu belirterek devam etti. Bir siyahi olarak kendi varlığının, uzayda tüm insanların eşit konumda bulunduğunun kanıtı sayılabileceğini açıklayan Dr. Flannery, gelecek kuşaklar için bir ilham kaynağına dönüşmek istediğini de sözlerine ekledi.

Ona konuşmasında yardımcı pilotu Dr. Elma York eşlik etti, Dr. York, uzay programının ilk günlerinde "Astronot Hanım" olarak ünlenmişti. Üzerinde şık bir mavi takım elbise vardı ve boynuna da inci bir kolye takmıştı.

BUGÜN MARS'A İNİYORDUM. Yer aracımız *Esther,* etrafında atmosfer buruşurken sarsılarak titriyordu. Arkamdaki seyrüsefer-hesaplayıcı koltuğunda Helen, Mars yüzeyine yaklaşımımızı açıklıyordu. "İşaretimle birlikte, ateşlemeye 3.30 var."

"3.30 teyit edildi." Ağzım kuru fakat ellerim kontrollerde sabitti. Yer aracındaki diğer mürettebat ağzını tutuyor fakat onlar da be-

nimle aynı manzarayı görüyordu. O kırmızı yüzey bizimle buluşmaya geliyordu. Bakışlarımı buradan çevirip görev saatine yoğunlaştırdım, böylece Helen işaret verdiğinde hazır olacaktım.

"Şimdi. 3.30."

"Teyit edildi." Geriye sayım esnasında dijital sayılar yanıp sönüyordu.

Solumda, yardımcı pilot koltuğunda Leonard, aynen ilk seferinde Rafael için yaptığı gibi kontrol listesini sayıyordu. "İtiş yer değiştirme, dört jet. Denge çifti, açık. TCA itiş, minimum. İtiş, oto CDR. Yakıt düğmesi, sıfırlandı. Prop düğmesi... Tamam."

Ben de cevaben duruma uygun gelen düğmeye basıyordum. Bir yandan aynen Ay'a inmek gibiydi, bir yandan da hiç alakası yoktu, hepsi aynı anda doğruydu. Mars'a iniyordum. Eylem adımları tanıdıktı, fakat Mars'ın bir atmosferinin olması her şeyi değiştiriyordu. Hayat vermek için çok inceydi fakat bizi saniyeler içinde paramparça da edebilirdi.

"Pekâlâ. İptal/İptal Safhası, Sıfırlandı. Att. Kontrol, üçü Kip Kontrolüne. AGS göstergesi dört yüz artı bir gösteriyor."

Artakalan sayılar geri sayım saatinden akıp geçiyordu. "Ateşleme." Kontrolü sıktım ve dört jetimizi de ateşledim.

Gümbürdeyerek hayat buldular. Arkamızdaki kolonicilerden biri ciyaklıyordu, sanırım sese verdiği bir tepkiydi bu, zira koltuğa yapışmayı daha önce de deneyimlemiştik. Kütle çekimi beni koltuğuma yapıştırıyordu, karnımdaki kasları gevşetip kanımı kafamda tutmaya çalışıyordum. Dikkatle gemiyi yatırdım, böylece motorlar gezegene bakacaktı, ağırbaşlılıkla inişimize başladık.

Mars altımıza gizlenmişti. Pencerenin dışında, plazma camı sıyırıyordu. Bakışımı ufuk ve altimetre arasında bölüyordum. "İtiş aşağı."

Yanımdaki Leonard başıyla onayladı. "İrtifa bin beş yüz metre. Saniyede otuz virgül beş metre."

Kafamda hesabı yapmaya başladım, sonra dikkatimi kontrollere verdim. Bu gemide tek bir işim vardı ve o da hesap yapmak değildi. Bugün Mars'a iniyordum.

"21,3'de dokuz yüz on dört."

Arkamızda Helen konuştu, "Teyit edildi. İniş için onay verildi."

Ki bu iyiydi çünkü bu aşamada iptal demek cehennem demekti, bunu yapıp yapamayacağım da cabası. Gazı gevşettim. Yüzeye yaklaşmıştık. 305 metreye geldiğimizde, Bradbury Üssü'nün kubbesi onu etraftaki tozlu manzaradan ayırdı.

Gerçekten de doğru rotadaydım, şükürler olsun Tanrım. Pencerenin içine kazınmış olan örgü çizgilerin içine hizaladım üssü. Ufuk hizalandı. Hızı düşürdüm fakat işaretin dışına kaçabileceğim kadar da hızla değildi.

"İki yüz yirmi dokuz metre. Saniyede 7,6 metreyle aşağı iniyoruz."

Hâlâ hızlıydık. Biraz daha hız kestim ve altımızdaki manzarada dokular belirmeye, keskin zirveler ve yumuşak kum tepeleri görünmeye başladı. Bradbury'deki iletim kulesi sinyal veriyordu, fakat iniş pisti tozun altında gizliydi. Temiz kalmasını boş yere ummuştum.

Manzara altımızdan akıyor ve karanlık bir şekil, konturların üzerine düşüyordu. Eksi bir dostu görmüş gibi sırıttım. "Gölgemiz düştü."

"Otuz virgül beş metre, aşağı 0,9, öne üç."

Dudaklarımı ıslattım ve iniş pistinin olması gereken yere kadar bizi ittim. Pencerenin dibinde sarı tozlar uçuşuyordu, sanki Mars bize merhaba demek için ayağa kalkmış gibiydi.

"On iki virgül iki metre, aşağı 0,73. Toz kalkıyor." Leonard'ın sesi sanki bunu her gün yapıyormuş gibi sakindi. "İşte iniş pisti."

Tabii ki geminin egzozu tozu temizlemiş, bize temiz ve güzel bir kare bırakmıştı, manzaranın geri kalanı kadar kırmızıydı o da. Gazı kestim, oturduk.

Biz.

İnmiştik.

Yer aracının ayağı yere çarptı ve g kuvveti değişti. Konsoldaki ışıklardan biri, sanki durumumuz net değilmiş gibi yanıp sönüyordu. "Temas ışığı."

"Kapanma." Ellerimi dümenden çektim. Tekrar nefes alıp vermeye başladım. Kontrol panelindeki dört düğmeye daha bastıktan sonra o güzel sözleri söyleyebilecektim. "Motor durdu."

Daha üzerinden geçmemiz gereken bir kontrol listesi vardı fakat hayattaydık işte. Mars'taydık. Arkamda, yolcular kolektif bir neşeyle alkış tutuyordu. Nathaniel'ın sesi aralarından sıyrılıyordu. "*Barucj ata Adonai, Eloheinu...*"

Bir de kötü bir Yahudi olduğunu söyleyip durur.

Sırıtarak kendime bir saniye tanıdım ve pencereden dışarı, turuncu gökyüzü altında uçuşan tozlara baktım, ardından da tekrar göreve döndüm. Mikrofonumu açtım ve ana gemiyi aradım. "*Goddard*, Bradbury Üssü. *Esther* kondu."

"Tebrikler, Bradbury." Halim Malouf'un sesinde kocaman bir sırıtış sezilebiliyordu. "Mükemmel bir iniş."

"Teşekkürler." Gerçekten de öyleydi. "Aşağıda olduğumuz için mutluyuz."

Kemerimi çözerken yüzüm acıyordu. Çünkü bir aptal gibi sırıtıp duruyordum. Mars... Mars'taydım. Leonard çoktan kendi koltuğundan çıkmıştı bile, omzuma vurdu. "İyi iş çıkardın Elma."

"Teşekkürler." Koltuğumdan ayrıldım, Mars kıyafeti içinde bir tuhaf hissediyordum.

Helen koltuğunda öne eğildi, bir eliyle hâlâ kemerini tutuyordu. Pencereden dışarı bakınca ağzı açık kaldı. Ben ayağa kalkarken o da başını iki yana sallıyor, gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırpıştırıyordu. Ona baktığımı fark edince bir koyun edasıyla omuz silkti ve hesaplama klasörüne pat pat vurdu. "Bütün yol boyunca buna bakıyordum."

Koltuğunun üzerine eğilip onu kucakladım. "Daha zamanın var. Görev Kontrol aval aval bakmak için on beş dakika ayırdı."

Öpüşmek için on beş dakika... Bu şarkıyı hâlâ sevmiyordum fakat iyi tavsiyeleri vardı. Arka tarafa yöneldim, koloniciler koltuklarından kalkıyor ve kendi kontrol listelerinin üzerinden geçiyordu. Ben koridorda yürürken, Nathaniel kaskı elinde kafasını kaldırıyordu.

Gülümsemesi bütün gezegeni aydınlatabilirdi. Tabii bütün gezegende şu anda sadece yirmi kişi vardı. "İyi bir uçuştu Dr. York."

"Eh, teşekkürler Dr. York. Şunu takmadan önce..." Kaskı takmasını engellemek için bir elimi beline koydum ve eğilip kocamı öptüm.

Dürüst olmak gerekirse, bütün gezegenin bizi izlemesi umurumda değildi.

Gemideki tek evli çift biz değildik ve sanırım diğer kolonicilere bir öpüşme hevesi bulaşmasına sebep olmuştuk. Helen ve Reynard

harikuladeydi. Molayı hesaplarken Görev Kontrol'ün aklında öpüşme var mıydı bilemiyorum fakat olsa iyi olurdu. En azından milyonlarca kilometrelik yolculuktan sonra insanca davranmak için on beş dakikaya ihtiyacımız olduğunu öngörmüşlerdi.

Sonra, hepimiz işe döndük, profesyonellerdik biz. Kısaca söylemek gerekirse, iniş aracını güvenliğe aldık, bagajları indirmeye hazırlandık, bütün kıyafetlerimizi mühürledik ve bunu üç kez kontrol ettik.

Leonard kapıda durup kilidini açtı. "Bayanlar ve baylar... Bradbury Üssü'ne hoş geldiniz."

Kapıyı itip açtı, esintiyle birlikte kızıl tozlar içeri doldu. Keşke kokusunu da alabilseydim. Elimi Nathaniel'ın avucuna koydum ve eldivenini sıktım.

Eğildi, böylece kaskı kaskıma dayandı. Mikrofonu kapalıydı, yani onu sadece ben duyabilirdim. "Birdenbire kıyafetimin belirli yerleri dar gelmeye başladı. Bu konuda yardımınız gerekebilir."

Bunu demesiyle birlikte kıyafetimin ısı kontrolü çuvalladı ve sıcaklık bastırdı. "Bir bilim insanı ve karınız olarak bu sorunu çözmek için elimden geleni yapacağım."

"Elma?" Leonard önümde elini sallıyordu. "Bu onuru üstlenmek ister misin?"

"Ha..." Yüzüm hâlâ Nathaniel'ın... Sorunu yüzünden kıpkırmızıydı. "Ama görev kumandanı sensin."

Göz kırptı. "Ben zaten birinciyim. Üstelik sen de Mars'ın Astronot Hanım'ısın."

Yanaklarımdan aşağı süzülebilecek kadar ağırlığı olan gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım ve kapıdan eğilip geçerek merdivenin başında durdum. Mars... Göz alabildiğine tozlu somon rengi manzara; kızıllar, pembeler ve parça parça koyu, morumsu lacivertler... Merdivenden aşağı üç adım attım. Dördüncü adımım ayağımı Mars'a değdirdi.

Ayaklarım Mars yüzeyinde duruyordu. Ben Mars'taydım.

Ben Mars'taydım.

Fakat Mars'ta olmayı bekleyen başkaları da vardı. Merdivenden uzaklaşıp onlara yer açtım. Bir parçamla Ay'da yürümek gibi olmasını beklemiştim fakat burada daha fazla yerçekimi vardı. Toz,

bulutlar hâlinde kalkıyor ve atmosfere tutunuyordu, oysa Ay'da, sürtünmesiz vakumda havada yay çizerdi. Her ne kadar orada öylece dikilip izlemek istesem de yapılması gereken işler vardı.

Mars'ta yapılması gereken işler vardı.

Kargo bölümünün olduğu aracın yan tarafına doğru ilerledim. Reynard da bana katıldı ve kapağı açma sürecini başlattık. Nathaniel, Bradbury Üssü'ne taşıdığı sandıkla birlikte yanımızdan geçerken el salladı, öğleden sonranın birlikte geçirdiğimiz tek zamanı da buydu.

Televizyon ya da radyoda konuşulurken uzay hep muhteşemdir fakat işin doğrusu, zamanımızın çoğunu temizlik ve bakım yaparak geçiriyorduk. Bugün bu işleri Mars'ta yapacaktık.

Mars'ta sandık taşıyorduk. Aracı yere sabitleyen kemerleri Mars'ta bağlıyorduk. Dört yıldır uykuda olan bir üssü Mars'ta uyandırıyorduk.

Son sandıkları Bradbury'nin küçük kubbesi altına taşırken güneş de ufukta geziniyordu. Nathaniel ve ekibinin, üssü genişletmek için planları ve proje çizimleri vardı fakat şimdilik yirmi kişiyi rahatlıkla içinde barındırabilecek kadar ferahtı. İlk işimiz ikinci yaşam alanını inşa etmekti, böylece *Goddard*'da*ki* koloniciler de aşağı inip bize katılabilecekti.

Benim işim bizi Mars'ın yüzeyine indirmekti. Yarın Nathaniel'ın işi başlayacaktı. Kariyerlerimizin dengede olduğu bir tek bu gecemiz vardı.

Esther'e tırmanıp her şeyin kilitli olduğunu kontrol ettim. Etrafımda sessizlik ve boşluk vardı. Bu *Esther*'in ilk yolculuğuydu, fakat herkesi aşağı indirene kadar en az beş sefer daha yapacaktım. Suratımda budalaca bir sırıtışla elimi pilot koltuğuna koydum.

Sanki teyzeme iyi geceler diler gibi koltuğa pat pat vurdum ve kapıya yöneldim. Bir astronot Mars'ın yüzeyinde durmuş beni bekliyordu. Güneş ufkun altında kaybolmuştu, yüzünü göremiyordum fakat Nathaniel'ın duruşunu tanıyordum.

Her ne kadar yanına gitmeye hevesli olsam da kapıyı kapatırken acele etmedim, prosedürü harfiyen uyguladım. On beş kilidin her birini kilitlemek için beşer kez pompaladım. Delta basınç göstergesinin içerinin mühürlendiğini onaylamasını bekledim. Ancak ondan sonra üç merdiveni indim ve tekrar Mars'a ayak bastım.

Mars'taydım. Bir noktada nerede olduğumu heyecanla tekrar etmeyi bırakacağım, fakat o gün bugün değildi. Mars'taydım.

Marst'taydık. Nathaniel iki elini de uzattı. Ellerini tuttum, suratımdaki o aynı sırıtışla sanki onu öpecekmiş gibi eğildim, kaskım kaskına çaptı. "Seni seviyorum."

Evet, kıyafetin telsizini kullanabilirdik fakat o zaman her isteyen de bizi duyabilirdi.

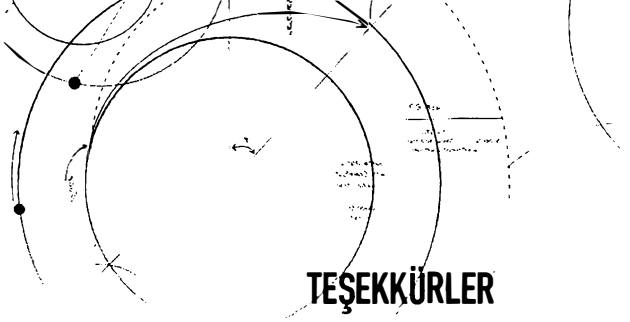
"Ben de seni seviyorum." Yanaklarından yaşlar akıyordu. "Yukarı baktın mı?"

"Hayır, ben..." Yukarı baktım ve ağzım açık kaldı.

Yıldızlar.

Mars'ın engebeli ufkunun üstünde gece göğü göz kırpıyordu. Uzaydan bakmanın aksine, yıldızlar kristal gibi berrak parlamıyordu. Işıkları atmosferden süzülerek geliyordu. Mavi ve kırmızı, altuni ve gümüşi; hep birlikte koyu mor göğün üzerinde dans ediyorlardı. Dans eden fonun önünde, *Goddard*'ın yanıp sönen ışığı gökte bir yay çizdi. "Ah, yüce Tanrım, ben hiç..." 3 Mart1952'den beri yıldızları hiç görmemiştim.

Yıldızlar tekrar göründüğünde nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz? Ben kocamla birlikte Mars'taydım.

TEŞEKKÜRLER

ÖNCELİKLE, TEŞEKKÜRLER ANNECİĞİM ve babacığım, 1969'da beni uyandırıp televizyon başına oturtmanız sayesinde ilk insanın Ay'a ayak basışını gördüğümü söyleyebiliyorum. Daha altı aylıktım. Hiçbir şey hatırlamıyorum fakat bunu izlediğimin anlatısı annem ve babam tarafından bana hep hatırlatılan bir şeydir. Sanırım bu olay uzay ve uzay yolculuğuna dair erken bir sevginin oluşmasına yol açtı bende.

O zamandan bu zamana, o ilk uçuşların görüntülerini izledim. Çıplak gözlerimle bir roket fırlatılışı gördüm. Bulabildiğim her fırsatta NASA'ya gittim, yani eğer NASA'ya ve orada çalışan herkese teşekkür etmezsem haksızlık etmiş olurum. Kıyafet teknisyenlerinden #NASAsocial çalışanlarına, astronotlardan muhasebecilere NASA'dan olup da konuştuğum herkes çok tatlı insanlardı. Hepsi de dünyadaki en *havalı* işlerden birine sahip olduklarını bilir gibiydi ve bu mucizeyi sizinle paylaşmaya heveslilerdi. Özellikle de Benjamin Hewitt'e, Tom Marshburn'e, Kjell Lindgren'e ve Nötr Kaldırma Kuvveti Laboratuvarı çalışanlarına teşekkür etmek istiyorum. Yardımları bu kitap boyunca görülebilir.

Robin Fergusan, Mars yüzeyi üzerine çalışan bir bilim insanı. *Phoenix* iniş aracı, Mars Keşif *rover*'ları, *InSight* iniş aracı, Mars Bilim Laboratuvarı *rover*'ı ve Mars 2020 *rover*'ı için iniş alanlarının seçilmesine o yardımcı oldu. Elindeki veri seti ve bunu yorumlaması Mars iniş alanlarının belirlenmesi için önemli, Elma ve ekip arkadaşlarını Mars'a indirmeme yardım etti. Ayrıca, Mars'ta nasıl su bulunabileceğine dair çok faydalı bilgiler de verdi ki bu da bana Leonard'ın ne yapabileceğini anlamamda yardımcı oldu.

Derek "Wızard" Benkoski, karakterlerimin Hava Kuvvetleri aklına sahip olmasına yardımcı oldu. O bir avcı uçağı pilotu, ismini alan karakter ve Parker için bana içeriden bilgi verdi. Stephen Granade gerçek bir roket bilimci. Uzaydan seyretmenin nasıl bir şey olabileceğine dair muhteşem bilgiler sağladı, sık sık isim şehir oynadık fakat yörünge mekaniği terimleriyle. Ona şöyle şeyler yolluyordum: "Alkaid ve Spica'yı buldum, bakışımı Dünya'ya çevirdim ve abrakadabra, Durum vektörümüzü bulmak için gerekli koordinatlara ulaştım." [Jargon]

O da bana şöyle cevaplar verirdi: "Peki ya durum vektörlerini *Apollo* astronotları gibi ondalık hane ya da birim olmadan ezbere söylerse, 'Artı 0771145, artı 2085346, eksi 0116167, eksi 15115, artı 04514, eksi 19587' gibi?" Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunlar fit cinsinden saniyede x/y/z ve yine fit cinsinden x-dot/y-dot/z-dot hızdır, sorduğum günkü ISS durum M50 Kartezyen vektörleridir.

Sheyna Gifford benim uçuş doktorum VE bir yılını simülasyonda, Mars ortamında geçirdi. Bana hastalıkla ilgili, birçok şiddetli manzarayla dolu vektör verdi. Uçuşan ishal küreleri için ona teşekkür edebilirsiniz, tabii *teşekkür* burada doğru kelime olmayabilir... Gifford bana ayrıca Mars'taki hayat hakkında da detaylar verdi, bunları özgürce çaldım, aralarında kuru üzüm şarabı deneyi ve yirmi dakikalık iletişim gecikmesinde tartışmanın nasıl bir şey olabileceği de var.

Kjell Lindgren sadece Nötr Kaldırma Kuvveti Laboratuvarı'nda simüle edilmiş bir uzay yürüyüşü izlememi sağlamadı, ayrıca Cady Coleman'la birlikte NKKL ve uzay yürüyüşü sahnelerinin üzerinden geçmeme yardımcı oldu. İkisi de astronot. Ki bilirsiniz bu çok havalı bir iştir. Kjell, ISS'de gerçekten de amonyak hattı tamiri yapmış ve ben kitap üzerinde çalışırken, daha onunla tanışmadan bu videoyu izlemiştim. Fakat videosunu izlemekle o işi gerçekten yapmak arasında farklar vardır. O olmasaydı basınç altında hatların sert olduğunu ya da bağlantının uzayda sizi yavaşça uzay gemisine doğru çektiğini bilemezdim. Cady ise daha büyük bir insan için yapılmış uzay kıyafetine girince oluşan hava baloncuğuyla ilgili harikulade detaylar verdi. İkisi de son derece sabırlıydı ve zamanlarını cömertçe bana sundu. Bütün havalı şeyler onlardan geldi. Hatalar benimdir.

Kari Love bir uzay kıyafeti tasarımcısı, bazı hataları o buldu ve yapım süreciyle ilgili birçok seçenek sundu. Kabaca söylemek gerekirse, uzay kıyafeti tasarımı daha önceki felaketlere dayanıyor, o nedenle de Amerikan kıyafetleri yanmaz özellikteyken Rus kıyafetleri delinmelere karşı dayanıklılığa odaklanıyor.

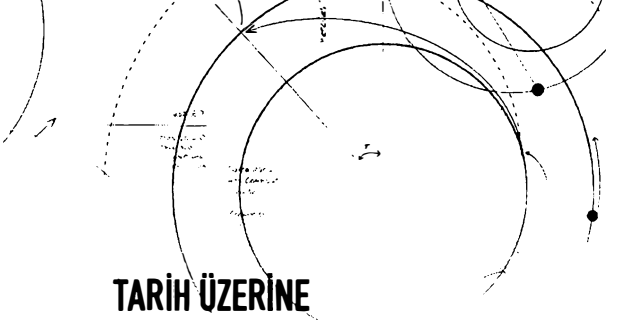
Portekizceyle ilgili yardımı Amorena Noblis ile Robin ve Eric Quakenbush'tan aldım. Yung-Chiu Wang ve Vicky Hsu (ve onun ailesi) Tayvan'la ilgili bir dizi konuda bana yardım etti. Kardeşim Dr. Stephen K. Harrison –ya da benim taktığım adıyla Goril Surat– meteor sonrası küresel manzarayı şekillendirmede yardımcı oldu.

Chanie Beckman, Yahudilikle ilgili pek çok konuda destek oldu ve uzayda Hamursuz Bayramı'nın nasıl kutlanabileceğiyle ilgili yaşamsal bilgiler verdi.

Yazma Bahaneleri topluluğumdan Brandon Sanderson, Dan Wells ve Howard Tayler müthiş destek oldular. Asistanım Alyshondra Meacham aynı zamanda bir NASA güneş sistemi elçisi ve tek başına birçok hata buldu. Editörüm Liz Gorinsky ve menajerim Jennifer Jackson, kitabı yapısal olarak şekillendirdi ve çok daha iyi bir hâle soktu.

Tabii bir de asistanlık görevini yürüten ilk okurlarım var: Alyshondra Meacham, Catherine Brennan, Chanie Beckman, Derek Benkoski, Kier Salmon, Stephen Granade ve Tracy V. Wilson...

Ve kocam Robert, yemekleri yaptı, kokteyller hazırladı ve ben seyahat ederken yalpalamamam için yedek teker görevi gördü.

TARİH ÜZERİNE

TARİHTEN SERBESTÇE ÇALIYORUM, 1963 yılında Mars'a seyahati anlatan bir kitapta bunun pek fazla yapılabileceğini düşünmezsiniz. Fakat yine de... Sovyetler, *Mars 2 MV-3 No. 1'i* 1962'de fırlattı. Fırlatmada hata oluştu ve uydu alçak Dünya yörüngesinde asılı kaldı, nihayetinde de Dünya'ya düştü. Fakat bu teknoloji gerçek hayatta mevcuttu. Açılış sahnesinde Elma, Mars sondasının inişini radyodan dinliyor, bu sahne Mars'a 1975 yılında inen *Viking 1* uzay gemisinden alınmıştır. Aradaki 13 yıl içinde başka denemeler de oldu ve tabii birçok da patlama. Bu alternatif tarih anlatısında yanlış yaptığım şey de budur, daha çok kaza olması gerekirdi. Kütle çekiminden çıkmak zordur.

Romandaki birçok yerde Apollo dönemi görevlerinin transkripsiyonlarını referans aldım. "Referans aldım" derken söylemek istediğim şey, İlk Mars Keşif Görevi Dünya'dan ayrılırken *Apollo 8'in* transkriptini olduğu gibi kullandım ve üzerinde çok az değişiklik yaptım. Dürüst olmak gerekirse, "artı Y, artı Z yönü" ne demek hâlâ emin değilim. Sonra, sahneyi iki avcı uçağı pilotuna, birkaç roket bilimciye ve birkaç astronota vererek yaptığım değişikliklerin nerelerde anlamsız kaçtığını söylemelerini istedim. Birçok notla geri döndüler.

Astronotlar için kuru mama gerçekten de bir beslenme uzmanı tarafından önerilmiş ve bu beslenme uzmanı bir veterinermiş.

Elma ve Kam'ın Ruby için kullandığı dehşetli "torba" şu anda geliştirilme aşamasında, ne var ki modern dünyamızda bu torba onu sarsmak için bir robot kolla birlikte geliştiriliyor. Mürettebatın oynadığı *Flash Gordon* bölümü gerçek bir bölüm. Radyo tiyatrolarında çalışmıştım, balon ve pirinçle yapılan o patlama tekniği gerçek ve çok işlevsel. Ayrıca çok da eğlenceli! Jack Paar dönemindeki *The Tonight*

Show, bugünkü deneyimden oldukça farklıydı. Setin *Mod Squad* benzeri bir hissi vardı, neredeyse bir yerlerinden uzun çizmeleri içinde bir Bond kızı fırlayacak gibiydi. Merak ediyorsanız YouTube'e girin ve "Jack Paar Tonight Show" yazarak Judy Garland'lı bölümü izleyin.

Aşıların geliştirilmesinden önce çocuk felcinin ne kadar yaygın olduğunu yirmi birinci yüzyılda unutmak kolay. Dünya Sağlık Örgütü'nün raporuna göre 10 ila 20 milyon arası çocuk felci mağduru bugün hâlâ hayatta. 1988 gibi yakın sayılabilecek bir tarihte bile 350.000 yeni çocuk felci vakası vardı. 2016'da bu rakam 37'ye indi. Aşılar sayesinde bu hastalık tarihten tamamen silinebilir. Fakat bu kitapların geçtiği 50'li, 60'lı yıllarda çocuk felci yaygın ve korkunç bir hastalıktı. Çocuk felcinin bir tedavisi yoktur. Yapılabilecek en iyi şey semptomatik tedavidir. İnsandan insana farklı etkiler gösterir, bazıları sadece orta dereceli ateşle atlatır. Spektrumun diğer ucunda ise solunum cihazı vardır. Apollo döneminde solunum cihazına bağlanmış ve bugün hayatta olan insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bu makineler ciğerlere hava üflemek için negatif basınç vantilatörleri kullanır. YouTube'ta "iron lung interview 1956" araması yapın ve çocuk felci geçirmiş bir ev hanımı olan Betty Gant'le yapılan röportajı izleyin.

Charleston'daki Yahudi nüfusu Kuzey Amerika'daki en eski nüfustur. İlk yerleşimcilerin çoğu İspanyol Engizisyonu'ndan kaçmıştır, Londra ve Hollanda'ya göç etmişlerdir. Oradan da Birleşik Devletler'e ve özellikle de Charleston'a, burada 1669'da Carolina Charter, "Yahudiler, kafirler ve muhalifler" için vicdan özgürlüğü sağlamıştır. Charleston sakini Francis Salvador, Amerika'da yönetime seçilen ilk Yahudi'dir. 1774'te seçilmişti ve 1775'te de Bölge Kongresi'ne girdi, 1776'da Devrim Savaşı'ndaki ölümüne dek hizmetini sürdürdü. 1800'lerin ortalarına kadar Charleston en fazla Yahudi nüfusa sahip yer olmaya devam etti. Elma'nın ailesi 1780'lerde Almanya'nın Eksinazi Yahudilerinden geliyor olmalı. Gerçekten ilginç olan bir diğer nokta, güneyli ve Yahudi mutfaklarının kesişimidir. Marcie Cohen Ferris'in *Matzoh Ball Gumbo: Culinary Tales of the Jewish South* adlı yemek kitabını tavsiye ederim. Yeri gelmişken, Elma'nın yapmayı düşündüğü ekşi kremalı pasta annemin bir tari-

fi. Eğer web sitemi ziyaret ederseniz tarifini görebilirsiniz. "MRK's mom's pound cake recipe" diye aratmanız yeterli.

Elma Yidiş konuşmadığını söylediğinde bu dildeki yetkinliği konusunda tevazuda bulunuyor çünkü bu sadece ailesiyle konuştuğu bir dil. Zaten bu nedenle diğer dilleri metinde italik yazarken bu dili yazmamayı seçtim. Bu onun kalbinin dili, ona İngilizce kadar yakın. Bunu söylemekle birlikte, ev dışında dillerini konuşmayan fazla sayıda çok dilli insanda olduğu gibi onun da cümle yapısı ve kelime bilgisi çocukluğundan kalma. Elma'nın arka planını Chattanoogalı bir arkadaşıma dayandırdım, onun da ailesi, evlerinde güney aksanlı Yidiş konuşuyor.

Gazete haberlerinin çoğu gerçek ve sıklıkla gazetede görünen tarihlerde gerçekleşmişler. Onları meteor sonrası zaman çizelgesine uyacak şekilde uyarladım fakat fırtınalar, ayaklanmalar ve toplumsal kaygılar gerçek. Ne var ki bir önemli olayın zamanını değiştirdim, o da Martin Luther King Jr.'un aldığı Nobel Ödülü. Bizim zaman akışımızda bu olay 1964'te gerçekleşiyor. Bu olay için bahanem King'in gerçekleştirdiği Vaşington Yürüyüşü'nün –bu durumda ise Kansas Yürüyüşü– meteordan dolayı iki yıl önce gerçekleşmesi. Her iki zaman akışında da bu ödülü ırkçılığa karşı şiddet içermeyen eylem planından dolayı aldı.

Bir dönemin hissini korumaya çalışmak bazen fırsatlar sunuyor insana, fakat aynı zamanda dönemin problemlerini tekrar etme tehlikesi de var. Bunu Kam Shamoun'da yaptım. İlk transseksüel organizasyonlar 1950'lerde ve 1960'larda başladı. Cooper Do-nuts Ayaklanması Birleşik Devletler'deki ilk LGBT ayaklanmalarından biriydi. Kam bu olaylardan haberdar olsa gerekti ve hem askeriyede olup hem de uzaya gitmek istediğinden cinsel kimliğini açıklasaydı bu rüyalarını gerçekleştiremezdi. Böylesi bir konuşmayı ne Elma'yla ne de başka biriyle yapabileceğini göremediğimden roman boyunca Kam'ı cinsel kimliğinden soyuyorum. Fakat sonsöz Elma'nın anlatımı olmadığından bu kimliği burada açıklayabilirim.

Miltown'dan bahsederek bitirmek istiyorum. Pazara 1955 yılında sunuldu ve Amerikan tarihindeki ilk yaygın psikoterapik ilaçtır. 1957'ye gelindiğinde 36 milyondan fazla reçete yazılmıştı ve bütün

reçetelerin üçte biri Miltown'du. "Mucizevi etkileri olan" orta kuvvetli yatıştırıcı olarak satışa sunulmuştu. 1960'a gelindiğinde, her yirmi Amerikalıdan biri Miltown'u denemişti. Amerikalıların kaygıdan bahsetmeyi ve bunun için ilaç kullanmayı normal buldukları ilk dönemdi bu. Miltown hakkında daha fazla bilgi için Andrea Tone'un *The Age of Anxiety: A History of America's Turbulent Affair with Tranquilizers* adlı kitabını okumanızı tavsiye ederim.

Fakat size şunu sormak istiyorum: *Yıldızları Hesaplamak'ta* Elma'nın doktoruyla olan konuşması, benim kendi doktorumla depresyon üzerine olan konuşmamdan alıntılanmıştır. Doktora gittim çünkü kitaplardaki ya da arkadaşlarımın kendi deneyimlerini anlattığı depresyon tariflerinde kendimi görmeye başlamıştım. Elma'nın mustarip olduğu sosyal kaygı bozukluğu bende yok fakat birçok arkadaşımda var. Eğer Elma'nın semptomlarında kendinizi görüyorsanız ve henüz kimseye bundan bahsetmediyseniz lütfen bahsedin. Lütfen yardım isteyin. Kütle çekiminden tek başına çıkmak zordur.

Yıldızları Hesaplamak romanıyla başlayan bu sıra dışı alternatif tarih macerası, *Göklerdeki Yazgı* ile kaldığı yerden devam ediyor.

1952 yılında düşen göktaşının yol açtığı tarihi kırılma, Elma York'u hayal dahi edemeyeceği bir yolculuğa çıkardı. O artık Ay'a giden ilk kadın astronottu. Ancak dünyada yaşamak gitgide zorlaşırken insanlığın Ay'dan daha fazlasına ihtiyacı vardı, bir gezegene... Çünkü uygarlığımızın geleceği, yıldızlarda sığınılacak bir liman bulmaktan geçiyordu.

Ay görevinden alnının akıyla çıkan Elma York'un önündeki yeni hedef Mars'tı. Ne var ki yıllara yayılacak bu zorlu yolculuk boyunca hem ailesine duyduğu özlemi bastırmak hem de tarihi ve toplumsal önyargılarla baş etmek zorundaydı.

Astronot Kadın serisinin ikinci romanı *Göklerdeki Yazgı*, uzayın tüm soğuğuna rağmen harareti hiç dinmeyen bir hayatta kalma hikâyesi.

******

"Muhteşem bir devam kitabı."

Marzie Reads

"Bu kitap yalnızca bilimkurgu severler için değil."

Caroline Bookbinder

99.00

/eksikparcayayinlari
/eksikparcayayinlari
www.eksikparca.com

9 786256 397118

KDV'den muaftır.